

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When Beauty Tamed the Beast

USA TODAY BESTSELLER

Eloisa James

"Eloisa James's writing is
absolutely exquisite." Teresa Medeiros

"Nothing gets me to a bookstore faster than ... Eloisa James." JULIA QUINN

Birinci Bölüm

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce değil.

Peri masallarındaki güzel kızlar sahildeki çakıl taşları kadar yaygındır. Manolya tenli süt kızları, yıldız gözlü prenseslerle omuz omuzadır ve aslında her bir parlak gözlü genç kızın iki gözünü saymak, parıldayan yıldızlardan oluşan bir galaksiyle sonuçlanacaktır.

Bu ışıltı, gerçek kadınların nadiren kurgusal meslektaşları kadar yaşayabilmelerini daha da üzücü kılıyor. Sararmış dişleri ya da lekeli ciltleri vardır. Bıyıklarının gölgesi ya da bir farenin kayabileceği kadar büyük bir burunları vardır.

Elbette güzel olanlar da var. Ancak onlar bile, Hamlet'in uzun zaman önce bir şikayetinde söylediği gibi, etin mirasçısı olduğu tüm hastalıklara eğilimlidir.

Kısacası, güneşi gerçekten gölgede bırakan nadir bir kadındır. İnci gibi dişler, tarla kuşu sesi ve meleklerin kıskançlıktan ağlayacağı kadar güzel biçimli bir yüzle ilgili tüm o işleri bir kenara bırakın.

Linnet Berry Thryne yukarıda sayılanların hepsine sahipti, belki de tarla kuşuna benzer bir melodi iddiası dışında. Yine de sesi son derece hoştu ve kahkahalarının altın çanların tınısı gibi olduğu söylenirdi ve (tarla kuşu olmasa da) keten kuşu şarkılarından sık sık bahsedilirdi.

Cama bakmadan bile saçlarının parladığını, gözlerinin ışıldadığını ve dişlerinin - belki ışıldamıyorlardı ama oldukça beyaz olduklarını biliyordu.

Tam da bir seyisi kahramanlık gösterilerine ya da bir prensi, sırf ona bir öpücük verebilmek için dikenli çalıların arasından geçmek gibi daha az cesur davranışlara sürükleyebilecek türden biriydi. Bunların hiçbiri temel bir gerçeği değiştirmede:

Dün itibariyle evlenemez durumdaydı.

Felaket, öpücüklerin doğası ve öpücüklerin yol açtığı iddia edilen şeylerle ilgiliydi. Belki de prenslerin doğasına işaret etmek daha doğrudur. Söz konusu prens Sussex Dükü Prens Augustus Frederick'ti.

Linnet'i birden fazla kez öpmüştü; aslında onu pek çok kez öpmüştü. Ve ona olan aşkını şiddetle ilan etmişti, bir gece geç saatlerde yatak odasının penceresine çilek fırlattığından bahsetmeye bile gerek yoktu (ortalığı berbat etmiş ve bahçıvanı çileden çıkarmıştı).

Yapmadığı tek şey evlenme teklif etmektir.

Bir önceki akşam skandal patlak verdiğinde özür dileyerek, "Sizinle evlenemem çok yazık," demişti. "Biz kraliyet dükleri, bilirsiniz, istediğimiz her şeyi yapamayız. Babam bu konuda biraz dengesizdir. Gerçekten, çok talihsiz bir durum. İlk evliliğimi duymuş olmalısınız; o evlilik iptal edildi çünkü Windsor Augusta'nın yeterince iyi olmadığına karar verdi ve o bir kontun kızı."

Linnet bir kontun kızı değildi; babası bir vikonttu ve pek de iyi bağlantıları olan biri değildi. Prens'in ilk evliliğini de duymamıştı. Son birkaç aydır onunla flört ettiğini gören herkes, prensin evlenemeyeceği -ya da evlenmemesi gereken- kişilere kur yapmaya eğilimli olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Prens sertçe eğildi, döndü ve aniden balo salonunu terk ederek Windsor Kalesi'ne -ya da gemi battığında fareler nereye gittiyse oraya- çekildi.

Bu durum Linnet'i huysuz refakatçisi ve kibar insanlardan oluşan bir balo salonu dışında yalnız bırakmıştı, bu da Londra'daki pek çok genç kızın ve matmazelin onun birinci dereceden bir şıfıntı olduğundan -eğer neşeyle değilse- hevesle emin olduğunu çabucak anlamasına neden oldu.

Prens'in geri çekilmesinden birkaç dakika sonra tek bir kişi bile onunla göz göze gelmedi; arkası dönük bir denizle karşı karşıyaydı. Üst sınıftan gıdıklamaların sesi, kuzeye uçmaya hazırlanan bir kaz sürüsünün tıslaması gibi etrafına yayıldı. Tabii ki kuzeye ya da güneye uçuşması gereken kendisiydi; rezil olduğu yerden kaçtığı sürece bunun bir önemi yoktu.

Adaletsiz olan şey, onun bir aşüfte olmamasıydı. Bir prens tarafından baştan çıkarılan herhangi bir kızdan daha fazla değil.

İçlerindeki en büyük ödül, sarışın ve yakışıklı prensi kapmanın keyfini çıkarmıştı. Ama onun kendisiyle evleneceğine dair gerçek bir umudu yoktu.

Ve kesinlikle parmağında bir yüzük ve kralın onayı olmadan bekaretini bir prense vermezdi.

Yine de Augustus'u bir arkadaş olarak görüyordu, bu da aşağılanmasının ertesi sabahı onu aramamasını daha da acı verici hale getiriyordu.

Augustus tek değildi. Aslında Linnet kendini evinin ön penceresinden dışarı bakarken bulmuş, kimsenin aramaya gelmediğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Hiç kimsenin. Tek bir ruh bile.

Birkaç ay önce piyasaya çıktığından beri, ön kapısı Altın Post'a, yani onun süslü, nefis benliğine açılan bir kapı olmuştu. Genç erkekler zıplaya zıplaya, tırıs tırıs ve gezine gezine o yoldan geçiyorlar, kartlar, çiçekler ve her türden hediyeler bırakıyorlardı. Prens bile, duyulmamış bir iltifat olan dört sabah ziyareti yapmak için kendini alçaltmıştı.

Ama şimdi ... o yol, güneş ışığında parlayan bir sıra kaldırım taşından başka bir şey değildi.

"Bunun bir anda ortaya çıktığına inanamıyorum!" dedi babası şimdi arkasından bir yerden.

Linnet kuru bir sesle, "Bir prens tarafından öpüldüm," dedi. "Barones Buggin tarafından görülmemiş olsaydık, bu hiçbir şey sayılmayabilirdi."

"Öpücük-pah! Öpücükler önemli değil. Bilmek istediğim şey, neden bir çocuk taşıdığınızın güvenilir bir şekilde rapor edildiği. *Onun çocuğunu!*" Vikont Sundon geldi, kadının omzunda durdu ve onunla birlikte boş sokağa baktı.

"İki sebep var. İkisi de bebekle ilgili değil, öğrenmekten mutluluk duyacaksınız."

"Eee?"

"Geçen Perşembe Leydi Brimmer'ın sabah müzikalinde kötü bir karides yedim." "Yani?" diye sordu babası.

Linnet ona, "Bu beni hasta etti," dedi. "Kadınların dinlenme odasına bile gidemedim. Bir saksı portakal ağacına kustum." Bu anıyı hatırlayınca biraz ürperdi.

Vikont, "Ne kadar kontrolsüzsünüz," diye yorum yaptı. Bedensel süreçlerden nefret ederdi. "Anladığım kadarıyla bu bir doğum işareti olarak algılanıyor?"

"Doğum değil baba, ondan önceki durum."

"Tabii ki. Ama Bayan Ayakaltı'nın taht odasına kusup Majesteleri Norveç Kralı'nı kıl payı kaçırdığı zamanı hatırlıyor musunuz? O zaman

Ne bir karides ne de bir bebek. Herkes hanımefendinin sarhoş olduğunu biliyordu. Sizin bir ayyaş olduğunuzu söyleyebiliriz."

"Bu benim sorunumu çözer mi? Birçok beyefendinin bir sarhoşla evlenmek istediğinden şüpheliyim. Her neyse, sorun sadece karides değildi. Benim elbisemdi."

"Peki ya elbisen?"

"Dün gece yeni bir balo elbisesi giydim ve görünüşe göre profilim insanların çocuk taşıdığını düşünmesine neden oldu."

Babası onu etrafında döndürdü ve ortasına baktı. "Bana farklı görünmüyorsun. Omuzların biraz soğuk belki. Bu kadar çok göğüs göstermene gerek var mı?"

"Eğer yaygaracı bir başhemşire gibi görünmek istemiyorsam," dedi Linnet biraz sert bir sesle, "o zaman evet, bu kadar göğsümü göstermem gerekiyor."

"Sorun da bu zaten," dedi Lord Sundon. "Bartholomew Ware gibi görünüyorsun. Lanet olsun, refakatçinize özellikle odadaki herkesten daha iffetli görünmeniz gerektiğini söyledim. Her şeyi kendim mi yapmak zorundayım? Kimse basit talimatlara uyamaz mı?"

Linnet, "Balo elbisem açık değildi," diye itiraz etti ama babası onu dinlemiyordu.

"Denedim, Tanrı bilir nasıl denedim! Annenin şöhreti göz önüne alındığında, olgunluğun sana *tonun* şüphesiz incelemesi karşısında bir duruş kazandıracağı umuduyla ilk çıkışını erteledim. Ama yakan bir ahlaksız olduğunu gösteriyorsa dengeli olmanın ne anlamı var?"

Linnet derin bir nefes aldı. "Olayın boyun çizgileriyle hiçbir ilgisi yoktu. Dün gece giydiğim elbise-"

"*Affaire!*" dedi babası, sesi yükselmişti. "Seni en katı ilkelerle yetiştirdim-"

Linnet, "Fransızca'daki anlamıyla *affaire* değil," diye araya girdi. "Felaketin benim elbisem yüzünden olduğunu kastetmiştim. Gördüğünüz gibi iki kombinezon var ve-"

"Onu görmek istiyorum," diye açıkladı Lord Sundon, sözünü keserek. "Git ve giy onu."

"Sabahın bu saatinde balo elbisesi giyemem!"

"Şimdi. Ve şu refakatçini de buraya getir. Bayan Hutchins'in kendi adına söyleyeceklerini duymak istiyorum. Onu özellikle bu tür şeyleri önlemek için işe aldım. O kadar ukala ve püriten bir havası vardı ki ona güvendim!"

Böylece Linnet balo elbisesini giydi.

Göğüslerinin üzerine sıkıca oturacak şekilde tasarlanmıştı. Hemen altında, etekler geri çekilerek büyüleyici Belçika dantelinden bir iç elbiseyi ortaya çıkarıyordu. Sonra bu etek de geri çekilerek beyaz ipekten yapılmış üçüncü bir katmanı gösteriyordu. Tasarım Madam Desmartins'in dükkânındaki eskiz defterinde mükemmel görünüyordu. Ve Linnet dün gece onu giydiği zaman, etkisinin çok hoş olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi, Bayan Hutchins bakarken hizmetçisi eteklerini düzeltirken, Linnet'in gözleri doğruca belinin olması gereken ama olmadığı yere gitti. "Vay canına," dedi biraz baygın bir sesle. "Gerçekten de hamile gibi görünüyorum." Yan tarafa döndü. "Nasıl dalgalandığına baksana. Tam burada, üstte, göğüslerimin altında pililer var. Bütün o kumaşın altında iki bebek saklayabilirim."

Hizmetçisi Eliza bir fikir beyan etmedi ama refakatçisi böyle bir çekingenlik göstermedi. Bayan Hutchins, "Bana kalırsa, sorun kombinezondan çok göğsünüzde," dedi. Sesi sanki göğüs dekoltesinden Linnet sorumluymuş gibi hafifçe suçlayıcıydı.

Linnet'e göre refakatçisinin yüzü bir gargoyle gibiydi. İnsanın aklına tüm taşlaşmış dini coşkusuyla ortaçağ kilisesini getiriyordu. Vikont onu bu yüzden işe almıştı elbette.

Linnet tekrar aynaya döndü. Elbisenin yakası düşüktü ve açıkçası kaç genç erkeğin gözlerini çenesinden yukarı kaldıramadığı düşünüldüğünde bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Onları oyalıyor ve Linnet'e balo salonundan başka bir yerde olmanın hayalini kurma fırsatı veriyordu.

Bayan Hutchins, "Aşırı donanımlısınız," diye devam etti. "Üst tarafınız çok fazla. Bunu elbisenizin dalgalanma şekliyle bir araya getirdiğinizde, sanki mutlu bir olay bekliyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Mutlu olmazdı," diye belirtti Linnet.

"Sizin koşullarınızda değil." Bayan Hutchins boğazını temizledi. Linnet'in o güne kadar duyduğu en sinir bozucu boğaz temizleme yöntemine sahipti. Linnet'in son birkaç ay içinde öğrendiğine göre bu, onun hoş olmayan bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Neden biz görmedik ki?" Linnet hayal kırıklığıyla haykırdı ve eleştirilerine başlayamadan onun sözünü kesti. "Sırf bu elbisede çok fazla pilise ve kombinezon var diye itibarımı ve hatta belki de evlilik şansımı kaybetmek çok adaletsiz görünüyor."

Bayan Hutchins, "Görgü kurallarınızda hata var," dedi. "Annenin örneğinden öğrenmiş olmalısın ki, eğer bir şıfırtı gibi davranırsan, insanlar

seni bir yeşim taşı zannettim. Son aylarda elimden geldiğince sana adab-ı muaşeret konusunda tavsiyelerde bulunmaya çalıştım ama bana aldırış etmedin. Şimdi ne ektiysen onu biçmelisin."

Linnet, "Davranışlarımın bu elbiseyle ve onun vücudum üzerindeki etkisiyle hiçbir ilgisi yok," dedi. Camda kendini yakından inceleme zahmetine nadiren katlanırdı. Eğer dikkatlice baksaydı, eğer yan dönseydi ...

"Sorun yakada," dedi Bayan Hutchins inatla. "Karşılaştırmamı mazur görürseniz, sağmal bir ineğe benziyorsunuz."

Linnet onu mazur görmeyi umursamadı, bu yüzden onu görmezden geldi. İnsanlar insanı tehlikeye karşı uyarmalıydı. Bir hanımefendi giyinirken her zaman kendine yandan bakmalıydı, yoksa bütün Londra'nın birdenbire onun bir çocuk taşıdığına inandığını fark edebilirdi.

Bayan Hutchins, sanki bunu kabul etmeye isteksizmiş gibi, "*Enceinte olmadığınızı* biliyorum," diye devam etti. "Ama şimdi sana bakınca buna asla inanmazdım." Tekrar boğazını temizledi. "Sana bir tavsiyem var, göğsünü biraz daha örtmelisin. Hiç hoş görünmüyor. Bu evde yaşadığım son iki ay yirmi üç gün boyunca sana bunu birkaç kez söylemeye çalıştım."

Linnet beşe kadar saydı ve sonra sert bir sesle, "Sahip olduğum tek göğüs bu Bayan Hutchins ve herkesin elbisesi bu şekilde tasarlanıyor. Benim yakamda özel bir şey yok."

"Sizi hafif bir fırkateyn gibi gösteriyor," diye gözlemledi. "Ne?"

"Hafif bir fırkateyn. Hafif bir kadın!"

"Fırkateyn bir tekne değil mi?"

"Kesinlikle, birçok limana yanaşan türden."

Linnet, "Bunun bana söylediğin ilk şaka olduğuna inanıyorum," dedi. "Ben de senin espri anlayışın olmayabilir diye endişeleniyordum."

Bundan sonra Bayan Hutchins'in ağzının kenarları aşağıya doğru döndü ve başka bir şey söylemeyi reddetti. Linnet'e misafir odasına kadar eşlik etmeyi de reddetti. "Başına gelenlerle benim hiçbir ilgim yok," dedi. "Bu cennetin isteğidir ve babana böyle söylediğimi söyleyebilirsin. Sana ilkeler aşılacak için elimden geleni yaptım ama artık çok geçti."

"Bu hiç adil değil," dedi Linnet. "Çok genç bir hafif fırkateyn bile batmadan önce *bir* limana yanaşma şansına sahip olmalı."

Bayan Hutchins'in nefesi kesildi. "Şaka yapmaya cüret ediyorsun. Nezaket hakkında hiçbir fikriniz yok, hem de hiç! Sanırım hepimiz bunun için suçu nereye atacağımızı biliyoruz."

"Aslında, edep ve adabın zıttı konusunda çoğu kişiden daha fazla anlayışa sahip olduğumu düşünüyorum. Ne de olsa Bayan Hutchins, ben annemin yanında büyüdüm, siz değil." "İşte sorununuzun kaynağı da burada," dedi acımasız bir gülümsemeyle. "Sanki hanımefendi bir keçecinin kızıymış da bir tamirciyle kaçmış gibi. Bu tür şeyler kimsenin umurunda değil. Annen herkes onu izlerken sisin içinde bir hırsız gibi dans etti. O özel bir fahişe değildi."

Dünya onun kötülüğünü görsün!"

"Sisin içinde bir hırsız," diye tekrarladı Linnet. "Bu İncil'e uygun mu, Bayan Hutchins?" Ama Bayan Hutchins dudaklarını birbirine bastırdı ve odadan çıktı.

İkinci Bölüm

Owfestry Kalesi

Pendine, Galler

Windebank Düklerinin Atalarından Kalan Koltuğu

Marchant Kontu ve Windebank Dükü'nün varisi Piers Yelverton hatırı sayılır bir acı içindeydi. Rahatsızlığı düşünmenin -bu tür bir ıstırap için aptalca bir kelime- ona kabul etmek istemediği bir güç vermek olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bu yüzden fark etmemiş gibi yaptı ve bastonuna biraz daha yaslanarak sağ bacağındaki baskıyı hafifletti.

Acı onu sinirli yapıyordu. Ama belki de sorun acı değildi. Belki de kükreyen bir aptalla zamanını boşa harcamak zorunda kalmasıydı.

Lord Sandys onu yatağa yaklaştırarak, "Oğlum akut ishal ve karın ağrısı çekiyor," dedi.

Sandys'in oğlu yatakta yatıyor, çay lekeli keten gibi cılız ve sarı görünüyordu. Otuzlu yaşlarında görünüyordu, uzun bir yüzü ve dayanılmaz derecede dindar bir havası vardı. Gerçi bunun nedeni elinde tuttuğu dua kitabı olabilirdi.

"Çaresiz durumdayız," dedi Sandys, gerçekten de oldukça çaresiz görünüyordu. "Beş Londralı doktoru yatağının önünden geçirdim ve onu buraya, Galler'e getirmek son çaremiz. Şimdiye kadar kanı akıtıldı, sülüklerle tedavi edildi, ısırgan otu tentürleri verildi. Eşek sütünden başka bir şey içmiyor, asla inek sütü içmiyor. Ayrıca ona birkaç doz sülfür verdik ama hiçbir etkisi olmadı."

Bu biraz ilginçti. "Gördüğün o aptallardan biri Sydenham olmalı," dedi Piers. "Sülfür *auratum antimonii*'ye kafayı takmış.

Ayak parmakları için verir. Afyonla birlikte tabii ki."

Sandys başını salladı. "Dr. Sydenham sülfürün oğlumun semptomlarını hafifleteceğinden umutluydu ama işe yaramadı."

"Olmazdı. Adam Kraliyet Doktorlar Koleji'ne kabul edilecek kadar aptaldı ve bu size bir şeyler anlatmalıydı."

"Ama sen-"

"Tamamen onlara bir iyilik olsun diye katıldım." Sandys'in oğluna baktı. Kesinlikle daha kötü görünüyordu. "Galler'e kadar onca yolu beni görmek için kat etmen muhtemelen seni daha iyi hissettirmemiştir."

Adam ona gözlerini kırıştırdı. Sonra yavaşça, "Bir arabanın içindeydik," dedi. "İltihaplı gözler," dedi Piers. "Yeni bir burun kanamasının belirtileri."

"Bundan ne anlıyorsun? Neye ihtiyacı var?" Sandys sordu. "Daha iyi yıkanmaya. Her zaman bu renkte midir?"

"Cildi biraz sarı," diye kabul etti Sandys. "Bu benim ailemden gelmiyor." Sandys'in burnunun kiraz renginde olduğu düşünüldüğünde bu hafif bir ifadeydi.

"Çok fazla lahana balığı mı yediniz?" Piers hastaya sordu.

Adam sanki boynuzları çıkmış gibi ona baktı. "Larkspy? Larkspy nedir? Ben hiç yemedim."

Piers doğruldu. "İngiltere'nin tarihini bilmiyor. Ölse daha iyi."

"Hiç lamprey yiyip yemediğini sordun mu?" Sandys söyledi. "Deniz ürünlerinden nefret eder. Yılan balıklarına tahammül edemez."

"Daha da önemlisi, bir direk kadar sağır. İlk Kral Henry, şimdiki kadar çatlak olmasa da, bu ülkede sahip olduğumuz pek çok çılgın kraldan biri olarak lampreys yedi. Yine de Henry çok fazla yılan balığı yiyecek kadar kalın kafalıydı ve bu yüzden öldü."

"Ben sağır değilim!" dedi hasta. "İnsanlar bana mırıldanmayı bıraksa, ben de herkes kadar iyi duyabilirim. Eklemlerim ağrıyor. Sorun onlar."

Piers, "Ölüyorsun, sorun da bu," diye belirtti.

Sandys onu kolundan tutup uzaklaştırdı. "Oğlumun önünde böyle şeyler söyleme. O daha otuz iki yaşında bile değil."

"Seksen yaşında bir adamın vücuduna sahip. Aktrislerle çok mu vakit geçirmiş?"

Sandys homurdandı. "Kesinlikle hayır! Ailemiz çok eskilere dayanıyor-"

"Gecegezenler" mi? Hussies? Mollishers, mopsies ya da uskumrular? Gerçi uskumrular balıkları bu konuşmaya geri getiriyor ve sen bana zaten

bir erkeğin deniz ürünlerine tahammül edemeyeceği. Peki ya dişi balıklar?"

"Oğlum Kilise'nin bir üyesi!" Sandys kabadayılık tasladı.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Piers. "Herkes yalan söyler, ama kilise adamları bunu bir sanat haline getirir. Onda frengi var. Kilise adamları bu hastalığa yakalanır ve ne kadar dindar olurlarsa o kadar çok belirti gösterirler. O dua kitabını gördüğüm anda anlamalıydım."

"Benim oğlum değil," dedi Sandys, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi bir sesle. "O bir Tanrı adamı. Her zaman da öyleydi."

"Söylediğim gibi-"

"*Ciddiyim.*"

"Hmm. Şey, eğer bir mopsi değilse-"

"Hiç kimse," dedi Sandys başını sallayarak. "O asla ilgilenmez. O çocuk bir aziz gibi. On altı yaşındayken onu Whitefriars'taki Venüs'ün Gülü'ne götürmüştüm ama kızların hiçbirine en ufak bir ilgi göstermedi. Sadece dua etmeye başladı ve onlardan da kendisine katılmalarını istedi. O azizlik için bir aday."

"Onun azizliği daha yüksek bir makam için bir soru haline gelmek üzere. Yapabileceğim bir şey yok."

Sandys onun kolunu tuttu.

"Yapmalısın!" "Yapamam."

"Ama diğer doktorlar, hepsi, ona ilaç verdiler, dediler ki
-"

"Onlar size gerçeği söylemeyen aptallardı."

Sandys yutkundu. "Yirmi yaşına kadar iyiydi. İyi, sağlıklı bir çocuktu ve sonra-"

"Oğlunu eve götür ve huzur içinde ölmesine izin ver. Çünkü sana kükürt çözültisi versem de vermesem de ölecek."

"Neden?" Sandys fısıldadı.

"Frengisi var. Sağır, ishalli, sarılıklı, göz ve eklem iltihabı ve burun kanaması var. Muhtemelen baş ağrısı çekiyor."

"Hiç bir kadınla birlikte olmadı. Asla. Yemin ederim. Özel bölgelerinde herhangi bir yara yok, yoksa bundan bahsederdi."

"Bir kadınla birlikte olmak zorunda değildi," dedi Piers, ceketini Sandys'in elinden çekip alarak ve kolunu tekrar düz bir şekilde sallayarak.

"Frengi olmadan nasıl frengi olabilir-"

"Bir erkek de olabilirdi."

Sandys o kadar şaşırmış görünüyordu ki Piers yumuşadı. "Ya da sen yapmış olabilirsin, ki bu çok daha olası. Gençliğinde ziyaret ettiğin pembe hanımlar daha o doğmadan çocuğa bulaşmış olabilir."

Sandys, "Ben cıva ile tedavi edildim," diye itiraz etti.

"Boşuna. Hala sende. Şimdi izin vererseniz, yapmam gereken önemli şeyler var. Bir yıl daha yaşayabilecek bir hastayı tedavi etmek gibi."

Piers dışarı çıktı ve uşağı Prufrock'u koridorda buldu. "Bir işi nasıl yapıyorsun merak ediyorum," dedi ona. "Dudaklarımdan dökülen her altın kelimeyi duyabilmek için tüm işlerinizi koridorlarda yapmak zorunda kaldığınızda bir evi yönetmek zor olmalı."

"Bunu özel bir sorun olarak görmüyorum," dedi Prufrock, onun yanına çökerek. "Ama sonra çok pratik yaptım. Lord Sandys'e karşı biraz sert davrandığınızı düşünmüyor musunuz?"

"Sert mi? Zor muydum? Kesinlikle hayır. Ona oğlunun tam olarak nesi olduğunu ve bundan sonra ne yapması gerektiğini, kısacası eve gidip melek korolarını beklemesini söyledim, çünkü bölünmenin bu tarafında mucize yok."

"Ölmekte olan onun *oğlu*. Ve eğer sizi doğru anladıysam, zavallı çocuğa hastalığı o verdi. Bu bir darbe."

"Babam buna hiç aldırmazdı," diye güvence verdi Piers. "Başka bir varisi olsaydı tabii. Ama Sandys'in bir sürü çocuğu var. Bir varis ve daha fazlası."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kilise, seni aptal. Bu çocuğu Kilise'ye o soktu ve görünüşe göre onu da küçük yaştan itibaren Kilise için eğitmiş. Varis de tıpkı babam gibi genelevlerde dolaşıyor olmalı. Eğer gerçekten varis olsaydı, Sandys yedeğin İncil'e yaklaşmasına asla izin vermezdi. Bu adam harcanabilir, ki bu şartlar altında bu çok iyi bir şey."

Prufrock, "Dük babanız böyle bir hastalık geçirdiği düşüncesinden çok rahatsız olurdu," dedi.

"Belki de," dedi Piers, düşünüyormuş gibi yaparak. "Ve belki de değil. Babamın yirmi yaşında genç bir kızla evlenmemiş olmasına şaşıyorum. Ya da on altı. Zaman boşa geçiyor ve bu gidişle ihtiyacı olan yedeğe asla sahip olamayacak."

Prufrock, "Majestelerine bağlıydı ve geçmişte yaşanan korkunç olaylardan yara almıştı," dedi gerçeğe karşı hissedilir bir ilgisizlikle.

Piers buna cevap verme zahmetine girmede. Bacağı sanki biri kalçasına kızgın bir demir sokmuş gibi acıyordu. "Bir içkiye ihtiyacım var, neden iyi bir uşak gibi acele edip sert bir konyakla kütüphanenin kapısında buluşmuyoruz?"

"Devrilme ihtimaline karşı yanında yürümeye devam edeceğim," dedi Prufrock.

Piers, cılız uşağına yan gözle bakarak, "Sanırım beni düşmekten kurtarmak gibi bir hayalin var," dedi.

"Aslında hayır. Ama sizi koridor boyunca sürükleyebilecek bir uşak çağırırdım. Mermer olduğu için beyin sarsıntısı geçirebilirsiniz ve bu da sizi hastalarınıza karşı biraz daha nazik yapabilir, personelinizden bahsetmiyorum bile. Bu sabah Betsy'yi yine ağlattın. Sanki bulaşıkçıların ağaçta yetiştiğini sanıyorsun."

Tanrı'ya şükür, kütüphaneye yaklaşıyorlardı. Piers bir an durakladı, uzuvlarını kesme fikri aklından geçti ve bu ilk kez de olmuyordu. Kleopatra'nın kendisinin de üzerinde taşıdığı şu Mısır yatağı gibi şeylerden alabilirdi. Yürümek çok daha zor olurdu ama en azından bu cehennemi acıdan kurtulurdu.

"Baban yazmış," dedi Prufrock ona. "Mektubu masana koyma cüretini gösterdim."

Piers, "Daha çok buharda pişirme cüretini gösterdi," dedi. "Ne söyleyecekmiş?"

Prufrock neşeyle, "Evlilik geleceğinize biraz ilgi duyduğunu ifade ediyor," dedi. "Görünüşe göre ona gönderdiğin son mektup, yani bir eş için tüm taleplerini sıraladığın mektup onu caydırmamış. Oldukça şaşırtıcı olduğunu söylemeliyim."

"Ona aptal diyen mi?" Piers sordu. "Onu da mı okudun, seni baş belası sansar?"

"Bugün oldukça şairane davranıyorsun," diye gözlemledi Prufrock. "Bütün bu aliterasyonlar mopsies ve mollishers hizmetinde ve şimdi de alçakgönüllü uşağınız için. Onur duyduğum, sizi temin ederim."

"Dük şimdi ne hakkında yazıyor?" Piers söyledi. Kütüphanenin kapısını görebiliyordu. Konyağın boğazından aşağıya indiğini neredeyse hissedebiliyordu. "Ona güneş ve ay kadar güzel olmayan bir eşi kabul etmeyeceğimi söyledim. Bilmiyorsan söyleyeyim, bu edebiyattan bir alıntı. Ayrıca, onu umutsuzluktan köpürmeye sevk edeceği garanti olan pek çok başka hüküm de ekledim."

"Bir eş arıyor," dedi Prufrock.

"Umarım kendisi içindir. Gerçi biraz uzun süre bekledi," dedi Piers, bu habere özel bir ilgi göstermeyi başaramayarak. "Onun yaşındaki erkeklerin bir zamanlar sahip oldukları cesaretleri yok, eğer kaba gerçeği mazur görürsen, Prufrock. Tanrı biliyor ya, sen benden daha hassas duygulara sahipsin."

"Senin için çalışmaya başlamadan önce öyleydim," dedi Prufrock, kütüphanenin kapısını bir hamleyle iterek açarken.

Piers'in aklında tek bir şey vardı. Altın rengindeydi, tadı ateş gibiydi ve bacağındaki ağrıyı kesecekti.

"Demek bir eş arıyor," diye tekrarladı kelimelere hiç dikkat etmeden ama doğruca konyak sürahisine yöneldi. Büyük bir doz doldurdu. "Berbat bir gündü. Benim ya da sizin için önemli olduğundan değil ama bu sabah arka kapıda beliren o genç kadın için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Karnı şişmiş olan mı?"

"Bu normal bir şişlik değil ve eğer onu kesip açarsam, onu öldüreceğim. Eğer kesip açmazsam, hastalık onu öldürecek. Ben de iki seçenekten daha kolay olanını seçtim." Konyağı geri attı.

"Onu sen mi gönderdin?"

"Gidecek hiçbir yeri yoktu. Onu Hemşire Matilda'ya teslim ettim, batı kanadında, bundan sonra olacakları aklından çıkarmasına yetecek kadar afyonla yatırması talimatını verdim. Tanrıya şükür bu şato İngiltere'de ölmek üzere olan insanların yarısını barındıracak kadar büyük."

"Baban," dedi Prufrock, "ve evlilik meselesi."

Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Piers bu kez daha küçük bir bardak daha doldurdu. Kafasını bir konyak şişesine sokup bir daha çıkmamak gibi bir niyeti yoktu, çünkü hastalarından öğrendiğine göre aşırı içki içmek konyağın artık acıyı dindirmeyeceği anlamına geliyordu. "Ah, evlilik," dedi itaatkâr bir şekilde. "Zamanı gelmişti. Annem yirmi yıldır yok. *Gitti tam olarak* doğru kelime değil, değil mi? Her neyse, sevgili *annem* kıtada güzel bir hayat yaşıyor, bu yüzden Majesteleri de yeniden evlenebilir. Boşanmak kolay olmadı, biliyorsun. Muhtemelen ona küçük bir mülk kadar pahalıya mal olmuştur. Güneş parlarken ya da kısacası, hâlâ her gün zam alabiliyorken saman yapmalı."

"Baban evlenmiyor," dedi Prufrock. Ses tonundaki bir şey Piers'in başını kaldırmasına neden oldu.

"Şaka yapmıyormuşsun."

Uşak başını salladı. "Benim izlenimime göre Majesteleri sizi -ya da evliliğinizi- bir meydan okuma olarak görüyor. Belki de bu kadar çok şart sıralamamalıydınız. Dük'ün kararlılığını ateşlediği söylenebilir. Tabiri caizse projeye ilgilenmesini sağladı."

"Şeytan diyorsun. Kimseyi bulmayı başaramayacak. Benim bir ünüm var, biliyorsun."

"Unvanınız itibarınızdan daha ağır," dedi Prufrock. "Ayrıca, babanızın mirası gibi küçük bir mesele de var."

"Muhtemelen haklısın, lanet olsun sana." Piers küçük bir bardak daha içebileceğine karar verdi. "Peki ya benim yaram ne olacak? Sence bir kadın bir erkekle evlenmeyi kabul eder mi -ne diyorum ben? Tabii ki bir kadın bunu kabul eder."

Prufrock, "Pek çok genç hanımın bunu aşılamaz bir sorun olarak göreceğinden şüpheliyim," dedi. "Şimdi, kişiliğiniz ..."

"Lanet olsun sana," dedi Piers, ama öfkelenmeden.

Üçüncü Bölüm

Linnet salona döner dönmez babası yüksek sesle homurdandı. "Geçen ay senin için gelen üç evlilik teklifini geri çevirdim ve sana şimdiden söyleyebilirim ki bir tane daha almayacağım. Senin bakire olduğuna ben bile inanmazdım. Dört ya da beş aylık görünüyorsun."

Linnet oldukça ağır bir şekilde oturdu, etekleri beyaz bir bulut gibi havalandı ve sonra etrafına yerleşti. "Değilim," dedi. "Hamile değilim." Sanki gerçekten bir çocuk taşıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Hanımlar o kelimeyi kullanmaz," dedi Lord Sundon. "O mürebbiyenden hiç mi bir şey öğrenmedin?" Ne demek istediğini daha iyi anlatabilmek için soru sorma bardağını havada salladı. "Hassas bir durumdan ya da *enceinte* olmaktan söz edilebilir. Hamileliğe asla, sert çağrışımları olan sert bir kelime. Bizim rütbemizde olmanın zevki, neşesi, dünyevi olanı, doğurgan olanı, ... görmezden gelebilmemizdir."

Linnet dinlemeyi bıraktı. Babası soluk maviler içinde bir hayal gibiydi, yeleği fildişi gelinciklerle süslü gümüş düğmelerle tutturulmuştu, Prusya yakası bir zarafet mucizesiydi. Dünyevi olan her şeyi görmezden gelme konusunda çok başarılıydı ama Linnet hiç bu kadar başarılı olamamıştı.

O anda kapıda uzun bir gürültü duyuldu. Kâhyaları ziyaretçiyi haber vermek için içeri girdiğinde Linnet kendine rağmen umutla başını kaldırdı. Şüphesiz Prens Augustus yeniden düşünmüştü. Onun *ton* tarafından reddedildiğini bile bile şatosunda nasıl oturabilirdi? Baloda yaşanan feci olayları, o gittikten sonra kimsenin onunla konuşmadığını duymuş olmalıydı.

Tabii ki prens, haberler balo salonunda yayılmaya devam ederken kendini dışarı atmıştı. Kapıdan çıkarken

... ve ondan sonra balo salonundaki tüm yüzler ondan uzaklaştı. Görünüşe göre sadece bir çocuk taşıdığına söylenmesine nasıl bir tepki vereceğini görmek için bekliyorlardı.

Yine de o, eğer biri varsa, bunun bir taradiddle olduğunu biliyordu. En azından çocuğun *kendisinden* olmadığını biliyordu. Belki de bu yüzden onu aniden fırlatıp atmıştı. Belki o da hikâyelere inanmış ve kadının başka bir adamdan hamile olduğunu düşünmüştü.

Bütün bir balo salonundan doğrudan kesildi. Bu bir ilk olmalı.

Arayan kişi Prens Augustus değil, Linnet'in teyzesi, yakın çevresi tarafından Zenobia olarak bilinen Leydi Etheridge'di. Bu ismi kendisi için seçmişti, genç bir kızken Hortense'in kişiliğine uymadığını fark etmişti.

Kapının hemen önünde durup eldivenlerini sağındaki uşağa vermek yerine yere bırakarak, "Bunun başıma bela olacağını biliyordum," dedi.

Zenobia iyi bir dramdan zevk alırdı ve sarhoş olduğu zaman bütün yemek masasına Lady Macbeth'i Sarah Siddons'tan daha iyi oynayabileceğini söylemeye eğilimliydi. "Sana bir kere söyledim, yüz kere de söylesem, Cornelius, o kız kendi iyiliği için fazla güzel. Ve haklıydım da. İşte burada, *enceinte* ve ben hariç tüm Londra bu habere taraf."

"Ben-" Linnet söyledi.

Ancak, sorulan sorudan kaçmayı ve saldırıya geçmeyi tercih eden babası tarafından susturuldu. "Annesine çekmiş olması kızımın suçu değil."

Zenobia, "Kız kardeşim süttten çıkmış ak kaşıktı," diye karşılık verdi.

Savaş artık tam anlamıyla başlamıştı ve onu durdurmak mümkün olmayacaktı. "Karım karlı olabilirdi ve Tanrı biliyor ki konuşması gereken kişi benim.

Ama istediği zaman yeterince sıcak olabiliyordu. Hepimiz Buz Kız'ın ne kadar hızlı ısınabildiğini biliyoruz, özellikle de kraliyet ailesinin yanındayken, şimdi düşünüyorum da!"

"Rosalyn bir kralı hak ediyordu," diye bağırdı Zenobia. Odaya girdi ve sanki bir ok fırlatacakmış gibi kendini yere bıraktı. Linnet bu duruşu tanıdı: Bayan Siddons bir hafta önce Covent Garden sahnesinde Desdemona'sı Othello'nun zalim sadakatsizlik suçlamalarını reddederken de böyle yapmıştı.

Yine de zavallı babam Othello gibi bir savaşçı değildi. Gerçek şu ki, sevgili annesi ona karşı son derece sadakatsiz davranmıştı ve bunu biliyordu. Zenobia Teyze de biliyordu, ama o görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Linnet, "Bu sorunun konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi. "Annem birkaç yıl önce öldü ve kraliyete olan düşkünlüğü ne burada ne de orada."

Teyzesi ona baygın bir bakış fırlattı. "Soğuk bir mezarda yatıyor olsa da anneni her zaman savunacağım."

Linnet köşesinde geriye doğru yığıldı. Doğru, annesi mezardaydı. Açıkçası annesini Zenobia'dan daha çok özlediğini düşünüyordu, çünkü kız kardeşler her karşılaştıklarında acı bir şekilde kavga etmişlerdi. Çoğunlukla erkekler yüzünden, bunu kabul etmek zorundaydı. Yine de teyzesi, annesinin olduğu kadar trollopy değildi.

"Bu güzellik," diyordu babası. "Tıpkı Rosalyn'in başına geldiği gibi Linnet'in de başına geldi. Karım güzelliğin ona istediği her şeyi yapma hakkı verdiğini düşünüyordu-"

"Rosalyn asla uygunsuz bir şey yapmadı!" Zenobia araya girdi.

Lord Sundon sesini yükselterek, "Yıllarca saygınlığı elinin tersiyle itti," diye devam etti. "Ve şimdi kızı da onun izinden gitti ve Linnet mahvoldu. Mahvoldu!"

Zenobia ağzını açtı ve sonra kapattı. Bir duraklama oldu. Sonunda saçlarını okşayarak, "Burada söz konusu olan Rosalyn değil," dedi. "Şimdi sevgili Linnet'e konsantre olmalıyız. Ayağa kalk canım."

Linnet ayağa kalktı.

"Beş ay diyebilirim," dedi Zenobia. "Bunu benden saklamayı nasıl başardın, bilmiyorum. Dün gece herkes gibi ben de şok oldum. Derby Kontesi bunu gizlediğimi düşünerek bana oldukça sert davrandı. Bu konuda hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım ve bana inandığından da pek emin değilim."

Linnet kelimeleri yavaşça telaffuz ederek, "Ben bir çocuk taşımıyorum," dedi.

"Dün gece de aynı şeyi söyledi," diye doğruladı babası. "Bu sabah da öyle görünmüyordu." Ama beline baktı. "Şimdi öyle."

Linnet göğüslerinin hemen altında kabaran kumaşı aşağı doğru itti. "Gördün mü, ben *enceinte* değilim. Orada kumaştan başka bir şey yok."

Zenobia küçük bir ayna çıkarıp kendine bakarak, "Canım, bir ara bize söylemen gerekecek," dedi. "Sanki bir yere gidecekmiş gibi değil. Bu hızla gidersen birkaç ay içinde bir evden daha büyük olacaksın. Ben de belim biraz daha genişler genişlemez taşraya emekli oldum."

"Onunla ne yapacağız?" diye inledi babası, ipleri kopmuş bir kukla gibi aniden sandalyeye yığıldı.

Zenobia burnunu pudralayarak, "Yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Kimse yuvada bir guguk kuşu istemez. Onu yurtdışına gönderip orada birini bulup bulamayacağına bakman gerekecek, tabii tüm bu tatsızlıklar bittikten sonra. Çeyizini iki katına çıkarsanız iyi olur. Neyse ki o bir mirasçı. Biri onu alacaktır."

Elindeki pudrayı bıraktı ve parmağını Linnet'e doğru salladı. "Annen çok üzülürdü, canım. Sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Sanırım Rosalyn'in onu kendisi gibi dağınık olma sanatında eğitmesi gerektiğini söylüyorsun," diye karşılık verdi babası. Ama hâlâ koltuğunda sallanıyordu ve belli ki ateşini kaybetmişti.

"Prensle yatmadım," dedi Linnet, olabildiğince açık ve yüksek sesle. "Elbette yatabilirdim. Belki de yatmış olsaydım, şimdi benimle evlenmek zorunda hissederdi. Ama ben bunu yapmamayı seçtim."

Babası inledi ve başını sandalyesinin arkasına bıraktı.

Zenobia gözlerini kısarak, "Bunu duymamıştım," dedi. "En azından soyluluk bir çeşit mazeret. Eğer bu çocuk düğ kanından başka bir şeyin sonucuysa, bu konuda tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

"Ben yapmadım-" Linnet denedi.

Teyzesi keskin bir hareketle sözünü kesti. "Şimdi fark ettim ki Cornelius, bu seni kurtarabilir." Linnet'e döndü. "Bize bu çocuğun babasının kim olduğunu söyle, baban evlenme talebinde bulunacaktır. Bir prensten başka hiç kimse onu reddetmeye *cesaret edemez*."

Nefes almak için duraksamadan kayınbiraderine döndü. "Düello yapmak zorunda kalabilirsin, Cornelius. Herhalde bu evde bir yerlerde tabancan vardır, değil mi? Yıllar önce Lord Billetsford'u düello yapmakla tehdit etmemiş miydin?"

"Onu Rosalyn ile yatakta bulduktan sonra," dedi Linnet'in babası. Sesi kederli bile değildi, sadece gerçekçiydi. "Yatak yeniydi; sadece bir ya da iki haftadır kullanıyorduk."

Zenobia sevgiyle, "Kız kardeşimin pek çok tutkusu vardı," dedi.

Vikont, "Az önce onun kar gibi beyaz olduğunu söylediğini sanıyordum!" diye karşılık verdi.

"Hiçbiri onun ruhuna dokunmadı! Merhamet içinde öldü."

Kimse buna karşı çıkmaya niyetli değildi, bu yüzden Zenobia devam etti. "Her neyse, şu tabancaları çıkarıp hâlâ çalışıp çalışmadıklarına baksan iyi olur Cornelius. Adamı öldürmekle tehdit etmen gerekebilir. Gerçi benim tecrübelerime göre çeyizi iki katına çıkarırsan her şey çabucak yoluna girecektir."

Linnet, "Ateş edecek adam yok," dedi.

Zenobia homurdandı. "Sakın bana bakire doğum yapmayı deneyeceğini söyleme, aşkım. Kudüs'te bunun pek işe yaradığını sanmıyorum. Piskopos ne zaman Noel zamanı bu konudan bahsetse, zavallı kızın insanları kendisine inandırmaya çalışırken çok kötü zamanlar geçirmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Linnet'in babası, "Bu konuşmaya neden kutsal metinleri dahil ettiğinizi anlayamıyorum," dedi. "Prenslerden bahsediyoruz, tanrılardan değil."

Linnet inledi. "Bu elbise beni sadece tombul gösteriyor."

Zenobia bir sandalyeye çöktü. "Yani sen bana, benim *gibi* Çocuk mu taşıyorsun?"

"Ben de bunu söylüyordum. Prensle ya da başka biriyle yatmadım."

Gerçek sonunda kafasına dank ederken kederli bir duraklama oldu. "Yüce Tanrım, mahvoldun ve zencefilli çöreği bile yemedin," dedi teyzesi sonunda. "Dahası, bu noktada belini en iyi şekilde sergilemenin de bir faydası olmaz. İnsanlar senin, deyim yerindeyse, sorunu hallettiğini düşüneceklerdir."

Vikont ağır bir sesle, "Prens onunla evlenmeyi reddettikten sonra," dedi. "Bu şartlar altında ben de öyle düşünürdüm."

"Bu haksızlık," dedi Linnet hiddetle. "Annemin-ah-itibarıyla, insanlar doğal olarak benim oldukça çapkın olabileceğimi düşündüler-"

"Bu yetersiz bir ifade," dedi babası. "Senin bir yük olacağını düşünüyorlardı ve şimdi öyle olduğunu biliyorlar. Ama değilsin."

"Güzellik yüzünden," dedi teyzesi, biraz kibirlenerek. "Benim ailemdeki kadınlar güzellikleri yüzünden lanetlenmişlerdir. Sevgili Rosalyn'e bak, çok genç ölüyor."

Vikont oldukça kaba bir tavırla, "*Sizi* lanetlediğini sanmıyorum," dedi.

"Oh, ama oldu," dedi Zenobia. "Öyle, öyle, öyle. Doğuştan gelen zincirler beni engellemeseydi neler olabileceğini öğretti bana. Dünya sahnelerini süsleyebilirdim, biliyorsun. Rosalyn de öyle. Sanırım o da bu yüzden-"

"Ne olmuş yani?" dedi Vikont, üzerine atlayarak. "Karşı konulamaz," dedi Zenobia.

Linnet'in babası homurdandı. "İffetsiz, daha çok."

"Ülkenin en iyisiyle evlenebileceğini biliyordu," dedi Zenobia. "Ve görüyorsunuz, aynı rüya sevgili Linnet'imizi sarmalına aldı ve şimdi mahvoldu."

Vikont, "Rosalyn ülkenin en iyisiyle evlenmiş olamaz," dedi. "Kraliyet Evlilik Yasaları'nın bir nedeni var, biliyorsun." Parmağıyla Linnet'i işaret etti. "Genç Augustus'la böyle bir skandal yaratmadan önce bunu hiç düşünmedin mi? Tanrı aşkına, herkes onun birkaç yıl önce kalkıp bir Alman kadınla evlendiğini biliyor. Sanırım Roma'da. Kralın bizzat devreye girip evliliği feshetmesi gerekti."

"Düne kadar bilmiyordum," dedi Linnet. "Prens bana bunu söylediğinde."

"Kimse kızlara böyle şeyler söylemez," dedi teyzesi küçümseyerek. "Madem onun için bu kadar endişeleniyordun, Cornelius, neden o partilere gidip ona kendin göz kulak olmadın?"

"Çünkü meşguldüm! Ve siz kendiniz yapamayacak kadar tembel olduğunuz için ona eşlik edecek bir kadın buldum. Bayan Hutchins. Her yönden son derece saygın ve sorunu da kavramış görünüyordu. Nerede o kadın? Adınızı bembeyaz tutacağına dair bana güvence verdi."

"Aşağı inmeyi reddetti."

"Müzikle yüzleşmekten korkuyor," diye mırıldandı. "Peki mürebbiyen nerede? O da bir başkası. Ona söyledim ve annenin ününü telafi etmek için iki kat daha iffetli olman gerektiğini söyledim."

"Bayan Flaccide dün gece onun Şeytan'ın bir uzvu olduğunu söylediğinizde ve onu beni bir doxy'ye dönüştürmekle suçladığınızda hakarete uğradı."

"Bir iki kadeh içmiştim," dedi babası, hiç de pişmanlık duymamış bir ifadeyle. "Biricik kızımın zamparalık yaptığı yüzüme karşı söylendikten sonra üzüntülerime boğuldum!"

"Yaklaşık bir saat sonra ayrıldı," diye devam etti Linnet. "Ve geri döneceğinden de şüpheliyim, çünkü Tinkle yanında çok miktarda gümüş götürdüğünü söylüyor."

"Gümüşün konuyla ilgisi yok," dedi Zenobia. "En iyi hizmetkârları asla kızdırmamalısın, çünkü onlar her zaman değerli eşyaların nerede saklandığını bilirler. Çok daha önemlisi, mürebbiyenizin kraliyet dalının size göndermiş olabileceği her türlü billets-doux hakkında her şeyi bildiğini umuyorum?"

"Bana hiç aşk mektubu yazmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Ama yaklaşık bir ay önce bir sabah erkenden yatak odamın penceresine çilek fırlattı. O ve Bayan Hutchins o sırada kimseye haber vermememiz gerektiğini söylediler."

"Ve şimdi Flaccide bunu dünyaya anlatıyor," diye duyurdu teyzesi. "Sen gerçekten bir aptalsın, Cornelius. Ona hemen beş yüz pound ödemeli ve Suffolk'a göndermeliydin. Şimdi Flaccide orada bir çileği koca bir tarlaya dönüştürüyor. Linnet'in ikiz doğurmasını sağlayacak."

Linnet mürebbiyesinin bu fırsatı kaçırmayacağını düşündü. Birbirlerinden hiç hoşlanmamışlardı. Aslında kadınlar ondan nadiren hoşlanırdı. Dört ay önce sahneye çıktığı andan itibaren diğer kızlar gruplara ayrılmış ve ellerinin arkasından kıkırdamaya başlamışlardı. Ama hiç kimse Linnet'in bu şakaya katılmasına izin vermemişti.

Zenobia uzandı ve zili çaldı. "Bana neden çay ikram etmediğini anlayamıyorum, Cornelius. Linnet'in hayatı yeni bir dönemece girmiş olabilir ama yine de yemek yememiz gerekiyor."

"Mahvoldum ve sen çay mı istiyorsun?" diye inledi babası.

Tinkle kapıyı o kadar çabuk açtı ki Linnet onun kendisini dinlediğini anladı ama buna şaşırmadı.

Zenobia ona, "Yanında çay ve yiyecek bir şeyler alacağız," dedi. "Yanında azaltacak bir şeyler de getirsen iyi olur."

Uşak kaşlarını çattı.

"Salatalık, sirke, o tür bir şey," dedi sabırsızlıkla. Adam kapıyı kapattığında Linnet'in göğsüne el salladı. "*Bu* konuda bir şeyler yapmalıyız. Kimse seni tombul olarak tanımlamaz canım, ama sen de tam olarak bir hayalet sayılmazsın, değil mi?"

Linnet tekrar beşe kadar saydı. "Vücudum tıpkı anneminkine benziyor. Ve senin."

"Şeytanın ayartması," dedi babası asık suratla. "Görünüşe göre bu kadar açık değil."

"Öyle bir şansım yok," dedi Linnet. "Bir prensim var ama karanlıklar kralı hiç ortaya çıkmadı."

"Augustus küçük bir şeytan bile olamaz," dedi teyzesi düşünceli bir ifadeyle. "Şimdi düşünüyorum da, seni baştan çıkarmayı başaramamasına hiç şaşırmadım. O biraz ahmağın teki."

Lord Sundon, "Genç bir kızı, bebeği yolda olan bir anne gibi gösteren tarzlar olmamalı," dedi. "Eğer varsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Yani, elbise giyecek bir tip olsaydım bunun bir parçası olmak istemezdim. Yani, eğer bir kadın olsaydım."

"Her yıl daha da aptallaşıyorsun," diye gözlemledi Zenobia. "Kız kardeşim seninle evlenmeyi neden kabul etti, asla bilemeyeceğim."

Linnet elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Annem babamı severdi," dedi. Bu gerçeğe yıllar önce, annesini başka bir beyefendiyle mahrem bir ortamda, çok mahrem bir faaliyet içinde bulduğu kafa karıştırıcı bir akşamın ardından bağlanmıştı.

Annesi o zaman ona "Babanı seviyorum," demişti. "Ama sevgilim, aşk benim gibi kadınlar için yeterli değil. Sevgiye, dizelere, şiirlere, çiçeklere, mücevherlere sahip olmalıyım ... François'nın bir tanrı gibi yapılı ve bir at gibi asılı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Linnet gözlerini kırıştırdı ve annesi, "Boş ver hayatım, biraz daha büyüdüğünde her şeyi açıklayacağım," dedi.

Buna hiç fırsat bulamamıştı ama Linnet bir şekilde François'yla ilgili olarak annesinin dikkatini çeken şeyi yorumlayacak kadar bilgi toplamayı başarmıştı.

Şimdi babasının gözleri ona doğru kayıyordu. "Rosalyn beni Augustus'un seni sevdiği gibi sevdi. Kısacası: yeterli değil."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Zenobia. "Bu *beni* umutsuzluğa sürüklemek için yeterli! Bırak da zavallı Rosalyn mezarında rahat uyusun, olur mu? Seninle evlenmeye karar verdiği güne pişman ediyorsun beni."

Vikont ağır bir sesle, "Her şey aklıma geldi," dedi. "Linnet annesine çekmiş; bunu herkes görebilir."

Linnet kaşlarını çatarak, "Bu hiç adil değil," dedi. "Bu sezon iffetimle örnek oldum. Aslında tüm hayatım boyunca!"

Kaşlarını çatı. "Sadece seninle ilgili bir şey var-"

"Yaramaz görünüyorsun," dedi teyzesi, hiç de kaba olmayan bir sesle. "Tanrı Rosalyn'e yardım etsin, ama bütün bunlar onun suçu. Sana bunu o verdi. O gamze, gözlerinde ve ağzında bir Gey var. Bir fahişeye benziyorsun."

Linnet, "Bir ahlaksız bu sezon benden çok daha fazla eğlenirdi," diye itiraz etti. "Ben buradaki herhangi bir genç kız kadar ağırbaşlı davrandım - Bayan Hutchins'e sorabilirsiniz."

"Haksızlık gibi görünüyor," diye onayladı Zenobia. Altın bir bal damlası çöreğinden sarktı ve sabah elbisesinin soluk menekşe ipeğine düşmeden önce hafifçe sallandı.

Linnet, "Umarım kontese Augustus'la hiçbir zaman yalnız olmadığımı söylemişsinizdir," dedi.

"Bunu nasıl yapabilirim?" Zenobia sordu. "Sosyal takviminizi bilmiyorum canım. Ben de sevgili kontes kadar şok oldum, bunu söyleyebilirim."

Linnet inledi. "Almack'ın evinde çırlıçıplak soyunsam bile, belim ne kadar ince olursa olsun kimse çocuk taşımadığıma inanmazdı. Sen de bunu doğruladın Zenobia Teyze. Babam da Bayan Flaccide'ı kovdu ve eminim ki Londra'nın her yerinde hakkımda kötü şeyler söylüyor. Gerçekten de yurtdışında ya da taşrada bir yerde yaşamak zorunda kalacağım."

Zenobia cesaret verici bir şekilde, "Fransız erkeklerini memnun etmek *çok* kolay, her ne kadar şu uygunsuz savaş devam ediyor olsa da," dedi. "Ama benim başka bir fikrim var."

Linnet sormaya cesaret edemedi ama babası bezgin bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu.

"O değil, o."

"Kim?"

"Yelverton, Windebank'ın varisi."

"Windebank? O da kim? Yonnington-Walter Yonnington'ı mı kastediyorsun? Çünkü eğer oğlu da babasına benziyorsa, Linnet bir çocuk taşıyor *olsa* bile onun yanına yaklaşmasına izin vermezdim."

"Çok nazıksın baba," diye mırıldandı Linnet. Teyzesi ona çörek ikram etmediği için o da kendine yardım etti.

"Azaltmak, canım. *Azaltmayı* düşün," dedi Zenobia nazik ama kararlı bir ses tonuyla.

Linnet ağzını sıktı ve ekmeğine fazladan tereyağı sürdü.

Teyzesi iç çekti. "Yelverton'ın unvanı Windebank Dükü, Cornelius. Gerçekten, aristokrasi hakkındaki bu kıt bilginle Lordlar Kamarası'nda yolunu nasıl bulduğunu merak ediyorum."

"Bilmem gerekeni biliyorum," dedi Vikont. "Ve ihtiyacım olmayan şeylerle uğraşmam. Eğer Windebank'ı kastettiyseniz, neden bunu söylemediniz?"

"Ben oğlunu düşünüyordum," diye açıkladı Zenobia. "Adamın ikinci unvanı var tabii ki. Şimdi bir düşüneyim. Sanırım ona verilen isim tuhaf bir şey. Peregrine, *Penrose-Piers*, işte bu."

Lord Sundon, "Kulağa rıhtım gibi geliyor," diye söze girdi.

Linnet, "Bayan Hutchins bu sabah bana hafif bir fırkateyn dedi," dedi. "Bir rıhtım tam bana göre olabilir."

Zenobia başını salladı. "İşte seni bu duruma sokan da bu tür bir açıklama Linnet. Sana defalarca söyledim, tüm bu zeka

hiç iyi değil. İnsanlar bir hanımefendinin güzel olmasını isterler ama ondan hanımefendi gibi olmasını *beklerler*, kısacası: tatlı, uyumlu ve zarif."

Linnet, "Ama yine de herkes sizi bir hanımefendi sanıyor," diye karşılık verdi.

"Ben evliyim," diyor Zenobia. "Ya da Etheridge vefat edene kadar öyleydim. Tatlılık ve ışık göstermeme gerek yok. Senin var. Yelverton'la tanışmak için Galler'e gitmeden önce biraz hanımefendi konuşması yapsan iyi olur. Unvanı Marchant Kontu olacaktı. Yoksa Mossford mu? Tam hatırlayamıyorum. Onunla hiç tanışmadım tabii ki."

"Ben de öyle," dedi Lord Sundon. "Linnet'i bir striptizciyle mi eşleştirmeye çalışıyorsun Zenobia? Bu asla işe yaramaz."

"O bir genç değil. Otuz yaşından büyük olmalı. En az otuz beş. Hikayeyi hatırladığına eminim, Cornelius?"

"Hikâyelere kulak asmam," dedi Vikont test edercesine. "Kız kardeşinle aynı çatı altında hayatta kalmanın tek yolu buydu."

"Dalağını temizlemek için bir tedavi uygulaman gerekiyor," dedi Zenobia, elindeki çöreği bırakarak. "Safranın vücudunda mayalanmasına izin veriyorsun Cornelius ve bu çok güçlü bir duygu. Rosalyn öldü. Bırak *ölsün*, lütfen!"

Linnet konuşma zamanının geldiğine karar verdi. "Zenobia Teyze, Dük'ün beni oğluyla evlendirmek isteyeceğini nereden çıkardın? Eğer düşündüğün gerçekten buyusa?"

"Çaresiz durumda," dedi teyzesi. "Bayan Nemble'dan duydum, Leydi Grymes ile çok yakın arkadaşlar ve biliyorsun ki kocası Windebank'ın üvey kardeşi."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Vikont. "Ve umurumda da değil. Windebank neden umutsuz? Oğlu basit fikirli mi? Lordların etrafında ya da Boodle's'da hiç oğul gördüğümü hatırlamıyorum."

Zenobia muzaffer bir edayla, "Basit fikirli değil," dedi. "Daha da iyi!"

Hem Linnet hem de babası bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken bir an sessizlik oldu.

"Gereken özelliklere sahip değil," diye açıkladı teyzesi. "Yok mu?" Sundon boş boş sordu.

"Eksi bir parmak," diye ekledi

Zenobia. "Bir parmak mı?"

Linnet cesaret etti.

"Tanrı aşkına," dedi Zenobia, bir parmağındaki bal parçasını yalayarak.

"Bu evde her zaman her şeyi heceleme zorundayım. Adam acı çekti

Genç bir adamken kaza geçirmiş. Bastonla yürüyor. Ve bu kaza onu, taşa taş diyecek kadar iktidarsız bıraktı. Şu anda bir varisi yok, gelecekte de olmayacak." "Aslında, bu özel durumda," dedi babası belirgin bir memnuniyetle,

"Taş taş değildir."

"İktidarsız mı?" Linnet sordu. "Bu ne demek oluyor?"

En yakın iki akrabası sanki halının altında buldukları nadir bir böcek türüymüş gibi onu yakından incelerken bir anlık sessizlik oldu.

"Bunu açıklamak sana düşer," dedi babası Zenobia'ya dönerek.

"*Senin* önünde değil," dedi Zenobia.

Linnet bekledi.

"Şu anda bilmeniz gereken tek şey onun çocuk babası olamayacağı," diye ekledi teyzesi. "En önemli nokta bu."

Linnet bu gerçeği annesinin yıllar boyunca yaptığı çeşitli yorumlarla bir araya getirdi ve daha fazla araştırma yapmaya hiç niyeti olmadığını fark etti. "Bu nasıl olur da basit fikirli olmaktan daha iyi olabilir?" diye sordu. "Yani bir koca için."

"Basit düşünmek, yemek masasında salya akıtmak ve Tanrı bilir daha neler demek olabilir," diye açıkladı teyzesi.

"*Canavar'dan* bahsediyorsun!" diye haykırdı babası birden. "Onun hakkında her şeyi duydum. Sadece ilk başta bir araya getiremedim."

"Marchant bir canavar değil," diye alay etti Zenobia. "Bu sıradan bir dedikodu Cornelius ve bunun sana yakışmadığını düşünüyorum."

Vikont, "Herkes onu böyle çağırıyor," diye belirtti. "Adamın korkunç bir öfkesi var. Zeki bir doktor - ya da herkes öyle diyor - ama bir şeytanın öfkesi."

Zenobia omuz silkerek, "Orada burada öfke nöbeti geçirmek evliliğin bir parçasıdır," dedi. "Linnet'in ne kadar güzel olduğunu görene kadar bekle. Kader ona böylesine güzel bir gelin bahsettiği için hem şaşırarak hem de çok sevinecek."

"Gerçekten de basit ve çirkin arasında bir seçim yapmak zorunda mıyım?" Linnet sordu.

"Hayır, basit ve aciz arasında," dedi teyzesi sabırsızca. "Yeni kocan sözde taşıdığın çocuk için sana minnettar olacak ve yeni kayınpederinin de kendinden geçeceğini söyleyebilirim."

"Yapacak mı?" Lord Sundon sordu.

"Hâlâ anlamadın mı?" Zenobia ayağa fırladı. Birkaç adım yürüdü ve sonra ince bir hareketle kendi etrafında döndü. "Bir tarafta

bir oğlu olan yalnız bir dükümüz var. Sadece bir tane. Ve bu dük kraliyete kafayı takmış durumda. Kendisini kralın can dostu olarak görüyor, ya da en azından kral bir yarasa gibi yarasalaşmadan önce öyleydi."

Vikont, "Anladım," dedi.

Zenobia sabırsızca, "Sus," dedi. Sözünün kesilmesinden nefret ederdi. "Bir tarafta yalnız, çaresiz dük. Diğer tarafta yaralı, aciz bir oğul. Dengede ... bir krallık."

"Bir krallık mı?" diye tekrarladı Vikont, gözleri irileşerek.

Linnet bir çörek daha alarak, "Mecazi anlamda söylüyor," dedi. Teyzesini babasından daha çok görmüştü ve onun retorik süslemelerine olan sevgisine aşınaydı.

Zenobia gözlerini kocaman açarak, "Geleceği olmayan bir krallık, çünkü soyadını devam ettirecek bir çocuk yok," dedi.

"Dük-" Lord Sundon başladı.

"Sus," diye tersledi. "Size soruyorum, bu umutsuz ve mutsuz ailenin neye ihtiyacı var?"

Ne Linnet ne de babası cevap vermeye cesaret edebildi.

Bu da iyiydi, çünkü sadece etki yaratmak için duraklamıştı. "Size tekrar soruyorum, bu umutsuzca mutsuz ailenin neye ihtiyacı var? Bir *varise* ihtiyaçları var!"

Vikont iç çekerek, "Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi.

Linnet uzanıp babasının elini okşadı. Annesinin iyiliklerinde son derece özgür olması ve buna rağmen kocasına sadece bir çocuk, babasının mirasının büyük kısmını alamayacak bir kız çocuğu vermiş olması hayatın oldukça acımasız gerçeklerinden biriydi.

"Zenobia dinleyicilerini yeniden kazanmak için sesini yükselterek, "Bir *prende* ihtiyaçları var!" dedi.

Bir dakika kadar sonra Linnet, "Bir prens mi, Zenobia Teyze?" diye sorma cesaretini gösterdi.

Bu ona, seyircilerinden kucak dolusu gül olmasa da övgüler alan bir aktrisin muhteşem gülümsemesini kazandı. "Bir prens, hayatım. Ve sen, şanslı kız, tam da onun ihtiyacı olan şeye sahipsin. Bir varis arıyor ve sende o varis var ve dahası, kraliyet soyundan geliyorsun."

Vikont yavaşça, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Bu kötü bir fikir değil, Zenobia."

Yüzü biraz pembeleşti. "Fikirlerimin hiçbirisi korkunç değil. Asla." "Ama benim bir prensim yok," dedi Linnet. "Eğer seni doğru anladıysam, Windebank Dükü hamile bir kadın arıyor-"

Babası homurdandı ve o da ifadesini değiştirdi. "Yani, Dük belki de benim talihsiz durumumdaki bir kadını kabul ederdi çünkü bu şekilde oğlunun bir oğlu olacaktı-"

"Sadece bir oğul değil," dedi Zenobia, sesi hâlâ muzafferdi. "Bir prens. Windebank öyle her önüne geleni ailesine almaz. Korkunç derecede kibirlidir, bilirsin. Ölmeyi tercih eder. Ama bir prensin oğlu? Buna kanacaktır."

"Ama-"

"Bu konuda haklısın Zenobia. Be gad, sen kurnaz bir yaşlı kadınsın!" diye kükredi babası.

Zenobia'nın sırtı dikleşti. "Bana ne dedin, Cornelius?" Elini salladı.

"Öyle demek istemedim, öyle demek istemedim.

Saf hayranlık. Katıksız hayranlık. Saf-"

"Katılıyorum," dedi uzlaştırıcı bir tonda, saçlarını okşayarak. "Bu mükemmel bir plan. Yine de bu öğleden sonra ona gitsen iyi olur. Evlilik için onu Galler'e kadar götürmelisin. Marchant orada yaşıyor."

"Evlilik," dedi Linnet. "Bir şeyi unutmuyor musunuz?" İki de ona baktı ve aynı anda, "Ne?" dedi.

"Ben bir prens taşımıyorum!" diye bağırdı. "Augustus'la hiç yatmadım. Karnımın içinde çiğnenmiş bir çörekten başka bir şey yok."

"Bu iğrenç bir yorum," dedi teyzesi ürpererek.

"Katılıyorum," diye söze karıştı babası. "Oldukça tatsız. Yemekten bu şekilde bahsederek tam bir şehir karısı gibi konuşuyorsun."

"Daha doğmamış bir çocuğum bile yokken, doğmamış çocuğumu kraliyet düşkünü bir düke satmayı planlıyor olmanız çok tatsız!"

"Tüm bunların oldukça hızlı bir şekilde gerçekleşmesi gerektiğini söylemiştim," dedi teyzesi. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim ki baban bugün öğleden sonra Windebank'ın evine gitti ve diyelim ki Windebank yemi yuttu, çünkü yutacak. Dediğim gibi, adam çaresiz ve ayrıca soyunu kraliyet kanıyla birleştirmek istiyor."

Linnet, "Bu sorunu çözmüyor," dedi.

Zenobia ona nazık bir gülümsemeyle, "Tabii ki hayır," dedi. "Senin için her şeyi yapamayız. Bundan sonrası sana kalmış."

"Ne demek istiyorsun?"

Babası ayağa kalktı, belli ki onu dinlemiyordu. "Jean de Bry ceketimi ve Hessian'larımı giyeceğim," dedi kendi kendine.

Zenobia arkasından, "De Bry *olmaz*," diye seslendi. Kapının önünde durakladı.

"Neden olmasın?"

"Omuzlar biraz endişeli. Endişeli görünmemelisiniz. Ne de olsa adamın soyunu kurtarmayı teklif ediyorsunuz."

Babası başını sallayarak, "Kenarları taraklı, adaçayı yeşili bir palto," dedi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Zenobia Teyze," dedi Linnet, aklınca sonsuz bir sabır göstererek. "Hiç tanımadığım bir kocaya sunmak için kraliyet kanından bir çocuğu nasıl bulabilirim?"

Zenobia gülümsedi. "Canım, eğer *bunu* sormak zorundaysan ailemden biri değilsin demektir."

Linnet'in ağzı açık kaldı. "Yani-"

"Elbette hayatım. Baban o kağıtları imzalar imzalamaz ... oh ... Galler'e gitmenize on iki saat var."

"On iki saat," diye yineledi Linnet, düşündüğü şeyde yanıldığını umarak. "Bunu kastetmiş olamazsın-"

"Augustus seni elinde oyuncak olan bir çocuk gibi takip ediyor," dedi teyzesi. "Bir bakış ve neşeli bir gülümsemeden fazlası gerekmiyor. Tanrı aşkına canım, annenden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Linnet kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Zenobia, "Aslında göğüslerinle gülümsemene bile gerek yok," dedi.

"Yani gerçekten-" Linnet durdu. "BEN-BEN-"

"Sen. Augustus. Baştan çıkarma. Yatak," dedi teyzesi yardımsever bir şekilde. "On iki saat ve sadece bir prens ... oldukça kolay olmalı."

"I-"

"Sen Rosalyn'in kızısın," dedi teyzesi. "Ve benim yeğenim. Baştan çıkarma, özellikle de söz konusu kraliyet ailesi olduğunda, senin kemiklerinde var. Senin kanında var."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Linnet kesin bir ifadeyle. "Yaramaz görünebilirim ama değilim."

"Evet, öylesin," dedi teyzesi neşeyle. Ayağa kalktı. "Kendine bir çocuk yap, Linnet. Düşünsene, kaç genç kadın bunu başarıyor ve senin avantajlarına, yani vücuduna, yüzüne, gülümsemene sahip değiller."

Linnet, "Benim bütün eğitimim iffetli olmaya yönelikti," diye belirtti. "Sırf böyle şeyleri öğrenmeyeyim diye diğer kızlardan beş yıl daha uzun bir süre mürebbiyem oldu."

"Babanın hatası. Rosalyn'in patavatsızlıkları onu korkuttu."

Linnet'in yüzünde bir şey olmalı, çünkü Zenobia dünyanın ağırlığını taşıyan bir kadın havasıyla iç çekti. "Eğer prense yaklaşmaya gerçekten cesaret edemiyorsan sana istekli bir adam bulabilirim sanırım. Bu çok alışılmadık bir şey, ama elbette insan yardımcı olabilecek kurumları bilmeden edemiyor."

"Ne tür kuruluşlar?"

"Kadınlara hizmet veren genelevler tabii ki," dedi Zenobia. "Covent Garden yakınlarında bir tane olduğunu sanıyorum, az önce bana anlattılar... önemli adamlar, duyduğum bu. Sanırım spor olsun diye geliyorlar."

"Teyze, bunu kastetmiş olamazsın-"

"Eğer prensi baştan çıkaramazsan, soruna başka bir açıdan yaklaşmamız gerekecek," diyerek Linnet'in yanına geldi ve kolunu okşadı. "Seni geneleve götüreceğim. Anladığım kadarıyla bir hanımefendi perdenin arkasında durup istediği erkeği seçebiliyor. Augustus'a benzeyen birini seçsek iyi olur. Acaba bu yönde bir mesaj gönderip adamın bir arabayla gelmesini sağlayabilir miyiz?"

Linnet inledi.

"İhtiyacın olduğu anda seni terk edeceğimi düşünmeni istemiyorum," dedi teyzesi. "Sevgili Rosalyn öldüğü için bir annenin sevgisinin tüm yükünü hissediyorum."

Teyzesinin sezon boyunca ve hatta ondan önceki yıllar boyunca bu yükü görmezden gelmeyi nasıl başardığı şaşırtıcıydı ama Linnet bunu belirtmeye cesaret edemiyordu. "Bir geneleve gitmiyorum," diye belirtti.

"O halde," dedi Zenobia neşeyle, "oturup o yaramaz prense küçük bir not yazmanı öneririm. Genelev yerine onu seçmekle akıllıca davranmışsın, gerçekten. İnsan evliliğe bebeklerle ilgili bir yalanla başlamaktan nefret eder. Evlilik, doğası gereği insanı yalanlara sürükler: tüm o ayartmalar. İnsan her zaman çok fazla elbise sipariş eder ve harçlığını fazla harcar. Erkeklerden bahsetmiyorum bile." Parmaklarının ucunu öptü.

"Ama ben istedim-"

"Şu anda evli olmadığım için çok memnunum," dedi Zenobia. "Etheridge öldüğü için mutlu olduğumdan değil elbette. Ah neyse ..."

Zenobia gitmişti.

Ve Linnet'in evlilikten ne istediği artık tartışmaya değer bir soru değildi.

Dördüncü Bölüm

Şaka yapıyor olmalısın," dedi Piers Prufrock'a. "Babama bir sayfa uzunluğunda bir eş için gerekenler listesi gönderdim. "

"Büyüleyici bir okuma oldu," dedi Prufrock. "Özellikle yataktaki acizliğini itiraf ettiğin kısmı çok beğendim. Ve sayfadaki gözyaşı lekesi-"

"Gözyaşı değildi," dedi Piers sinirli bir şekilde. "Konyaktı, seni aptal."

"Oh iyi," dedi Prufrock. "Çünkü mektubun her yerinde ağladığını düşünmekten nefret ediyorum. Hele de yalnız yatağında feryat etmek varken."

"Neden feryat etmeyeyim ki?" Piers bir bardak daha içip içmemeyi düşünürken, "Neden feryat etmeyeyim ki?" dedi. İçmesem daha iyiydi. "Bana benimki gibi bir yarası olup da önünde uzanan karanlık gelecekte dolaylı kalbi kırık olmayan bir adam gösterin."

"Karanlık ve *korkunç bir* gelecek," diye düzeltti Prufrock. "Şimdi, tam da en can alıcı anda, aliteratif dokunuşunu kaybetme."

"Yanında asla iyi bir kadın olamayacağının umutsuzluğu, yapışkan küçük bir elin asla başparmağının etrafında kıvrılmayacağını bilmenin acısı..."

"Ya da gerçekten önemli olana ulaşmak için, sevişmeden geçen yıllar," dedi Prufrock. "Bu beni daha iyi hissettirmek için bir girişim mi?"

"Söylendiği gibi değil," dedi, açık bir inanç eksikliğiyle.

"Hangi okula gittin?" Piers sordu. "Bir uşak için fazla okuryazarsın. Tanıdığım uşakların çoğu nasıl isterseniz *lordum gibi* şeyler söyler ve öylece bırakır. Konuşmamız şu şekilde olmalı: *Prufrock, bana bir hizmetçi getir*. Sonra da *"Nasıl isterseniz."* demelisiniz.

"Bunun ne yararı olabilir ki?" diye sordu Prufrock. "Bu şartlar altında mı?"

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldandı Piers. "Sanırım yüzmeye gideceğim. Gelgit başladı."

Şatoyu batı kapısından terk etti, hâlâ uşağı hakkında kafa yoruyordu. Prufrock'u bir yıl önce işe aldığından beri düşündüğü gibi, adam babasına hizmet ediyor olmalıydı, yani bir casus. Bunu söylemeye gerek yoktu.

Ama yaşlı adam böyle bir uşağı, Prufrock'a benzeyen, espri anlayışı olan ve Piers'in kendisinden daha sivri dilli bir uşağı nereden bulmuştu? Kısacası, Piers'in lanet olası bir casus olduğunu bilse bile şatoda tutacağı muhtemelen dünyadaki tek uşak?

Tek olasılık babasının kendisi hakkında bir şeyler biliyor ya da anlıyor olmasıydı ve bu imkânsız olduğu için bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

Yüzme havuzu denizin kenarındaki kayadan oyulmuştu ve gelgitle doluyor ama en kötü dalgalardan korunuyordu. Muhteşem bir manzaraydı, ışık solmaya başladığında safir mavisini parıltıyan bir kaya havzası. Deniz, alacakaranlıkta sık sık yaptığı gibi sakinleşmişti ve bir an durup havuzun ötesine, denizin loş altın rengi bir ışık izini takip ederek dalgalanışına baktı.

Sonra kendini silkeledi ve kıyafetlerini çıkardı. Son yıllarda bacağıyla ilgili öğrendiği bir şey varsa, o da her gün egzersiz yapmazsa canının çok yandığı idi. Dün yüzmeyi atlamıştı ve bugün sonuçlarına katlanıyordu. Tabii ki ağrıyıyordu ama yüzmeden, afyonu düşünmeden dayanamayacağı türden bir acı içinde bulmuştu kendini.

Ne o anlar ne de uyuşturucular iyi değildir.

Bir kayanın üzerinden suyun derinliklerine daldı, saçlarının serbest kaldığını hissetti - lanet olsun, kurdeleyi tekrar çıkarmayı unutmuştu - ve bacağı vücudunun ağırlığını taşımadan serbest kaldığında vücudu sevindi. Hiç düşünmeden kendini ileriye doğru itmeye başladı, karada yapamadığı şekilde suyun içinden fırladı.

Elden ele dolaştı, on boy, yirmi ... elliye geldiğinde yorulmuştu, ama kendini bir on boy daha zorladı ve sonra tek bir yumuşak hareketle kendini kayaların üzerine çekti, omuzlarından ve kollarından su akıyordu. Yaralanmadan önce vücuduna pek dikkat etmezdi. Şimdi ise

Omuzlarındaki ve göğsündeki güçten memnundu. Yine de içindeki doktor bunun gösteriştten başka bir şey olmadığını biliyordu.

"Lordum," dedi genç bir uşak öne çıkıp ona büyük bir havlu parçası uzatarak.

Piers başını kaldırıp ona baktı. "Sen yenisin. Adın ne senin?" "Neythen, lordum."

"Kulağa korkunç bir hastalık gibi geliyor. Hayır, daha çok bağırsak sorunu gibi. *Üzgünüm Lord Sandys, oğlunuz neythen hastalığına yakalanmış ve bir ay bile yaşayamaz. Hayır, hayır, yapabileceğim bir şey yok.* Sandys bunu duymayı frengiye tercih ederdi."

Neythen şaşkın görünüyordu. "Annem her zaman adımı bir azizden aldığımı söylerdi, bir hastalıktan değil."

"Hangisi?"

"Şey, kafası kesilmişti, gördün mü? Sonra onu aldı ve bir süre yolda taşıdı. Sanırım eve dönene kadar."

"Dağınık," dedi Piers. "Olasılıksız olduğundan bahsetmiyorum bile, yine de tavukları ve ölüm sonrası yeteneklerini düşünmek gerek. Aynı yeteneğin size de miras kalacağını mı düşündü?"

Neythen gözlerini kırptırdı. "Hayır, lordum."

"Belki de sadece umutluydu. Ne de olsa annelerin bu tür olasılıkları göz önünde bulundurması gerekir. Haklı olup olmadığını görmek için kafanı kesmek istiyorum. Bazen en beklenmedik batıl inançların gerçekte bir temeli olduğu ortaya çıkar."

Uşak geri çekildi.

"Tanrım, gençsin, değil mi? Prufrock seni buraya neden gönderdi? Havluyu takdir etmediğimden değil."

"Bay Prufrock size bir hastanın beklediğini söylememi istedi, lordum."

"Burada her zaman bir ya da iki hasta olur," dedi Piers, ellerini kurularak.

Saç. "Önce banyo yapmam lazım. Her yerim tuz oldu."

"Tabela asılı değil, bu yüzden Bay Prufrock size haber vermemi söyledi."

"Hayır, hastadan önce banyo. Kâhyam bana ne yapacağımı söylemeden hayatım yeterince karmakarışık zaten."

"Bu adam ta Londra'dan gelmiş," dedi Neythen. "Ve o büyük bir lord."

"Büyük, değil mi? Muhtemelen kalbi için fazla şişman. İstersen bastonumu al ve bana ver."

Neythen öyle yaptı. "Şişman değil," dedi. "Onu içeri girerken gördüm. Yani önemli biri gibi görünüyor. Tamamen kadife giymiş ve incecik. Ve peruk takıyor."

"Ölmek üzere olan bir adam daha," dedi Piers, patikadan yukarı çıkarken. "Tam da buralarda ihtiyacımız olan şey. Çok yakında arka tarafa kendi mezarlığımızı yapmak zorunda kalacağız."

Neythen'in buna söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

"Tabii ki orada olmayacaksın," diye güvence verdi Piers ona, "çünkü kafanı evine götürebilir ve kendi köyünün kilise bahçesine gömülebilirsiniz. Ama kendimi Fareli Köyün Kavalcısı'nın karanlık bir versiyonu gibi hissetmeye başladım. Beni bulmak için Galler'e geliyorlar ve ölüyorlar. Ertesi gün, aynısından daha fazlası geliyor."

"Bazılarını tedavi ediyorsun, değil mi?" Neythen sordu.

"Birkaç tane," dedi Piers. "Çoğunlukla değil. Bir kere ben anatomik patologum, yani cesetlerle aram daha iyi. Seğirmiyorlar ve enfeksiyon kapmıyorlar. Canlı olanlara gelince, tek yapabildiğim onları gözlemlemek. Bazen onlar ölene kadar hiçbir şey öğrenemiyorum ve o zaman da çok geç oluyor. Bazen kadavraları kesip açıyorum ve hala neyin yanlış gittiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Neythen ürperdi.

"Hekim değil de uşak olmakla doğru olanı yapıyorsun," dedi Piers ona, kaleye giden kayalık patikadan yukarı çıkarken. "Biz cerrahlar her zaman ölü ya da diri insanları kesip biçeriz. İçeride ne olduğunu öğrenmenin tek yolu bu, biliyorsun."

"Bu iğrenç!"

"Merak etme," dedi Piers. "Eğer kafası kopmuş bedenini eve kadar yürütmeyi başarırsan, onu kesip açamam ve sana ne olduğunu öğrenemem, değil mi?"

Neythen sessiz kaldı.

Piers son kayayı da aşmış düz patıkaya çıkarken, "Sakın bırakmayı aklından bile geçirme," diye ekledi. "Düşüncesizce söylediğim sözler yüzünden çalışanlarından biri daha ayrılırsa Prufrock kellemi alır."

Neythen'in sessizliği henüz pes etmediğini gösteriyor gibiydi.

Piers eve ulaştı. "Sanırım yıkanmadan önce şu hastaya bir bakacağım."

"Böyle mi lordum?" Neythen sordu.

Piers kendine baktı. Havluyu beline sarmıştı. "Bekleyen bir hasta olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Havluya sarınmış kadife giysili meslektaşlarımla buluşmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok," dedi. "Nasıl olsa bana yalan söyleyecekler ama bu onları tetikte tutuyor."

"Yalan mı?" Neythen şok olmuş bir sesle sordu.

"Soylulukla birlikte geliyor. Gerçekten öyle. Bugünlerde sadece fakirler dürüstlükle uğraşıyor."

Beşinci Bölüm

Linnet misafir odasından çıktı ve rahatsız edilmeyeceğinden emin olduğu tek yere, annesinin odasına doğru yürüdü.

Annesi öldüğünden beri pek bir şey değişmemişti. Burası hâlâ Rosalyn hayattayken olduğu gibi çiçekli bir yatak odasıydı, en önemli şey hariç: burayı kendisine ait kılan ısıltılı, çekici kişi.

Ne kadar sadakatsiz olursa olsun kocasının onu sevmesini sağlayan kişi. Diğer tüm erkeklerin de onu sevmesini sağlayan kişi.

Linnet'i güzelliğinden çok daha fazlası için sevmişti.

Linnet tuvalet masasının başına, annesinin ani ölümüyle yıkılmış, henüz on dört yaşındayken oturduğu gibi oturdu. Gümüş fırçaların üzerinde toz vardı; Tinkle'a hizmetçilerin odaları düzgün bir şekilde temizlediğinden emin olmasını hatırlatmak zorunda kaldı.

Her birine dokundu, annesinin tabureye oturup saçlarını nasıl taradığını ve Linnet ona ne anlattırsa anlatsın kahkahalarla kükrediğini hatırladı. Hiç kimse onun şakalarına annesinin güldüğü gibi gülmemişti. Rosalyn'in insana kendini dünyanın en esprili insanı gibi hissettirme yeteneği vardı.

Linnet iç çekti. Hafif firkateynin iskeleye yanaşmasıyla ilgili şaka annesinin çok hoşuna giderdi.

Sonra da kokusunu sürünüp, gözleri hâlâ parıldayan sevgili, lezzetli bir adamla buluşmaya koşardı.

Sonunda Linnet parmağını gümüş fırçadan çekti ve başını kaldırdı. Rosalyn'in portresi duvarda çukurlaştı. Linnet gülümsedi ve önündeki aynaya bile bakmadan, yanağında tam olarak aynı gamzenin belirmediğini anladı. Tam olarak aynı bukleler, solgun çuha çiçeği gibi. Aynı geniş mavi gözler, aynı yaramaz kiraz ağız, aynı ...

Aynı şey değil.

Annesinin cazibesine sahipti. Bunu biliyordu. Bir erkeğe tıpkı annesinin yaptığı gibi göz kırpabilirdi ve gözlerinde belli belirsiz bir parıltı olmayan tek bir erkek vardı. Zenobia buna "aile gülümsemesi" derdi ve bunun en büyük mirasları olduğunu söylerdi. Ama Linnet'in yapmadığı şey ...

Takip et.

Doğruyu söylemek gerekirse, öpülmekten bile hoşlanmıyordu.

Öpücükler dağınıktı ve *tükürük* - şey, tükürük iğrençti.

Hep bir gün balo salonuna bir erkeğin gireceğini ve öpmeye tahammül edebileceği kişinin o olduğunu fark edeceğini düşünmüştü. Ama sezon boyunca bir kez bile bu farkındalığı yaratacak biri çıkmadı karşısına. Prensle bu kadar çılgınca flört etmesinin nedeni de buydu.

Bir prensle flört eden bir kız genellikle diğer erkeklerle flört etmekten muaf tutulur, bunun nedenini tam olarak anlarlar, bu yüzden kabalık ediyor gibi görünmez. Ayrıca Linnet boş zamanlarında kalabalığı etrafında toplamak için genellikle onlara göz kırpardı. Bu ona kendini Zenobia gibi sahnedeymiş gibi hissettiriyordu.

Rosalyn'in tek kızında en büyük şeyin -annesinin onu neredeyse tanımlayan niteliğinin- bu kadar kesin bir şekilde eksik olacağını kim düşünebilirdi?

Yine de öyle oldu.

Erkekleri arzulamamakla kalmıyor, onlardan pek hoşlanmıyordu bile.

Büyük, kıllı ve kokmaya meyilliydiler. Çok sevdiği babası bile küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Şikayet ediyor, mızızlanıyor ve en bıktırıcı şekilde devam ediyordu. Hepsisi küçük çocuklar gibiydi, diye düşündü. Ve kim küçük bir çocuğu arzulayabilirdi ki?

Annesinin sesi kafasının içinde yankılandı ve sinirli bir şekilde cevap verdi: At gibi asılı olsun ya da olmasın, erkekler hala acınacak yaratıklardı.

Ama bu ona bir şey düşündürdü. Eğer Kont acizse, o zaman . . . O zaman acizdi.

Öpüşmek zorunda kalmayacaklardı. Yıllardır onu tiksindiren ve dehşete düşüren, at gibi asılmış bir adamın ima ettiği her şeye katlanmak zorunda kalmayacaktı (teşekkürler anne!).

Tek yapması gereken, onunla evlenecek kadar uzun bir süre çocuk taşıyor gibi görünmek ve sonra bebeği kaybetmiş gibi davranmaktı.

Şimdiye kadar iyi huylu hale getiremediği bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Ne de olsa bir ustanın dizinin dibinde öğrenmişti. Annesi onu

Linnet'in Fransızca öğretmenini evden kovmak ve başka bir aşığı yeni yatağından çıkarmak zorunda kaldıktan sonra bile.

Aslında, Piers'la evlenmek için mantıklı bir argüman sunabilirdi. Bir kere onu asla boynuzlamayacaktı. (Onun gibi sorunları olan bir adamın bu olasılıktan korkması gerekirdi).

Umabileceğinin en iyisiydi: hem güzel hem de iffetli. Neredeyse azizliğe layık, gerçekten.

Ayağa kalktı ve annesinin odasına son bir kez baktı. "Seni özlüyorum," dedi duvardaki gülen portreye. "Seni gerçekten özlüyorum." Ama bu sözler yüreğini burktu ve odadan aceleyle çıktı.

Altıncı Bölüm

O akşam yemekte Linnet'in babası, Windebank Dükü'nün teklifinin üzerine onursuz bir hızla atladığını söyledi. "Anlaşılan senin hakkında her şeyi biliyordu. Ve Zenobia, haklı olduğun çok açıktı. Linnet'in küçük skandalını duyunca, özel bir sevinç duymasa da, sarsılmamıştı."

"Zenobia, "Dün akşamki talihsiz olaylardan çok önce Linnet herkesin dilindeydi," dedi.

"İnanır mısınız, Linnet'in güzelliği kadar eğitimiyle de ilgilenmiyordu. Ona Linnet'in bir kızın alması gerektiği kadar eğitim aldığını ve tanıdığım en zeki kadın olduğunu söyledim ve bu onu susturdu. Neden bir daha evlenmediğini düşünemiyorum. Karısı yıllar önce Fransa'ya gitti, değil mi? Delikanlıyı da yanında götürdü."

"Fransız'dı tabii ki. Boşandı," dedi Zenobia. "Söylentilere göre özgürlüğünü satın almak ona iki bin sterline mal olmuş. Ve sonra onunla hiçbir şey yapmadı." Başını iki yana salladı. "Bu zamana kadar pek çok olası varisi olabilirdi."

Lord Sundon, "Hoşuma gitmeyen şey, tüm bu kraliyet tacirliği," dedi. "Bana sorarsanız monarşi konusunda kesinlikle çatlak. Bana baba tarafından büyük büyük büyük teyzesinin 8. Henry ile samimi olduğunu söyledi."

"Altı karısı olan kral değil miydi o?" Linnet sordu.

Zenobia çatalını keyifle sallayarak, "Onlara sahip oldum ve öldürdüm," dedi. "Tıpkı Mavi Sakal'ın hikâyesi gibi, ama hepsi gerçektir."

"Her halükarda Windebank mutlu çünkü damarlarında Tudorların kanı dolaşıyor ve şimdi Linnet'imiz aracılığıyla Hanovaryalıların da kanını taşıyor."

Vikont o sabah olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. "Sonu iyi biten her şey iyidir," dedi bir kadeh şarabını bitirirken. "Bir gün bütün bu olanlara dönüp bakacağız ve güleceğiz."

Linnet bunu tam olarak hayal edemiyordu.

Zenobia Linnet'e, "Sanırım prenze bir not göndermişsinizdir," dedi.

Böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen başını salladı. "Bu gece onunla Vauxhall'da buluşacağım." Gerçekte, Londra'da dolaşırken arabada güzel bir uyku çekmeyi planlıyordu.

"Vauxhall?" Zenobia kuşkuyla sordu. "Neyse ki sıcak bir gece, ama bir randevu için tuhaf bir yer gibi görünüyor. İnsan sizi bir tür kraliyet locasına götürebileceğini düşünüyor."

"Muhtemelen gelecektir," dedi babası. "Sadece sabah buraya döndüğünden emin ol. Windebank seninle tanışmak istiyor. Ona seni bir an önce Galler'e göndermek istediğimizi söyledim. Londra'da oyalanmanın bir anlamı yok."

Evlerinde, uygunsuz davranışları yüzünden bütün ateşi annesi üzerine çekmişti. Ama Linnet bazen babasının da en az onun kadar uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha edepsiz bir şekilde.

"Sanırım her şey başka türlü olabileceğinden daha iyi sonuçlanacak," diye devam etti babası. "Ne de olsa Augustus seninle asla evlenemezdi. Ve bu yıl piyasada tek bir dük bile yok. Bir gün Marchant bir dük olacak."

Zenobia, "Topal bir zambaktan daha iyisini yapabilirdi," dedi. "Sanırım dük özel bir lisans alıyor?"

Vikont başını salladı. "Elbette. Yarın yanında getirecek. Ve bugün öğleden sonra Galler'e bir haberci gönderdi, böylece oğlunun bir uyarısı olacak. Haber vermeden bir eş ve çocuk sahibi olmak normal bir şey değil, biliyorsunuz."

"Zenobia, "Linnet'in bu gece Vauxhall'a yapacağı ziyaretin istenen etkiyi yaratmaması ihtimaline karşı, evliliğin bir an önce gerçekleşmesini sağlamalısın," dedi.

"Peki, buna gelince..." dedi babası.

Babasının sesindeki nota üzerine Linnet kaskatı kesildi. Bunu biliyordu, milyonlarca kez duymuştu. "Baba, beni yanımda refakatçi olmadan Galler'e öylece gönderemezsin!" dedi şiddetle.

"Acı bir gerçeği dile getirmekten nefret ediyorum ama artık bir refakatçiye ihtiyacınız yok," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Yine de ısrar ederseniz Bayan Hutchins'i size eşlik etmesi için ikna edebiliriz."

Zenobia gözlerini kıstı. "Yani Cornelius, biricik kızını Galler'in vahşi doğasına yanında refakatçi olmadan göndermeyi mi düşünüyorsun?"

"Londra'dan ayrılmak için iyi bir zaman değil," dedi Lord Sundon, kabarmaya başlayarak.

Linnet, "Bu uzunlukta bir yolculuğa tek başıma çıkmaktan rahatsız oluyorum, özellikle de bir *Canavar*'la buluşacaksam," dedi. Sesini hafif ama kararlı tutuyordu, tam da annesinin yapacağı gibi. Ve onun kendisini anladığından kesinlikle emin olmak için, teyzesinden öğrendiği bir bakışla onu sabitledi.

Vikont, "Marchant Kontu'na haksız yere iftira atıldı," dedi. "Her şeyi babasından duydum. Çok zeki bir doktor olduğunu bilmiyor musunuz? Annesinin onu Fransa'ya kaçırdığını hatırlıyorsunuz; orada üniversite diploması aldı. Sonra buraya döndü ve Oxford'da aynı şeyi yaptı ve sonra yirmi üç yaşında Kraliyet Fizikçiler Koleji'ne kabul edildi, ki bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey, ve sonra Edinburgh'a gitti ve orada bir şeyler yaptı ya da belki de Kraliyet'ten önce yaptı."

"Cornelius," dedi Zenobia, onun kabadayılığını keserek, "sen değerli bir korkaksın."

"Ben korkak değilim!" dedi Vikont. "Burada, şehirde yapmam gereken önemli şeyler var. Lordlar Kamarası toplanıyor, haberiniz olsun ve ben çok önemliyim, gerçekten çok önemliyim. Sesime ihtiyaç var, çok önemli."

"Sen korkağın tekisin," dedi Zenobia. "Kızını -hamile kızını- onunla evlenmesi için taşraya gönderiyor olsan da, oraya gidip Canavar'la kendin yüzleşmek istemiyorsun."

Zenobia hikâyeyi öğrendikten sonra Linnet kendini Kral Arthur'un sarayında dolaşan ve her seferinde kendini büyük bir yılanın sarmalında bulan genç kızlardan biri gibi hissetmeye başladı. Teyzesi içgüdüsel olarak her olayı bir melodrama dönüştürüyordu, ancak bunun küçük bir dramaya layık olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Zenobia sesini yükselterek, "Kızını *vahşi* bir *adamın* merhametine bırakıyorsun," dedi.

Oldukça şaşırtıcı bir şekilde, Vikont geri adım atmadı. "Ben kararımı çoktan verdim. Galler'e gitmeyeceğim."

Linnet o asık suratlı ses tonunu biliyordu; gitmeyecekti. "Neden olmasın?" diye sordu Zenobia araya girmeden önce.

"Ben kızımı pazarlayacak biri değilim," diye gürledi babası. "Karımı boynuzlamış olabilirim, ama tek çocuğumu boynuzlayarak utancımı ikiye katlamayacağım."

"Zaten yaptın," diye karşılık verdi Linnet. "Tam da bugün öğleden sonra, karnımda olmadığını bildiğimiz çocuk hakkında yalan söyleyerek beni takas ettin."

Lord Sundon'ın çenesi kaskatı kesilmişti. "Annen benimle asla böyle konuşmazdı."

Bu doğrudu. Linnet, Rosalyn'in sesinin tatlı, müzikal tonunu kaybettiği tek bir olay bile hatırlamıyordu. Oysa Linnet'in sesi içinde tutamadığı öfkeyle gıcırıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sesimin tonu gerçeği değiştirmez."

Zenobia, "Gerçek şu ki, her kız bir şekilde takas edilir," dedi. "Ama bence gerçekten de zavallı Linnet'e eşlik etmelisin Cornelius. Ya Marchant kıza bir kez bakar ve onunla evlenmeyi reddederse?"

Lord Sundon kesin bir ifadeyle, "Yapmayacak," dedi. "Hepimiz biliyoruz ki-"

O anda kapı açıldı ve Tinkle içeri girdi. "Ekselansları Windebank Dükü hoşgörünüze sığınıyor."

Vikont, "Bu saatte mi?" diye sordu.

"Dışarıda mı?" Zenobia sordu.

Görünüşe göre Dük gerçekten de arabasındaydı ve Lord Sundon'ın kendisine bir dakika ayırıp ayıramayacağını görmek için bekliyordu.

Vikont, "Onu içeri getirin," dedi. Sonra Linnet'e dönerek. "Sanırım sizinle tanışmak için yarına kadar bekleyemedi."

Linnet telaşla, "Beni göremez," dedi. İnce profiline baktı. "Bu elbisenin içinde kraliyet soyundan geldiğime dair hiçbir kanıt yok."

"Ona zar zor görüldüğünü söyledim," dedi babası. "Çabuk otur. Onu gül salonunda görsek iyi olur."

Windebank Dükü altmış yaşında olmalıydı ama daha genç ve çok yakışıklı görünüyordu. Bir madeni paraya yakışır, rütbesine uygun görünen muhteşem bir profili vardı. Linnet bir Roma sikkesi olduğuna karar verdi.

"Bayan Thryne," dedi eğilerek. "Dünyanın tarif ettiği kadar güzelsiniz."

Linnet bir düke saygı göstermenin ne kadar önemli olduğuna karar vererek reverans yaptı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Majesteleri."

"Şimdi," dedi Linnet'in babası ve teyzesine dönerek. "Bu saatte sizi rahatsız etmeyi kendime görev edindim çünkü"

Bayan Thrynne'e Galler'e kadar şahsen eşlik edeceğim. Oğlum harika bir adamdır, kesinlikle harika."

Durakladı.

Zenobia, "Ama sinirlilik konusunda bir ünü var," dedi ve ona aile gülümsemesinin kendi versiyonunu gösterdi. "Lütfen oturun, Majesteleri."

Dük, genç görünümüne rağmen oturduğunda yağmurda kalmış bir sandalye gibi gıcırdadı. Gözleri aniden temkinli bakmaya başladı. "Oğluma çok iftira atıldı."

Zenobia giysilerinin örtüsünü yeniden düzenleyerek, "Hoşbeşi bir kenara bırakmayı öneriyorum," dedi. "Ne de olsa yakında aile olacağız. Lord Marchant gelininin gelişi karşısında şok olmasa bile oldukça şaşırmış olabilir ve sizin de sevgili Linnet'e eşlik etmek istemeniz son derece doğal, Majesteleri."

Linnet'in babası, "Pekâlâ, anlaştık," dedi ve isteksizmiş gibi görünmekten vazgeçti.

Dük Vikont'tan Zenobia'ya baktı. "Bayan Thrynne yanında bir refakatçiyle mi seyahat edecek? Belki siz, Leydi Etheridge?"

Zenobia neşeyle, "Buna gerek yok," diye cevap verdi. "O mahvoldu. Tabiri caizse boş bir ahır korumanın anlamı yok. Bayan Hutchins'i de yanında getirmek ister misin, canım?" diye sordu Linnet'e.

Linnet babasından teyzesine baktı ve kalbinin genel bölgesinde tanıdık bir şey çarptı. Ama bu eski bir acıydı, tanıdık bir acıydı ve kolayca geçiştirilebilirdi. "Sanmıyorum," dedi. "Sakıncası yoksa majesteleri, tek başıma geleceğim, tabii hizmetçimle birlikte. Teyzemin de dediği gibi, koşullar kesinlikle bir refakatçinin gerekli olmadığını gösteriyor."

Dük başını salladı.

Linnet ayağa kalkarak, "İzninizle," dedi, "Vauxhall'da bir randevum var."

Beyler ayağa fırladılar ve Zenobia da Dük'ün ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra (çok teatral bir şekilde) onu takip etti.

Bundan sonra Linnet bir arabaya atladı, aile arabacısı Stubbins'e Londra'da istediği yere gitmesini söyledi ve akrabalarını, Prens Augustus'un onu hararetle eğlendirdiği izlenimiyle, oldukça yanlışı da olsa, mutlu bir şekilde baş başa bıraktı.

Pencereden dışarı bakarken, Londra'ya bir daha asla dönemeyebileceğini fark etti. Şehir, kalın bir kömür tozu tabakasının daha da kararttığı gri evlerden oluşan uzun, kasvetli bir dizi halinde arabanın önünden geçiyordu.

Bu, şehirden hiç ayrılmayan babasını bir daha göremeyeceği anlamına geliyordu. Ya da sadece en gürültülü ev partileri için ayrılan Zenobia Teyze'yi.

Şu anda bu fikir hiç de rahatsız edici değildi.

Yedinci Bölüm

Linnet ve Windebank Dükü, üç araba ve sekiz sağdıçtan oluşan bir karavanla nihayet iki hafta sonra Galler'e vardılar. Dükün her yemekte konuştuğu tek bir konu olduğu için - oğlu - o zamana kadar müstakbel kocası hakkında onu Kraliyet Doktorlar Koleji'ne bizzat tanıtacak kadar çok şey biliyordu. Tabii eğer çoktan onların saflarına katılmamışsa.

İlk birkaç gün Piers hakkında durmadan konuştuktan sonra Linnet, arabanın sarsıntısıyla birleşen durumunun midesini bulandırdığı bahanesiyle dükü arabasından kovmuştu.

Daha sonra düklük minderlerinin üzerinde düz bir şekilde uzanmanın son derece rahat olduğunu keşfetmişti. Ve midesi sağlam olduğu için, yolculukları boyunca sırt üstü yatıp elma yiyerek mutlu bir şekilde kitap okumuştı.

Arabanın pencerelerinden Galler'e dair gördüğü şey yeşildi: su ve rüzgârla ıslanmış gibi görünen koyu, canlı bir yeşil. Daha önce hiç deniz kokusu almamıştı ama ne olduğunu hemen anladı, iliklerine kadar. Vahşi, balık kokulu ve özgürdü ve ona daha önce hiç duymadığı adalara yapılan uzun deniz yolculuklarını hayal ettiriyordu.

Denizi düşünmediği zamanlarda, evlenmek üzere olduğu doktoru düşünüyordu. Babasına göre, köhne tıp kurumuna karşı sabırsızlığı yüzünden haksız yere "canavar" olarak etiketlenmişti.

"Doktorlar," demişti Windebank ona, "yaşlı aptallardır. Örneğin ateşi ele alalım. Piers, kan alma ve iç ısıyı yükseltme kombinasyonlarıyla doktorların aslında hastalarını öldürdüklerini keşfetti. Kraliyet Koleji üyeleri onunla dışı dışı mücadele etti ve sonunda

Ketelaer'in hasta kayıtlarıyla karşılaştırdı. Ketelaer üç hastası dışında tüm hastalarını kaybetmiş, Piers ise yaklaşık aynı sayıdaki hastasından sadece birini kaybetmiştir."

Yani bir dâhiyle evleniyordu. Sinirlendiğinde kendini kaybetme eğilimi varmış gibi geliyordu ama onu idare edebileceğinden emindi. Şatoya vardıkları sabah, biraz daha kalın bir profil vermek için beline keten bir kumaş sardı ve aynada kendini seyretti. Belini saymazsak, yüzlerce peri masalından herhangi birindeki bir prensese benziyordu: berrak mavi gözler, kızıl altın rengi saçlar,

güzel bir cilt. Ayrıca aile gülümsemesi.

Nişanlısının (belki de o zamana kadar kocasının) kendisine umutsuzca aşık olduğundan emin olmak için kendisine iki hafta süre tanıyacak ve ardından bir çocuk taşımadığını itiraf edecekti.

Şato kayalıkların üzerine kurulmuştu ve arabalar yola çıktıklarında güneş sol taraflarında sıcak ve sarı bir şekilde yükseliyordu. Dük, "Bu güneşin tadını çıkarın," dedi. Dük, yolculuklarının son ayağı için onun da arabaya katılmasına izin vermişti. "Korkarım Galler yağışlı havasıyla meşhurdur. Keşke oğlumu Londra'ya taşınmaya ikna edebilsen, canım. Orada çok iyi işler yapabileceğini biliyorum. Düzenli bir *muayenehanesi* olmasını önerdiğimden değil elbette. Krallığın bir asili olacak. Ama en ilginç davalarda danışmanlık yapabilir."

Dük'ün oğluyla ilgili tanımlamalarında biraz tuhaf bir şeyler vardı. Sanki onu çok iyi tanııyormuş gibiydi, ancak durum böyle olamazdı.

Linnet kaleye yaklaştıklarında beklentiyle öne doğru eğildi. Çok büyüktü, açık gri taştan yapılmıştı ve görebildiği kadarıyla dört ya da beş kulesi vardı. "Çok mu eski?" diye sordu.

Dük de dışarı bakarak, "Çok eski," dedi. "Nesillerdir ailemize ait. Atalarımdan biri burayı bir piquet oyununda kazanmış. Yıllardır içinde kimse yaşamadığı için iskeleciler kapsamlı onarımlar yapmak zorunda kaldı."

Arabalar kemerli büyük bir kapının dışındaki kapalı alanda durdular.

"Ah, işte buradasın, Prufrock," dedi dük dışarı fırlayarak.

Kâhya konumuna göre oldukça genç görünüyordu, muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı ve leke gibi zayıftı, teni sütlü çay rengindeydi. "Majesteleri," dedi eğilerek.

Gözleri, bir seyisin yardımıyla arabadan inen Linnet'e kaydı. O kâhyanın, arabanın içindekileri saklama becerisine sahip değildi.

Gözleri büyüdü ve bir kaşı beklenmedik bir çekicilikle havaya kalktı.

Dük, "Bu Prufrock," dedi. "Bayan Thrynne, oğlumun nişanlısı. Eminim Piers yaklaşan gelişimizden sizi haberdar etmiştir."

Prufrock onları devasa kapılardan geçirerek, iki yanında devasa bir merdivenin yükseldiği büyük, açık bir odaya soktu. Kapı Linnet'in elinin genişliği kadar kalındı ve kuşatmalara dayanacak şekilde inşa edildiği belliydi.

Dük, "Oğlumu nerede bulacağız?" diye sordu. Sesinde Linnet'i meraklandıran bir şey, zorlukla bastırılmış bir sevinç vardı.

Şapkasını ve pelerinini çıkarıp bir uşağa verdi. "Lord Marchant batı kanadında ve tabii ki kendisine haber verildi, Prufrock, "Geleceğinizi öğrendim," dedi. "Arabalarınızı görür görmez oraya bir uşak gönderdim. Her an size katılacağını umuyorum. Eğer Bayan Thrynne dinlenmek isterse, ona ve hizmetçisine odasına kadar eşlik edebilirim. Belki Majesteleri de?"

Dük, "Saçmalık," dedi. "Hanımızdan sadece bir ya da iki saat önce ayrıldık. Hastalar üçüncü katta kalıyor, değil mi Prufrock?"

"Evet, ama-"

Dük adımlarını hızlandırdı. Sonra duraksadı, arkasını döndü ve Linnet'i bileğinden yakaladı. "Seni de yanımda götüreceğim," dedi sanki kendi kendine. Linnet daha cevap vermek için ağzını açmadan, sol taraftaki merdivenleri yaralamışlardı.

"Majesteleri," diye soluk soluğa eteklerini topladı.

Omzunun üzerinden, "Haydi, haydi," dedi. Nihayet şatoya vardıklarında, vahşi bir dürtüyle ele geçirilmiş gibiydi. Onu bir koridordan aşağı çekti.

Linnet, kalbinin giderek daha hızlı attığını hissetmesine rağmen ona ayak uydurmaya odaklandı. Her an evleneceği örnek insanla karşılaşabilirdi. Zihninde onun bir resmini oluşturmuştu: uzun boylu ve söğüt gibi, hafifçe yana doğru eğilmesine neden olan bir topallığı vardı, yüzü acıdan çizgilerle kaplıydı ama babasının hâlâ sahip olduğu olağanüstü güzelliği taşıyordu.

Bir köşeyi döndüler. Artık sesleri duyabiliyordu. Dük daha da hızlı yürüyor, onu da arkasından sürüklüyordu. Koridorun sonundaki kapı açıktı ve dük içeri daldı.

Çoğu dolu olan altı yatağın bulunduğu bir odadaydılar. Bir grup genç adam sol taraftaki bir yatağın etrafında kümelenmişti. Dük sonunda onun kolunu bıraktı ve bir adım öne çıktı. "Piers," dedi, sesi aniden boğuklaşmıştı.

Adamların hiçbirisi bu kesinti karşısında etrafına bakmadı. Çoğu gençti, muhtemelen öğrenciydiler ve hepsi de dikkatle hastaya odaklanmıştı.

"Bir eğitim seansı," diye nefes aldı dük.

Linnet'in gözleri adamların üzerinde gezindi ve hemen nişanlısını buldu. Aslında o konuşuyordu. "Miliyer ateş. Kızarıklık ve ateşle kendini gösteriyor." Sesinde mutlak bir otoritenin tınısı vardı. "Erüpsiyon üçüncü günde ortaya çıktı, bu da kesin bir kanıt." Marchant'ın hayal edebileceğinden daha uzun bir çenesi vardı, ama geri kalanı mükemmeldi: şık sarı saçlar, çılgınca zeki, zayıf, kibirli bir bakış.

Ona *Canavar* lakabını kazandıran da *buydu*; sanki odadaki herkesten daha zekiymiş gibi kibirli bir bakış. Yine de onda bu etiketi yalanlayan bir nezaket görebiliyordu.

Kıyafeti mükemmeldi. Açıkçası, Galler'de ya da Londra dışında herhangi bir yerde bu ihtişamda bir sabahlık görmeyi asla düşünemezdi. Babası buna imrenirdi, ki bu da çok şey ifade ediyordu.

Yatağın sağ tarafındaki genç adam tereddütle konuştu. "Huxham kızarıklığın yedinci, dokuzuncu ya da on birinci günde ortaya çıkabileceğini söylüyor."

Nişanlısı, "Tecrübelerime göre püskürme üçüncü gün gerçekleşiyor," diye cevap verdi. Sesi tam da endişeli bir hastayı yatıştıracak türdendi, diye düşündü Linnet, neden Fransız aksanı olduğunu merak etti, sonra da hayatının çoğunu annesiyle birlikte o ülkede geçirdiğini hatırladı.

"Senin tecrüben beş para etmez," diye homurdandı yatağın öbür ucundan bir öğrenci. Diğer adamlar tarafından gizlendiği için onu göremiyordu. "Huxham'ınki de öyle. Adam karanlıkta çırpınıyordu. Yedinci, on birinci; patlamanın yeni ayla birlikte geldiğini de söyleyebilirdi. Ona göre hepsi sihir."

"Bu patlamaya baskı ve moral bozukluğu eşlik ediyordu," diye cevap verdi nişanlısı, sesinde sessiz bir sitem vardı. "Lobb, miliyer püskürmelerle bağlantılı olarak bu semptomlardan açıkça bahseder."

"Kendinizi iğrenç, kabuklu bir püskürmeyle kaplı bulsaydınız moraliniz bozulmaz mıydı?" dedi sert ses.

Dük onun yanında, konuşanı görmek için yana kaydı ve sonra gülümsedi. Bu gülümsemenin ardındaki anlamı kavrayan Linnet'in kalbi sıkıştı.

"İşte, yataktaki sen, durumunu bunaltıcı değilse bile batıcı bulmuyor musun? Bu patlama, birilerinin mezar taşını oymaya başlayabileceği anlamına geliyor, öyleyse neden depresyona girmiyorsunuz?"

"Yweth," diye seslendi yataktan.

"İşte bu eğlenceli," dedi adam. "Biri ona gökyüzünün ne renk olduğunu sorsun, neden olmasın?"

Kimse bir şey söylemedi.

"Bwuu," diye teklif etti hasta. Bir kahkaha sesi duyuldu.

"Sen bir pisliksin," dedi sarışın doktor. Linnet de aynı fikirdeydi. Bu hödük ölmek üzere olan bir adamla nasıl dalga geçebilirdi?

Tam o sırada genç doktorlardan oluşan grup dağıldı ve tüm bu saygısızlığı kimin yaptığını görebildi. "Bu odadaki eşek, bir hastaya tek bir soru bile sormadan teşhis koyan kişidir. Şimdi bu adamın kalın bir dili var, bu da o eğlenceli peltekliğe yol açıyor. Kuru da olabilir, şişmiş de. Her iki durumda da iyiye işaret değil. Eğer kuruyorsa, bu miliyer ateş anlamına gelebilir. Ama şişmişse, bu neyi gösterir?"

Kaba adamla ilgili ilk izlenimi onun iri yarı olduğuydu. Sarışın doktor uzun boylu ve zayıftı, ama bu adam daha da uzun ve çok daha iriydi. Omuzları diğer adamlarınkinden iki kat daha geniş görünüyordu. Tamamen kaslıydı ve hasta yatağının yanına hiç yakışmayan yırtıcı bir güce sahipti. Aslında, Viking ordularına liderlik etmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu ... çılgına dönmüştü ya da bu adamlar yaşamak için her ne yapıyorlarsa.

Hastanın göğsündeki bir şeyi işaret ediyordu, ama başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Anında yüzü taş kesildi.

Babasinda güzel olan şey onda sertti; mavi gözleri acı bir kış gibi buz gibiydi. Medeni görünmüyordu. Hiç kimse Romalı ya da değil, bir madeni paraya bu yüzü takmazdı. Çok sert... çok... çok *canavar gibi görünüyordu*, birden fark etti.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ama adamın gözleri, sanki o da teşhis koyduğu bir hastaymış gibi önce yüzünde sonra vücudunda gezindi. Oldukça dikkatsiz bir şekilde, gözlerini ondan ayırmadan, "Bu peteşiyal ateş, mankafa. Batı kanadına değil, doğu kanadına yatırılmalıydı ama muhtemelen artık bulaşıcı değil. Sen bacak kesmeye devam etmelisin; iş teşhise gelince tam bir pisliksin."

Ve sonra, "Bakın burada kim var! Babam gerçekten de güneşten ve aydan daha güzel bir kadın bulmayı başarmış." Sesinde, Linnet'in omurgasının sertleşmesine neden olan belli belirsiz bir küçümseme vardı.

Dük, "Piers," dedi.

Oğlunun acımasız gözleri Linnet'ten onun yanında duran düke kaydı. "Hem de Sevgili Yaşlı Babamız eşliğinde. Neşeli bir parti olacak. Bilin bakalım ne oldu, dostlar?"

Diğer doktorların ağzı açık kalmıştı. Kontun aksine, her biri Linnet'e karşı oldukça normal bir tepki gösteriyordu; Linnet bunu bir bakışta anlamıştı.

"Evleniyorum," dedi. "Görünüşe göre düşes olmak gibi olağanüstü bir arzusu olan bir kadınla. Şanslı olan ben değil miyim?" Yatağın ucuna doğru yürüdü.

Linnet geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Sinirleri sarsılarak fark etti ki ya şimdi başlayarak ona karşı duracaktı ya da hayatının geri kalanını zorbalıkla geçirecekti.

Çünkü o bir kabadayıydı, buna hiç şüphe yoktu. Ona çok yakın durana kadar yürüdü, çok daha büyük olduğu gerçeğini onu korkutmak için kullandı.

"Babam size normal bir ömür sürmeyi planladığımı söyledi, değil mi?" Marchant'ın sesi tiksintiyle karıştı.

"Bundan bahsetmedi," diye başardı, sesinin sarsılmadığını duyduğuna şükrederek. Adamın gözlerindeki küçümseme o kadar ince bir şekilde örtülmüştü ki sırtı kaskatı kesildi. "Bazen planlar değişir," diye ekledi. "İnsan sadece umut edebilir."

"Planlarım nadiren tutar. Sırf tabut taşıyıcılarını sıraya dizdiğimi düşündüğün için Galler'e kadar kaçmanı istemezdim."

"Dük bana senin hakkında gerekli olan her şeyi anlattı, geri kalanını da ünün sağladı," dedi.

Gözleri yine yavaşça kadının vücudunda gezindi. "İlginç. *Bana* söylemeyi unuttuğu birkaç şey var gibi görünüyor."

Linnet düke döndü. Herhalde mektubunda bebekten, yani doğurması gereken bebekten söz etmişti? Marchant'ın gözleri kesinlikle onun kalınlaşmış belinde duraklamıştı.

Ama Dük oğluna, Fransız muhallebisinin önündeki açgözlü bir adam gibi bakıyordu. Burada fark ettiğinden çok daha fazla şey oluyordu.

"Ve sen de benim babam olmalısın," diye devam etti Marchant. Sesi hiç de hoş değildi.

Dük, "Benim," dedi, sesi kesilerek. "Ben oyum."

Acı verici bir sessizlik oldu. Marchant'ın başka bir şey söylemeyeceği açıktı ve dükün de buna cesareti yok gibiydi.

"Artık hepimiz birbirimizin kim olduğunu biliyoruz," dedi Linnet parlak bir sesle, "belki de aşağı inmeli ve bu zavallı hastayı kendi haline bırakmalıyız."

Yataktaki adam dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, hayranlıkla bakıyordu. "Benim hesabıma değil," dedi, şişmiş dili cümleyi bozuyordu.

Marchant hastadan ona doğru baktı. "Güzel ve neşeli. Gerçekten de şanslı günümdeyim, değil mi?"

"Böyle keyifli bir aile buluşması herkesin içindeki en iyiyi ortaya çıkarır, öyle değil mi?" Dönüp kapıya doğru yürüdü ve orada durup arkasını döndü. Tam da beklediği gibi, aralarında nişanlısının da bulunduğu erkekler ona bakıyordu; hastadan bahsetmeye bile gerek yoktu. "Doktor Bey?"

"Sanırım bu benim işaretim," dedi Marchant. Kadın ilk kez onun sağ elinde tuttuğu bir bastona dayandığını fark etti. Adamın kendisine doğru ilerleyişini izledi. İşin tuhafı, adamın iri cüssesi, beklediği hafif yana kayma hareketinin tam tersi bir etki yaratmıştı.

Yürürken yalpalıyordu, yaralı ama hâlâ vahşi bir aslan gibi hareket ediyordu, yarası yüzünden daha da tehlikeliydi.

"Sakın bana Majesteleri'nin müstakbel kocanızın sakat olduğunu söylemeyi unuttuğunu söylemeyin," dedi kapıya ulaştığında. Dükün elinin kendisine doğru yöneldiğini ve sonra yanına düştüğünü fark etmemiş gibi görünerek babasının yanından geçti.

Linnet aile gülümsemesini daha iyi bir an için saklamaya karar verdi. "Bundan bahsetti," dedi. "Belki de seni devirme ihtimalime karşı koluna girmemeliyim?" Adamın kolunu uzatmamış olduğu gerçeğini görmezden geldi.

Gözlerini kısmıştı. İki de onun tuğladan bir ev gibi inşa edildiğini ve kolundaki elinin onu sarsmayacağını biliyordu.

"Derin bir oyun oynuyorsunuz," dedi.

"Peki, şu üç genç adam sizin öğrencileriniz mi?" diye sordu. Koridorda yürümeye başladılar. Arkalarında Dük'ün kendisini diğer doktorlara tanıttığını duyabiliyordu.

"Üçe kadar sayabiliyorsun," dedi onaylayarak. "Bu yavrularımız için iyiye işaret."

Linnet, "Ben de çocuk sahibi olmayacağımızı sanıyordum," dedi.

"İşin sorumluluğunun senin omuzlarında olduğu doğru," dedi, bir tür yuvarlanma yürüyüşüyle onun hemen önünde yürürken. "Yine de babamın mektubunun bu konuda göründüğünüzden daha aceleci olduğunuzu ima ettiğini söylemeliyim."

Yapabileceği en kötü şey ona yetişmek için atlamaktı. Belli ki genç doktorların peşine takılmasına fazlasıyla alışkındı.

Başını çevirdi. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"Ne yazık ki benim için," dedi tatlı bir sesle, "bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

çökelti anlamına gelir, bu yüzden bana yaptığınız iltifatı kaçırdım."

"Rahminde taşıdığın o kraliyet kanı parçasından bahsediyordum," diye homurdandı.

Linnet omzunun üzerinden baktı. Dükten ya da tıp öğrencilerinden hâlâ bir iz yoktu. "Ne olmuş yani?"

Tekrar durdu. "Karnınızda bebek falan yok, Bayan Thrynne. Belinize bir yastık bağlamış olmanız babamın kafasını karıştırmak için yeterli olabilir ama benim değil." Tekrar yürümeye başladı.

Linnet onun omuzlarına baktı ve bu alışkanlığına bir son vermesi gerektiğini, yoksa hayatının geri kalanını onun peşinden koşturarak geçireceğini fark etti. "Seni böyle yürüten topallığın mı?" diye sordu sesini yükselterek.

"Ne düşünüyorsun?" dedi tekrar durarak. "Sarhoş bir denizci gibi sırf zevk için sendelediğimi mi sanıyorsun?"

"Sendelemenden bahsetmiyorum," dedi. "Koridor boyunca aşçıdan korkan bir mutfak hizmetçisi gibi koşuşturmandan bahsediyorum."

Bir an dondu kaldı ve sonra, onu oldukça şaşırtan bir kahkaha attı. Sanki kullanılmadığı için paslanmış gibiydi. "Koridorlardan sıkıldım," dedi.

"İnsanların omuzlarından sıkıldım."

Koridorun loş ışığında gözleri dikkat çekecek kadar parlaktı. Babasının güzelliğine sahip değildi ama Linnet onda kendine has bir güzellik olduğunu görmeye başlamıştı. Bu daha vahşi, daha güçlü bir güzellikti, gözlerinden yanan bir tür güzellik.

"Lanet olsun. Beklediğim gibi değilsin."

"Senin kadar ünlü olmamalıyım," dedi ona yetişirken. Adam teklif etmedi, ama en azından onu yanında tutacağını düşünerek parmak uçlarını onun sağ koluna koydu.

"Bu yüzle, kibar toplumun sizin hakkınızda her şeyi bildiğini tahmin ediyorum." "Peki sen kibar toplum hakkında ne biliyorsun?"

"Bir şey değil," dedi ve yürümeye başladı. Onun dokunuşundan bahsetmedi ama yanında durmak için yavaşladı.

"Şu anda, ünlü olmaktan çok ünlüyüm," dedi, boğayı boynuzlarından tutarak.

"Aslında sahip olmadığın o bebek yüzünden," dedi. "Tuhaf. Soyluların bebeklerin yokluğundan çok, bebeklere öfkелendiğini sanırdım. Yastığı bir tür şaka olarak mı takmaya başladın?"

"Bu sabah sadece senin için taktım," dedi.

"Bu şartlar altında babamın size karşı koyamayacağını nasıl anladınız? Aile ismine olan takıntısı düşünüldüğünde, bu oldukça zekice bir taktikti." İlk kez sesinde bir hayranlık belirtisi vardı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"İşe yarayacağından değil."

Linnet tam olarak bu şekilde düşünüyordu ama bunu ona belli etmek için bir neden görmüyordu. "Ah, ama bence birbirimize çok uygunuz," dedi sırf onu iğnelemek için.

"Havlayan deli bir doktor -bu ben oluyorum- ve kötü niyetli bir güzel -bu da sen oluyorsun- bir ömür boyu mutluluk içinde birlikte mi yaşayacaklar? Hiç sanmıyorum. Çok fazla peri masalı okuyorsun."

"Okuyabildiğimi kim söyledi? Zar zor sayabiliyorum, hatırladın mı?"

Adam ona baktı ve kadın bir kez daha aile gülümsemesini saklamaya karar verdi. "Yeteneklerin konusunda yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Muhtemelen ona kadar sayabilirsin."

"Bu kalbimi ısıttı," diye mırıldandı. "Büyük doktordan geldiğine göre."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Peki kocanıza var olmayan kraliyet bebeği hakkında ne zaman bilgi vermeyi düşündünüz?"

"Bebegi kaybedebilirdim."

"Ben bir doktorum, unuttun mu?" "Senin cerrah olduğunu sanıyordum."

"Hepsini ben yapıyorum," dedi tekrar hızlanmaya başlayarak.

Parmaklarını adamın kolunda sıktı, adamın kolu bastonuna yaslanarak vücudunun ağırlığını taşıırken kasların esnediğini hissetti.

Yan tarafa baktı, yavaşladı ama bir şey söylemedi.

"Demek cerrahsınız," diye söze girdi ve bir kez daha sordu, "Bu adamların hepsi sizin öğrencileriniz mi?"

"Benim öğrencim yok," dedi tiksiniş bir ses tonuyla. "Bunu Londra'daki aptallara bırakıyorum. Gördükleriniz, kendi yollarını bulmuş umutsuz aptallar."

hayatımı cehenneme çevirmek için buradalar. Öndeki salağı fark etmişsinizdir, sarışın olanı. En kötüsü o."

Linnet, "Öğrenci olmak için yaşlı görünüyor," dedi.

"Sébastien. Kuzenim. Aslında fena bir cerrah değildir. Konuyla ilgili bir kitap yazdığını iddia ediyor, ama aslında sadece rüzgarı var, bu yüzden burada saklanıyor."

"Neyden saklanıyorsun?"

"Napolyon'un aklını kaçırdığına ikna olmuş gibi görünüyor. Bu beni şaşırtmazdı. Bu arada o Marki Latour de l'Affitte, yani son on yılı o güzel kafası bozulmadan atlatması bir mucize."

Ana kata inen merdivenlere ulaştılar. Marchant, "Eğer bana tutunmaya devam etmek istiyorsan, sol tarafıma geçmen gerekecek," dedi. "Tabii merdivenleri tek başına inme ihtimalin de her zaman var."

Linnet sırf onu kızdırmak için sol tarafına geçti. Bu kez parmaklarını onun kolunun altında kıvırdı. Elinin altındaki tüm o kaslar oldukça hoşuna gitmişti. Sanki vahşi bir canavarı evcilleştiriyormuş gibi hissediyordu.

"Sanırım sana aşık olacağımı düşünüyorsun," dedi. "Büyük olasılıkla."

"Kendine ne kadar süre veriyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Dışarıda iki hafta." Ve sonra ona gülümsedi - gamzeleri, çekiciliği, duygusallığı ve her şeyiyle.

Gözünü bile kırpmadı. "Elinden gelenin en iyisi bu muydu?"

Kendine rağmen bir kıkırdama kaçtı ve sonra bir tane daha. "Genel olarak, bu fazlasıyla yeterli."

"Sanırım bu noktada güven verici bir şey söylemem gerekiyor." Sesini yalvarırcasına bir özür dileme tonuna getirdi. "*Sorun bende değil, sende.*" Sonra: "Oops! Tersten söyledim. Sorun sende değil, *bende.*"

"Sanırım yaralanman sana dokunulmazlık sağlıyor," dedi, bunu zaten anlamıştı. Onun yeteneksizliğini bir artı olarak sayarken yanlış hesap yapmıştı. Bu durum onu cazibesine karşı ilgisiz kılıyordu, bu da evliliklerinin asla yürümeyeceği anlamına geliyordu.

Dük, bir varisi olmamasını kabullenmek zorunda kalacaktı.

Marchant'ın buz mavisi gözleri ona kaydı ve sonra uzaklaştı. "Onun gibi bir şey."

"Bundan bahsetmek istememiştim, eğer hassas bir konuysa," dedi, onu elinden geldiğince kızdırmaya kararlıydı. "Eminim senin ... nasıl denir?" olduğunu hissetmek zor olmalı. Bir kedicik. Bir pudra ponponu."

"Kedicik?" Hayal kırıklığına uğramıştı ama adamın sesi sinirli değil, sadece alaycı bir şekilde eğleniyordu. "Ben kendimi daha çok bir ... olarak görüyorum."

"Evet?"

"Bunun hakkında düşünmem gerekecek. Mükemmel ifadeyi bulmak için, anlarsın ya." "Üzölme," diye öğüt verdi ona. "Küçük sorunumuzu özebileceğime eminim

Evlendiğimizde. Galler muhtemelen efendilerine iyilik yapmaya hazır bir sürü delikanlıyla doludur."

"Bizim bir sorunumuz yok," diye tersledi.

Gölümsemekten kendini alamadı. "Oh, ama var," dedi. "Baban benimle evlenmen için sana söz verdi ve duyuru *Morning Post'a* gönderildi bile."

"Bunu umursuyormuş gibi mi görünüyorum?" "Baban umursayacak."

"Daha beş dakika önce, yirmi altı yıl sonra ilk kez karşılaştığım babam mı?"

"Evet, pekala," dedi. "İşte buradayım. Nişanlın. Muhtemelen sana teklif edilecek tek kişi de."

Ses tonunda onu ele veren bir şey olmalı, çünkü o paslı kahkahalarından birini daha attı. "Seninle evlenmeyeceğim ve senin de aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim ama işler farklı olsaydı bunu düşünmezdim."

"şimdi, şimdi," diye mırıldandı, elini koluna daha sıkı doladı ve ona bir gülümseme daha verdi.

"Vazgeç artık," dedi. "Sen benimle evlenmiyorsun, ben de seninle evlenmiyorum. Bu arada senin adın ne?"

"Bayan Thryne," dedi. "Babam Cornelius Thryne, Vikont Sundon."

"Ben bir kontum," dedi. "Ama sanırım bunu biliyorsun, çünkü zavallı babamın üzerine ölü toprağı serptin ve onu prenslik hikâyeleriyle büyüledin. Kraliyet kanına olan zaafını nasıl öğrendin?"

"Teyzem onun 8. Henry'nin atası olduğunu iddia ettiğinin farkındaydı," dedi, iri cüssesine bakarak. "Yine de pek benzerlik göremiyorum; o kesinlikle senden daha kısa ve şişmandı."

En alt basamağa ulaştıklarında uşak girişte bekliyordu. "Bu Prufrock," dedi Kont. "Bu kalede ve daha uzaklarda olan her şeyi bilir. Gerçi Prufrock, babamın kaleye girmeyi planladığı konusunda beni uyarmalıydın. O zaman giderdim."

"Ben de aynı kanıdayım lordum," dedi uşak. Linnet'i selamladı. "Hizmetçiniz yatak odanızda, Bayan Thryne, eğer ona katılmak isterseniz."

Dükün önderliğindeki doktorlar aşağıya doğru yürürken, merdivenlerin tepesinden sesler yükseliyordu.

"Cehennem ve lanet," dedi Marchant. Kemerli geçide doğru döndü. "Sen kapıyı aç," diye hırladı uşaklardan birine, o da hemen harekete geçti.

Adam aniden arkasını döndüğünde Linnet eğlenerek ona bakıyordu. "Ve sen," dedi ona. "Benimle gel."

Güldü. "Sen," dedi alaycı bir tavrıyla, "şimdi kaçıp saklansana, neden yapmıyorsun? Sanırım büyük, kötü kurt geliyor."

Bir an için yüzü karardı ve gözleri neredeyse korkutucu bir şekilde kısıldı. Ama sonra elini uzattı. "Lütfen."

O da yapabiliirdi. "Pekâlâ," dedi. Ama onun elini tutmadı. Büyük kapıdan güneş ışığına çıktılar.

Marchant gözlerini kısarak, "Güneş hâlâ açık," dedi. "Bütün sabah, ki bu neredeyse bir rekor. Galler'de çoğu zaman yağmur yağar."

"Beni denize doğru götürür müsün?" Şımarık, tuzlu bir tazelik kokusu alıyor ve belli belirsiz dalgaların sesini duyuyordu. Başında bonesi yoktu, bu da çilleri olabileceği anlamına geliyordu ama şu anda bunu umursayacak durumda değildi. Bayan Hutchins çillerin son derece itici olduğunu söylemişti ama Bayan Hutchins çok uzakta, Londra'daydı.

"Bu taraftan," dedi Kont. "İstersen kolumu tutabilirsin." Kapüşonunu alması için onu asla beklemeyecekti, bu yüzden onsuz gitmesi gerekecekti.

"Çok naziksiniz. Her an Almack'a gitmeye hazır olabilirsiniz," dedi ve parmaklarını tekrar onun koluna doladı.

"Almack's mı? O da ne?"

"Çarşamba geceleri en iyilerin dans etmeye gittiği bir yer," dedi.

"Kulağa korkunç geliyor."

"Sıkıcı olabilir," dedi düşünerek.

Yan gözle ona baktı. "Dans etmeyi sevmiyor musun?" "Sorun değil," dedi kız, pek de hevesli olmadan.

"Ama kadınlar dans etmezse ne yapar? Annem bunun için yaşıyor. Şu anda hayatında dans olmadığı için bana çok kızgın."

"Neden?"

"Seb'in hatası. Napolyon İngiltere'yi işgal etmeye kalkarsa Paris'te başlarına bir şey gelmesin diye annesiyle benimkini Endülüs'e gönderdi. Ve tabii ki hiçbir şey olmadı, onun yerine hanımlar balo salonuna dönmek için can atıyor."

Linnet hiçbir şey söylemedi. Seyahat etmeyi, Endülüs ya da Yunanistan gibi yerleri, hatta daha uzakları görmeyi çok isterdi. Aslında Parthenon'u görme şansı için dans etmekten sonsuza dek vazgeçebilirdi.

"Peki senin adın ne?"

"Sana söyledim," dedi kaşlarını çatarak.

"Bayan-" "Size verilen isim."

"Linnet," dedi. "Ama nişanlım olmadığınızı bana bildirdiğinize göre bu kelimeyi kullanmanız oldukça uygunsuz."

"Ama henüz *Morning Post*'a haber vermedim," dedi. "Sanırım teknik olarak hâlâ nişanlıyız. Bu arada benim adım Piers. Bana Marchant demeyin; bu isimden nefret ediyorum."

Yol kıvrıldı ve küçük bir evin yanından geçti. "Nedir bu?" Linnet sordu.

"Nöbetçi kulübesi. Görünüşe göre kalenin pek de şanlı olmayan geçmişinin bir noktasında, bir kaçakçılık operasyonunu daha iyi yönetmek için buraya bir adam yerleştirilmiş," dedi Piers.

Linnet daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama virajı döndüklerinde birden altlarında deniz belirdi. Güneş ışığında büyük bir safır gibi parlıyordu.

"Bu çok güzel!" Linnet onun kolunu bırakarak nefes aldı. "Hiçbir fikrim yoktu." "Hiç deniz görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Babam tüm yıl boyunca Londra'yı tercih eder. Bu bir havuz mu?"

"Evet. Kayadan oyulmuştur. Boşalıyor ve gelgitle tekrar doluyor."

"İçinde balık yetiştiriyor musunuz?"

"Elbette içinde yüzüyorum. Eğer babamın varlığına yeterince tahammül edebilirim, sen de deneyebilirsin." Patikadan aşağı inmeye başladı. "Cesaret edeceğinden değil."

Gözlerini kısarak onun sırtına baktı.

Bir an sonra arkasını döndü. Kadın kollarını kavuşturmuş bekliyordu. "Tam bir baş belasısın," dedi sabırsızlıkla.

Bekledi.

Bastonuna sertçe yaslandı ve hırıltılı bir inilti çıkardı. "Bacağım. Acı dayanılmaz."

Ama ona doğru geri yürüdü. Denizden gelen rüzgâr koyu renk saçlarını savurdu ve başının etrafında dönmeye başladı. Linnet güldü, çünkü onda kendisini hissettiren bir şey vardı.

Zayıf.

Saçma. Parmaklarını onun kolunda dolaştırdı. "Kadınlar yüzmez," diye bilgilendirdi onu.

"Evet, öyle. Hastalarımın birkaçını sahile gönderdim. Genelde sorunları hamur işlerine olan sevgilerinden kaynaklanan kadınları gönderiyorum. Kadın şikayetleri için de oraya gönderiyorum. Anladığım kadarıyla bir arabanın içinde denize açılıyorlar ve sonra hizmetçileri onları suya bırakıyor."

Bunu sindirdi. "Kıyafetlerin insanı batıracağını düşünürdüm."

Gözleri hınzırdı, kahkaha doluydu. "Soyunmuş, seni aptal. Hizmetçi metresinin giysilerini çıkarır ve balık gibi suya kayar."

"Oh."

"Ben de çıplak yüzüyorum," dedi, "ama banyo makinesi olmadan."

"Peki ya mahremiyet?"

Havuza giden kayalık patikadan aşağıya doğru ilerliyorlardı. Bastonunu tam olarak nereye koyacağını biliyor gibi görünerek kolaylıkla ilerledi.

"Gerçekten umurumda olduğunu söyleyemem, ama Prufrock buraya hasta göndermeye devam etti, ben de sonunda pompa kolumu kendime saklamaya karar verdim. Şu tabelayı görüyor musun?" Başıyla yere çakılmış, üzerinde kırmızı bir çapraz çubuk bulunan bir tahta parçasını işaret etti. "Eğer çubuğu böyle dikey olarak sallarsam" - yukarı çekti

- "Ev halkından kimse devam etmeye cesaret edemiyor." Kadın başını salladı.

Tekrar yatay olarak itti. "Yüzmeye gitmeye karar verirsiniz, üst direği takmayı unutmayın."

Linnet *yapmam* demek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Neden söyleyemesin ki? Uygunsuz olarak etiketlenmediğinden emin olmak için her an kendini izlemek zorunda olan bir sosyete kızı değildi.

O mahvolmuş bir kadındı. Başka bir şey olmasa bile, mahvolmuş kadınların yüzmesine muhtemelen izin verilirdi.

Bu düşünce bile sırtmasına neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Piers sinirli bir şekilde sordu.

"Senin suyun içinde kıpır kıpır dolaştığını düşünmek," dedi. Onu biraz daha kızdırmak için "Lord Marchant" diye ekledi.

"Ben kıpırdamam," diye karşılık verdi. "İstersen sana göstereyim." Havuzun kenarına ulaşmışlardı, bu yüzden onun kolunu bıraktı. "Ben genelde buraya dalarım." Su havzasına bakan düz bir kayayı işaret etti.

Linnet eğildi. Su nefis bir serinlikteydi ve sanki canlıymış gibi parmaklarının arasından akıyordu.

"Hemen şimdi içeri girebilirsin," dedi Piers, onu izlerken. "Biraz terli ve sıcak görünüyorsun. Yüzün kıpkırmızı. Muhtemelen belindeki o dolgu yüzünden."

"Yüzümün renginden bahsetmen büyük kabalık," dedi Linnet, biraz incinmiş hissederek. "Ve kesinlikle senin önünde yüzmeye gitmeyeceğim!"

"Neden olmasın? Ben pudra ponponuyum, unuttun mu? Şüphesiz nefis vücudunuzun görüntüsünün beni size aşık edip etmeyeceğini merak ediyorsanız, cevabım hayır. Bir doktor olarak sürekli kadın vücudu görüyorum ve hiç ilgimi çekmiyorlar."

Doğruldu. "Bunun için özür dilerim," dedi.

"Neden? Senin şüphesiz cazibene karşı hassas olmadığım için mi? Bunun biraz şok edici olacağını görebiliyorum."

"Doğal olarak öyle. Ama aynı zamanda erkekler ..." Nasıl ifade edeceğini bilemediği için sözünü yarıda kesti.

"Erkekler şehvet düşkünü yaratıklar da ben öyle olmadığım için mi? Çoğu kadın da öyle."

"Değilim," dedi neşeyle.

Bir kaşını kaldırdı. "Prens çok hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Muhtemelen," dedi. "Yine de neden flört ettiğinden hiçbir zaman emin olamadım.

benimle. İkimiz de birlikte bir geleceğimiz olmadığını biliyorduk."

Kont, "Muhtemelen gülmeyi seviyordu," dedi. Bu ona söylediği ilk güzel şeydi.

"Kaleye dönmeliyim," dedi Linnet. "Çillerim çıkacak."

Omuz silkti. "Pigmentasyon lekeleri oldukça çekici olabilir. Gerçi bir keresinde eczaneden çil suyu almış bir hastayı tedavi etmiştim. Sağ yanağından epey bir deri götürmüştü."

Linnet ürperdi ve patikadan geri dönmeye başladı.

"Beni beklemiyor musun?" diye hırladı arkasından. "Bir yanında destek olmadan yürüyemediğini düşünmeye başlamıştım. En azından bu ortak noktamız vardı: güzel bir arkadaşlığın temeli."

Adam kolunu uzattı ve kadın da tuttu. "Neden yüzmeyi önerdiğimi bile bilmiyorum," dedi. "Bir hanımefendi burada asla okyanusa ayak parmağını sokmaz. Çok soğuktur."

"İsterdim," dedi Linnet. Havanın ne kadar soğuk olduğu umurunda değildi; kendini o safır denize atmak için can atıyordu. "Yani ev halkı bu işaret konusunda sana gerçekten itaat ediyor mu?"

"Benden çok korkuyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Sen de öyle olmalısın."

Ona sırtıttı. "Belki de daha çok çabalamalısın." "Belki de benimle evlenmelisin," dedi.

Buna yüksek sesle güldü.

Sekizinci Bölüm

Piers o akşam salona girdiğinde ilk görünenin kendisi olduğunu gördü, ki tam da istediği buydu. Sébastien onun konyak içmesine kötü gözle bakma eğilimindeydi ve Piers onunla yumruklaşmak istemediğinden, kuzeni gelmeden önce içmeyi tercih etti.

Bir sarhoş gibi, şimdi düşündü.

Konyak bardağını büfenin üzerine koydu. Prufrock kapıyı açtı ve "Bayan Thryne," dedi ve arkasından kapattı.

Nişanlısı içeri girdi, mümkünse o sabah olduğundan daha ışıltılı görünüyordu.

Çok güzeldi. Gerçekten. Babası kendini aşmıştı. Önce Prufrock'u üretmişti, şimdi de onu. Linnet bir prensese benziyordu, tüm kıvrımları, tatlılığı ve kaymak gibi teniyle. Kesinlikle güneşten ve aydan daha güzeldi.

Ve müthiş bir göğsü vardı. Kendi kendine, bunun işlevsel bir meme bezinden başka bir şey olmadığını hatırlattı.

"Nişanlım," dedi selamlama amacıyla. "Biraz konyak ister misin?"

"Bayanlar brendi içmez," diye cevap verdi. Üstü küçük pilili, altı şeffaf, kenarları çiçeklerle işlenmiş beyaz bir gece elbisesi giymişti. Çok zekiceydi, çünkü bir erkeğe yeterince dikkatli bakarsa bacaklarını görebileceği fikrini veriyordu.

"Güzel," dedi bastonuyla elbisesini işaret ederek. "Ama bence yeşil giysen daha iyi görünürdün."

"Gece elbiselerim beyazdır," dedi. "Bana bir kadeh şampanya doldurur musun?"

"Hayır, ama Prufrock yapabilir. Geri döndüğünde. Neden beyaz?"

"Evli olmayan bayanlar akşamları beyaz giyerler."

"Ah, bakireler!" dedi, anlamıştı. "Yani erotik deneyimsizliğinizi açık pazarda ilan ediyorsunuz, öyle mi?"

"Kesinlikle," diyerek şampanya şişesini eline aldı ve mantarla boğuşmaya başladı.

"Tanrı aşkına," dedi. "Bırak onu ben alayım. Çaresiz olduğunu bilmiyordum." Mantarı gevşetti ve ona bir bardak doldurdu. "Daha önce beline taktığın yastığa ne oldu?"

Belli ki giymemişti. Vücudu İngiliz kadınlığının güzel bir örneğine benziyordu. Doğru yerlerinden ince, diğer yerlerinden dolgundu.

"Onu bıraktım. Haklıydın. Beni azdırdı."

"Babam dehşete düşecek. Sen daha yeni geldin ve kraliyet bebeği şimdiden kayboldu. Aile geçmişimize kafayı takmış durumda, biliyorsun."

"Bir ara öğrenmesi gerekiyor, ne fark eder ki? Babanın duygularıyla bu kadar şefkatle ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Huh." Brendiden bir yudum daha aldı.

"Neden babanla yıllar sonra ilk kez buluşuyorsun? Ne de olsa, büyüleyici bir üne sahip olduğunuza göre, bir süredir İngiltere'de yaşıyor olmalısınız."

Aslında onun kadar güzel birinin etrafında olmak oldukça sinir bozucuydu. Gözleri geniş ve maviydi. Fırtına patlamadan hemen önce okyanusta gördüğü türden bir maviydi.

"Oxford'da bu ünü kazanmayı başardım," dedi. "Edinburgh'da da çalıştım ve görünüşe göre kazanan kişiliğimle ilgili haberler yayıldı. Belli ki insanların konuşacak daha iyi bir şeyleri yok. Peki kirpikleriniz neden kırmızı değil? Sanırım onları boyuyorsunuz."

"Tabii ki biliyorum. Ve sanırım babanla hiç tanışmadın çünkü ..."

Cevap vermedi, sadece onun tahmin yürütmesini bekledi.

"Çocukluğunuz boyunca Fransa'da yaşadığınız için mi?"

"Altı yaşından sonra. Kuzenimle birlikte büyüdüm, hani şu ateşine yanlış teşhis koyarken gördüğünüz sarı kafalı aptalla."

"Fransa'da akranların doktor olması yaygın mı?" diye sordu. "Burada oldukça sıra dışı olduğunu söylemeliyim."

Omuz silkti. "Sébastien ve ben bir şeyleri kesip açmaya ve nasıl çalıştıklarını görmeye karşı çocukluktan gelen bir tutkuyu paylaşıyorduk. İkimiz de herhangi bir

Büyüdüğümüzde değişmek için bir nedenimiz yoktu ve ayrıca hatırlarsanız Devrim geldi ve Fransız aristokratlarının çoğunu öldürdü."

Ona baktı. "Hatırlayacak kadar büyük müsün?"

"Tabii ki hatırlıyorum. İkiniz de tehlikede miydiniz?"

"Fransız tıp fakülteleri 92'de kapandı, biz de onun yerine İngiltere'ye geldik ve Oxford'da okuduk."

"Yani ayaklanmaların en kötüsünü kaçırdınız. Bu büyük bir şans."

Şampanyasını bitirdi. Piers yutkunurken boğazının hareketini izledi. İnsan vücudu büyüleyici bir şeydi. "Annem 94'te kocasını kaybetti ama neyse ki kafasını değil," diye ekledi.

"Bu ülkeye döndüğünüzde neden babanızla görüşmediniz?"

"İstemedim. Onunla ilgili net anılarım vardı. O zayıf bir aptal."

"Babam da öyle," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Ama onu seviyorum ve o benim babam. Bu arada baban da aptal değil. Buraya gelirken her gece onunla yemek yedim ve babamdan iki kat daha zeki."

"O zaman neden *onunla* evlenmiyorsun?" Piers bunu alaycı bir tavırla, düşünmeden önce söylemişti. Sonra bütün vücudu ani bir tiksintiyle gerildi. Buna izin vermektense baba katiliği yapardı.

Burnunu kırıştırdı. "Benimle yirmi yaş arasında evlenecek birini bulabileceğimden oldukça eminim. Ve seçme şansım olsaydı, bunu tercih ederdim." "Ama iş karım olmaya geldiğinde sana seçme şansı verilmedi, değil mi?"

Sen?"

"Kadınlara nadiren bir seçenek sunuluyor" dedi. "Bu konuda çok az söz hakkımız var."

"Eğer sana evlenme teklif etseydim, o zaman seçme şansın olurdu." Kahkahalarla güldü. "Benimle evlenmek istemiyorsun." "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

"Hayır."

"İşte. Güçlendiğini hissetmiyor musun? Daha akşam yemeği masaya gelmeden bir kontu geri çevirdin. Eminim yatmadan önce o zavallı doktorlardan birinden bir teklif daha koparabilirsin. Bitts en iyi geçmişe sahip; bir vikontun ikinci oğlu ya da onun gibi bir şey."

Yine güldü. Bu kahkahanın bu kadar hoşuna gitmesi endişe vericiydi. Gerçekten de tehlikeli bir kadındı.

Kapı açıldı ve Prufrock, şu anda tıp öğrenmeye çalışarak kendilerini sıkıntıya sokan üç genç doktoru içeri aldı.

"Penders, Kibbles ve Bitts," dedi Piers, sırayla her birini başıyla selamlayarak. "Kibbles çalışan beyni olan tek kişi; Bitts bir centilmen, bu yüzden ona miras kalacak bir şey yoktu. Ve Penders iyileşiyor, bu iyi bir şey çünkü yukarıdan başka gidecek bir yer yoktu. Beyler, bu Bayan Thrynne, nişanlım."

Onlara, onun üzerinde denediği patentli gülümsemesini verdi. Tereyağı gibi eridiler ve Penders aslında biraz sallandı.

"Biraz omurgalı ol," dedi Piers, uzanıp onu dürterek. "Daha önce de güzel bir kadın gördün, değil mi?"

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum," dedi Kibbles ve neredeyse dengesini kaybedecek kadar alçak bir selam verdi.

Kapı bir kez daha açıldı ve Prufrock anons etti: "Windebank Dükü. Marki LaTour de l'Affitte."

Piers büfeye yaslandı ve sözde nişanlısının odadaki tek kadın olmayı nasıl karşılayacağını görmek için bekledi. Bir bakışıyla babasını mesafesini koruması için uyardı ve adam da öyle yaptı, denize bakan pencerelerden içeri bakmaya başladı.

Geriye Linnet'e kölelik edecek dört adam kalıyordu. Şu anda sergilediğinden daha fazla zekâyâ sahip olduğuna karar verdiği Sébastien bile.

Linnet o gırtlaktan gelen küçük kahkahasını attı ve Sébastien yaklaştı, gözleri Piers'in daha önce sadece ameliyathanede gördüğü şekilde parlıyordu.

Büyük bir şaşkınlıkla boğazında alçak bir hırıltının yükseldiğini hissetti. Kıskançlık, diye teşhis etti. Biraz da köpekçe bir duyarlılıkla birlikte. Onu kendim istemiyorum, ama benim parlak yeni oyuncağıma başkasının sahip olmasını da istemiyorum.

Bu düşünceyle büfeden uzaklaştı ve topallayarak sevgili babasını görmeye gitti. Ne de olsa yapılması gerekiyordu. Adamı kendi çatısı altında barındıramaz ve onu tamamen görmezden gelemezdi.

Dük döndü, ama sonra sanki Piers'in ona vurmasını bekliyormuş gibi öylece durdu. Bu çok sinir bozucuydu.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum," dedi

Piers. Başını salladı. "Ben bozдум."

"Bana yaklaşmayacaksın. Karşılığında sana evime casus yerleştirmen için zımni izin veriyorum-"

Babası konuşmaya başladı ama Piers elini kaldırdı. "Beni aptal sanmayın. Prufrock Galler'in vahşi doğasına giden yolu kendi başına bulmadı. I

bazen düşünmek I gerekir azaltmak onun
Ücretler, verilen ne sen şüphesiz ona para ödüyorlar."

Sessizlik.

Piers ona baktı ama nedense kaba davranmaktan pek zevk almıyordu. Adamdan nefret ederek o kadar uzun yıllar geçirmişti ki -Artık nihayet yüz yüze geldiklerine göre, o da nihayetinde sadece bir insandı. "Sanırım artık bir afyon bağımlısı değilsiniz," dedi. Bir doktor olarak

biliyordu. Gerçi afyon bağımlılığının belirtilerini daha önce öğrenmişti: annesinin dizinin dibinde, babasını izlerken.

"On iki yıl oldu. Annen nasıl?"

"Muhtemelen kocasının Terör'de kafasını kaybettiğini biliyorsunuzdur. Ona çok düşkündü."

Başını salladı.

"Tabii ki var. Muhtemelen onun evinde de casuslarınız var."

"Onu Fransa'dan uzaklaştırmakta haklıydınız," dedi Dük, inkâr etme zahmetine girmeden. "Oradaki durumdan hiç hoşlanmıyorum."

"Arayan Sébastien'di," dedi Piers. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bir ay kadar önce annelerimizi ülke dışına kaçırdı ve sonra kendisi buraya geldi."

"Sen evlenene kadar burada kalacağım ve sonra seni yine yalnız bırakacağım." Dük küçük, sarsak bir selam verdi.

Piers ona evliliğin iptal olduğunu söyleyip söylememeyi düşündü ve söylememeye karar verdi. Bu babasını ilgilendirmezdi, ne de olsa söz konusu gelini o yaratmıştı. Omzunun üzerinden baktığında Linnet'in Seb'e gülümsediğini gördü.

Dük gururla, "Çok zarif bir kız," dedi.

"Daha da iyisi, yanında bir de kraliyet bebeği var," dedi Piers, rapsodisinin kalbine inerek. "Benim için oldukça iyi bir pazarlık bulmuşsun: tek bir tatlı pakette eş ve varis."

"Prens Augustus'a karşı koymak her kadın için zordur, hele ki Bayan Thrynne gibi genç ve güzel birine. Ama endişeleniyorsanız diye söylüyorum, ona sordum ve prense aşık değil."

Piers buna neredeyse sırtıacaktı. Hayır, Linnet prense aşık değildi. Aslında ona biraz kendisini hatırlatıyordu. Böyle utanç verici bir duyguya asla yenik düşmeme ihtimali yüksekti. "Ya bir kız taşıyorsa? Hâlâ bir varisin yok."

"Baksana kralın kaç oğlu var," dedi babası. "Erkek olma ihtimali yüksek. Ve bir kız doğursa bile, mülkünüzün size ait olan kısmı miras bırakılmamış durumda ve avukatım benimkini de kırabileceğimizi söylüyor. Çocuk bizim tapumuza sahip olmayacak ama geri kalanına sahip olacak."

"Pekala," dedi Piers, ani davrandığının farkındaydı ama bu yaşlı adamın hasret dolu gözlerinin yanında bir saniye daha duramazdı, "Sébastien onu kapıp Fransa'ya geri götürmeden önce nişanlığının yanına dönsem iyi olacak."

Babasının kaşları birbirine çatıldı. "L'Affitte senin kuzenin. Elbette nişanlığını çalmayacaktır."

"O gerçekten de benim kuzenim. Ama benim için aldığın kadına bak, *baba*." Etiketini alaycı bir şekilde çevirdi. "Ne Fransa'da ne de İngiltere'de onun gibisi var."

"Hayır," diye onayladı babası. "Ve sadece güzelliği yüzünden de değil."

Piers yavaşça Linnet'e baktı. Güzel olduğu kesindi. Ama bu onun gözlerindeki zekâyı azaltmıyordu. Ve ona göre sesindeki hafif alaycı tını onu daha da güzelleştiriyordu, sanki Afrodit ile Athena karışmış gibiydi.

"Git," dedi babası ani bir hareketle. "Ben odada yokmuşum gibi davranabilirsin. Benimle şirinlik yapmana gerek yok."

Piers tekrar odanın karşısına geçti ve Linnet ile kuzeni arasındaki konuşmayı böldü. "Nişanlığım," diye homurdanarak Sébastien'e bir bakış attı.

Fransız, utanmazca sergilediği Galya cazibesıyla Linnet'e gülümsedi. "Benimle evlenmeyi tercih etmeyeceğine emin misin? Piers birlikte yaşamak için tam bir şeytan. Onunla yıllar geçirdim ve biliyorum."

Linnet'in gözleri, teklifini ciddiye almıyormuş gibi Sébastien'in üzerinde dans etti ve Piers aniden kuzeninin yüzüne vurmak istedi.

Ne haltlar dönüyordu? Yalnız kalmasının daha iyi olacağına uzun zaman önce karar vermişti. Endişelenecek başka birine ihtiyacı yoktu.

"Onu almalısın," dedirtti kendine. "O daha iyi biri. Ama ben daha zenginim."

Sébastien omuz silkti. "Topraklarıma el konuldu. Ama yeterince toprağım var."

Piers, "Bir popinjay gibi giyinmek için yeterince paran var," dedi. "Öğleden sonraki amputasyonu kontrol edeceğini söylememiş miydin?"

"Çoktan aldım."

"Peki ne tür şeyler kesiyorsunuz?" Linnet sordu. "Bacaklar ve kollar," diye yanıtladı Sébastien.

Piers, "Odun kesiyor olabilirdi ama o daha kolay yolu seçti," dedi.

"İnsanları tepeden tırnağa kestiğinizi sanıyordum," dedi Linnet. Sesi en ufak bir korku ya da alınganlık belirtisi göstermiyordu ki bu Piers'ın genç kadınlarla ilgili deneyimlerinde alışılmadık bir durumdu.

Sébastien ona, "Çok fazla enfeksiyon riski var," dedi.

Ağzını açmış, muhtemelen ölü hastalarının kanlı detaylarıyla onu eğlendirmeyi planlıyordu ki Prufrock onları yemek odasına çağırdı. Masada Piers'ın sağında Linnet vardı ve Sébastien, Tanrı'ya şükür, dükle konuşmak için diğer uca sürgün edilmişti.

"Tam o sırada zil çaldığı için şanslısın," dedi Linnet'e. "Kuzenim seni enfeksiyon ve ölüm hikâyeleriyle sıkmak üzereydi."

"Bana flört edebileceğim bir marki sağlamanız çok nazik bir davranış, zira Kıta'nın bir sonraki evim olması muhtemel."

"Yani ülkeyi terk etmek zorunda mısın? Olmayan o bebek yüzünden mi?"

Omuz silkti. "Seninle evlenmek teyzemin yaklaşan felaketten parlak bir kurtuluş fikriydi."

Bir *centilmen* muhtemelen bu ifşayı hızlı bir evlilik teklifiyle takip ederdi. Ancak Piers sessizliğini korumakta bir sakınca görmedi.

"Size biraz şarap ikram edebilir miyim?" Prufrock, Linnet'in üzerine öyle bir eğilmişti ki, muhtemelen doğrudan Linnet'in bedeninin aşağısına bakıyordu.

"Git buradan," diye homurdandı Piers. "Özel bir konuşma yapıyoruz. Linnet'le evlendiğimde daha kâhya gibi davranmayı öğrenmen gerekecek, biliyorsun. Evlilik sırlarını bir kenara bırakalım, yatak odasına bile girmene izin veremem."

"Nasıl isterseniz," dedi Prufrock, arkasına bile bakmadan süzülerek uzaklaşırken. "Sanırım onun duygularını incittin," dedi Linnet. "Ne tuhaf bir uşaksın sen var."

"Babam için casusluk yapıyorum," dedi Piers. "Prufrock iki haneden maaş aldığı için duygularının incinmesini göze alamaz. Dinle, yarın sabah seni yüzmeye götüreceğim."

Ağzını açtı ama önce o konuştu. "Eğer suya dalıp boğulursan, insanlar konuşur. Bunu sadece seni parçalara ayırma zevkini tatmak için yaptığımı söyleyecekler."

Linnet burnunu kırıştırdı.

"Ben öğretmezsem sana yüzmeyi kim öğretecek? Suya girebileceğine pek inandığımdan değil. Hissettiğin anda ciyaklayıp patıkaya geri döneceksin."

"Bu uygun değil."

Piers gözlerini devirdi. "Kısa bir süre önce kraliyet ailesiyle kavga etmiş genç bir hanım için oldukça namuslusunuz. İffetiniz için bir tehlike oluşturmuyorum. Ayrıca sabah erkenden, refakatçiniz hâlâ horlarken gidebiliriz. Oh, bekle! Senin refakatçin yok."

Gülümsemi, büyüüne kapılan zavallıları manipüle etmek için kullandığı o tam gelişmiş gamzeli mucize değil, küçük, neredeyse gizli bir gülümseme. Sadece dudaklarının kıvrılması ve gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme.

"Doğru," dedi masadan kalkarken. "Henüz ikinci yemeğimizi yemedik-"

"Yukarıda hastalar ölüyor, biliyorsun." Ve böylece kendini dışarı attı.

Orada oturup onun gözlerine bakarken aklını kaybediyordu.

Stratejik bir geri çekilme gerekiyordu. Ne de olsa evlenmeye hiç niyeti yoktu. Asla.

Dokuzuncu Bölüm

Linnet yatağına Piers'in kaşlarının arasındaki derin yarığı düşünerek gitti. Sürekli acı çektiğı için mi oradaydı, yoksa sadece berbat bir öfkesi olduğı için mi? Daha iyi bir yargıya varmasına rağmen, gözlerindeki vahşilikte ve ağzının etrafındaki acı çizgilerinde onu kızdırmak, güldürmek, onu kendisini dinlemeye zorlamak istemesine neden olan bir şey vardı.

Ki bu çok saçmaydı. Belli ki hayatını yalnız geçirmeye karar vermiş bir adamdı ve tüm belirtilere göre bu konuda iki kez düşünmemişti.

Yine de onun kaşlarını düşünmeye devam etti ve yüzü gülmeye başlamış bir Piers, Piers olmayan bir Piers hayal ederek uykuya daldı.

Uyandığında kaşlarının çatık olduğunu gördü. "Bastonumla yatak odana girdiğimde dönüp bakmadın bile. Seninle iki kez konuştum ama yüzünde o tuhaf gülümsemeyle öylece yatmaya devam ettin."

"Saat kaç?" diye mırıldandı halsizce, saçlarını yüzünden iterek.

"Dawn." Sanki çok eski arkadaşarmış gibi yatağının kenarına oturdu. "Bacağım çok fena ağrıyor, lütfen yüzmeye gitmek için kendini hazırlar mısın? Acıyı dindiren tek şey bu."

"Yüzmek," dedi, yan yattı, bir eli yanağının altındaydı. Hâlâ yarı uykuluydu ve sanki adam rüyasından çıkıp gelmiş gibi hissediyordu. "Seninle yüzmeye gideceğimi mi sanıyorsun?"

Parmaklarını kalçasına geçirdi. "Acele et. Güneş doğmak üzere."

"O kadar acıyor mu?"

"Masaj yardımcı olur." Sesi sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Güzel kokuyorsun."

"Hanımeli," dedi, iltifattan memnun olmuştu. Uyanmaya başlamıştı. "Biliyor musun, gerçekten de yatak odamda olmamalısın."

"Neden olmasın? Eğer fark edilirse, olabilecek en kötü şey evlenmek zorunda kalmamız olur ki zaten evlenmemiz gerekiyor. Bu şartlar altında . . ." Omuz silkti.

"Koşulların" muhtemelen adamın erkeklik eksikliği olduğunu düşündü. Haklıydı da, söz konusu erkek mahvetmeyi beceremiyorsa, kimse onun mahvolduğunu düşünemezdi. Sırt üstü döndü ve lüks bir şekilde gerindi. "Aslında bu biraz eğlenceli."

"Ne? Yatak odanızda bir erkek olması mı? Şöhretinle bunun doğal bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Şöhretin bana senin esprili biri olduğunu düşündürdü, bu yüzden ikimiz de şaşırdık." Ayağa kalktı ve ayaklarını yatağın üzerinde salladı, böylece yan yana oturuyorlardı.

"Odanızda çok erkek oldu mu?" dedi, sesi meraklıydı. "Hiç olmadı. Sözde çocuğumun sözde babası bile. Dürüst olmak gerekirse, ben kendimi bir erkekle yalnız bulmayı umursamıyorum. En ufak bir dostluk hissi duyacak kadar rahatladığınızda, üzerinize atlayacağından emin olabilirsiniz."

"Hiç böyle bir deneyimim olmadı," dedi kuru bir sesle. "Lütfen giyinin misin? Üzerinize atlamayacağıma söz veriyorum."

"Acelen ne?"

"Gelgit başladı. Havuz dolu ve güneş yeni doğdu. İnanın bana, yüzmek için en iyi zaman bu."

"Bütün kıyafetlerimi çıkarmayacağım."

Tekrar omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Yine de tam etek giyersen, seni havuzun dibinden kurtarmak için aşağıya dalmayacağım."

Linnet birden heyecanlanarak, "Ben kombinezonumu giyeceğim," dedi. "Ve sen de - şey, sen de bir şeyler giymelisin."

"İstersen smalls giyebilirim," dedi, soruyla hiç ilgilenmemiş gibiydi.

Linnet yatak odasının köşesindeki küçük paravanın arkasına geçti ve Piers'le birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu görerek büyüldü. Onu öpmeye çalışmayacağını, kendini dizlerinin üzerine atmayacağını ya da en kötüsü kontrolünü kaybedip bir tür güreş müsabakasına girişmeyeceğini bilmek, onunla birlikte olmayı bir zevk haline getiriyordu.

"Biliyor musun," diye seslendi paravanın üzerinden, sabahlığını başına geçirirken, "seni korkutmak istemem, ama sen tam

evlenmek istediğim adam."

Homurdandı.

"Üzerime salyalarını akıtıyormuşsun gibi hissetmiyorum," dedi açıklamak istercesine. "Pirzolarlarını yalamaya ve Kırmızı Başlıklı Kız taklidi yapmaya başlamayacağını biliyorum."

"Ben küçük kız değil de kurt olmaz mıydım?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Paravanın arkasından fırladı. "Elbisemin geri kalanını da giydirebilir misin? Hizmetçim olmadan giyinmek düşündüğümde daha zormuş."

Kadın arkasını döndü ve adam düğmelerini ilikledi. Yine alışılmadık bir özgürlük duygusunun tadını çıkardı. "Kimse mahvolmanın bu kadar eğlenceli olduğunu söylememişti," dedi mutlulukla. "Düğmelerimi koparacağından en ufak bir korkum yok."

"Mahvolmanın genellikle bundan çok daha eğlenceli olduğu izlenimine kapıldım. Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" diye hırladı. "Tanrı aşkına, gidelim."

Patikanın son dönemecini döndüler; Piers kırmızı işareti dik konuma getirdi ve işte oradaydı.

Deniz bugün daha koyu bir maviydi. Ve havuz bakımlı bir çimenlik kadar sakın görünüyordu, tek fark denizin yeşil olmak yerine gökyüzüne turkuaz mavisi yansıtmasıydı. Güneş suyun üzerinde süzülüyor, havuzla deniz arasındaki bariyeri aşındıran minik dalgaları yaldırlıyordu.

"Çok güzel," diye haykırdı Linnet.

"Bu saatte bir cadı memesini kadar soğuk," dedi Piers. Paltosunu çıkarıyordu. Linnet gözlerini tekrar havuza kaydırdı. Elbette o kendisini süzmezken, kendisinin onu süzmesi doğru olmazdı. Ama bir an sonra tekrar bakmaktan kendini alamadı.

Gömleğini çıkarmıştı. Gömlek. Çıkarmıştı. Neredeyse çıplak bir adamla karşı karşıyaydı. Tamam, kulağa tam olarak öyle gelmiyordu ama ... adam çok güzeldi. Hayatı boyunca ilk kez, en azından bu konuda, belki de annesinin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. O kaslar-

Sırtını ona dönmüştü ve omuzlarının hareket edişi, sonra vücudunun üst kısmının beline doğru incelenmesi ve-

Botlarını çıkarıyordu!

Linnet gözlerini ayıramıyordu. Aptalca, zihnindeki yüksek bir ses tüm sahneyi anlatmaya başlamıştı. *Eğiliyor. Evet, eğiliyor! Pantolonunu çıkaracak. Onları kalçalarının üzerine çekiyor. Hmmmmmm*

. . . *Kalçaları*, sesi biraz boğuk gibiydi. *Farklıydı. Benimkinden farklı. Kaslıydı da. Bu . . . ses yine boğuklaştı. Arkasını dönecek mi?*

"Saçmalık, sana iç çamaşırlarımı çıkarmayacağımı söylemişim, değil mi?"

Piers'in hırlamasıyla Linnet sanki bir silah patlamış gibi irkildi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Tanrı aşkına, adam acızdı. Ve sanki teyzesinin bahsettiği genelevdeymiş gibi onu çok çirkin bir şekilde süzüyordu.

Korkunç bir insandı. Sapık, gerçekten.

Fiyonklarını çözmeden terliklerini tekmeledi, çoraplarını indirdi. Sanki bir kardeşiyle banyo yapıyormuş gibi düşünmek zorundaydı. O da bundan ibaretti. Ayrıca, kadın kombinezonunu giymeye devam ediyordu ve o da küçük bedenini giymişti. Kadın şöyle bir baktı. Beyazdılar ve ilgili bölgeyi örtüyor gibiydiler.

"Düğmelerim için bana yine yardım edebilir misin?" diye seslendi.

Adam kızın arkasından yaklaştı ve kızın teni onun dokunuşuyla alev almış gibi hissetti.

Eğer tahmin ederse, kadın utancından ölecekti.

"Peki, nasıl yüzülür?" diye sordu. "Sadece atlayayım ve ne yapacağımı bileyim mi?"

"Sana göstereceğim," dedi. "Soğuk olacak. Bir parmağını sokacaksın ve sonra o patikadan geri çıkmaya çalışacaksın."

Hayır, yapmazdı. Bu noktada soğuk olan her şey iyi bir fikirdi. İç ısisına bir şey olmuştu ve kendini pancar gibi kızarmış hissediyordu. Ama titriyordu. "Hemen atlayayım, olur mu?"

Adam bir şeyler söylemeye başladı ama kadın hemen adamın bir gün önce işaret ettiği düz kayanın üzerine çıktı ve sıçradı. Bir an için baş döndürücü bir hava akımı oldu. Elbisesi havaya uçu ve sonra - aman Tanrım - hayatında hiç bu kadar soğuk hissetmemişti. Sanki buz her tarafını okşuyormuş gibi, sanki kemikleri donmuş gibi, batarken yanından hızla geçti.

Bir an sonra güçlü bir kol beline dolandı ve su diğer tarafa doğru akmaya başladı. Sersemlemiş bir halde suyun yüzeyine çıktı ve hâlâ hayatta olduğuna inanmakta güçlük çekerek büyük bir yudum hava aldı.

"Seni lanet olası aptal!" Piers bağıırıyordu. Yaşıyordu. Hayır, sadece kısmen yaşıyordu çünkü hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Tüm dünyada sıcak olan tek şey yanındaki bedendi.

"Donuyorum," diye kekeledi, kollarını adamın boynuna doladı ve vücudunu onunkine yapıştırdı. Bu iyi hissettiriyordu. Yine bağıırıyordu ama kulaklarına su kaçmıştı ve çok iyi duyamıyordu. Böyle daha iyi hissetti, kolları ve bacakları ona sarılmıştı. Adamın da bir kolu hâlâ onun etrafındaydı.

Birden onun ne dediğini anlayabildi. "Seni bırakmak istemiyorum," dedi ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru silkeleyerek çünkü onun bedeninden bir kolunu bile ayırmak istemiyordu. "Donarım. Ya da boğulurum. Sen sıcaksın."

"Yüzme, hatırladın mı?" dedi. Dişlerini sıkmıştı, bu da onun da kendisi kadar üşüdüğünü gösteriyordu. Ama buna alışık değil miydi?

"Buraya yüzmek için geldiğimizi biliyorum," dedi. "Bana nasıl yapacağımı söyle, ben de düşüneyim." Aslında, havuzdan tamamen çıkana kadar onu bırakmayacaktı.

Ama adam acımasızca kadının bedenini kendi bedeninden uzaklaştırdı. Kadın sıcaklığını kaybedince nefesi kesildi ve dişleri anında yeniden takırdamaya başladı.

"Yüzmeyi öğrenmen gerek," diye hırladı. Ses tonunda son derece acımasız bir şeyler vardı.

Anında yüzmeye başladı. "Bu şekilde öleceğim, değil mi?" dedi, yüzü buz gibi suyla çevriliydi, dişleri kastanyet gibi birbirine vuruyordu.

"Sanırım artık çıksan iyi olur," dedi, sesi bıkkın çıkıyordu. "Önce beni ısıt," dedi.

Boğuk bir küfürle onu kendine doğru çekti. İlk seferki kadar harikaydı. Rahat bir nefes alarak başını adamın omzuna koydu ve vücudunun inanılmaz sıcaklığının gözeneklerine sızmasına izin verdi. Ama bir saniye sonra güçlü kollar beline dolandı, onu havaya kaldırdı ve havuzun kenarına bıraktı. Ayak parmaklarını yukarı kaldırdı.

"Havlular şurada," diye bağırdı.

Ona baktı, o kadar şaşkındı ki ilk başta ne dediğini anlamadı. Piers suda evinde gibiydi, kendi elementindeydi. O izlerken, Piers dönerek kaya duvarından uzaklaştı ve havuzun yarısına kadar yüzeye çıktı. Önce bir kolu, sonra diğeri sudan çıktı ve arkasından çalkalanan baloncuklarla ondan uzaklaştı.

Üç havlu vardı. Linnet bir tane alıp titreyen gövdesine sardı, sonra bir tane daha alıp saçlarına sardı. Kayaya döndü ve Piers'ın suda uzun uzun ilerleyişini izledi.

uzunluğundaydı. Adam duracağına dair hiçbir işaret vermeyince geri döndü, üçüncü havluyu aldı ve havuzun kenarına oturduktan sonra ayaklarını ve bileklerini havluya sardı.

Daha sonra yüzü hariç tamamen havluya sarınmış bir şekilde oturdu ve Piers'in havuzda bir aşağı bir yukarı koştururken sırtının ve omuzlarının geniş düzlemlerini izledi.

Koza gibi otururken ve sabah güneşi üzerine dökülürken vücudu yavaş yavaş ısındı. Bayan Hutchins onu görse bayılırdı. Bayılmak mı? Apoplektik bir kriz geçirirdi. Linnet sırlıslık bir kombinezondan başka bir şey giymemiş halde suyun kenarında oturmakla kalmıyor, neredeyse çıplak bir adam da bir kol mesafesinden daha uzakta değildi.

Bu durumda, birkaç çilin pek önemi yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden başını arkaya yatırdı ve güneş ışığını ve berrak mavi gökyüzünü içti. Başının üzerinde o kadar uzanıyordu ki, tepesini hayal bile edemiyordu. Çok çok yukarıda bir deniz kuşu tembel tembel dönüyor, belki de balık arıyordu.

Piers kenara dokundu, elli boy saydı. Durmadı, sadece ters döndü ve diğer yöne doğru yüzdü. Vücudu, teşhis etmek için tıp diploması gerektirmeyen ateşli bir enerji türüyle uğraşıyordu. Altmış boy. Bitkin düşmüştü ama yine de derisinin altında erimiş lavdan bir nehir akıyordu.

Sonunda kendini sudan çıkardı ve gözleri doğrudan Linnet'e gitti. Başı arkaya eğikti ve boynu güneş ışığında soluk krem rengindeydi. Havlu, beyaz kumaşın üzerinde koyu kırmızı sarmallar halinde duran saçlarından kaymıştı.

Adam aklının parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, kadın doğruldu ve gözlerini açtı. "Seni neredeyse boğduğum için çok üzgünüm," dedi, gözleri ona o gizli gülümsemeyi ver-

Bunu görmek hoşuna gitti.

"Gerçekten bunu yapmak istememiştim," diye devam etti. "Sen benden çok daha sıcaksın."

O sırada tatlı bir kadın vücudu etrafını sarmış, bir ipe tutunmuş yosun gibi yapışmıştı.

"Şimdi yeterince sıcak görünüyorsun," dedi, kendi sesindeki rahatsız edici tonu duyarak. Sesinin neden bu kadar kızgın çıktığını tahmin edecek değildi ya.

Şöhreti için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gözlerini kırptırdı. "Bütün havluları aldım! Donuyor olmalısın." Ayağa kalkmak için çabaladı, bu da tüm havlularının yere düşmesine neden oldu.

Bu göğüslerden meme bezi olarak bahsetmek saygısızlık olurdu. Görkemliydiler, dolgun ve verimliydiler. Geceliği sudan saydamlaşmıştı. Kalçalarına, bacaklarının arasındaki güzel, karanlık yere yapışmıştı.

"İşte, bunlardan birini al," diyordu. Kadın ona bir havlu fırlattı ve o da havluyu yakalayıp aceleyle beline sarmayı başardı.

"Biliyor musun?" Kadın ona baktı ve yanaklarında küçük bir renk parlaması oldu.

"Ne?" dedi, kendini dikkatlice yeniden düzenleyerek ve ardından havluyu daha sıkı bir şekilde yeniden sararak.

"Doktor olduğunuz için güleceksiniz ama annem bir keresinde bir şey söylemişti..."

"Ne?" Vücudu üzerinde her zaman kontrolü vardı. *Her zaman*. Bu bir sapmaydı.

"Bir keresinde bana erkeklerin asıldığını söylemişti."

"Asılı mı?" diye tekrarladı. Sadece yüzüne baksaydı, ince ketenin göğüslerine, kalçalarına nasıl yapıştığını görmezdi. Kasıklarında alevlenen derin açlığı düşünemezdi. Bu sadece biyolojik bir dürtüden başka bir şey değildi.

"*Asılı*," dedi yine kıkırdayarak. "Önde. *Asılmıyorsun*, değil mi?" Elini adamın beline doğru salladı. "Bunu söylememin sakıncası yok, değil mi? Asılı duran bir *şeyle ilgili* iğrenç bir hayal kurdum ve sen hiç de asılı durmuyorsun. Dik duruyorsun."

Bir kahkaha patlattı.

"Biliyorum," dedi o da gülerek. "Ben bir aptalım." Ama aptal olanın kendisi olduğuna dair huzursuz bir his vardı içinde.

Onuncu Bölüm

Linnet bir saat boyunca banyoda oyalandı, sıcak çikolata içti ve Bayan Fanny Burney'nin *Camilla'sını* bitirdi. Ama sonunda sıcak su kalmamıştı ve kitabı da bitirmişti, bu yüzden ayağa kalktı.

"Acaba bu şatonun bir kütüphanesi var mı?" dedi hizmetçisi Eliza'ya. "Sadece beş roman getirdim ve hepsini buraya gelirken arabada okudum."

"Onları tekrar okuyamaz mısın?" Eliza ona bir havlu uzatarak önerdi. "Onlara sadece bir kez bakmak israf gibi görünüyor. Tekrar tekrar kullanabileceğin bir kurdele almak daha iyi."

Linnet, *Camilla'ya* doğru başını sallayarak, "Bunu tekrar okuyabilirim," dedi. "Oldukça iyiydi. *Bayan Butterworth* ve *Çılgın Baron'u* zaten iki kez okudum. Aslında üç kez." Tuvalet masasına oturdu.

Eliza, Linnet'in ıslak saçlarını taramaya başlarken, "Bütün o okumaları nasıl yaptığınız çok tuhaf, hanımefendi," dedi. "Londra'daki beyefendiler sizin bu kadar mavi çoraplı olduğunuzu bilselerdi!"

"Ne fark eder ki?"

Eliza dudaklarını büzdü. "Kimse saçından çok zekâsı olan bir kızı sevmez, ama öte yandan, senin gibi okuyan bir hanımefendiyi de hiç duymadım. Prensini seni hafife aldığını düşünmeye başlayan tüm o aptal tipleri sarsabilirdi."

"Bundan şüpheliyim," dedi Linnet. "Sözde kraliyet bebeğim hakkında konuşmanın okuma alışkanlıklarımdan çok daha ilginç olduğunu sanıyorum."

"Burada bir kütüphane olduğunu biliyorum. Bay Prufrock dün akşam yemekte bundan bahsetti."

"Seni rahat ettirdiler mi?" Babası, Galler'e giderken ona eşlik etmediği için duyduğu suçluluk duygusuyla, sadece

Eliza, ama uşaklar, seyisler ve iyi bir önlem için çizme çocuğu.

"Oh, evet, bayan. Batı kanadındayız, kanser ve benzeri hastalıklardan ölmek üzere olan insanlarla birlikte. Bize asla doğu kanadına gitmememizi söylediler, çünkü enfeksiyonu olanları oraya koyuyorlar. Yani bir bedenin kapabileceği. Her kanat için bir, kale için de bir hizmetli var. Dün gece bir hasta korkunç bir şekilde inliyordu, hiç uyuyamayacağımı düşündüm ama sonunda durdu. Bay Prufrock bir daha olursa şikayet etmemi ve onu susturacaklarını söyledi."

"Bunu nasıl yapabilirler ki? Adam acı çekiyorsa yani."

"Ona biraz ilaç verin, hiç Çağırمام," dedi Eliza. "Neden gidip saçlarınız kuruyana kadar ateğin yanında beklemiyorsunuz, hanımefendi?"

Linnet inledi. "Çünkü okuyacak hiçbir şeyim yok. Acaba kütüphaneye gidip bana bir iki kitap getirebilir misin, Eliza?"

"Sanırım bir uşaktan bulmama yardım etmesini isteyebilirim," dedi Eliza. "Oldukça çekici ve komik bir adı olan biri var. Dün gece bana doktorun kafasını kesip onunla dolaşıp dolaşamayacağını görmekle tehdit ettiğini söylüyordu."

On dakika sonra bir yığın kitapla geri döndü. "Ne kadar çok kitap var," diye rapor verdi. "Ama senin okumayı sevdiğin türde bir romana benzeyen bir şey bulamadım."

Kitaplar Linnet'in genel okuma alışkanlığı değildi ama çaresiz bir kadın her şeyi okuyabilirdi. Bir süre sonra Eliza'ya, "Kavun yemenin şişliklere iyi geldiğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Gerçekten mi? Belki ayak parmağı. Ama başka türlüünden şüpheliyim; babam çok içerse burnu çok şişerdi. Şimdi o kitabı bırakın, bayan. Korsenizi hazırladım."

Linnet isteksizce kitabı bir kenara bıraktı. "Ayrıca soğanın nefesi tazelemek için kullanılması gerektiği de yazıyor."

"Aptallığın daniskası," dedi Eliza, korsesini bağladı ve Linnet'in şimdi yukarı çekilmiş ve başının her tarafına parlayan küçük mineli çiçeklerle tutturulmuş buklelerinin üzerine bir elbise geçirdi. Arkasını iliklemeye başladığında, Linnet kitabı tekrar eline aldı.

"Teyzem çok miktarda Daffy's Elixir içiyor," dedi Linnet. "Bunun onu zayıf tuttuğunu düşünüyor. Bu kitap haşlanmış öküz yanağı öneriyor."

"Bu iğrenç bir şey." Eliza durakladı ve sonra düşünceli bir tavırla ekledi. "Muhtemelen tam da bu nedenle işe yarıyor."

Linnet, "Lord Marchant'ın patentli ilaçlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum," dedi. "Nerede bulunabileceğini biliyor musunuz?"

"Söylenenlere bakılırsa, genellikle hastalarla ilgileniyor. Kıpırdamadan durun, bayan. Sadece şu son düğmeyi düzeltmem gerekiyor. Öğle yemeği zilinden önce bir saatiniz var."

Linnet camın önünden ve yanlarından kendine hızlıca bir göz attı.

"Bebekten iz yok," dedi Eliza neşeyle. "Dük ne zaman fark edecek merak ediyorum. Anlatılanlara bakılırsa kraliyet konusunda çıldırmış, hem de çok çıldırmış. Oğlu için istediği mopsi sen olmadığın ortaya çıkınca hayal kırıklığına uğrayacak."

Linnet içini çekti. "Evdeki herkes her şeyi biliyor mu?"

"*Bu* ev halkı değil," dedi Eliza şaşkınlıkla. "Yine de merdivenlerin altında bir bahis havuzu açtıklarını itiraf etmeliyim. Bay Prufrock evde Bay Tinkle kadar havasız değildir; Bay Tinkle böyle bir şeye asla izin vermezdi."

"Çocuk taşıyor olsam da olmasam da havuz bitti mi?"

"Oh, hayır! Biz, yani evdekiler, Stubbins'in o prensi almak için hiç durmadan seni Londra'da dolaştırdığını biliyoruz. Her şey Lord Marchant'ın sana aşık olup olmayacağına bağlı."

Linnet kapıya doğru ilerlerken, "Umarım tüm birikiminizi buna yatırmamışsınızdır," dedi.

"Seninle birlikte gelen her birimiz, senin için bahse giriyoruz. Ve buradaki tüm ev halkı, Lord Hazretleri için bahis oynuyorlar. Hepsinin ödü kopuyor. Onun insanlık dışı olduğunu düşünüyorlar."

Linnet, "Şüphesiz iyi bir nedeni var," dedi. "Ne de olsa onun için çalışıyorlar. Paranı kaybedeceksin, Eliza. Lord Marchant'la ben zaten anlaşmıştık, takım elbise giymeyeceğiz."

Eliza sırtıttı. "Neden yukarı çıkıp ona salamura dana yanağı ya da her neyse onu sormuyorsun?" Odanın öbür ucuna geçti ve Linnet'in korsesini biraz daha aşağı çekti. "Şimdi hazırsın."

Linnet üçüncü kattaki revire doğru ilerledi ama kafasını kapıdan içeri uzattığında ne Piers'i ne de doktorlardan herhangi birini görebildi. Yine de dünkü hasta başını kaldırdı ve anlayamadığı bir şey söyledi, o da ona doğru yürüdü.

Daha çok bir köpeğe benziyordu, hani şu ara sokaklarda dolaşan, acınası ve uyuz görünümlü tüylü köpeklere. "Cilt durumunuz oldukça iyi görünüyor."

Acı verici," dedi. "Dün tanışma fırsatımız olmadı ama benim adım Bayan Thrynne."

"Mither Hammer'ock," demeyi başardı hasta. Dili kesinlikle şişmişti.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Biraz su ister misiniz?"

"Doktor onun için yapılacak bir şey olmadığını söyledi," diye arkasından bir ses geldi.

Döndüğünde yan yatakta küçük bir çocuk buldu. Bay Hammerhock'tan çok daha çekici değildi, dişleri ve kemikleri vardı. Onun da bir tür sokak köpeği gibi hırpani bir hali vardı ve kahverengi saçları kafasının her tarafına dağılmıştı. Çok solgundu. Bir endişe nabızı hissetti; kesinlikle Eliza'nın bahsettiği ölmek üzere olan hastalardan biri değildi.

"Onun için yapacak bir şey olmaması su içemeyeceği anlamına gelmez," dedi. "Peki senin adın ne?"

"Gavan," dedi kendini yatağın içinde yukarı iterek. "Hammerhock var ya, dün bir çeşit ateşi olduğuna karar verdiler. Bu yüzden hemşire arada bir gelip yüzüne ıslak bir bez koyuyor ve ona ilaç veriyor."

Hammerhock başını sallıyordu.

"Hemşire nerede?" Linnet sordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendini oldukça yetersiz hissediyordu.

"Biraz mola veriyor," dedi Gavan. "Biz ölmekte olan insanlarla burada tıklıp kalmak ona megrim veriyor."

"Ölüyor musun? Ölüyor musun?"

Gavan sıırttı. "Doktor *hepimizin* nasıl öleceğini söylüyor."

Bay Hammerhock yatağından boğuk bir ses çıkarınca Linnet ona döndü. Bir bardak suyu işaret etti ve bir yudum almasına yardım etti. Adam arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Linnet hasta sırasına baktı ama çoğu sersemlemiş görünüyordu, bu yüzden Gavan'ın yatağına oturdu. "Buraya nasıl düştün?"

"Beni annem getirdi," dedi kaşlarını çatarak. "Ve beni terk etti." "Kaleden çok uzakta mı yaşıyorsun?"

"Çok uzak değil. Şey, pazardan daha uzak."

"Ve şimdi doktor seninle ilgileniyor," dedi Linnet. "Yakında tekrar evine dönebileceksin."

"Eve gidemem," dedi Gavan. "Eve gidemem çünkü hastayım ve burada bu yatak var. Annem burada kalmam gerektiğini söyledi çünkü çarşaf larım var, değil mi? Ve yemek, istediğim tüm yiyecekler."

Linnet'in omzunun arkasındaki kapı açıldı ve bir sürü adam içeri daldı. Daha arkasını dönmeden Piers'in hırıltısını duydu. "Vay, vay, bakın kim gelmiş, halesini parlatmaya çalışıyor."

Linnet yatakta kendini daha da yukarı iten Gavan'ı izliyor, çılgınca sırtıyordu.

Sonra bir baston sesi duydu ve Piers yatağın diğer tarafında duruyordu. "Ölmek üzere olanlarla ve yeni yetişenlerle takılıyorsun, öyle mi?"

"Yeni yetiştirilen nedir?" Ve hiç duraksamadan, "Bu bayanı gördün mü?" Gavan Linnet'i işaret etti.

Piers'in kaş ı kalktı. "Bayanı gördüm. Onun hakkında ne düşünüyorsun? Onunla evlenmeyi düşünüyordum."

Gavan baş ını salladı. "Babam diyor ki ..." Tereddüt etti.

"Çıkar ağzındaki baklay ı," dedi Piers. "Bir hanımefendi gibi görünüyor ama değil." Linnet ona ters ters baktı.

"Babam en iyi kadınların gerçekten büyük şeftalileri olduğunu söyler," dedi Gavan. Linnet'in göğsüne doğru baktı, doğal olarak Piers de baktı. "Onu alsan iyi olur," dedi Piers'e. "O baston bazı kadınların seni istemeyeceğ i anlamına geliyor."

Linnet'in kaş larını çatmasına ald ırmayan Piers, söz konusu özelliklere daha yakından bakmak için eğildi. "Emin misiniz? Her zaman siyah saçlı, çingene görünümlü bir kızı dan hoşlanmış ımdır."

Gavan ona iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Belki senin kadar değil."

"Çingeneye benzeyen bir kız, muhtemelen çingenedir. Ve eğer onunla evlenirsen, dışarı çıkıp hendeklerde yaşamak zorunda kalacaks ın çünkü tek bir yerde uzun süre durmak istemeyecektir."

"Kendi baş ına gitmesine izin veremez miydim?"

"Eğer evliyseniz değil," dedi Gavan. "O zaman birbirinize zincirlenirsiniz, biliyorsun. Babam öyle diyor."

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Piers konuyu değ iştirdi. "Daha kalkmad ın mı?" "Hemşire laz ımlığı kullanmam için kalkmama izin verdi. Ama sonra özlemiş gibi yaptım.

ve ayakkabısına sıçrattım, o da benim Yaşlı Nick kadar kötü olduğumu söyledi ve beni

yatağına dön." Parktaki çocukların berrak ve mutlu kahkahaları vardı.

"Hemşire nerede?" Linnet başını kaldırıp Piers'e bakarak sordu. "Gavan onun bir megrim atağı geçirdiğini düşünüyor gibi."

"Buralarda çok fazla ölüm var," dedi Gavan neşeyle.

"Muhtemelen konyağımı gizlice içiyordumdur," dedi Piers. "Gavan'ın terliklerime işemesiyle baş etmek zorunda kalsaydım ben de yapardım. Gavan, Hemşire Matilda zil zurna sarhoş bir halde buraya gelirse bana haber ver, olur mu?"

Gavan şiddetle başını salladı.

"Hemşireyi sevdin mi?" Linnet ona sordu.

"Kalkmama izin vermiyor. Kalkarsam yatağımı vereceğini söylüyor."

Yan yataktan boğuk bir ses daha geldi. Piers ve küçük grubu sıranın ilerisine doğru ilerlemişlerdi, Linnet Bay Hammerhock'a doğru eğildi. "Evet?"

"Tanrı aşkına kadın, geri çekil," diye kükredi arkasından. "Bulaşıcı olma ihtimali var, seni domuz beyinli aptal."

Linnet onu görmezden geldi, çünkü Bay Hammerhock zahmetli bir şekilde birkaç kelimeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Hemşire bir tartar," dedi sonunda, çabalamaktan nefesi kesilmişti.

"O zaman gerçekten doktorla evlenecek misin?" Gavan sordu. "Çünkü o pek iyi biri değil. İnsanlara sürekli kaba saba isimler takıyor ve hemşire de ona Yaşlı Nick diyor."

Koğuşun öbür ucundan, sanki bir işaretmiş gibi, Piers genç doktorlarından birine kükredi.

"Annem onu döverdi," dedi Gavan. "Bence onunla evlenirsen, ara sıra onu dövmek zorunda kalacaksın."

İkisi de sıranın aşağısından Piers'ın heybetli figürüne

baktı. "Kolay olmayabilir," diye ekledi Gavan.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı Linnet. "Peki yataktan kalkmak ister misin?"

"Yapamam," dedi Gavan. "Yerimi kaybedebilirim. Burada olmak isteyen o kadar çok hasta insan var ki, biliyorsunuz."

Linnet, Bay Hammerhock'un başını salladığını görünce, "Yatağınızı vermelerine izin vermeyeceğim," dedi. "Biraz yorgun olabilirsin, belki bir uşak seni dışarı taşıyabilir. Buraya gelmeden önce çok hareketli bir çocuk olduğunu biliyorum."

"Dün tuvalete gidemedim," dedi Gavan kuşkuyla, "hemşirenin koluna bir ağaçmış gibi tutunmadan olmaz."

"Ne kadar can sıkıcı," dedi Linnet. "Hadi o zaman." Ayağa kalktı ve zili çaldı. Piers odanın içinde doktorları azarlıyordu ve Neythen adında kibar bir uşak Gavan'ı ve battaniyesini alıp kapıdan çıkarken hiç aldırış etmedi.

Linnet takip etti.

"Nereye gitmek istersiniz, bayan?" Neythen omzunun üzerinden sordu. "Havuza," dedi kız.

"Havuz nedir?" Gavan sordu. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Balık havuzu mu demek istiyorsun? Çünkü onlardan bir tane görmüştüm. I . . ."

Merdivenlerden ve patikadan aşağı inene kadar konuştu ve ancak havuza ulaştıklarında durdu - ve o da ağzı açık kaldığı içindi.

"Çok güzel, değil mi?" Linnet gülümseyerek söyledi. "Neythen, Gavan'ı bu düz taşın üzerinde rahat ettirir misin?"

"Çok büyük," diye haykırdı Gavan ve Linnet onun havuzun ötesinden okyanusa baktığını fark etti. "Bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum. Bütün bu su ... nereye gidiyor?"

Linnet, "Bir oraya bir buraya gidiyor," dedi.

Üçü birlikte oturdular ve bir süre dalgaları seyrettiler. "Kaç yaşındasın, Gavan?" diye sordu.

"Altı ve üç çeyrek," dedi. "Güneşin denizin üzerinde nasıl yol aldığını görüyor musun?"

Ufka doğru uzanan geniş bir altın yol vardı.

"Bu bir yol gibi," dedi Gavan. "Muhtemelen annemin bana anlattığı cennete giden yol."

Neythen pozisyon değiştirdi. "Görev yerine dönmek zorunda mısın?" Linnet ona sordu.

"Bay Prufrock anlayacaktır," dedi Neythen. "O iyi bir insandır." Uzandı ve Gavan'ın battaniyesini omuzlarına daha sıkı sardı. "Cennete gideceğimi sanmıyorum," dedi Gavan. Sesi pek bu konuda çok endişeliyim.

"Elbette geleceksin," dedi Linnet. "Ama umarım bir süre için değil."

"Sanırım tüm süslemelere inanmazsanız sizi kapıdan içeri almazlar. Bulutlar, arplar ve benzerleri."

"Buna inanmak zorunda değilsin," dedi Linnet kararlılıkla. "İhtiyacın olduğunda, kapı hemen açılacaktır." Tekrar Gavan'a baktı. Korkunç bir hastalıktan ölüyor olabilir miydi? Bu fikir bile yürek parçalayıcıydı.

Gavan iç çekti. "Buralarda hiç köpek var mı?"

Linnet Neythen'e döndü.

"Ahırda bir köpek var. Ama kimseye ait olmayan pasaklı, yaşlı bir şey."

"O zaman bana ait olabilir," diye önerdi Gavan. "Kardeşimin bir köpeği var ama benim kendime ait bir köpeğim yok." Belli ki artık öbür dünya hakkında daha fazla felsefi tartışmayla ilgilenmiyordu. "Gidelim!" dedi.

Linnet, "Hemşireniz nerede olduğunuzu merak ediyor olabilir," dedi.

Ama Gavan hemşirenin onun kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşünüyordu. Fark etse bile görünüşe göre çok mutlu olacaktı. "Başının belası olduğumu söylüyor," diye itiraf etti. "Lütfen, köpeğe bir göz atabilir miyiz?" Böylece ahırdıydılar, tek ayırt edici özelliği parlak siyah gözleri ve genel havası olan küçük grimsi bir melezi cezbetmeye çalışıyorlardı. Linnet, Piers'in bastonunun çıkardığı sesi duyduğunda topraktı.

"İşte buradasın," dedi, kibarca değil. "Tanrı aşkına, hemşire çocuğun çalındığını düşünüyor."

"Yatağımı vermiyor, değil mi?" Gavan ağladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ve yana doğru savrulmaya başladı, ancak Neythen onu tam zamanında yakaladı.

Piers, "Senin yatağını veremez, içinde senin pirelerin var," dedi.

"Benim pirem yok," dedi Gavan. "Sence-"

"Tabii ki düşünmüyorum," diye tersledi Piers. "O pis melezle ne yapıyorsun?"

"O benim olacak," dedi Gavan. "Onu evcilleştireceğim ve yatağında uyuyacak."

Köpeği bir yemlikte kısırmışlardı, ama yine de, Gavan kaç kez "gel oğlum, gel oğlum" diye seslense de, köpek yaklaşmaya ilgi göstermedi.

"Sanırım adı *Boy* değil," diye belirtti Piers.

Linnet'e neredeyse hiç bakmıyordu. Ve en sinir bozucu şey de, adam ahıra girdiğinde kalbinin hızlanmasıydı. Çok yakında aşk acısı çeken bir aptal gibi onun bastonunun sesini dinleyecekti.

"Adı ne onun?" Gavan hevesle sordu. "Bir zamanlar senin miydi?"

"Tabii ki benim değildi. Eğer gelmesini istiyorsan, ona biraz et ikram etsen iyi olur." Başını Neythen'e doğru salladı. "Prufrock seni arıyor. Git ona nerede olduğunu söyle, sonra da geri dönüp bu serseriye yukarı taşı."

"Eğer senin değilse, o zaman benim olabilir," dedi Gavan. "Belki ona Rufus adını veririm."

Piers, Linnet'e sinsi bir bakış atarak, "Şeftali'yi öneririm," dedi. "Sana babanın öğütlerini hatırlatacak bir isim."

"Bu iyi bir isim değil," dedi Gavan başını sallayarak. "Bu bir kız ismi. O daha çok Rufus'a benziyor. Hadi ama, Rufus."

Linnet doğruldu, çünkü Gavan'ın Rufus'u bir sopayla oynamaya ikna etmeye çalışmakla meşgul olduğu anlaşılıyordu.

"Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?" Piers ona sordu. "Öğle yemeğini kaçırdın."

Adam sinir bozucu bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. "Ben sadece Gavan'ı dışarı getirdim," dedi. "Kütüphanenizde oturup tıbbi broşürler okumak istemiyorsam, yapacak başka bir şeyim yok."

"Bayanlar bütün gün ne yapıyorsa sen de onu yapmalısın. Ama hastalarımın uzak durun."

"Neden?"

"Neden? Çünkü sana söyledim!"

Homurdandı. "Hemşirenden korkuyorsun."

"Hemşire Matilda'dan korkmuyorum. O iyi bir disiplincidir."

"O zaman neden bizi bulmak için ahırlara kadar zahmet ettiniz?"

"Belki de ev halkımın çoğunun düşündüğü gibi sana aşık oluyorumdur."

"Onlar böyle düşünmüyor," diye belirtti. "*Benim* ev halkım böyle

düşünüyor." "Adamım bana bahis hakkında her şeyi anlattı. Ev halkınız çok şey kaybedecek

para," dedi biraz da memnuniyetle. "Umarım onlara iyi para ödüyorsunuzdur, böylece bunu karşılayabilirler."

Linnet ona yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar aşağıya baktı. Gavan öne doğru sürünmüştü ve Rufus ihtiyatlı bir şekilde parmaklarını kokluyordu.

"O çocuğu bir tartar hemşireyle ve etrafında hasta insanlardan başka kimse olmadan ölüme terk edemezsin."

Piers bir kakhaha attı, o da ona ters ters baktı. "Ben umursamaz bir piçim, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Bastonuna daha ağır bir şekilde yaslandı. "Burada dikilip hasta bakımı hakkında anlamlı bir tartışma yapacak mıyız, yoksa içeri dönebilir miyim?"

"Neden şuradaki güzel banka oturmuyorsun?" dedi Linnet. "Neden içeri geri dönmüyorum-"

"Çünkü o yataklarda yatan ve sonun gelmesini bekleyen hastalarınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Neden seninle bu konuda konuşmak isteyeyim ki? Güzelliğiniz sizi bir tıp uzmanı olarak nitelendirmeye yetmez."

"Ölmek üzere olan bir çocuğu o kadar hasta insanın arasında bırakmanın doğru olmadığını bilmek için tıp uzmanı olmaya gerek yok. Bütün gün yatakta. Hemşire bir an bile dışarı çıkmasına izin vermiyor."

"Ona yapmamasını söyledim," dedi Piers memnuniyetle. "Genelde bana itaat eder çünkü ona maaşını ben ödüyorum."

"Bu çok saçma," dedi Linnet. "Okyanusu gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu görmeliydin. Ve şimdi de-" Aşağıya baktı. Rufus yanaşmış ve Gavan'ın çıplak ayaklarına işiyor gibi görünüyordu.

"Hemşire Matilda bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Piers, belirgin bir neşe tonuyla. "Seni suçlayacak."

Linnet omuz silkti. "Neythen, Gavan'ı revire götürmeden önce kapının hemen dışındaki at yalağına ayaklarını daldırabilir."

"Peki sence batı kanadında farklı olarak ne yapmalıyım?" "Daha neşeli hale getir."

"Bu tamamen ölmekle ilgili, değil mi?" Piers ona biraz daha yaklaştı. "Sen de bundan korkuyorsun."

Linnet, "Bu ölmekle ilgili değil," diye tersledi.

"Güzel," dedi Piers. "Çok etkileyici bir sohbet oldu ama bacağı bu heyecanı daha fazla kaldıramaz." Gitmek için döndü.

Linnet gözlerini kıstı. Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Benden öylece uzaklaşıyor musun?"

Piers omzunun üzerinden baktı. "Ben mi? Ne miyim? *Yürüyüp* gidiyor muyum?" Homurdandı. "Evet, öyle."

Adamın etrafından dolandı ve kapının önünde durdu. "Neden beni dinlemiyorsun?"

"Çünkü sen aptalsın."

"Cennetten bahsederken Gavan'ın yüzünü görmeliydin," dedi hiddetle. "Okyanusun üzerindeki güneşin öyle göründüğünü söyledi-"

Piers sözünü keserek, "Ölmek üzere olan bir ineğe benziyor olabilir," dedi. "Ama bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Çünkü o ölüyor, seni aptal," diye tersledi Linnet.

"Hepimiz ölüyoruz."

"Gavan'ın yapacağı gibi değil. Ya da en azından o kadar çabuk ya da o kadar genç değil."

"Gavan'ın ne zaman öleceğini kim bilebilir?" Omuz silkti. "Şunu söylemeliyim ki senin ondan önce ölme ihtimalin oldukça yüksek. Kadınların uzun ömürlü olduğu düşünülduğünde bile, o sadece altı yaşında ve sen yirmi beş yaşında olmalısın."

Linnet kaşlarını çatarak, "Ben yirmi üç yaşındayım," dedi.

"Annesini gördüğüm kadarıyla olgun bir yaşa kadar yaşayacağını tahmin ediyorum. Güçlü bir kadın ve samanlıktan düşüp bileşik kırığı oluştuğunda onu buraya getirecek kadar akıllıydı."

"Bileşik-"

"Kırık. Bir kırık," dedi Piers yardımsever bir şekilde. "Şimdi topallaya topallaya eve dönsem ve hastanın sidikle kaplı ve pireli de olsa bulunduğunu bildirsem sorun olur mu? Hemşire Matilda bundan hiç hoşlanmayacak."

"Öldüğünü sanıyordum. Onu yatakta tuttuğunu söyledi."

"Seni daha çok aptal yerine koyuyorum," dedi Piers kaba bir tavırla. "Onu yatakta tuttum. Kemiğini alçıyla sabitleyerek onarmak için oldukça yenilikçi bir yöntem denedik ve bana kalırsa çok işe yaradı. Şimdi size bacağımın çok acıdığını tekrar söylememe gerek var mı?"

"Böyle olmaya gerek var mı-"

"Kaba mı? Revirime geldin. Sadece üç gündür alçıda olan bir çocuğu yatağından kaldırdınız. Onu önce suya, sonra da ahıra taşıdınız ve şimdi yerde sürünüyor. O çocuk tek başına ayakta bile duramıyor. Yürüyemiyor bile-"

"Bakın!" Gavan arkalarından bağırdı. "Bana bakın!"

Arkalarını döndüler.

Rufus kucağındaydı ve ayağa kalkmıştı. Köpek onun çenesini yalıyordu. "Benden hoşlanıyor!"

On Birinci Bölüm

Linnet akşam yemeği için oldukça kasvetli bir ruh hali içinde giyinmişti. Yani batı kanadı tamamen ölmekte olan insanlarla dolu değildi. Kendini aptal gibi hissediyordu ve aynı zamanda kavgacı da hissediyordu. Piers belli ki hastalarının cesetleriyle ilgileniyordu. Ama her gün o yataklarda yatmanın ne kadar sıkıcı olduğu umurunda değildi.

Yine de bu onu pek ilgilendirmiyordu. Birbirlerine hiç uygun değillerdi ve adamın ona iki hafta içinde bile olsa aşık olabileceği fikri gülünçtü. Evlilik söz konusu bile olamazdı.

Bu yüzden Dük'e bir not yazarak ertesi gün ayrılmalarını rica etti. Hayatıyla ilgili ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu ve bu da her şeyden önce babasının evine geri dönmek anlamına geliyordu. Sonra ... belki bir yolculuk. Belki de kıtaya.

Kulağa oldukça yalnız geliyordu ama annesi öldüğünden beri yalnızdı.

Bencil bir çocuk gibi mızızlandığı için kendine kızarak kitabını eline aldı ama diş ağrısı için tedavi tariflerinde kendini kaybetmeyi başaramadı. Dükün hemen gitmek istemeyeceğini hissediyordu.

Piers ve babasının neden yıllardır konuşmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama dükün yüzündeki ifade çok açıktı. Oğlu çoğu zaman tam bir pislik gibi davransa bile, oğlunun huzurunda olmaktan son derece mutluydu.

Tuvalet masasında oturmuş, saçlarını özenle toplayan Eliza'ya yüksek sesle tıp kitapçığından parçalar okuyordu.

Avludan bir gürültü yükseldiğinde başının üstünde bir düzenleme vardı.

"Bu da ne böyle?" dedi Linnet.

Eliza mücevherli tarağını yere bırakıp pencereye doğru koştu. "Bu bir at arabası," dedi. "Tıpkı bir balkabağı gibi, sarı ve parlak."

Linnet arabadan zarif, yüksek topuklu bir terlik giyen zarif bir ayak bileğinin çıktığını görmek için tam zamanında geldi. Erik rengi bir seyahat kıyafeti giyen bir bayana ait olan bu terliğin tepesinde, bir değil, iki değil, üç yumuşak tüyün kıvrıldığı gösterişli küçük bir şapka vardı.

"Çok güzel," diye iç geçirdi Eliza. "Bu şapka *La Belle Assemblée*'den gelmiş olmalı. Onda bir şeyler var. Bunu anlayabilirsin."

Linnet geri döndü ve tekrar oturdu. "Belki de Lord Marchant'ın eli için bir rakip gelmiştir."

"Büyük olasılıkla hasta," dedi Eliza, tarağını yeniden eline alarak. "Hizmetçiler insanların onu görmek için İngiltere'nin her yerinden geldiğini söylüyorlar. İngiltere'nin her yerinden, hatta belki yurtdışından da. Belki İskoçya'dan bile."

Linnet, Piers'in iyi bir doktor olup olmadığını düşünmek istemiyordu, hele ona gülüşünü düşününce. Gözleri şeytandı, sadece şeytan. Gavan'ın ölmek üzere olduğuna inandığını çok iyi biliyordu ve kendini aptal yerine koymasına izin vermişti.

"Umarım geleceğin düşesi olmak için başka bir adaydır," dedi. "Onun bir ömür boyu o adamla yaşama ihtimalini düşünmesini izlemekten keyif alacağım."

"İşte," dedi Eliza, tarağı Linnet'in buklelerinin arasına sokarak. "Her şey hazır."

Linnet ayağa kalktı ve kapıya doğru sürüklendi ama aşağı inmek istemiyordu. Piers ona güldükten ve kendisini böyle büyük bir aptal gibi hissettirdikten sonra olmazdı. "Belki-"

"Hayır," dedi Eliza kararlılıkla. "Söyledikleri gibi şeytanın yavrusu olabilir. Yatak odanızda saklanmayacaksınız. Dışarı çık ve onu kendine aşık et."

Linnet inledi.

"Hepimiz sana güveniyoruz," dedi Eliza, onu kapıdan dışarı iterek.

Linnet merdivenlerden yavaşça indi, her adımını somurtarak sayıyordu. Bütün bir balo salonu ona sırtını döndüğünde aşağılandığını düşünmüştü. Doktorun teki yüzüne güldüğünde bu aşağılanmanın daha da keskinleşeceğini kim düşünebilirdi ki?

Misafir odasından heyecanlı sesler geliyordu ve Prufrock açık kapının hemen dışında duruyordu, uşak gibi görünmeye bile çalışmıyordu.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, "Anlat," dedi.

"Düşes oğlunu ziyarete geldi," dedi Prufrock. "Y a n i , düşes eski düşes geldi."

"Lord Marchant'ın annesini mi kastediyorsunuz? Yurt dışında yaşamıyor mu?" Linnet ilgisinin arttığını hissetti.

"Görünüşe göre birkaç aydır Endülüs'teymiş ama bundan sıkılmış ve Galler'e gidip oğluna sürpriz yapmaya karar vermiş."

Linnet, "Sadece Dük'ü ikametgâhında bulmak için," dedi. "Büyüleyici!"

"Dük henüz aşağıya inmedi. Muhtemelen bu sevinç onu da bekliyordur," dedi Prufrock. Kapıyı iterek ardına kadar açtı, içeri girdi ve "Bayan Thrynne," diye anons etti.

Odadaki herkes konuşmasına ara verdi ve kapıya doğru döndü. Linnet, Zenobia'nın bariz bir taklidi olarak, odaya girmeden önce kapı çerçevesinin altında kısa bir süre poz verdi.

Ona doğru küçük bir dalgalanma oldu: Marki Latour de l'Affitte, üç doktor ... Piers değil.

Elini Piers'in kuzeni Sébastien'e uzattı, o da bir Fransız asilzadesi gibi parmaklarının üzerinde eğildi. Ama gözleri yana kaydı. İşte oradaydı. Piers piyanoya yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, sanki odada olup biten her şeyi görmezden geliyordu.

Tabii ki yukarı baktı. Bir ceylanın tökezleyerek geçmesini bekleyen bir aslan kadar uykuluydu. Gözlerinde alaycı bir ifade ve başka bir şey vardı.

Bu "başka bir şey" Linnet'in omurgasını sertleştirdi. Marki'ye döndü ve ona eriyen bir gülümseme verdi. "Bana gününüzden bahsedin. Lord Marchant size hastalarından birini açık havaya çıkararak onu kızdırdığımı söyledi mi?"

Sébastien Fransız tarzında gerçekten çok sevimliydi. Gözleri hazır bir kahkahayla kırışıyordu. "Piers'i o kadar düzenli olarak kızdırıyorum ki, durumu ayırt etmekte zorlanıyorum. Ama gelin, bu işi kendisi yapamayacak kadar görgüsüz olduğu için sizi *annesiyle*, *yani* teyzemle tanıştırmalıyım. Sadece bir saat önce geldi."

Bir an sonra Linnet minyon, son derece zarif hanımefendinin önünde reverans yapıyordu.

"Leydi Bernaise," dedi Sébastien. "Size Bayan Thrynne'i takdim edebilir miyim? Duyduğunuz gibi oğlunuzla tanışmak için Galler'e gitti."

Piers'in annesinde yolculuğun yorgunluğuna dair hiçbir belirti yoktu; aslında güzeldi, ıslıl ıslıl bir cildi ve yaşına inat parlayan saçları vardı.

"*Enchantée*," dedi Linnet'e oğlunu hatırlatan tembel, küçük bir gülümsemeyle. Bu gülümseme aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi anlatıyordu. "Sevgili Sébastien'den anladığıma göre oğlumun kaderindeki eş sizmişsiniz."

"*Kaderinde yok*," dedi Linnet. "Mümkün."

Leydi Bernaise elini sallayarak, "Uzun yıllardır İngiltere'de bulunmadım," dedi. "Hatalarımı bağışlamalısınız. Oğlumla evlenmek istiyor musunuz?"

"Eğer istemiyorsanız, elimi uzatmaktan mutluluk duyarım," dedi Sébastien. Elbette gülüyordu ama sesinde bir ciddiyet de vardı.

Linnet kirpiklerinin altından ona bir gülümseme verdi. Piers'in olmadığı her şeye sahipti: nazık, iyi konuşan, düşünceli. Ve çok güzel giyiniyordu. Leydi Bernaise'e, "Korkarım oğlunuzla ben birbirimize uymuyoruz," dedi.

Kadın yelpazesini açtı ve tepesinden Linnet'e baktı. "Peki bu sonuca nasıl ulaştınız?"

Sébastien, "Beş dakikadan fazla bir süre onunla birlikteydi," diye ekledi.

"Lord Marchant bunu bana kendisi söyledi," dedi Linnet. "Ve ben de ona katılıyorum. Korkarım zavallı adamı çileden çıkarıyorum, bu da evlilik için iyi bir temel oluşturmaz."

"Ben ne zamandan beri *fakir* bir adamım?" dedi Piers omzunun arkasından. "Hiç kimse böyle giyindiğinde fakirden başka bir şey olarak görülmeyi bekleyemez."

Yaparsın, oğlum," dedi annesi. "Bu paltoyu nereden buldun, toz yığınınından mı?"

"Hayır, bir çöp kutusu," dedi. "Peki *anne*, sevgili, hor görülen babamın da evde olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

Leydi Bernaise'in gözleri bir an için kısıldı. "Bunca ay sonra beni görmenin heyecanıyla bunu unutmuş olmalısınız."

"Muhtemelen öyleydi," diye kabul etti. "Bu ve benim zayıf hafızam. Tanrım, her an düşebilir."

Leydi Bernaise boğazını temizledi.

Piers yardımsever bir tavırla, "Hayır, artık afyon kullanmıyor," dedi.

Sébastien Linnet'e alaycı bir gülümseme verdi. "Size şimdiden ailenin bir üyesi gibi davranıyoruz, Bayan Thrynne."

Linnet tam olarak ne söylendiğini anlamaya çalışıyordu. Dük bir tür rahatsızlık için afyon almış olabilir miydi? Ellili yaşlarının başındaki bir adama göre oldukça sağlıklı görünüyordu.

"O bir bağımlı," dedi Piers, görünüşe göre annesinin düşüncelerini tahmin ettiği kadar çabuk tahmin etmişti. "Afyon bir ağrı kesicidir ve bu nedenle bağımlılık yapar, bu da onu almayı bırakamayacağı anlamına gelir. Ayak parmağındaki çürük ya da benzeri bir şey için kullanmaya başladığına şüphe yok. Evin içinde dönüp durur, *annemle* beni eğlendirirdi."

Leydi Bernaise yelpazesini kapattı ve oğlunun eline sert bir vuruş yaptı. "Benim yanımda babana karşı saygısızlık yapamazsın."

"Sonra *annem* sonunda Fransa'ya kaçtığında -Tanrı'ya şükür beni de yanına alarak- onu boşadı," diye ekledi Piers. "Bütün dünyaya ona sadakatsizlik ettiğini ve bir bahçıvanla kaçtığını söyledi. Bu arada gerçek bu değildi. Bahçıvanımız en az seksen yaşındaydı ve bu heyecana dayanamazdı."

Leydi Bernaise ona sert bir kaş çatarak, "*İç çamaşırlarımızı* herkesin içinde yıkıyorsunuz," dedi.

"Linnet The Public değil," dedi Piers. "O benim nişanlım, en azından birimiz *Morning Post'a* bir iptal bildirimi gönderene kadar." "Londra'ya döner dönmez babam bu işi halledecek," dedi Linnet. ona dedi ki. "Yarın yola çıkacağız."

"Gitmek zorunda mısınız? Çok *güzelsiniz*," dedi Leydi Bernaise Linnet'e. "Son derece. Fransa'da çok iyi iş çıkarırsınız. Gerçi beyazdan başka renkler giyebildiğiniz zaman daha da iyi görüneceğinizi düşünüyorum. Belki de bu nedenle Piers'le evlenmelisiniz."

Sébastien, "Kocanız olarak sizinle birlikte *modistes'e* gitmekten mutluluk duyarım," diye araya girdi. "Oysa Piers böyle bir görevde size eşlik etmektense ölmeyi tercih ederdi."

Leydi Bernaise, "Evet ama Piers'imden bir yaş küçüksünüz," dedi. "Önce Piers evlenmeli."

Linnet bir cevap vermek için ağzını açtığı anda Leydi Bernaise yelpazesini tekrar açtı ve arkasına saklandı.

Odadaki herkes kapıya doğru döndü, dedikodu yapan genç doktorlar ve büfenin yanında duran uşak bile.

Dük oldukça solgundu ve birkaç saat öncesine göre daha yaşlı görünüyordu. Ama odanın diğer ucundan doğrudan onlara doğru yürüdü, başka kimseyi tanıma zahmetine katlanmadı.

Kadife bir pantolon ve son derece zarif kadife bir ceket giymişti, bu da profilindeki Roma sikkesi etkisini artırıyor, Linnet kabul etmek zorundaydı. Ona bir afyon bağımlısı gibi görünmemiştir. Ama o böyle şeyler hakkında ne bilirdi ki?

"Yakışıklı, değil mi?" Piers onun kulağına eğildi.

"Evet, öyle," dedi kız.

"Sevgili *anneme* bunu söylediğini söylemeyeceğim. Ya da seni atarsam seninle evlenmeyi seçebileceğini. O yaşlı piç kurusuna karşı hala bir parça sevgi besliyor olabilir."

Dük, eski karısının elinin üzerine eğilmiş, onu öpüyordu. Kadın yelpazesini indirmişti ama yüzü kesinlikle ifadesizdi.

"Tanrım, biraz daha az özlemle bakamaz mıydı?" Piers mırıldandı. "Erkek cinsi için tam bir utanç kaynağı. Sanırım benimle evlenmeyi kabul etmek zorunda kalacaksın. Ya da başka biriyle, ama kesinlikle onunla değil."

"Belki de bir hata yaptığını düşünüyordur," dedi Linnet aynı sessizlikle. "Sence annen onu affedebilir mi?"

"Afyon için mi? Bu mümkün. Onu tüm Londra'ya, hatta mahkemelere Cyprian ile fahişe arasında bir şey olarak lanse ettiği için mi? Pek olası değil."

Leydi Bernaise'in sırtı bir demir gibi dimdikti ve bakışları çapkınlıktan başka bir şey değildi. "Evet, Windebank," dedi, "İngiltere'den ayrıldığımdan bu yana geçen yıllarda nasıl olduğunu anlatır mısın?" Sesinde mermere çarpan dolu tanelerinin berrak ve soğuk kalitesi vardı.

"Ah," dedi Piers.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Linnet. "İzlememeliyiz."

"Neden olmasın? Yüzündeki ıstırap ifadesini görmek oldukça tatmin edici. Yaşlı aptal, afyonun neden olduğu bir öfkeyle onu bir kenara attı ama anladığım kadarıyla daha sonra pişman oldu."

Linnet arkasını döndü ve Piers'e baktı. "Bir afyon bağımlısı nasıl davranır?"

Gözleri karardı. "Bağımlı bir an harika vakit geçiriyor, evin içinde küçük kıyafetleriyle dans ediyor ve genel olarak güneş çarpmış gibi davranıyor. Bir sonraki an kusuyor. Bu çok düzensiz ve itici bir durum."

"Gençken, anneniz sizi Fransa'ya götürmeden önce, onun nesi olduğu hakkında bir fikriniz var mıydı?"

"Bunu anlamak için çok gençtim. Ama sarhoşluk belirtisi aramayı çoktan öğrenmiştim. Bağımlıların çocukları konuşma bozukluğu, kafa karışıklığı belirtileri ve kan çanağına dönmüş gözlerden korkmayı çabuk öğrenirler."

"Gözlerini fark ettin mi?"

"Belki o zaman yapmazdım. Ama şimdi yapardım. Kronik afyon kullanımında göz bebekleri küçülür."

"Bir çocuk için son derece kafa karıştırıcı olmalı," dedi elini onun koluna koyarak. "Özür dilerim."

Piers ona baktı, gözlerini okumak imkânsızdı. "Bunun için minnettarım."

"Neden? Annen seni Fransa'ya götürdüğü için mi?" Adamın kolu parmaklarının altında sıcacıktı ve aptalca bir şekilde o sabah gördüğü kasları düşündü.

"Beni bir doktor yaptı," dedi açıkça. "Onun bağımlılığı olmasaydı, Londra'da bir kulüpte oturup satranç oynuyor ve can sıkıntısından beynimi patlatmayı düşünüyor olurdum."

Leydi Bernaise anlaşılan eski kocasıyla konuşmaktan yorulmuştu. Linnet'in yanında belirdi. "Kıymetlilerim," dedi, "başımın ağrıdığını hissediyorum."

"Evlilik baş ağrısı mı?" dedi Piers. "İnsanın böyle bir şeyden rahatsız olması için evli olması gerektiğini sanırdım."

"Her zaman şakayı sen yapıyorsun," dedi, yelpazesini ona doğru sallayarak. "Hayat şaka değil, her zaman şaka. Seni temin ederim ki baban, ondan koca bir kıta uzakta olsam bile başımı ağrıtabilir."

Dük arkasından, "Özür dilerim," dedi. "Lütfen odanıza çekilmeyin. Onun yerine ben gideceğim."

"Hayır, sen burada oğlumuzla kal," dedi ona bakmadan. "Onunla birlikte çok uzun yıllar kaybettin. Bunu hak ettin, ama şimdi uğradığın kaybın farkında olduğundan şüpheleniyorum."

"Evet." Dük yine de Piers'e bakmıyordu. Gözleri eski karısına, onun küçük bedenine, mükemmel kıvrımlarına, saçlarının parıltısına, elini önce Linnet'e, sonra Piers'e uzatışındaki zarafete takılmıştı.

"Bence Majesteleri Piers'in yerine sizi seçerek iyi yaptı," dedi. "Evet, bence doğru bir şey yaptı." Dükün o anki başarısının kendisini şok ettiğini ses tonundan çok iyi anlıyordu.

Ve sonra sendeleyerek uzaklaştı.

"Kendini topla," dedi Piers babasına. "Büyük, sulu bir kemiğin peşinde koşan bir köpek gibi görünüyorsun. Şimdiye kadar ikinci bir eş bulmuş olmalıydın. O başkasıyla evlendi; sen neden evlenmedin? O zaman *Maman'ı* küçümsemeye çalışan yeni bir düşesimiz olurdu. İşte *bu* ilginç olurdu."

Dük yutkundu. "Benim için asla başka biri olamaz," dedi. "Onu çok yaraladım, çünkü onu daha çok seviyordum. Tabii o zaman bunu anlayamamıştım. Şimdi bu kararım, olduğum adamla yaşıyorum."

"Kötü bir melodramdaki başrol oyuncusu gibi konuşuyorsun,"

dedi Piers düz bir sesle. "Sus," dedi Linnet ona.

Dük, "Bayan Thrynne, yarın sabah ayrılmak istediğinize dair notunuzu aldım," dedi. Yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

Linnet, "Belki birkaç gün kalırsak, Leydi Bernaise'le sohbet etme fırsatınız olabilir," dedi. "Acelelerimiz yok."

Piers dramatik bir şekilde geri çekilerek, "Biliyordum," dedi. "Başından beri sadece benimle evlenmek istemiyormuş gibi davranıyordun."

Linnet ona baktı ve kahkahayı bastı. "Evet, bugün senin ne kadar örnek bir insan olduğunu fark ettim. Her kadının rüyası."

Dük, "Bu çok nazik bir davranış olur," dedi. "Yine de onun bana daha da kızmasını istemem."

"Oh, bu harika," dedi Piers. "İstenmeyen nişanlı ve daha da istenmeyen kan bağı-"

Linnet onun karnına sert bir dirsek attı ve o da sözlerini ısırarak kesti.

Linnet düke, "İsteddiğiniz kadar kalabiliriz," dedi. "Ne de olsa evlilik olasılıklarımı daha fazla düşünmeliyim. Belki de oğlunuzda görüldüğünden daha fazlası vardır." Ona alaycı bir bakış attı. "Onu reddetmek için bu kadar aceleci olmamalıyım. Belki de sadece çocuksu bir aptal gibi *görünüyordur*. Ya da belki sadece öyle *davranıyor* ama içinde bir gün dışarı çıkmaya hazır bir yetişkin var."

Piers, "Çocuksu halimi atlatsam da atlatmasam da dük olacağım," diye belirtti. "Babamla burada evlenmediğin sürece, muhtemelen bu büyüklükte bir teklif daha alamayacaksın."

"Oh, bir teklif mi yapıyordunuz?" dedi tatlı bir sesle.

"Hayır, babam benim için yaptı," dedi. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz, Majesteleri? Burada kalıp *annemin* gözüne girmeye çalışacak *mısınız*? Merak ediyorsanız söyleyeyim, bu imkânsız."

Linnet onu çimdikledi. "Elbette imkânsız değil. Özellikle de kendi oğlu ve varisinin iyi tavsiyelerine güvenebildiği için."

"Hemoroidi varsa yardımcı olabilirim," dedi Piers. "Ama evliliğin aslında bu iki kötülükten daha büyük olduğunu duydum."

Dük ona baktı ve başını salladı. "Asla evlenmeyeceksin, değil mi?"

Linnet ona acıdı. "Bunu yapmak için muhtemelen kendi kararını vermesi gerekecek," dedi. "Kendi karısını bulmak zorunda kalacak."

"Buralarda bunu yapmak çok kolay," diye araya girdi Piers. "Kaç genç hanımın patikadan yukarı çıkarken ayağının takıldığını, garip şişlikler, körlük, kusma... her türlü büyüleyici durumdan şikayet ettiğini hayal bile edemezsiniz."

Linnet omuz silkerek, "Seçmek zorunda kalacağın havuz bu," dedi.

"Belki de seni tutmalıyım," dedi Piers.

"Küçük bir çocuk gibi davranmaktan bıkmadın mı?" diye sordu. "Onu dinleme," dedi Dük'e dönerek. "Günün birinde bir kadın çocukla çıkagelecek ve o da onunla evlenecek, çünkü yapılacak en akıllıca şey bu."

Piers, "Bir erkek çocuk taşıdığından emin olmadığım sürece ihtiyatlı davranmam," dedi, "ve bildiğim kadarıyla bunu tespit etmenin bir yolu yok."

Linnet, "Onun yerine her zaman diğer çocuklarından birini koyabilirsin," diye önerdi.

Piers kahkahalarla uludu.

Dük sertçe gülümsedi. "Primogeniture gülünecek bir konu olabilir - her ikiniz için de öyle görünüyor - ama benim ailem bu unvanı yüzlerce yıldır taşıyor."

"Ta ki afyon bağımlısı olup adını çamura bulayana kadar," dedi Piers, arkasını dönerek. "Akşam yemeği vakti gelmiş olmalı. Prufrock, neyi bekliyorsun? Birbirimizin bacaklarını kemirmeye başlamadan önce şu zili çal."

Linnet kolunu dükün kolunun içine soktu. "Zor bir gün," dedi.

Onun elini okşadı. "Seninle iyi bir seçim yaptım. Ama ne demek istediğini anlıyorum." Piers önden yürüyordu, çoktan odadan çıkmıştı, beklemesini gerektiren sosyal geleneklere aldırış etmiyordu -onu değilse bile, kesinlikle babasının yemek odasına önce girmesini bekliyordu.

Linnet, "Bir çocuk taşımadığımı fark etmişsinizdir," diye cüret etti. Linnet'i bu duruma getiren yalanlardan dolayı biraz suçluluk duyuyordu.

Galler'e.

Dük son derece mahcup görünüyordu ve sanki bunun dikkate değer bir şey olmadığını söylemek istercesine elini salladı.

Linnet, "Oğlunuzun bir gün evleneceğini düşünüyorum," dedi. Gerçi yalan söylüyordu. Piers'a sadece tahammül etmekle kalmayıp ona karşı koyabilecek bir kadını hayal bile edemiyordu.

"Belki, belki. Umuyordum ama şimdi görüyorum ki birbirinize çok benziyorsunuz."

Linnet ona gülümseyerek, "Açık sözlülüğümü mazur görürseniz, majesteleri, bu bir tür hakaret," dedi.

"Kesinlikle öyle demek istemedim. Bundan sonra ne yapacaksın, canım?"

"Londra'ya döneceğim," dedi Linnet. "Yurt dışına çıkabilirim. Ya da doğruca Leydi Jersey'nin evine gidip ona çocuk taşımadığımı gösterebilirim. Sonra da prensi böyle bir olayın gerçekleşme olasılığı olmadığını kabul etmeye zorlarım. Sonra da biriyle evlenirim."

Dük, "Çok iyi," dedi. "Benim desteğime güvenebilirsiniz. Fikirlerimin Leydi Jersey üzerinde önemli bir etkisi olacağını düşünüyorum."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

On İkinci Bölüm

Linnet rüyasında annesinin yatağın ucunda oturduğunu, güldüğünü ve kiraz fırlattığını görüyordu. Çok iyi nişan alamıyordu ve bir tanesi Linnet'in omzundan sekip yere düştü; bir diğeri de çarşafın içine düştü. "Anne!" diye itiraz etti. "Ortalığı dağıtacaklar. Yatak çarşaflarını lekeleyecekler."

Annesi sadece güldü. "Hepsi eğlence için, hayatım. Yapmak zorundasın."

Ama Linnet kabaca sarsılarak uyandırıldığında annesinin söyleyeceği her şey kayboldu. Yatağın ucundakinin annesi olmadığını görmek için dağınık saç perdesinin arasından gözlerini kırıştırdı. Sanki hiç sahip olmadığı erkek kardeşiymiş gibi rahatça oturan Piers'ti.

Ama yine de ... adamın sakalla gölgelenmiş zayıf yüzüne bir kez baktı ve tüm vücudu ona odadakinin bir kardeş olmadığını söyledi. Paltosuzdu ve omuzları beyaz keten gömleğinin kollarını zorluyordu. Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

"Merhaba," dedi.

Bu çok saçmaydı! Adam acizdi ve kızın onun görüntüsünden bu kadar hoşlandığına dair en ufak bir fikri bile olsa onunla dayanılmaz bir şekilde alay ederdi. Hepsi buydu: fiziksel güzelliğe duyulan son derece normal bir hayranlık.

"Bu saatlerde kalkmayı düşünüyor musun?" Piers, sesi her zamanki gibi sertti. "Sana bir fincan sıcak çikolata getirdim. Kendimi bir hanımefendinin hizmetçisi gibi hissettim, gerçi imparatorlara hizmet eden hadımlardan biri desek daha doğru olur."

Hadım gibi görünmüyordu, daha önce hiç görmemişti. Linnet uzanıp sıcak çikolata bardağını aldı ve ellerini bardağın etrafına doladı. Diline zengin ve koyu, neredeyse biberli geldi.

İnsanların evliliği neden sevdiğini anlayabiliyordu, en azından evliliği sevenlerin. Sabahları sıcak çikolata eşliğinde sohbet etmek için yanında başka birinin olması eğlenceliydi. Dahası, ona bakmayı seviyordu ve o da kendisine hiç dikkat etmediği için, kirpiklerinin altından kaslarının oynamasını izleyerek tam da bunu yapıyordu.

Erkek vücudu kendisinininkinden çok farklıydı, kendine has bir şekilde çok baştan çıkarıcıydı. Sessizce annesine bir özür gönderdi. *Sen haklıydın.* Piers kolunu uzattı ve gömleği omuz kaslarının üzerinde gerildi.

İlk kez, ilk kez, annesinin görevlerinden birine çıktığında gözlerinin neden bu kadar parlak olduğunu anladı.

Sonra birdenbire tam olarak neye baktığını fark etti. Piers'ın elinde bastonu vardı ve öne doğru eğilmişti. Bastonun hizasına baktı ve bir çığlık atarak doğruldu, neredeyse çikolatasını döküyordu.

"Kes şunu, hemen!"

Tekrar dürttü. "Seni uyandırmak o kadar zor ki, biraz topçu ateşinin yardımcı olacağını düşündüm."

Mücevher kutusunu tuvalet masasının en ucuna yerleştirmişti. İyi bir dürtme daha ve düşecekti.

Linnet çikolatasını yatağının başucuna koydu. "Ver şunu bana!" diye bağırdı, bastonu kaptı ve tekrar uzandı. "Çocuksu mizah anlayışını mücevher kutum üzerinde uygulayamazsın. Bana annemden miras kaldı. Venedik'te yapılmış sedef kakmalı."

Piers ona doğru eğildi ve bir elini kalçalarının iki yanına koydu. "Bana ikinci kez çocukça diyorsun. Erkeklerle daha kötülerini de söyledin."

"Senin tarafından değil," dedi ona bakarak. "Sen bir sakatsın."

Bir anlık bir duraksama oldu. "İşte bu çok acımasızca," dedi usulca, öne doğru eğilerek.

"İnsanlarla konuşma tarzından daha kötü değil," dedi, ses tonunun belirgin bir şekilde neşeli olduğunun farkındaydı.

Adam pozisyon değiştirdi ve aniden elleri belinin iki yanında, sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındaydı. Gülümsemesini engelleyemeyerek bastonu kavradı. Onunla alay etmek sarhoş ediciydi... ve tehlikeliydi.

Piers onun tam olarak ne düşündüğünü doğruladı. "Hiç kimse sana lakabımın Canavar olduğunu söylemedi mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Her iki yaşındaki çocuk gibi, dadısı tarafından. Ne yapacaksın, bana lakap mı takacaksın? Bunun bir etkisi olmayacak; zaten tüm Londra bana bir hanımefendiye takılabilecek en kötü isimlerle hitap ediyor."

"Seninle annemin ortak bir yönü var," dedi. "Bir fahişeyle kucaklaşmak beni evimde hissettirmeli."

Biraz beceriksizce bastonu çevirip adamın göğsüne saplamayı başardı. "Lütfen geri çekilir misiniz? Bu son derece uygunsuz."

Hareket etmedi. Gözleri uygunsuzluğun ötesinde bir duyguyla parlıyordu. Linnet birdenbire onun hakkında bir hata yaptığını anladı. Aciz bir adamın arzu duymaktan aciz olduğunu varsaymıştı.

Piers'in arzuyla bir sorunu olmadığı açıktı.

Onun da ne düşündüğünü biliyordu. Gözleri yavaşça yüzünde gezindi, dudaklarında durakladı, yavaşça boynundan aşağı indi, durakladı ...

Ve donup kaldı.

Aşağı baktığında geceliğinin ince çimenlerinin altına sıkıştığını ve vücudunu sıkıca sardığını gördü. Göğüsleri zar zor örtülmüştü, pembe meme uçları açıkça görülüyordu. Bastonunu yana fırlattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Beni bu şekilde süzmemelisin," dedi.

"Sen benim nişanlımsın." Sesi boğuk ve karanlıktı, genellikle her sözüne eşlik eden alaycı tonlardan hiçbirisi yoktu.

"Artık değil," dedi alt dudağını yalayarak.

"Biliyor musun," dedi, "bence bu nişan meselesini biraz daha derinlemesine incelemeliyiz. Bebeği banyo suyuyla birlikte atıyor olabiliriz."

Bir kez daha yaklaştı. Elleri şimdi yastığının üzerindeydi, yüzü onunkinin hemen üzerindeydi.

"Bir prens tarafından öpüldüm," dedi ona. Sesi onunki gibi bal gibi pürüzsüz çıkmadı; cızırdadı.

"Rekabet," dedi, gözleri daha da parlayarak. "Son derece rekabetçiyimdir, bunu biliyor muydun?" Başını eğdi ve kaygan, tatlı bir hareketle alt dudağını yaladı.

Linnet vücudunu saran his dalgası karşısında gözlerini kırıştırdı. "Prens Augustus kazandı," diye başardı.

"Ama daha başlamadım bile," dedi Piers. "Ve biliyor musun? Bence şimdilik orada bırakmalıyız. Muhtemelen biraz tazelemeliyim

Tekniğim üzerinde. Biraz kitap okuyun. Stratejimi düşün."

Linnet'in nefesi hızla geliyordu ve gözleri yarı kapalı, adamın dudaklarının kendi dudaklarına inmesini bekliyordu.

"Ne?" diye ciyakladı. Onunla ilgili olan ve tüm çekiciliğini kaybetmesine neden olan şey neydi?

"Tadın çikolata gibi," diye homurdandı, dudakları hâlâ onunkilerin üzerinde geziniyordu. Linnet gözlerinin kapandığını hissedebiliyordu. Evet ... lütfen ... onun nefesini, çikolatasını ve nanesini yakaladığında midesi sıkıştı.

"Eğer bir bonbon olsaydın, seni kemirirdim." Başını eğdi ve onu ısırды mı? Alt dudağını ısırды. Tüm mantıklı düşüncelere rağmen, bu Linnet'in vücudunda bir sıcaklık sarsıntısı yarattı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bence bir ya da iki kitap okumalısın," dedi. "Öptüğün ilk kadın ben miyim? Tabii buna öpüşmek denebilirse?"

Piers doğruldu ve parmağıyla çenesine vurdu. "Bir bakayım. Hatırlıyor gibiyim. Hayır! Sen ilk kadın değilsin. Bunu hayal kırıklığı olarak mı görüyorsun?"

"Her iki şekilde de benim için fark etmez."

Ayağa kalktı. "Bastonumu ne yaptın sen? Oh, işte burada. Şimdi lütfen şu yataktan kalkıp yüzmeye gidebilmemiz için üzerine bir şeyler giyebilir misin?"

Ama şimdi her şey farklıydı. Piers her zamanki gibi kayıtsız ve alaycı görünebilirdi ama Linnet aynı şekilde hissetmiyordu. O öpücükten sonra yatağından kalkıp gecelikleriyle odanın bir ucundan öbür ucuna yürüyemezdi. Ya da yarım öpücük.

Başını çevirdi ve onun ne düşündüğünü gördü. "Birincisi, seni öpmedim bile. İkincisi, bir *öpücüğü* -eğer o kadar ileri gitmiş olsaydım- kızlığını bozarak takip edemezdim, hatırlarsan. Üçüncüsü ... aslında üç diye bir şey yok ama bence iki her şeyi açıklıyor, sence de öyle değil mi?"

Linnet boğazını temizledi. "Şuraya oturursan ben kalkacağım." Sandalyeye doğru başıyla işaret etti. "Duvara bakacak şekilde."

"Peki ben nasıl yüzeceğim? Havuzda yüzümü diğer tarafa çevirirsem boğulursun" dedi. "Eğer böyle hissediyorsan, ben gidiyorum. Her sabah yüzmek zorundayım yoksa bacağım beni cezalandırıyor."

"Hayır!" dedi. "Havuzda geri dönmek ve yüzmeyi öğrenmek istiyorum." Gelme ihtimaline karşı bir gece önce bir elbise, kombinezon ve çorap bile çıkarmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden güzelce giyin ve sabahın ilk ışıkları kaybolmadan aşağıya inelim. Hastalarımı yakında görmem gerekiyor. Gece ölmek gibi sinir bozucu bir huyları var."

Gözleri artık ışıdamıyordu. Aslında her zamanki gibi ilgisiz görünüyordu, bu yüzden Linnet yataktan fırladı ve köşedeki paravanın arkasına geçti. "Kütüphanenizdeki kitaplardan birini okuyorum," dedi ona. "Bir tıp kitabı."

"Öyle mi? Hangisi?" Sesi tamamen ilgisiz geliyordu.

"Dr. Fothergill'in Tıbbi Gözlemleri ve Soruşturmaları. Çok ilginç."

"Bu tam bir saçmalık. Söylediği hiçbir şeye güvenmeyin. Aslında, kütüphanede bulduğunuz kitaplarda okuduğunuz hiçbir şeye güvenmeyin. Çoğu geveze aptallar tarafından yazılmıştır."

Başını paravanın arkasından çıkardı. "Nergis suyunun bir erkeğin gücünü kaybetmesine neden *olmayacağını* mı söylüyorsunuz? Hayal kırıklığına uğradım!"

"İleriye dönük planlar yaptığını görebiliyorum," dedi bir tutam saçını gözlerinden çekerek. "Hayatına girecek bir sonraki erkek için, şanslı herif."

"Peki, işe yarar mı?" diye sordu perdenin arkasına saklanarak. "Pek olası değil. Az önce yere düşen çorabı ister misin?" "Evet, lütfen," dedi.

İpek bir çorap perdenin üzerinden uçarak omzuna yerleşti.

"Neden çoraplarla uğraşıyorsun?" diye sordu. "Nasıl olsa beş dakika içinde çıkaracaksın."

Jartiyerini bağlamaya başlamıştı bile. "Çorapsız dışarı çıkamazdım!"

"Bir dakika içinde vücudunda bir kumaş parçasından başka bir şey olmadan dışarıda olacaksın."

"Çoraplarım olmadan görünemem." Ama korsesi olmadan da görünebileceğine karar vermişti. Dantel bağlamak çok rahatsız ediciydi. "Düğmeleri iliklememe yardım eder misin?"

Paravanın arkasından çıktığında Piers'i pencereden dışarı bakarken buldu. "Güneş doğmuş bile. Gerçekten yukarı çıkmalıyım."

"Hayır, yüzeceğim," dedi. "Elbisemin düğmelerini ilikle ve gidelim."

Bu kez, dondurucu suyun vücudunu ve yüzünü geçip gitmesi daha az beklenmedikti ama daha az acımasız değildi.

Piers onu tekrar ayağa kaldırdı ve kadın ona sarıldı, nefesinin altında "Oh Tanrım, oh Tanrım" diye ağladı. Güçlü, sıcak kolu vücudunu sarmıştı.

"Nefesini geri aldın mı?" diye bağırdı kulağına.

Başını iki yana salladı. Gitmesine izin vermek istemedi ama adam onu acımasızca geri itti. "Yüz."

Süzüldü.

"Güzel. Şimdi aynısını karnına yap." Kız inanamayarak ona bakınca, adam uzanıp onu ters çevirdi.

Anında yere yığıldı ama adam onu tekrar yukarı çekti. "Karnının üstüne," dedi kulağına. "Gözlerini kapatmanı ve karnının üzerinde süzülmeni istiyorum. Sırt üstü yüzmek kadar kolay."

"Isıt, önce beni ısıt," dedi dişleri çılgınca takırdarken.

Onu sırtını karnına yaslayacak şekilde çekti ve bir kolunu tekrar etrafına doladı. Kol göğüslerinin hemen altındaydı ve Linnet buz gibi suyun ortasında bile bir şeyler hissetti. Vücudundan aşağıya, ayak parmaklarına kadar inen, derisini karıncalandıran, sırtındaki kaslı vücudu ve onun sert kısmını fark etmesini sağlayan sıcak bir kan hücumu...

Ama Piers bağlamında annesini düşünmek bile doğru gelmiyordu, o yüzden bu düşüncüyü bir kenara itti.

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. Adam kolunu indirdi, kadın öne doğru eğildi ve aşağı yukarı süzüldü.

"Neredeyse yüzüyorsun," diye bağırdı kulağına.

Cevap vermek için ağzını açtı ve deniz suyunu içine çekti. "Ugh!" Tükürdü. "Ugh!"

"Dışarı çıkma vaktin geldi. Dudakların maviye dönüyor, parmaklarından bahsetmiyorum bile. Ve benim de önemli parçalarım. Hareket etmeye başlamalıyım."

Her tarafı titreyen Linnet tökezleyerek havlu yığınının gitti ve tepeden tırnağa örtüldü. Sonra havuza geri döndü ve düz kayanın üzerine oturarak Piers'in suda bir aşağı bir yukarı ilerleyişini izledi.

Güneş dünden bile daha sıcaktı ve çillerin neredeyse kesin olduğunu bilmesine rağmen, yüzünü güneşe doğru kaldırıp güneşin tadını çıkarmaktan kendini alamadı. Hatta bir süre sonra, güneş boynuna ve omuzlarına ulaşabilsin diye sıcak kayaya sırt üstü uzandı.

Altındaki kaya sıcaklık yayıyordu, bu yüzden saçlarının kuruması için başındaki havluyu çözdü. Sonra havluyu bacaklarından sıyırdı, böylece iç çamaşırı da ısınabildi.

Piers kendini havuzdan çıkardığında kız neredeyse uyuyordu, havluların ve güneş ışığının içine gömülmüştü. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bitirdin mi?"

"Öyle görünüyor. Ve bir kez daha tüm havluları aldınız."

Doğrulup oturdu. "Özür dilerim. Al bunu. Saçının altından bir tane çekti. "Korkarım biraz nemli."

Adam yorum yapmadan aldı ve kadın arkasına yaslanıp izlerken vücudunu ve saçlarını ovmaya başladı. Erkeklerin böyle görünebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok, çok sarhoş ediciydi. Yani-

Belki de düşündüğünden daha çok annesine benziyordu. Bu fikir hoşuna gitmemişti ve doğrulmaya başladı.

"Hayır, orada kal," dedi. "Arkanı dön." "Dönmeyeceğim!"

"Sana karada nasıl yüzüleceğini öğreteceğim. Sen soğuktan feryat ederken kulağına talimatlar fısıldamaya çalışmaktan daha kolay olacak."

"Oh." Havluların ve sıcak kayanın üzerinde rahat etmek için kıpırdanarak yuvarlandı. Sonra omzunun üzerinden ona baktı. "Pekâlâ, şimdi ne yapacağım?"

On Üçüncü Bölüm

Piers nişanlısının -sözde nişanlısının- son derece nefis vücuduna baktı ve başının derin, karanlık bir belada olduğunu anladı.

Tamamen arasında uzanan yarık kadar karanlık-

O babasının seçimi idi. İngiltere'nin en güzel kadını olsa bile onunla hiçbir şey yapamazdı.

Kafasının içindeki küçük bir ses onun öyle olduğunu söylüyordu. Hiç bu kadar zarif bir kadın görmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir kadının var olduğunu hayal bile etmemişti.

Yanına diz çöktü, pürüzsüz sırtının o güzel düzlemini, poposunun üst kısmını, o zarif bacaklarını okşamak isteyen yanını vahşice bastırdı.

"Kollarını yana aç," dedi, göğsünden çıkan sesi yıllarca cheroots içmiş bir adamınki gibi çakıllı geliyordu. Ona vuruşu göstermek için eğildi. "Bak, bu tarafa ve sonra diğer tarafa. Bu tarafa vurduğunda nefes almak için başını diğer tarafa çevireceksin."

Usluca başını çevirdi ve kollarını hareket ettirdi. "İşte böyle," dedi gözleri kızın poposuna dönerek. "Bacakların düz olmalı ve hafifçe tekmelemeli."

Sonuçta bakmakta yanlış bir şey yoktu. Sadece bakıyordu. Gerçi bunu tarif etmenin bir başka yolu da eziyet demek olurdu. Yüzlerce kadın bedeni görmüştü. Hatta belki binlercesini. Göğüslerini, kalçalarını, en mahrem yerlerini açmışlardı ve o hiç gözünü kırpmamıştı.

Ama Şimdi vücutu tutkuyla çarpıyor, kelimenin tam anlamıyla öfkeleniyordu. Piers kendini ayaĒa kaldırdı ve havluyu beline sıkıca doladı. AŐaĒılık ve hor görülen babası tarafından, *onun* se tiĒi gelini kabul etmesi için kandırılırsa lanetlenecekti.

Linnet'in okŐayıŐını izledi ve kendini onun duygusallıĒını görmezden gelmeye zorladı. Oldukça iyi bir ritim duygusuna sahip görünüyordu.

Elbette var, diye mırıldandı içinden bir ses. Ona ritmi  Ēretebilirdi ve o da-

Bu düşünceyi bir kenara itti. "Gitme zamanı," dedi hızlıca, arkasını dönerek. "Beni bekleyen bir grup hastam var, bazıları muhtemelen kadavra olmuştur. O kadavraları bekletemem. Bu hiç kibarca deĒil."

Kadın ayaĒa fırladı ve adam onun elbisesini  ekiŐtirdiĒini duyabiliyordu. Adam patıkaya doĒru ilerlerken, "Bekle," diye seslendi. "Elbisemin d Ēmelerini iliklemini istiyorum, unuttun mu?"

Arkasını döndü. Havuzun kenarında duruyordu, kıvıl saçları nemli bir Şekilde omuzlarına dökülüyordu, yanakları egzersizden pembeŐmiŐti. Ve sırtıyordu, doĒru dürüst sırtıyordu, zavallı  Ērencilerini büyülemek için kullandıĒı o patentli gülümseme deĒil.

"Bu Şekilde eve geri d nemem," dedi. "Kabul ediyorum, refakat im yok. Ama tüm ev halkımın birlikte çıplak olduĒumuza inanmaya başlamasını istemiyorsan, elbisemi iliklemelisin."

"Aptal olma. Hizmet arlar ne yaptığımı çok iyi biliyor. Bu konuda yapabilecekleri ya da yapmak istedikleri hiçbir Şey yok."

"Baban rezil olurdu."

Homurdandı, babasının fikirlerini ne kadar az  nemsediĒine dair bir tartıŐmaya girmek istemiyordu. "Buraya gel o zaman. Bastonumla o kayanın üzerinde debelenmek istiyorum."

Gözlerini kırpıŐtırdı ve koşarak ona doĒru gitti. " z r dilerim. Seni yüzerken izlerken o kadar güçlü görünüyorsun ki bacaĒının hasarlı olduĒunu unutuyorum. Nasıl oldu bu arada?" Kadın arkasını döndü ve adam elbisesinin d Ēmelerini iliklemeye başladı.

Bir kadının omurgası çok hassas bir Şeydir. Elbette bunu zaten biliyordu, ama bu bilgiyi yaralanmıŐ omurgaları düşünerek edinmiŐti. Linnet'inki kusursuz bir tasarım sergilercesine kıvrılmıŐti, bir k  k  çıkıntı diĒerini takip ediyordu, tıp fakültesinde  ĒrendiĒi tüm kemikler soluk bir deriyle kaplandıĒında çok farklı görünüyordu.

"GeceliĒin nerede?" diye sordu aniden.

"Oh, çıkardım," dedi. "Islak kumaştan daha soğuk bir şey yoktur, bilirsin."

Düğmelerine takılmasın diye saçlarını çekmişti ve krem rengi boynu, narin bir çiçeği tutan sap gibi önünde eğilmişti. Kadının sözleri adamın zihnine yavaşça yerleşti. Adam arkasını dönmüşken kadın kombinezonunu çıkarmıştı. Bir saniyeliğine de olsa açık havada çırlıçıplak durmuştu.

"Piers?" diye sordu. "Bacağını nasıl incittin?"

"O kadar uzun zaman oldu ki unutmuşum," dedi son düğmeyi de deliğine sokarken.

Küçük bir ses çıkardı, ama eğilip ıslak bir kumaş demetini, kombinezonunu aldı ve sonra onun koluna girdi. İnce eli kolunun altından kayana kadar onu beklediğini fark etmedi bile.

"Dün gece yeni hasta geldi mi?" diye sordu nazikçe. "Ve bana hasta odalarını nasıl düzenlediğinizi anlatabilir misiniz? Eliza bana her iki kanatta da koğuşlar olduğunu söyledi."

"Hangi hastalığa yakalandıklarını düşünüyorum," dedi, hâlâ nezaketin bir insanın kemiklerine bir kez işlediğinde ömür boyu orada kaldığını düşünüyordu.

"Nasıl?"

"Bulaşıcı ateşi olan bulaşıcı ateşler. Ayrıca cinsiyete göre ayrılmışlar. Kadınlar bir odada, erkekler başka bir odada. Gecenin bir yarısı şehvet düşkünlerinin birbirlerinin üzerine atlamasına izin veremem."

"Kadın sayısı erkek sayısından fazla mı yoksa tam tersi mi?" "Ödülü kadınlar alıyor."

"Neden? Daha mı sık hastalanıyoruz?"

"Hayır, ama sizin cinsiyetiniz yardım isteme konusunda çok daha mantıklı. Erkekler burada, Galler'de, tarlada bayılma eğilimindedir. Gitmek için güzel ve temiz bir yol ve bunu tavsiye ederim."

"Peki ya çocuklar?"

"Bazen. Enfluenzalar onları biçme eğiliminde, bu yüzden gençlerin çoğu buraya gelmeden ölüyor."

Onun yanı başında titrediğini hissetti. "Bu korkunç, Piers."

"Hayat bu."

"Şu anda Gavan var; başka çocuk var mı?"

"İki kız." Şimdi küçük evin oradaydılar. Kadın başka bir şey söylemedi ama adam onun düşündüğünü hissedebiliyordu. "Yapma," dedi uyarırcasına.

"Ne yapmayayım?"

"Her ne planlıyorsan. Sende bir çeşit Quakervari bir parıltı var. Her neyse, bunu sadece sinir bozucu bulacağım."

"Yapacak bir şeyim yok," dedi, alarm zillerini çaldıracak türden makul bir ses tonuyla. "*Dr. Fothergill'in Gözlemleri'ni* neredeyse bitirdim ve sen bana onun gözlemlerinin zaten aptalca olduğunu söylemiştin. Kütüphanenize baktım, hiç romanınız yok."

"Genelde yaptığınız şey bu mu? Roman mı okursun?"

"Bunlardan yeterince yok. Seyahat rehberleri ve tiyatro oyunları da okuyorum." Omuz silkti.

Dönüp ona baktı, kremsi tenini ve kıvrık kirpiklerini görmezden geldi - daha doğrusu görmezden gelmedi, onları görmezden gelmeye çalıştı. Ve yüksek zekânın tüm işaretlerini buldu.

Babası bunu nasıl yaptı? Onu nerede buldu?

"Tanıdığım en iyi hekimlerden biri Katalonyalı bir kadındı" dedi.

"Bunu nasıl başardı?" Linnet sordu. "İspanya'da tıp fakültelerine kadınların girmesine izin veriyorlar mı?"

"Katalonya'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sana seyahat kitapları okuduğumu söylemiştim," dedi bir parça kızgınlıkla.

"Babası o ülkedeki en iyi doktorlardan biri," dedi. "Ona öğretti ve sonra tıp fakültesine girmesine izin vermeleri için onları zorladı. Tahminimce girdiğinde zaten diploması olan çoğu doktordan daha fazla şey biliyordu, ama en azından bu ona bir kimlik kazandırdı."

Şatonun kapısına giden merdivenleri tırmanırken ve Prufrock kapıyı açarken sessizdi.

"Bizi bekliyordun, değil mi?" Piers sordu.

"Üç yeni hasta var," dedi uşak. "İkisini üst kata, birini de silah odasına yerleştirdim. Marki ve genç doktorlar şu anda orada."

"Silah odası mı?" Linnet sordu.

"Silahlardan kurtulduk ve ilk teşhisleri orada yapıyoruz," dedi Piers, onun kolunu bırakarak. "Sakıncası yoksa merdivenleri tek başına çıkman gerekecek. Yapmam gereken işler var. Bir kere Sébastien yeni hastamı öldürmeden önce silah odasına gitmem gerekiyor."

Prufrock, "Biri özellikle hasta görünüyorsa onu oraya koyarım," diye açıkladı. "Bulaşıcı olma ihtimali varsa diyebilirim."

"Ama nasıl ..."

Kapılar onun sesiyle kapandı.

Bölüm On Dört

Bir süre sonra Linnet başını revirin kapısından içeri soktuğunda **Gavan** yatağında doğruluyordu. Kocaman bir gülümseme takındı ve "Hey, bayan!" diye bağırdı.

Yanındaki yataktan bir inilti duyuldu.

"Bay Hammerhock, nasıl hissediyorsunuz?" Linnet sordu.

"Ateşi düştü," diye rapor verdi Gavan. "Yüzü hâlâ çamurlu ve dili de pek iyi değil. Doktor geldi ve ona birkaç kez *evet* dedirtmeye çalıştı çünkü *evet deme şeklini* seviyor."

"Ne?" Linnet kafası karışmış bir halde sordu.

"*Weth* diyor, değil mi Bay Hammerhock?" dedi Gavan. "Ve bu doktoru güldürüyor. Beni de güldürüyor."

Bay Hammerhock homurdandı.

"Her neyse, yaşayacak, doktor öyle söyledi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Linnet. "Gördün mü Gavan, herkes öyle değil-"

"Beni şimdi dışarı çıkarabilir misin?" diye araya girdi. "Seni bekleyip duruyorum. Rufus'un ne yaptığını kim bilebilir? Gidip onu görmeliyiz."

Linnet, "Yataktan çıkmaman gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Doktor bugün yürümeye başlayabileceğini söyledi," diye sert bir ses geldi arkasından.

Linnet ayağa fırladı. "Hemşire Matilda?"

Yatağın yanında duran kadın dizlerine kadar inen deri bir önlük giymişti. Başının üstünde siyah bir saç topuzu, burun yerine beyaz bir topuz ve çok uzun bir çenesi vardı. Kısacası, oldukça ürkütücü görünüyordu.

"Benim adım Bayan Havelock," diye cevap verdi, alaycı bir tavırla.

"Çok özür dilerim." Linnet kendini gevezelik ederken buldu. "Lord Marchant birinden Hemşire Matilda diye söz etti ama tabii ki çok fazla hastası olduğu için birden fazla hemşiresi var."

Bayan Havelock, "Doktor, küstah ve aptalca davranışları yüzünden bana böyle hitap ediyor," dedi. Eklemeye zahmet etmedi *ama siz etmeyebilirsiniz*. "Ben kuru bir hemşire değilim, bu kanadın kahyasıyım. Eğer genç Gavan'ı dışarı çıkaracaksanız, onu ahıra götüremezsiniz. Vücudunda tek bir pireyle dönmesini istemiyorum. Bu çocuk bir mıknaatıs, bir pire mıknaatısı."

Gavan söze girdi. "Bir pirenin yanına bile yaklaşmayız. Bayan beni yine havuza götürüp temiz suya baktıracak." Gözleri, Cennet Kapıları'nın önündeki bir misyonerin tüm coşkusuyla parlıyordu.

Bayan Havelock homurdandı. Görünüşe göre hale onun için görünmezdi. "Hayır derdim ama diğer hastalarımı çıldırtıyor. Çıkmasını istiyorum."

"Yatağımı ele verme," dedi Gavan, yüzü düştü.

Linnet kapıya yerleştirdiği Neythen'e el salladı. "Genç Efendi Gavan'ı alabilirsen, Neythen, Bayan Havelock'un yolundan çekileceğiz. Eminim önünde yoğun bir sabah vardır."

Bayan Havelock ona öyle sert bir bakış attı ki, Linnet birdenbire dövülmüş deri bir önlüğün kiraz kurdelelerle süslenmiş soluk sarı bir sabahlığa kıyasla ne kadar farklı göründüğünü fark etti.

Ama hizmetçiye kasıtlı, meydan okuyan bir gülümseme verdi. İnsanın sabahı telefon ederek, öğleden sonrayı kurdeleleri sıralayarak -daha fazla kurdele almaktan bahsetmiyorum bile- ve akşamı balo salonunda dörtnala koşarak geçirebileceğini düşünen bir ailede doğmuş olması onun suçu değildi.

Bayan Havelock'un Piers'in hastanesinde görev yapmasını sağlayan ya da buna zorlayan bir ailede doğmayı seçmiş olmasından daha fazla. Ve bu konuda en ufak bir kıskançlık hissetmek bile saçmaydı.

"Bu kanattaki tüm hastalarla tek başınıza mı ilgileniyorsunuz?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Bayan Havelock. "Bu çok uygunsuz olur. Bana hizmetçiler ve erkek hademeler yardım ediyor." Belli ki Linnet'in anayasal olarak değersiz olduğunu düşünüyordu; veda etmeden arkasını döndü.

Tabii ki havuza gitmediler. Neythen Gavan'ı ahıra bıraktı ve bir saat içinde geri döneceğine söz vererek kaledeki görevine döndü. Gavan Rufus'la oynarken Linnet kaba tahta bir bankta oturuyordu.

"Farklı görünüyor," dedi Gavan. "Sence de bana sahip olduğu için artık daha mutlu görünmüyor mu?"

Linnet köpeğe baktı. Rufus'un fazla tüyü yoktu ama tüyleri de dimdik duruyordu. Bir kulağı yukarı doğru çıkıktı ve diğeri de uzak geçmişte bir noktada ortadan ikiye ısırılmış gibi görünüyordu. Kuyruğu keskin bir şekilde sağa doğru bükülmüştü, bu yüzden vücudunun sadece o tarafında sallanıyordu. "Hiç güzel değil."

"O *çok* güzel," diye itiraz etti Gavan. "Sadece ona doğru şekilde bakmıyorsun."

"Doğru yol nedir?" Linnet sordu.

"Onun köpek parçalarına bakmalısın."

Rufus oturdu ve nefes nefese kaldı. Linnet, "Çok uzun bir dili var," diye gözlemledi.

"Öyle, değil mi? Dili de pembe, bir köpek için en iyisi bu. Bence onu yıkamalıyız. Biliyorsun Bayan Havelock pireleri sevmez. Ve sanırım onda da olabilir. Nasıl kaşındığını görüyor musun?"

Gerçekten de kaşınıyordu.

"Çünkü banyoya ihtiyacı var," dedi Gavan. "Ona banyo yaptırmalıyız, bayan."

Bunu hayal edebiliyordu. "İyileşme sürecinizin bu aşamasında ıslanmamanız gerektiğini düşünüyorum. Belki uşaklardan birinden bunu yapmasını isteyebiliriz."

"Günaydın, Bayan Thrynne."

Piers değildi. Elbette Piers değildi, çünkü yapacak önemli işleri vardı. Yine de tamamen farklı görünmelerine rağmen babasının sesinin bu kadar benzer olması garipti. Ve Linnet'in bu sesi duyunca kalbinin yerinden fırlaması tuhaftan da öte, aptalcaydı.

Ayağa fırladı ve dükün önünde reverans yaptı. "Nasılsınız, Majesteleri? Sizi Gavan ve köpeği Rufus ile tanıştıracabilir miyim?"

Gavan başını kaldırdı. "Yergrace komik bir isim."

"O bir dük," diye açıkladı Linnet. "Ona bu şekilde hitap ediliyor." Gavan başını salladı ve Rufus'un karnını kaşımaya geri döndü.

"Korkarım bu banktan başka oturacak yer yok," dedi Linnet tekrar oturarak. Yüzme dersinden sonra yorulmuştu. "Atların ne durumda olduğunu görmeye mi geldin?"

Dük bankın diğer ucuna oturdu. "Evden ayrılmak zorundaydım."

Linnet onun muhtemelen Leydi Bernaise'in salonda olduğunu kastettiğini düşündü ama tam olarak ne diyeceğini bilemedi. Sonra fark etti ki

Dük yüzünü ellerine gömmüştü, bu yüzden uzanıp omzuna dokundu. "Özür dilerim."

"Hataların hepsi benimdi." Parmaklarının arasından bir damla gözyaşı düştü.

Bir ses havayı yararak Linnet'in irkilerek başını kaldırmasına neden oldu. "Ne kadar rahat değil mi?"

Piers'in sesinin dükününe benzediğini nasıl düşünebilmişti? Tamamen farklıydı: daha koyu, daha güçlü, daha erkeksi, daha öfkeli.

"Gavan yeni pireler ediniyor," diye devam etti Piers, "ve sevgili babam da yeni arkadaşlar ediniyor. Hepimiz mutluyuz, mutluyuz, mutluyuz. Senin etkinden olmalı, Beauty."

"Bana öyle deme!" dedi şiddetle.

"Senin etkinden olmalı," diye tekrarladı bastonunu yere vurarak. "Bu kadar aptal olma," diye karşılık verdi.

Dük derin bir nefes aldı ve ellerini indirdi. Gözleri kırmızı ve parlaktı. "Bana bir daha senden asla özür dilemememi söylemiştin. Ama-"

"Fikrimin değiştiğini mi düşünüyorsun?" Piers şimdi kayıtsız görünmüyordu.

Son derece öfkeli görünüyordu.

Linnet hızlıca Gavan'a baktı ama o bir ahırın köşesine sinmiş, Rufus'u kucağına hapsetmiş ve köpeğin tüylü kulaklarından birine fısıldıyordu. Dikkatini vermiyordu.

"Hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum," dedi dük, sesi çatallaşarak. "Ama üzgün olduğumu söylemeden edemeyeceğim. Dün gece sana ve annene baktım ve bir zamanlar her şeye sahip olduğumu, hayatın bana verebileceği her şeyin bir anlamı olduğunu biliyordum ve bunları bir kenara attım. Evliliğimi bir kenara attım. Daha da kötüsü, seni yaraladım-"

"Kapa çeneni," dedi Piers, sesi okyanus kadar soğuktu, hatta daha da soğuk. "Sana aradığın affı veremeyeceğimi söyledim ve verebilseydim bile bu geçmişini sihirli bir şekilde ortadan kaldırmazdı."

Dük bir damla gözyaşını daha sildi.

"Bizi bir kenara atmadın. Uyuşturucunun verdiği coşkuyu aile hayatının sıkıcılığına tercih ederek yanlış da olsa meşru bir karar verdin. Sonuçta haklı olmadığınızı kim söyleyebilir? Ben de her gece aynı kadınla yatmayı hiç istemedim. Bırakın kendimi sızdıran, gürültülü minyatür bir insanda yeniden üretmeyi."

Linnet ayağa kalkarak, "Kes şunu," dedi.

Piers'ın gözleri kısıldı. "Bakın, şimdi de sıcak bir kadın şefkati enjekte edeceğiz."

"Kim şefkatli davranıyor? Benim gördüğüm kendini aptal yerine koyman ve ben bu davranışla büyüdüğüm için merhamet uyandırmıyor. Tekrarlama küçümsemeye yol açar, merhamete değil."

"Eğer baban ağlayan biriye, söyleyebileceğim tek şey o duyguyu bildiğimdir."

"Aptal olan sensin," dedi Linnet. "Baban çok fazla afyon aldı. Ailesini kaybetti. Senin duygularını incitti." Durakladı.

"Boo hoo," dedi Piers.

"Ben de tam bunu söyleyecektim." Sinirlendirmek için hesaplanmış bir şekilde gülümsedi. "Altı yaşında öfkeli bir çocuk gibi davranmaya devam etmenin doğru olduğu fikrini sana tıp diploması mı verdi?"

"Hayır, söyle bana. Bu nasıl olacak?"

Dük de biraz sallanarak ayağa kalktı. "Lütfen, bunların hepsi benim hatam."

"Size katılıyoruz," dedi Piers. "Bu ölü atı dövmeye devam etmeye gerek yok."

"Evet, oğlunuz bunu sizin için yaparken eğlenebilecekken neden zahmet edesiniz ki?" dedi Linnet.

"Her zaman böyle alaycı mısınız?" Piers aslında oldukça şaşırmış görünüyordu. "Hayır, ben çok iyi bir genç bayanım," dedi Linnet. "En kötü yanlarımı ortaya çıkarıyorsun.

Ancak içimde."

Dük ağır bir sesle, "Ben gidiyorum," dedi. "Yani, biz gideceğiz. Bu sabah benimle konuşmadı bile. Sizi Londra'ya geri götüreceğim, Bayan Thrynne. Bunu neden daha önce fark etmedim bilmiyorum ama oğlum benim önerdiğim bir gelini asla kabul edemezdi."

"Bu doğru mu?" Linnet ellerini kalçalarının üzerine koyarak sordu.

Piers bir kaşını kaldırdı. "Ne yani, kendi erdemlerinle mi reddedilmeyi tercih edersin, yoksa erdemsizliklerinle mi demeliyim?"

Dük'e dönerek, "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. "Altı yaşındaki iğrenç, bencil bir zorbayla evlenme arzusu duymadığımdan emin olana kadar burada kalacağız."

"Benden mi bahsediyorsun?" Gavan aniden sesini yükseltti.

Şöyle bir baktı. "Hayır, sen köpeğinle oynamaya devam et."

"Yürümeyi deneyeceğim," diye açıkladı Gavan. "Rufus bana yardım edecek." "İyi fikir," dedi Piers. "Hemşire Matilda yatağını sonsuza dek tutmayacak,

biliyorsun."

Gavan biraz tereddüt ederek ayağa kalktı ve ahırdan dışarı çıktı. Rufus peşinden ayrılmadı. Hepsi onun ahır boyunca uzanan koridorda

ilerleyişini izledi.

Piers, "Bir aşığı bir yukarı, sonra da Matilda'nın şefkatli bakımına geri dönse iyi olur," dedi.

Dük, "İzninizle," dedi, "sanırım eve döneceğim." Omuzlarını dikleştirdi ve kibarca eğildi, ama gözleri kısık ve küçüktü.

Linnet o gidene kadar bekledi ve sonra, "Onu affetmelisin," dedi.

"Neden?" Piers'ın sesi aslında yarı ilgiliymiş gibi geliyordu. "Bu ikiniz için de iyi değil."

"Sesinizin halüsinasyon görüyormuşsunuz gibi çıktığının farkında mısınız? Galler'de böyle konuşmayız. İkiniz *için de iyi*. Durun! Bu tür bir dili daha önce Aşk Ailesi'ne mensup çatlak bir adamdan duymuştum."

Ona baktı, bekledi.

"Sırf kaçıp onlara katılabilmek için Aile'nin ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Bir cevaba ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim. Hamlet monolog yaparken kendi kendine devam eder."

Piers ona iğrenmiş bir bakış fırlattı ve gitmek için döndü.

Sesini yükseltti. "Babanı affetmelisin çünkü öfke yıkıcıdır ve seni daha kötü bir doktor yapar."

"Aslında bu beni daha iyi bir doktor yapıyor. İnsanların bana yalan söylediğini fark etme olasılığım artıyor ve inanın bana, insanların bir doktordan daha fazla yalan söylediği kimse yoktur."

"Yanlış," dedi. "Eşler kazanır." Bir kahkaha attı.

"Baban o kadar afyon aldığı için üzgün. Anneni Fransa'ya götürdüğü ve sonra da boşadığı için üzgün."

Gülümsemesi neredeyse vahşiydi. "Bağımlılar genellikle olanlar için üzürlüler.

Bunu defalarca gördüm."

"Ve aileler birbirlerini affederler" dedi.

"Oh, öyle mi? Siz bu konuda ne bilirsiniz ki?"

"Annemle babam sık sık birbirlerini affetme fırsatı bulurlardı."

Ona doğru topallayarak geri döndü ve bir elini çenesinin altına koydu. "Ve sen, *sen*

Onları affedecek misin?"

Şaşırdı, gözlerini kırıştırdı. Adam elini bıraktı. "Ben öyle düşünmemiştim. Tavsiye vermek, almaktan daha kolaydır."

"Elbette onları affediyorum," dedi. Yine de sesinde bir belirsizlik vardı.

"Babanın da seninle gelmesi gerekmez miydi?" Piers doğrudan şahdamarına yönelerek sordu. "Ne de olsa bir canavar olarak özenle oluşturulmuş bir şöhetim var. Seni hiç düşünmeden Galler'in vahşi topraklarına mı gönderdi?"

"Baban eşlik ediyor," dedi. "Bir dük."

"İkimizin de sorumsuz, hatta umursamaz akrabaları var." Sesi oldukça tatmin olmuşa benziyordu. "Bu kadar hoş sohbet yeter. Size öğle yemeği vaktinin geldiğini söylemeye geldim."

"Sorumsuzluk ve sevgisizlik bir arada olmaz. Babam beni seviyor; sadece Londra'nın konforunu terk etmeyi düşünmekte zorlanıyor, hatta imkansız buluyor. Belli ki baban seni seviyor, çünkü senin huysuzluğuna ve genel sevimsizliğine katlanıyor."

"Anladığım kadarıyla aramızdaki bu küçük uyum noktasına dayanarak umutlanmamam konusunda beni uyarıyorsunuz?"

Adamın kendisine ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Adamın temiz, erkek kokusu bir okşayış gibi ona ulaştı ve kalbini hızlandırdı.

"Bence ebeveyn beceriksizliğinden daha ilginç bir bağlantımız var," dedi Piers. Bastonunu sağ elinden sol eline geçirdi. Kadın bekledi, sadece bekledi. Bir el yanağını okşadı, saçlarına dolandı. Yine de tek kelime etmeden bekledi.

Sanki bütün dünya bekliyordu; ahırın sesleri, Gavan'ın koridorda yürürken çıkardığı kararsız adımların gürültüsü, ara sıra bir atın toynaklarının çıkardığı sesler, gıcırdayan tahta ... hepsi Gavan'ın gözlerindeki niyetli bakışın önünde kayboluyordu.

"Gözlerin-" dedi ama adam onun sözlerini kesti.

Dudakları konyak gibiydi, sırtından aşağı süzülen ve nefesini kesen bir sarhoşluk gibiydi. Ve dili-

Prens dilini ağzına soktuğunda bundan nefret etmiş, tiksinimişti. Sadece babasının tüm Britanya Adaları'nda bulabildiği en katı mürebbiyenin ona öğrettiği terbiye Augustus'un suratına bir tokat atmasını engellemişti.

Ama şimdi . . .

Piers, Augustus'un yaptığı gibi dilini ait olmadığı bir yere sokmadı. Bunun yerine onun dudaklarının kenarlarında gezindi, o kadar tatlı bir dokunuştı ki kadın açıldı.

Ağzını açıp onu içeri davet etti. Adam davete icabet etmedi. Dili oyalandı, onun tadını çıkardı, dudaklarını okşadı.

Kalbi daha hızlı atıyordu ve istiyordu - istiyordu ... Dili onunkiyle buluştu, bir an için oynadı, Piers'in özünü tattı.

Sonra, nihayet, nihayet, başının etrafındaki el onu vücudunun sert hatlarına doğru çekti. Adam başını eğdi, sadece bir santim kadar, ama Linnet, bütün içgüdüleri çılgınca tetikte, hareketi, değişimi, adamın niyetini hissetti.

Öpücüğü nazik bir hayranlık değildi. Yıkıcı, arzulu bir öpücüktü, çılgınca tutkulu, çalkantılı bir dur ve teslim ol öpücüyüydü. Kolları içgüdüsel olarak onun boynuna dolandı. Kahvaltıda içtiği dumanlı çayın ve daha vahşi bir maddenin tadını alıyordu: arzu.

Bir beyefendinin bir bayana asla ve asla vermeyeceği türden bir öpücüktü. Linnet buna bayıldı.

On Beşinci Bölüm

Akşam

Linnet babasının dikkat dağıtıcı olduğu konusunda yanıliyordu. *O* bir dikkat dağıtıcıydı. Piers kaleye yeni gelen hastaya baktı, onun şişmiş karnını bile görmedi; onun yerine Linnet'in gözlerinin nasıl karardığını, mavi sinirlilikten başka bir şeye dönüştüğünü gördü.

Sadece cinsel arzuydu tabii ki. Milyonlarca erkeğin kendilerini tam bir göte çevirmesine neden olan şeyle aynı şey. Kız son derece güzeldi ve adam - Tanrı bilir neden onu istiyordu, ama istiyordu. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Birdenbire Sébastien'in sesini duydu. "Beş ay için çok irisiniz Bayan Otter. Ailenizde hiç ikiz oldu mu?" Karnının önce bir tarafına sonra diğer tarafına dokundu.

Piers kuzenini kenara iterek, "Olgun bir kavunu seçmeye çalışan birine benziyorsun," dedi. "Bir ayıyla birlikte olmadığı sürece tek bir bebek taşımadığı ortada."

Bayan Otter'ın nefesi kesildi. "Ben asla!"

"Ciddi değil," dedi Sébastien. "Bu onun hafif mizah anlayışı."

"Kalçalar burada," dedi Piers, küçük bir yumruyu göstererek. "Şu tarafta bir tane daha var, gerçi kafa da olabilir. Söylemesi zor. Ailenizde hiç ikiz oldu mu Bayan Otter? Evet, o zaman kendinize bir çift beşik almak isteyeceksiniz."

"Teyzem ve annem, ikisi de ikiz bebeklerini kaybetti." Sesi titriyordu. "Bu yüzden buraya geldim, çünkü bebekleri ölü doğmuştu."

"Ölü mü doğdu, yoksa sonradan mı öldü?" Piers sordu.

"Sonra öldü," dedi. "Sanırım. Çok küçüklerdi. Annemin, bebeklerinin ellerinin ceviz gibi olduğunu söylediğini hatırlıyorum, kabuklu bir ceviz."

"İkiniz de şu anda hayattasınız," dedi Piers. "Evinize gidin ve yatın. Önümüzdeki dört ay boyunca."

"Ne?"

"Yatağına git," dedi, kelimeleri ardı ardına sıralayarak. "Sadece çişini yapmak için kalk, muhtemelen o zaman bile kalkma."

"Bunu yapmam mümkün değil! Kocamın bana ihtiyacı var. Kayınpederim de bizimle yaşıyor; o yaşlı ve benim de-"

"Dışarı çık ve Bayan Havelock'a batı kanadında bir yatağa ihtiyacın olduğunu söyle. En azından birkaç aylığına. Bebeklerinizin ellerini o tehlikeli ceviz aşamasından geçirmeye çalışmalıyız."

"Yatak mı?" dedi, neredeyse çılgılık atarak. "Burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Burada olmayı çok seveceksin," dedi Piers ona. "Tüm hastalarım buraya bayılıyor. Sevgi dolu bakımıyla azize gibi olan bir hizmetçim var. Aslında, her an kanonlaştırılabilir."

"Aylarca öylece yatamam! Kocam bensiz yapamaz, dikiş çemberinin lideriyim ve yardım gecesini ben yönetiyorum-" Piers'in yüzündeki ifade karşısında sesi kesildi.

"Tamamen değerli olduğunuzu ve muhtemelen tüm ilçeyi rahatlattığınızı görebiliyorum. Ancak dört ay boyunca yatarsanız, bu çocuklarınızı dünyaya gerçekten nefes alarak getirme şansınız daha yüksek olur. Elbette ikizler büyük sorun yaratır, bu yüzden eve gitmeyi tercih ederseniz hepimiz bunu anlayışla karşılız. Annenizin iki tane yerine sadece sizinle daha iyi uyuduğunu söyleyebilirim."

Başını iki yana salladı.

"Emin misiniz? Belli ki annen ikinci seferde daha şanslıydı. Yukarı çık o zaman," dedi, kadın sessiz kalıp ona ters ters bakınca. Onu aklından çıkararak kapıya doğru döndü. "Bugünlük bu kadar mı? Akşam yemeği için üzerimi değiştirme zahmetine sırf tekrar tur atabilmek için girmedim."

Sébastien onu takip ederek, "Bu sabah gelen ateş vakasını sevmedim," dedi.

"Büyük olasılıkla peteşiyal," dedi Piers. "Etrafta bir sürü var." Yüzmeyi düşünüyordu. Yarın sabah.

"Bana öyle görünmüyor. Daha kötü görünüyor."

"Nasıl daha kötü olabilir? Peteşiyal ateşi olan hastalarımın yarısı ölüyor ve ben onların kanamasını bile yapmıyorum. Ayrıca, teşhis koyma konusunda hiç iyi değilsiniz, belirtebilir miyim?"

Sébastien başını salladı. "Bu adam gerçekten hasta. Hizmetçiye onu tek başına bir odaya koymasını söyledim."

"Peki," dedi Piers, merdivenlerden aşağı inmeden önce acısını hafifletmek için bir an durakladı.

"Bacağın nasıl?" Sébastien sordu.

Ona ters ters baktı. "Pantolonunun içinde taşıdığın o dal gibi alet nasıl?"

"Hiç acı hissetmiyorum," dedi Sébastien neşeyle. "Bacağının aksine, Yule ziyafetindeki sarhoş bir adam gibi yana doğru yatıyorsun."

"Saçmalık," dedi Piers, gümbür gümbür merdivenlerden inerken. Ve sonra, "Annemi gördün mü?"

"Babanı bulmaya çalışıyor, böylece onunla konuşmayarak ona eziyet edebilecek. Ve kraliçeyle buluşacakmış gibi giyinmiş."

Piers bir an durdu ve tırabzana yaslandı.

"Yüzme konusunda aşırıya kaçıyorsun," dedi Sébastien. "B i r a z a z a l t . Her gün."

Hiç şansı yok. Artık havuzda bir oyun arkadaşı vardı.

"Bunu düşüneceğim," dedi ve tekrar aşağı inmeye başladı. "Sence annem onu geri almak ister mi?"

Sébastien bunu düşündü. "Şu korselerden giymiş, göğsünü fark edemeyeceğin kadar dışarı çıkarmış."

"Teyzenizde böyle bir şeyi fark ettiğiniz için sapıksınız."

Sébastien, "Arzulayan bir şekilde dikkatimi çekmedi," diye itiraz etti. "Baban fark etti ama."

"Sadece ona eziyet ediyor," dedi Piers. Ama sesi kendisine bile belirsiz geliyordu.

"Muhtemelen onu istiyordur. Bu da iyi bir şey olur. Düşesliğe geri döner ve burada, İngiltere'de güvende olur, ben de annemi Londra'ya gönderirim."

"Neden-" Ama Sébastien'e sormanın gerçekten bir anlamı yoktu. Merdivenlerden Piers'in önünde zıplayarak iniyor, şafak vakti horoz gibi görünüyordu. Belli ki kadınları Piers'ten daha iyi anlıyordu. Yeleğindeki işlemlere bakılırsa kendisi de neredeyse bir kadındı.

Sébastien omzunun üzerinden, "Babanla aranı düzeltmediğin sürece onu geri almayacaktır," dedi. "Şu anda kendisi için olduğu kadar senin için de kızgın olmak zorunda."

"Saçmalık," dedi Piers tekrar.

Sébastien merdivenlerin dibine ulaştı ve salona döndü. Piers onun sesinin yükseldiğini duydu. "Ah, *ma tante*, sanki on sekiz yaşıdaymışsınız gibi büyüleyici görünüyorsunuz."

"Saçmalık!" Piers, ayakta durmuş eğleniyormuş gibi görünen Prufrock'a "Saçmalık!" dedi.

Annesi, göğsünün yarısına sahip bir kadın için dikilmiş olması gereken bir elbisenin içine tikiş tikiş girmişti. "*Anne*," dedi, eğilerek ve sonra parmak uçlarını öperek. Ama etrafına baktığında, tüm bu kadınsı savurganlığın hedefi hiçbir yerde görünmüyordu. "Dük nerede?"

"Kim?" dedi annesi küçümseyerek.

"Bilirsiniz: şahin burun, elmacık kemikleri, ağırbaşlı görünüm? Eskiden onun civarında yaşırdık."

Şarabından bir yudum aldı. "Sanırım yemek öncesi içkiyi pek sevmiyor. Yarın şafak vakti ayrılacağını duydum. Şato bize kalacak."

Yeterince neşeyle gülümsedi ama Piers onun gözlerindeki gölgeyi görebiliyordu. Lanet olsun, Linnet haklıydı. Muhtemelen Sébastien de. "Nişanlım nerede?" diye sordu etrafına bakınarak. Doktorlar şeri masasının etrafında kümelenmişlerdi. Sébastien ateşi tekmeliyor, çizmelerindeki yüksek cilayı tehlikeye atıyordu.

"Bilmiyorum," dedi annesi. "Belki de hizmetçilerine bavullarını hazırlamalarını emrediyordur."

"Gitmiyor," dedi Prufrock'tan bir bardak konyak alırken. "Elimi kabul etme fikriyle flört ederek beni şiddet krizlerine sürüklemeye çalışıyor. Gerçekten teklif ettiğimden değil."

Annesi gözlerinde acıma duygusuyla ona baktı. "Seninle asla evlenmeyecek, hayatım. Linnet sadece kapıdan içeri girerek Napolyon'un sarayında bir kargaşaya neden olacak. Şöhreti hakkındaki tüm bu yaygara ... kimsenin umurunda olmayacak."

"Benim için fazla iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

Annesi yelpazesini sallayarak, "*İyi* hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ama çok güzel olduğu kesin. Buraya gelir gelmez, seni tanımaya fırsat bulamadan onunla evlenmeliydin."

Prufrock gerçekten de koşar adımlarla odayı geçti ve Piers içeri kimin girmek üzere olduğunu bilerek döndü.

Linnet'in gece elbisesi belli belirsiz klasik bir tarzda kesilmişti. Piers, Romalı matronların tuniklerinin altına iç çamaşırı giymedikleri söylentisini duymuştu ve anlaşılan Linnet kostümünün bu tarihi yönünü çok ciddiye alıyordu.

Elbisesinin tülbenti o kadar şeffaftı ki, Prufrock'un kendisini anons etmesini beklerken kapının girişinde poz verirken dizinin çıkıntısını görebiliyordu. Ve göğsünün etrafındaki tülbente gelince, pek bir şey yoktu. Orada burada dantel parçaları ve göğüslerinin kabarıklığına dikkat çekmek için ince bir iş çıkaran bir dizi inci.

Dudaklarında alışılmadık bir sırıtiş hissediyordu. Annesi her şeyi bilmiyordu; o elbise onun için tasarlanmıştı.

Odanın içinde topallayarak yürümeye başladı, ama Sébastien önden gitti ve mırıldanarak "Affedersiniz, acelem var" dedi.

Böylece Piers yavaşladı. Sébastien'in Kıta Avrupası şaklabanlıklarıyla yarışmanın bir yararı yoktu; kuzeni Prufrock'tan bir kadeh şampanya aldı, böylece onu törenle Linnet'e verebilecekti. Onun elini öptüğünü görmek midesini bulandırmaya yetmişti, bu yüzden arkasını döndü ve konyak bardağını almak için büfeye doğru ilerledi.

Ona gelecekti. Bunun bir önemi yoktu, çünkü ikisi de sadece birbirleriyle oynuyordu. Onu sarhoş eden flört değil, kendisine olan benzerliği idi.

Kendi tarzında onun kadın versiyonuydu: sevimsiz. Çok güzel, çok zeki, çok sivri dilliydi.

Güzel olduğundan değil.

Ona gelmedi. Bunun yerine, çıldırtıcı bir şekilde, Sébastien'in gevezeliğini keyifli buluyor gibiydi. Beş dakika sonra babası odaya girdi, bitkin, yorgun ve pes etmiş bir adam gibi görünüyordu. Piers bu duruma, Majesteleri'nin özlem dolu bakışlarından nefret ettiğinden daha fazla içermişti.

Sonunda Sébastien Linnet'i getirdi. "Nişanlının odaya girdiğini fark etmemiş olabileceğini düşündüm."

"İyi akşamlar, nişanlım."

"Beelzebub," dedi başını eğerek. Gözlerinde gizli bir gülümseme vardı.

"Rütbem düşürüldü," dedi tembelce, arkasını büfeye yaslayarak. "Eminim insanlar geçmişte bana Lucifer demişlerdir. Beelzebub sadece daha küçük bir şeytan değil miydi?"

"Aslında, sanırım iblislerinizi karıştırıyorsunuz. Beelzebub, Şeytan'ın kendisi için kullanılan bir başka isimdir."

"Oh iyi," dedi Piers. "Ben acımasızca rekabetçiyimdir. Sanırım bunu size daha önce de söylemiştim."

"Bu kadar hoş sohbet yeter," diye araya girdi Sébastien. "Birbirlerine hırlayan köpekleri izlemek istersem, dövüşlere gidebilirim."

"Şimdi, şimdi," dedi Piers. "Linnet'e hırlayan köpek dememelisin. Babamın teklifini yüzüme vurmaya karar verdiği anda, onu kapıp götürmekte özgür olacaksın. Ama ona hakaret edersen olmaz."

Tabii ki Sébastien bu fırsatı değerlendirerek tekrar eğildi, Linnet'in elini öptü ve onun şimdiye kadar gördüğü en çekici, en hoş ve en zarif kadın olduğunu söyledi, vesaire, vesaire. Piers, Sébastien'in Linnet'in bu tür yaltaklanmalardan ne kadar nefret ettiğini fark etmemiş gibi görünmesine hayret ederek onu izledi.

Ona gülümsüyor ve elini uzatıyordu. Ama gözleri hiç kıpırdamıyordu, ona cephane gibi kullandığı o cömert gülümsemeyi verirken bile.

Bu kesinlikle Sébastien üzerinde işe yaramıştı. Piers onu hayatı boyunca tanımıştı ve yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti.

"Yeter," dedi Linnet'e. "Eğer bu bir köpek dövüşü olsaydı, sen bir mastiff olurdu ve o da sadece bir spaniel. Ağır silahlarınızı daha güçlü rakipler için saklayın."

Sébastien ona kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun Piers? Her zamankinden daha az mantıklı konuşuyorsun."

Linnet kolunu Sébastien'in kolunun arasına soktu ve güldü. "Kıskanıyor," dedi ama gözlerinden kıskanmadığını gayet iyi anlıyordu. "Çok gösterişli birisiniz lordum. İkinizin birlikte büyüdüğüne inanmak zor."

"Ben bir bardak modayım," dedi Piers.

Sébastien ve Linnet bir an onun kıyafetine baktılar. Her zaman giydiği şeyleri giyiyordu: Düz düğmeli, sade kesimli bir ceket, sade bir pantolon, beş saniyenin altında bağlanan bir boyunbağı. Buna karşılık Sébastien'in ceketinin etekleri Linnet'in elbisesinden daha geniştir. Söz konusu paltonun cıfcaflı bir hardal rengi olması da cabasıydı.

"Kandırılıyorsun," dedi Sébastien.

"Bir *bardak* moda," diye tekrarladı Piers sabırla. "Ben olmasaydım, şu anda sahip olduğun ihtişamla parlayamazdın, değil mi?"

Linnet, "Özellikle zorlama bir metafor," diye gözlemledi. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bir melez her zaman bir tazıyı daha asil gösterir, değil mi?"

"Ya da bir fino köpeği daha absürd," diye karşılık verdi Piers.

"Beni istediğin kadar aşağıla," dedi Sébastien. Linnet'e bakarken yüzünde son derece anlamsız bir ifade vardı. Görünüşe bakılırsa Linnet erkeklerin yüzündeki bu ifadeyi o kadar sık görmüştü ki, neredeyse hiç fark etmemişti; onda zaferden eser yoktu.

"İkiniz elbiseleriniz içinde daha farklı olamazdınız," dedi.

"Bizi çocukken görmeliydin," dedi Piers. "Ben zar zor yürüyebiliyordum elbette, bu yüzden Sébastien iki kat daha hızlı koşardı. Sonra büyüdükçe, benim pasaklı hallerimi telafi etmek için o da iki kat daha şık giyinmeye başladı."

"Ama ikiniz de tıpla ilgileniyordunuz," dedi Linnet. "Nasıl oldu da ilgi alanlarınızın peşinden gidebildiniz? Londra'da tanıdığım hiçbir beyefendinin bu tür bir yeteneği yok."

"Ya da herhangi bir tür?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Dans edebilirler," diye teklif etti.

"Belki de bu yüzden: Dans edemiyordum, bu yüzden insanları kesmeye başladım." "Ve insanları o kadar iyi kesemiyordu, bu yüzden onun yerine ben yapmak zorunda kaldım."

Sébastien araya girdi.

Linnet güldü. Gülüşü... pratik gülümsemesinden çok daha baştan çıkarıcıydı. Hem boğuk hem de tatlıydı, ballı sıcak konyak gibi.

"Şaka yapmıyor," dedi Piers, kahkahaya karşı kendini güçlendirmek için bir yudum daha aldı.

"*Sizin* ünlü bir doktor olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"İnsanların nesi olduğunu bulmakta iyiyimdir. Sorun şu ki bunu en iyi onlar zaten ölüyken yapıyorum. Öte yandan Sébastien, hastanın yaşadığı ve öyle kalmayı tercih ettiği türden düzenli ameliyatlarda iyidir."

Linnet Sébastien'e bir kez daha gülümsedi ve Piers zavallı adamın dizlerinin büküldüğünü görebildiğini hayal etti. "Ameliyat olmam gerekirse burada olacağınızı düşünmek çok güven verici," diye mırıldandı.

"Evet, eğer bir bacağının kesilmesini istiyorsan, bunu yapacak adam o," dedi Piers. "Bu bir suç olur," dedi Sébastien, sesi bir güvercininki kadar yumuşaktı.

Kahretsin, Piers kendini biraz suçlu hissetmeye başlamıştı. Sébastien'in koluna ve her sözüne asılan nasıl bir baştan çıkarıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Böyle devam ederse sonunda kalbi iyice kırılacaktı.

"Kes şunu," dedi Linnet'e.

Linnet ona gülümsedi.

"Ve bana bir daha asla öyle gülümseme," diye emretti. "Bu bende kusma isteği uyandırıyor ve terlikleriniz incilerle dikilmiş gibi görüldüğüne göre - aşırı bir para israfı - mide asidi onlar için iyi olmayacaktır."

Sébastien ona kaşlarını çatı. "Senin düzgün konuşma anlayışın bu mu kuzen? Eğer öyleyse, düşündüğümde de kötüsün. Bayan Thryne son derece saygılı davranılması gereken narin bir çiçek. Onun yerine bacaklarını kesmekten ve ayak parmaklarına kusmaktan bahsediyorsun."

Piers Linnet'e bir kaşını kaldırdı. İçini çekti ve Sébastien'in kolunu okşadı. "Özür dilerim," dedi. "Lord Hazretleri, flört etmekte kendisi kadar usta olduğumu çok doğru bir şekilde fark etti."

"Güzel," dedi Piers, içten bir takdirle. "Tanıdığım en çirkin konuşmacılardan biri değilsen ne olayım. Özellikle de taşıdığın ekstra mühimmat göz önüne alındığında."

"Gülümsemeyi mi kastediyorsun?" diye sordu. "Bunu çok faydalı buluyorum. Bir ara sen de denemelisin."

Sébastien şimdi kaşlarını çatıyordu. Muhtemelen Linnet'in sadece narin bir çiçek olmadığını anlamaya başlamıştı.

Piers ona, "Onun ağırlığına yetişemezsin," dedi. "O bir usta. Tüm Londra'nın onun elinin altında bir prens olduğunu düşünmesine şaşmamalı."

"Bu aileden gelen bir şey," dedi Linnet. Bir an için neredeyse utangaç görünüyordu. Sébastien'e, "Cerrahi uygulamalarınız hakkında daha fazla şey duymak isterim," dedi. "Enfeksiyonu önleyemediğinizi söylediniz. Ne tür şeyler denediniz?"

Piers sık sık kuzeninin biraz aptal olduğunu düşünürdü ama iş cerrahiye gelince onu asla küçümsemezdi. Sébastien o güne kadar gördüğü en iyi cerrahı; konsantrasyonu hiç bozulmuyor, parmakları hızlı ve inanılmaz derecede becerikliydi.

"Enfeksiyonla ilgili bir sorunumuz olmasaydı," diyordu Sébastien, "sanırım şu anda hayal bile edemeyeceğimiz şekillerde müdahale etmek mümkün olurdu. Örneğin, batı kanadında midesinde şişlik olan bir kadın var. Neredeyse kesin olarak bir tümöre neden olan bir çeşit kanser, bir tür büyüme. Muhtemelen bir elma büyüklüğünde ya da daha büyük."

"Tümörden eminim," diye söze girdi Piers. "Elbette birkaç ay sonrasına kadar boyutunu kesin olarak bilemeyeceğim."

Linnet gözlerini kırıştırdı ama çoğu kadının tıp pratiğinin zorunluluklarıyla ve adamın diseksiyona olan merakıyla karşılaştığında yaptığı gibi irkilmedi ya da ciyaklamadı.

Sébastien, "Enfeksiyonu kontrol edebilecek bir şeyimiz olsaydı, midesini açabilir ve tümörü kesip çıkarabilirdim," dedi. "Evine dönebilir ve hayatını yaşayabilirdi."

Piers kuzeninin özellikle ameliyattan bahsederken çok çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir tutam saçı alnına düşmüştü ve gözleri parlıyordu.

Belki de konuyu başka bir yere çekmeliydi. Linnet belli ki büyülenmişti.

"Alkol işe yaramıyor mu?" diye sordu. "Sahadaki askerlerin yaralarının üzerine brendi döktüklerini ve bunun enfeksiyon riskini azalttığını okumuştum."

"Yeterince iyi değil," dedi Piers. "Daha genç ve daha az hastalıklı olduğumuz zamanlarda elimizden gelen her şeyi denedik. Ama hastalarımız üzücü bir sıklıkta ölüyordu."

"Neredeyse hepsi," dedi Sébastien. Şimdi yüzü, kadınların çok çekici bulduğu türden tatlı bir sıkıntıya bürünmüştü. Piers kendi hayatı buna bağlı olsa bile böyle bir ifade takınamazdı. Elbette, Sébastien gerçekten ciddiye. Hastaları öldüğünde gerçekten perişan oluyordu.

"Biz de durduk," dedi Piers. "Sébastien ceset sayısına dayanamadı."

"Uzuvlar bir yana," dedi Sébastien. "Ama vücudun iç kısmı çok fazla risk taşıyor."

"Zavallı kadın," dedi Linnet.

Piers kimin hakkında konuştuklarını unutmuştu. "Ah. En azından buraya geldi. Ona o kadar çok afyon verdik ki hiç acı hissetmiyor."

"Uyandı mı?"

"Neredeyse hiç. Bu da onun için açık ara en iyi durum. Mide kanseri - eğer varsa- özellikle acı verici bir hastalık gibi görünüyor."

"Peki ya ailesi?"

Omuz silkti. "Bunu bilemem. Belki de hiç kimsesi yoktur." "Hastaların hiçbirinin ailesi yok mu? Kimsenin ailesi yok gibi görünüyor. ziyaretçiler."

"Bu Hemşire Matilda'nın alanı. Gerçekten bilemem."

Linnet'in gözleri kısıldı. "Bayan Havelock'un çok kararlı fikirleri var gibi görünüyor. Hastalarınıza ziyaretçi kabul etmelerine izin verilmediğini söylemiş olması mümkün."

"Oh, o bunu yapmaz," dedi Sébastien. "Oldukça kaba biridir ama iyi bir kalbi vardır."

Bu Sébastien'di. Her zaman insanların içindeki iyiliği görürdü.

Piers, "Aslında çok iyi bir kalbi yok, eğer bununla insani sempati kapasitesini kastediyorsanız," dedi. "Cazibeden tamamen yoksun olduğu için onu yanımda tutmamın bir nedeni de bu. Çılgılık atan bir çocuğu gözünü bile kırpmadan zapt edebilir."

"Çılgılık atan bir çocuk mu?" Linnet ürperdi. Demek yumuşak bir noktası vardı.

"Gavan kırık bacağını düzeltmek zorunda kaldığımızda çok çılgılık attı," dedi Piers. "Ama şimdi ona bir bakın. Çılgılık atmayı bıraktı ve tekrar yürüyor. Çocuk yakında evine dönecek."

"Evet, ama ne zamandır annesini görmesine izin verilmeden burada tutuluyor?"

Sébastien kaşlarını çattı. "Bunu araştıracağım, Bayan Thryenne." Ona umutsuzca şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne kadar nazik bir ruhunuz var. Piers ve ben aylardır bu soruyu hiç düşünmeden o odaya girip çıkıyoruz."

"Bakmanız gereken hastalarınız var, Ördek Yavruları'ndan bahsetmiyorum bile," dedi odanın diğer ucunu göstererek. "Bayan Havelock'a ziyaretçileri sorabilirim."

"Ördek Yavruları mı?" Sébastien sordu.

Ama Piers çoktan kıkırdamaya başlamıştı. "Şu aptal çocuklar," dedi Penders, Kibbles ve Bitts'e başını sallayarak. Leydi Bernaise'in etrafında dolanıyorlardı, muhtemelen annesinin coşkulu göğüs gösterisine dalmışlardı.

"Oh, anlıyorum," dedi Sébastien. "Sanırım Piers'i bir anne ördekmiş gibi takip ediyorlar. Tatlı, sevimli bir anne ördek."

"İnsanın hayal gücünü zorluyor," diye onayladı Linnet. "Ben *bu* gülümsemeyi daha çok seviyorum," dedi Piers ona.

Ortadan kayboldu.

"Bu kötü, alaycı küçük bir gülümsemeydi," diye devam etti. "Gerçek seni gösteriyordu."

Gözleri kısıldı ve bir an için suratına bir kadeh şampanya patlatılacağını sandı. Ama Prufrock akşam yemeği için gongu çaldı ve

Sadece omzunu ona çevirdi ve Sébastien'le birlikte, onun koluna yapışarak uzaklaştı.

Yemekten sonra Piers'in annesi ayağa kalktı ve eski kocası da dahil olmak üzere masadaki herkesi kapsayan pırıltılı, geniş bir gülümsemeyle, "Neden birlikte salona çekilmiyoruz? Prufrock küçük bir eğlence ayarlama nezaketini gösterdi."

Yüzüne bir kez baktığında *annesinin* aklında şeytani bir plan olduğunu anladı.

"Dans!" dedi biraz sonra, pistin temizlendiğini ve Prufrock'un piyanonun başına geçtiğini, ona kemanıyla ot gibi görünen bir uşağın eşlik ettiğini görünce. "Ne kadar naziksiniz *anne*. Ben de tam bunu bekliyordum."

Annesi bir yasemin bulutu içinde ona doğru süzüldü. "Hayatım, dünya senin etrafında dönmüyor ve sana öyle bir izlenim verdiğem özür dilerim. Şimdi şuraya otur ve bacağına dinlendir. Sébastien benimle dans edecek elbette."

"Elbette," diye yineledi Piers, otururken, çünkü insanın annesi bir komedi sahnelemeye karar verdiğinde, neden bundan zevk almayalım?

Babası kanepenin diğer ucundaki düz arkalıklı sandalyeye oturdu ve izledi. İzlemiyormuş gibi bile yapmadı, sadece oturdu, gözleri eski karısının yerde vals yaparak dönmesini ve yeğenine bakıp gülmesini sabitledi.

Piers bir süre sonra, "Ayaklarının üzerinde hiç olmadığı kadar hafif," dedi. Dans edenleri izlemektense sohbet etmeyi tercih ederdi. Bir kere Bitts'in Linnet'e sırtarak bakması onu sinirlendiriyordu. Bitts'i ne kadar beceriksiz olursa olsun bir doktor olarak düşünmek hoşuna gidiyordu, genç bir yiğit olarak değil.

"Annen mi?" Babası başıyla onayladı. "Onu on yedi yaşındayken görmeliydin. Bir söğüt kadar inceydi, gözlerindeki ışıltı odadaki tüm erkeklerin ona aşık olmasına neden oluyordu."

"Onu dansa kaldıracak mısın?"

Babası ona baktı, dudaklarında küçük bir bükülme vardı ve Piers bunu kendi yüzünde de defalarca hissettiğini şaşkınlıkla fark etti. "Oh, soracağım. Eğlenceyi o ayarladı ve beni reddetmesine izin vermemem centilmenlik dışı olur. O zamanlar vals yapmıyorduk elbette."

"O zamanlar mı?" Piers pek de akıllıca olmayan bir ifadeyle tekrarladı.

"Toplulumun tüm kurallarını çiğnedim," dedi babası. "Tanıştırılmayı, dansa katılmasını istemeyi beklemedim. Sadece onu piste çektim."

"Peki, git o zaman," dedi Piers. "Onu yere yatırın."

"Çekilmek istemiyor. Beni geri çevirme şansı istiyor." Evet, Piers bu alaycı gülümsemeyi kesinlikle tanımıştı. Kendisininkiydi.

Dük, "Ve benim günahlarım onun bu zevki hak ettiği anlamına geliyor," diye ekledi.

Annesi babasıyla dans etmeyi reddedebilirdi ama Sébastien Linnet'le dans etme şansını geri çevirmeyecekti ve Sébastien nişanlısının kulağına fısıldarken bir kanepede oturup *onu* izlerse lanetlenirdi.

Gitmek için ayağa kalktı ve sonra tereddüt etti. "İyi şanslar," dedi babasına. Dük, "Bunun için çok geç," dedi. "İyi geceler."

On Altıncı Bölüm

Sen bir domuzsun," diye Piers'i bilgilendirdi Linnet. Burnunu gıdıklaştırmaya dişe yüzüne bir kurdele sarkıtarak onu uyandırmıştı.

"Sana sıcak çikolata getirdim."

"Bu senin domuzluğunu biraz olsun hafifletir," dedi ve çikolatasını içebilmek için kendini arkalığa doğru itti. Ve Piers'i gizlice izledi, gerçi neden böyle kaba bir karakter tarafından kandırıldığını söyleyemezdi.

Ama bütün gece rüyasında bir doktorun kendisini öptüğünü gören bir kadın, üstelik sadece öpmekle de yetinmeyip, büyülenmemiş gibi davranamaz.

"Sébastien'e karşı böyle ölü bir tavır takınma," dedi. Adam hâlâ kızın gözleriyle karşılaşmamıştı. Onun yerine kurdeleyle küçük bir çocuğun oynayabileceği gibi oynuyor, onu düğümlüyor ve gücünü test ediyordu.

"O kurdeleyi mahvediyorsun ve en sevdiklerimden biri."

"İpekten mi yapılmış?" Bir düğüm daha attı.

"Tabii ki. Neden?"

"Cerrahi prosedürler sırasında hastaları masaya bağlamak için daha iyi bir şeye ihtiyacımız var. İp kullanıyoruz ve daha sonra yanıklardan şikayet ediyorlar. Belki ipek işe yarar." Ayaklıkların kenarına sürterek tekrar test etti. Hemen ikiye ayrıldı.

"Tanrı aşkına," dedi Linnet. "Bunu kırmak zorunda mıydın? İplerin etrafına ipek sarın."

"İyi fikir. Sébastien hakkında ne dediğimi duydun mu?"

"Evet. Oyun arkadaşını kaybetmekten mi endişeleniyorsun?"

Piers homurdandı. "Keşke bana sürekli seslendiğin çocuk ben olsaydım."

"Neden?"

"Otuz, en fazla kırk yıl içinde enfeksiyonu kontrol edecek bir şeyimiz olacak. Cerrahi devrim yaratacak."

"Kaç yaşındasın, otuz mu? Yetmiş beş yaşında masaya yaslanmı ş ameliyat yapıyor olabilirsin."

"Titreyen ellerimle hastamın burnunu koparıyorum," diye söze girdi.

"Sana çocuk diyorum çünkü ailesi onu hayal kırıklığına uğratmış ve onlara borcunu ödemeye kararlı bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Annemi seviyorum." Onu gerçekten dinliyor gibi görünüyordu. Ama sonra Linnet, Piers'in doğasında dinlememek olmadığını fark etti.

"Elbette anneni seviyorsun. Ama babanı da seviyorsun. O da seni seviyor."

"Sabahın bu erken saatinde tüm bu hassas duygular midemi bulandırıyor." "Midenizle ilgili sorunlarınız var gibi görünüyor," dedi dikkatle.

"Belki de Sébastien otuz yıl *sonra sizi* ameliyat ediyor olacak."

"Lanet olsun, umarım değildir. Geldiği kadar iyi, ama hoş bir mesele değil. Gidelim, olur mu? Bu kadar samimiyeti kaldıramam, hele de yatmadığım bir kadınla."

Linnet çikolatasını içti ve sonra ayaklarını yataktan dışarı salladı. Piers'in asla sevişemeyeceği fikri onu gerçekten üzmüştü. "Bacağını ve diğer yerlerini nasıl yaraladın?" diye sordu ekranın yanına giderek. Bir gece önce giysilerini dışarı çıkarmıştı.

Cevap vermeyince arkasını döndü ve onu arkasından bakarken buldu. "Ne oldu? Sıcak çikolatayı mı döktüm?"

"Geceliğin neredeyse şeffaf," dedi, sesi alçak ve gür çıkıyordu. "Kalçalarını görebiliyorum."

Kendini perdenin arkasına attı, midesinde bir sıcaklık ve buna karşılık gelen bir üzüntü hissetti. Aslında hiçbir zaman bir erkekle yatmak istememiş olan kendisi (eğer gerçeği kendine itiraf ettiyse), kendisini bir erkekle yatakta hayal edebiliyordu.

Piers.

Piers, ki o acizdi. Bu ironilerin en acımasızıydı.

"O *kalça* kelimesinden **h o ş l a n m ı y o r u m**," dedi, sesini kontrol ederek en ufak bir arzu belirtisinin bile ortaya çıkmamasını sağladı.

"Bu bir doktor kelimesi."

"Hangisini tercih edersin? Popo mu? Göt mü? Kıç mı?" "Alt, sanırım."

"Sanırım *kıç*ı seviyorum. Çok yuvarlak bir sesi var. Yuvarlak ve tatlı."

Linnet elbisesini başının üzerine çekti ve etrafına yerleşmesine izin verdi. Sonra arkasına uzandı ve poposunu yokladı. Kesinlikle yuvarlaktı. Umarım çok da tatlıdır.

Dışarı çıktı ve tuvalet masasına doğru yürüdü. "Sadece saçımı taramam gerekiyor. Bugün örmeye karar verdim, bakalım çok karışmasını önleyecek mi? Eliza'nın başına bela açıyor."

Linnet'in arkasından yaklaştı ve ona sormadan düğmelerini iliklemeye başladı. Linnet fırçayı saçlarının arasından geçirdi ve sonra adamın camdaki gözlerine takılıp durakladı.

"Sanki on yıldır evliymişiz gibi," dedi orantısız bir gülümsemeyle.

"Hiç evlenmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" "Ben bir anlam göremiyorum."

"Neden olmasın?" Sonra nedenini anladı. "Çocuk sahibi olamadığınız için mi?"

"Kurum tam olarak bunun için tasarlandı," dedi. "Başka türlü bir anlamı yok."

Ağzını açtı ama bir insan düşmanına karşı aşkı, hatta arkadaşlığı savunmak istemediğini fark etti. Ayrıca, aşk ve evliliğin genellikle çok az ortak noktası olduğu konusunda Piers'e katılıyordu. Yarım kurdeleyi örgüsünün alt kısmına bağladı ve ayağa kalktı. "Gidelim mi?"

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu saç örgüsüyle on dört yaşında gibi görünüyorsun.

Çoraplarını da çıkarmışsın."

"Bunun bir anlamı olmadığı konusunda hemfikirim. Zaten evden çıkarken kimseyi görmüyoruz."

"Prufrock, personelin sabahın köründe kalkıp gitmesi gerektiğine inanan uşaklardan değildir."

Linnet elini Piers'in kolunun altına sokarken, "Çok sıra dışı bir uşak," dedi.

"Sana söylemiştim. O bir uşak değil; babam için çalışan bir casus." "Ama babanın evinde neden bir casus var?"

Piers omuz silkti.

"Omuz silkmeyi bırak; bir sorudan kaçmak istediğinde bunu çok sık yapıyorsun. Babanın evinde neden bir casus var?"

"Sanırım burada neler olup bittiğini bilmek istiyor."

"Annenizin evinde de bir tane olduğunu söylemiştiniz."

"Evet."

"Hâlâ ona aşık, biliyorsun. Ve bu duygu karşılıklı." "Sébastien de bana aynı şeyi söyledi. Kendi kararlarını kendileri vermek zorunda kalacaklar. harekete geçmek isteyip istemedikleri hakkında."

Linnet ona baktı ama çenesinden bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini anladı. Ayrıca, bu gerçekten de onu ilgilendirmiyordu. "Bana kaledeki odaların çeşitli hastalıklara göre düzenlendiğini söylemişsiniz."

"Cinsiyete göre de öyle," dedi, ileri doğru adım atmadan önce bastonuyla yoldaki bir taşı devirdi. "Hastalar edep ve terbiye konusunda çok sinir bozucu."

"O zaman Gavan neden Bay Hammerhock'un yanında? Bana Bay Hammerhock'un Hammerhock bulaşıcı olabilir."

"Pek olası değil. Peteşiyal ateş, deri lezyonları açıldıktan sonra bulaşıcı olmaktan çıkıyor gibi görünüyor. Ben sadece ona aşık olmanı engellemeye çalışıyordum. Büyüleyici kızarıklıkları onu her kadın için tehlikeli yapıyor. Geliştirdiği sevimli pelteklikten bahsetmiyorum bile. Ne yazık ki dün gecedan itibaren kayboluyor gibi görünüyor."

"Sanırım bugün hava daha sıcak," dedi Linnet son dönemeci dönüp nöbetçi kulübesini geçip havuzu görebildiklerinde.

Piers gözlerini kısarak, "Gökyüzünü sevmiyorum," dedi.

"Bunun nesi var? Hiç bulut yok." Adamın kolunu bıraktı ve düğmelerinin çözülmesi için arkasını döndü.

"Bu düşünceli renk fırtına anlamına geliyor. Belki de."

"Olabilir mi? Sen bir hastalık teşhisçisisin, hava durumu değil." Elbisesini çıkardı. "Sadece soyun, olur mu? Dün gece yüzme antrenmanı yaptım."

."

"Yaptın mı?"

"Yerde. Eliza içeri girdi ve aklımı tamamen yitirdiğime dair şüphelerini doğruladı." Havuza bakan kayaya doğru koştu.

"Yavaşla. Beni sakat gibi hissettireceksin."

"Var olmayan duygularını yaralayarak mı?" diye alay etti. Kayanın en ucuna kadar ilerledi. Denizden hafif bir rüzgâr esiyor, havaya bir tür tuzlu ateş katıyordu.

Piers botlarını çıkarıyordu. Ona bir kez baktıktan sonra soyunmaya devam etti. Kadın inatla tekrar bakmasını istiyordu. Rüzgârın kombinezonunu vücuduna göre şekillendirdiğini ve her kıvrımını ortaya çıkardığını söyleyebilirdi. İstiyordu ki . . .

Bir suçluluk duygusuyla ne kadar zalimce davrandığını fark etti. Asla zevk alamayacağı bir şeyi onun önünde sergilemek gerçekten de kabalıktı.

Dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Piers gömleğini çıkarıyordu ve suya bakıyormuş gibi yaparak onu izledi. Göğsü çok güzeldi, bir tutam saç tam pantolonunun içine girerken koyulaşıyordu. Parmakları ona dokunmak için titriyordu, parmaklarını göğsünde, sırtında, aşağıya doğru gezdirmek için-

Kalçalar. Ya da belki de bir erkeğin arkası için doğru kelime kıştı, diye düşündü, pantolonunu ve gömleğini kenara koymak için dönmesini izlerken.

Bir an sonra ikisi de suya dalıyorlardı. Ölümcül bir soğuk hissetmektense, düşüşün heyecanını, suyun onu şok edişini, sanki suya çarptığı ana kadar uyuyormuş gibi hissetmeyi seviyordu.

Ve sonra Piers'in onu yukarı çekip vücuduna yaslamasına bayıldı. Ama orada uzun süre kalmasına izin vermedi.

"Bir elin yan tarafta olsun," diye bağırdı. "Şimdi yüzmeyi dene."

Derin bir nefes aldı ve havuzun kenarından uzaklaştı. Ve hemen battı.

Onu tekrar yukarı çekti ve tekrar yana doğru itti. "Bir süre yüz ve sonra kollarını hareket ettirmeye başla," diye emretti. "Ve tekmelemeyi unutma."

O kadar şiddetli titriyordu ki hareket edemeyeceğini düşündü ... ama etti. Bir an sonra suyun içinde ilerliyordu: yavaşça ama batmadan ilerliyordu. Piers yanında durmuş, çoğunu duyamadığı talimatlar yağıdırıyordu. Ama sonunda anladı, kollarının ayrı ayrı, yukarı ve aşağı hareket edişini, başını yana çevirişini, bacaklarını-

Bacaklarını o zeki elleriyle, cerrah elleriyle kavradı ve nasıl tekmeleyeceğini göstermek için düz tuttu.

Zayıf bir aptal olduğu için anında yüzmeyi düşünmeyi bıraktı ve ellerini yukarı, *yukarı* kaydırılmayı düşündü.

O yapmadı.

Beş dakika sonra havuzun karşısına kadar gelmeyi başarmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu ve sırtımdan duramıyordu.

"Aynı yoldan geri dönmek için iyi misin?" diye bağırdı.

Cevap vermeden yan taraftan itti ve suyun içinde geri dönmek için mücadele etmeye başladı. Yarı yolda gözleri yanmış, ağzı tuzlu suyla dolmuş ve kolları bitkin düşmüştü.

Başının üzerinden bir dalga geçti ve tereddüt etti, batmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Piers'ın kolu onun beline dolandı. "Yeterince iyi," dedi kulağına. "Hadi gel." Onu önce yana, sonra da kendi bedenine doğru çekti. Annesine yapışan bir bebek gibi doğal bir şekilde ona doğru kıvrıldı. Adamın sert bedeninin kızınkine karşı hissettiği duygunun anneye özgü hiçbir yanı yoktu.

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi. "Dans etmekten başka bir şey yapmayan biri için çok fazla efor sarf ediyorsun."

Kalbinin neden hızla çarptığını açıklamayacaktı, bu yüzden onun kendisini havuzdan çıkarmasına izin verdi ve dalgaları küvetteki dalgalardan daha fazlası değilmiş gibi kenara atarak suyun içinden geri dönmesine bile bakmadı.

Linnet'in bacakları vıcık vıcık ekmek pudingi gibi hissediyordu. Belki de haklıydı. Prufrock'un aşağıya gönderdiği havlu yığınının buldu ve hepsini tekrar aldı.

Gerçekten de Prufrock'a Piers için fazladan bir havluya ihtiyaçları olduğunu söylemeliydi. Ama kayanın üzerine uzanırken, ona vermek için vücudundan bir havlu çıkarmaktan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Ya da vücudundan iki tane.

Bu onun bakmasını sağladı. Sanki damarlarındaki kan şarkı söylüyormuş gibi, kendisini şiddetle canlı hissetmesine neden oldu.

Elbette, annesinin görevlerine bu kadar neşeyle gitmesinin nedeni de buydu. Kendini canlı hissetmesini sağlıyorlardı. Zavallı annem.

Linnet, annesinin kahkahalarını hatırlayarak havlu yuvasında bir tarafa döndü. Linnet'in Piers'in yanında hissettiği türden bir zevke bağımlı olmalıydı. Piers'ın babasının afyon bağımlısı olmasını açıklamak kadar kolaydı bu.

Bu kadar basit.

Ve Piers haklıydı: Annesini, yabancı erkeklerle birlikte olmayı kızıyla birlikte olmaktan daha çok istediği için hiç affetmemişti. Öyle ki yağmurlu bir gecede bir adamla buluşmak için yola çıkmış -kim olduğunu asla bilememişler- ve arabası bir kazığa çarpınca ölmüş.

Ben bunu asla yapmazdım, diye düşündü Linnet. *Asla... ama bu anlayamayacağım anlamına gelmiyor.* Piers'ın dokunuşu kanını alev alev yakarken değil.

Kalbinin etrafında bir yerlerde, su kadar buz gibi bir boşluk hafifledi ve düştü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Linnet, rüzgâra ve

Omuzlarının altındaki sıcak kaya, balık ve deniz kokusu, annesinin anısı.

Piers sırlıslıkla bir halde geldi ve yüzüne soğuk su çarptı. "O havlulardan birini paylaşmayı mı planlıyorsun? Benim vücudumun seninkinden çok daha büyük olduğu gerçeğini boş ver."

Havluyu başından çekti ve ona verdi. "Bir tane daha lazım," dedi saçlarını ovuşturarak.

Ayaklarına sarılı olanı ona verdi.

"Kaç kişinin ayak parmaklarının düşmesine neden olan hastalıkları olduğunu biliyor musunuz? Başka bir havlu istiyorum."

Linnet gözlerini kırıştırdı. "Ayak parmaklarım sıkıca bağlı."

Gözlerinde kötücül bir şey vardı, tüm vücudunun tepki vermesine neden olan ilkel bir şey. Anında. Kendini bir racanın ayaklarının dibinde yatan köle bir kız gibi hissediyordu, kemiksiz ve iradesiz.

"Bir havlu daha," diye sordu.

Acele etmedi, havlunun kenarını omuzlarının altından çekti, biraz yana yuvarlandı, kendini bir hediyeymiş gibi açtı. Islak kombinezonun altında meme uçlarının görüldüğünü anlamak için aşağıya bakmasına gerek yoktu. Adamın bu görüntüyü yuttuğunu anlamak için yukarı bakmasına gerek yoktu.

Havluyu ona doğru fırlattı ve kollarını başının üzerine koyarak arkasına yaslandı.

Vücudunu ovuşturdu, tüm bu süre boyunca en ufak bir pişmanlık ya da edep kırıntısı olmadan ona baktı. "Sen," dedi sonunda, havluyu beline sararak, "sen-"

Başını yukarı kaldırdı. "Lanet olsun!"

On Yedinci Bölüm

Linnet doğruldu ve Piers'in ufka doğru sabitlenmiş bakışlarını takip etti. Onlara doğru gelen bir tür karanlık kütle vardı, sanki gece gökyüzü birdenbire ortaya çıkmış, denize inmiş ve-

Piers onu ayağa kaldırdı ve diğer eliyle bastonuna uzandı. Sonra kızın elini bıraktı. "*Koş! Koşabildiğin kadar hızlı kaleye geri dön.*" Omzunun üzerinden geriye baktı. Karanlık, kaynayan bulut yaklaşıyordu, o kadar yakındı ki hareket ettiğini görebiliyordu. Ama esrarengiz olan şeydu ki Karşıdaki gökyüzü hâlâ maviydi, güneş hâlâ parlıyordu.

Patikadan yukarı çıkmaya başlamıştı. "Linnet!" diye bağırdı, arkasına bakmadan. "Kaç, seni aptal!"

Onun peşinden fırladı. Üç çatalı bir koşu şeklinde oldukça hızlı ilerliyor, bastonunun kayaların neresine indiğini kontrol etmek için dikkatle zemini izliyordu. Ona yetiştiğinde tekrar arkasını döndü.

Bulut siyah değildi. Bir tür koyu yeşil-maviydi ve sanki canlıymış gibi kabarıyordu. Hayranlığın yerini korku almıştı. Tekrar Piers'in peşinden koştu. "Bu da ne?" diye sordu. "Nedir bu?"

"Hava durumu," dedi sertçe. "Lanet olası Galler havası, i ş t e bu. Lütfen koşmaya başlar mısınız?"

"Sensiz gitmiyorum," dedi. Bulutun önünde koşan bir rüzgâr onlara ulaştı ve kelimeler ağzından kopup gitti.

Omzunun üzerinden bir bakışla Linnet kaleye varamayacaklarını anladı. O bulutun içindeki her neyse okyanusun mavi kısmını yiyip bitiriyor, vahşi bir hayvan gibi kıyıya doğru hızla ilerliyordu. Yine de, garip bir şekilde, güneş tam üstlerindeki gökyüzünde hâlâ parlıyordu.

Piers Şimdi daha da hızlı gidiyordu, sol bacağının g¼c¼ kendini ileri doğru iterken a¼ıkça g¼r¼l¼yordu. "N¼betçi kul¼besi," diye bağırdı, s¼zc¼kleri r¼zg¼rın uğultusu i¼inde g¼çl¼kle anlaşılıyordu. Neredeyse patikanın kıvrımına varmışlardı ve hemen ¼tesinde k¼ç¼k bir bina duruyordu.

R¼zg¼r onları arkadan itiyordu ve Linnet aniden buz gibi yağmurun iğne u¼larının omuzlarına ve sırtına ¼arptıđını hissetti. Piers, imk¼nsız bir şekilde ¼yle bir hızlandı ki, ¼ne ge¼ti. Sonra kapıda durdu, kapıyı ¼ekerek a¼tı, Linnet nefes nefese kalırken ona doğru uzandı, elini tuttu ve onu ¼yle g¼çl¼ ¼ekti ki ayakları yerden kesildi.

Kapıyı arkalarından ¼arparak.

Bir saniye boyunca evin loş karanlığında birbirlerine baktılar. Sonra sanki silah patlamış gibi, ahşap kapı o kadar g¼çl¼ darbelerle sarsıldı ki ¼erçevesi g¼zle g¼r¼l¼r şekilde titredi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Linnet. "Bu da ne b¼yle?"

"Selam," dedi Piers, d¼n¼p topallayarak odaya girerken. "İşte bu y¼zden bu evin panjurlarını her zaman kapalı tutuyoruz." Durakladı ve başını eğdi. "Seslerine bakılırsa tenis topu b¼y¼kl¼đ¼ndeler."

Linnet, "B¼yle bir şeyi hi¼ duymamıştım," diye haykırdı. şaşkın şaşkın kapıya baktı. Sanki dışarıdan y¼zlerce yumruk vuruluyormuş gibi, sanki vahşi bir kalabalık i¼eri girmeye ¼alıřıyormuř gibi sallanıyordu.

"Ama Galler havasını duymuşsunuzdur. İki ya da ¼ç saat i¼inde biter diye d¼ř¼n¼yorum. Hizmetçinizin y¼zmeye geldiğinizden haberi var mı?"

Linnet başını salladı.

"Prufrock ona endişelenmemesini s¼yleyecektir; bu yeterince sık oluyor ki ona bir arama ekibi g¼ndermemesi talimatını verdim. Hastalarım Sébastien'in şefkatli bakımıyla idare etmek zorunda kalacaklar."

Linnet, r¼zg¼r eve daha fazla dolu savururken, yeniden başlayan ¼eki¼ sesleri arasında, "¼rdek Yavrularınız ona yardım edecek," dedi. Tepki ve soğuk y¼z¼nden titrediğini fark etti. "Acaba burada giysi ya da battaniye olabilir mi?" diye sordu dışleri takırdayarak.

Piers arkasını d¼nd¼ ve takdirk¼r bir tavırla baktı. "Havlularınızı mı unuttunuz?"

Linnet kollarını kendine sararak, "Donuyorum," dedi. "Battaniye mi?"

Bastonuyla ř¼minenin solundaki kapıyı işaret etti. "Ateş yak," diye yalvardı. "L¼tfen."

"Nasıl emrederseniz," diye karşılık verdi. Ama bastonunu kenara bıraktı ve şömineden bir çakmaktaşı aldı. Neyse ki zaten çıra parçaları ve birkaç odunla döşenmişti.

Linnet kapıyı iterek açtığında küçük bir yatak odası buldu. Büyük bir yataktan başka bir şey yoktu, penceresi iç tarafa bakıyordu, böylece panjurlar doludan etkilenmiyordu.

Kapının yanında bir dolap buldu ve kapağını açtı. Raflar boştu, ama bir köşeye toplanmış bir kumaş yığını vardı. Parmakları soğuktan titreyerek onu çıkardı ve bunun bir erkek gömleği olduğunu gördü. Piers'in giydiği türden, ince ketenden yapılmış bir gömlek değildi. Ev dokumasıydı, kalın freize.

Dikkatle kokladı ve buruşuk olsa da temiz olduğunu fark ederek rahatladı. Donmuş, ıslak iç çamaşırını bir saniyede çıkarmıştı. Ama hâlâ nemliydi, bu yüzden başını kapıdan dışarı uzattı. "Piers, kullanabilir miyim-"

Ancak gözden kaçırdığı şeyi görmek için. Marchant Kontu Piers Yelverton cırılçıplaktı.

Şöminenin önünde çömelmiş, çakmak taşını ateş taşına vuruyordu.

"Havlun mu?" diye sordu. "Rüzgar aldı götürdü."

"Senin küçükleri de mi aldı?"

"Onları açık bırakmayı unutmuş olmalıyım. Çıplak yüzmeye alışkınım." Adam ona baktı, gözleri Fransız konyağı kadar sıcaktı. Sanki o konyağı içmiş gibi, sıcaklık boğazından aşağıya, göğüslerine, karnına, daha aşağılara kaydı. Bakmaktan kendini alamadı. Adamın tüm vücudu kaslıydı; bacakları, sırtı, omuzları...

"Bir şey kaçırmaman için ayağa kalkmamı ister misin?" Sesi eğleniyordu ama içinde vahşi, derin, erkek ve tehlikeli bir şeyler vardı.

Linnet'in bütün vücudu buna tepki verdi. Hafif bir parıltı, brendi benzeri bir neşe, bacaklarında biriken bir tür çaresiz sıcaklığa dönüştü. "Hayır!" diye nefes nefese kaldı. "Havlunuz yoksa boş verin." Adamın hareket etmeye başladığını gördü ve saf içgüdüğü onu yatak odasına geri döndürdü, kapı kapandı.

Kapının tahtası sırtına ve poposuna sertçe vuruyordu. Çıplağım, diye düşündü. Çıplağım ve çıplak bir adamla bir evdeyim ve ihtiyacım olan-

Linnet gömleği iki saniye içinde başına geçirdi. Dizlerine kadar iniyordu ki bu yeterince skandaldı. Göğüsleri düğmeleri biraz zorlasa da kalın kumaş vücudunu oldukça iyi gizliyordu. Gömlek ince göğüslü bir erkek için yapılmış gibiydi, bu da Piers'in tek giysilerini almasına izin verip vermemesi gerektiği ikilemini çözdü. Onun göğsü kesinlikle ince değildi.

Yatağa geri döndü. Kaba bir battaniyeyle örtölüydü; onu geri çekerek kaba bir çarşaf buldu. Ön odadaki o kocaman çıplak adamın üzerini örtecekti ve önemli olan tek şey de buydu.

Çarşafı yataktan çekti, kapıyı açtı ve bakmadan içeri itti.

Piers'in sesi ahşap kapının arkasından, rüzgârdan bile net bir şekilde geliyordu. "Bu da ne?"

"Giy şunu," diye bağırdı. "Gerek yok."

"Evet, bir ihtiyaç var." Kapı elinin altında hareket etti. "Ve o çarşaf vücuduna sarılmadan buraya gelme!"

Kapı açıldı ve onu geriye doğru itti. "Bir masa örtüsü buldum." Beline mavi bir bez bağlamıştı.

"Çarşaf daha iyi olurdu," dedi Linnet, gözleri içgüdüsel olarak Piers'in geniş göğsünde gezindi. Daha aşağıya baktı ve nefesi kesildi. "Bu çok uygunsuz!"

Masa örtüsü Piers'in sağ kalçasının üzerinde gösterişli bir şekilde düğümlemişti, ama yine de -şunu- zar zor örtüyordu: "Bunu giyemezsin!"

"O battaniyeye oturmak istemiyorsan çarşafı giyemem," dedi, dudaklarında tuhaf bir sırıtış vardı. "Rufus kadar çok pire barındırıyor gibi görünüyor, ki bu gerçekten bir şey söylüyor."

Linnet dehşetle yatağa baktı. "Orada oturmuyorum."

"Oturacak başka yer yok," dedi Piers. "Evde hesaplanamaz bir mobilya eksikliği var. Tahminimce komşular tarafından ödünç alınmış. Bu Galli adamlar çok tutumlu. Sanırım içinde kimse yaşamadığı için evin bir masa ya da sandalyeye ihtiyacı olduğunu düşünmediler. Yatak hâlâ burada olduğu için şanslıyız."

Linnet onun omzunun arkasından baktı ve ön odanın ağır bir büfe dışında boş olduğunu fark etti. Tekrar yatağa baktı.

"Anladığım kadarıyla pireler kanla beslenmeden birkaç haftadan fazla yaşayamıyorlar," dedi Piers, çarşafı tekrar masanın üzerine atarken.

Yatakta. "Şu lanet şeyi tekrar takabilir misin? Bacağım tepede yaptığımız gezintiye dayanamadı ve ya oturacağım ya da düşeceğim. Şu anda beni dik tutan tek şey bastonum."

Linnet yatağa geri döndü ve çarşafı her taraftan kıvırmaya başladı. "Bu görüldüğünden daha zor," dedi, Piers'e bir daha bakmamak için boş boş konuşuyordu.

"Hizmetçilere yatak başına fazladan bir truppence vereyim mi?" Sesi sıkılmış gibiydi. Linnet yatağın ayak ucundan vazgeçti. Üst kısmın altına çok fazla çarşaf koymuş olmalıydı, çünkü bir türlü kıvrılmıyordu. "Otur," dedi, el sallayarak.

yatakta.

Bir iniltiyle oturdu.

"Daha iyi mi?" Linnet sordu. Bir süre sonra yatağın ucuna tüneyerek ona geniş bir alan açtı. Her ne kadar uygunsuz olsa da fırtına boyunca ayakta kalması zordu.

Piers parmaklarıyla sağ bacağına sert bir masaj yapıyordu. "O koşudan sonra üzerinde durmaktan iyidir her şey," dedi başını kaldırmadan.

"Yaran uzun zamandır mı var?" Linnet sordu.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca."

"Neden iyileşmiyor?"

Başını iki yana salladı. "Kendime otopsi yapana kadar bilemeyeceğim." Kadın gözlerini kırptırdı. "Aptalca bir şaka. Sanırım kas içeride ölmüş. Travmatik bir yaralanmanın ardından kas ölümü yaşamış gibi görünen hastalar buldum. Bazı vakalarda ağrı geçiyor. Diğerlerinde ise geçmiyor."

"Hiç şans yok mu?" Bir süre onun parmaklarını izledi. "Görebildiğim kadarıyla bir yara iziniz bile yok."

Adam bacağını hafifçe dışa doğru çevirdi ve kadın soluk soluğa uyluğunun üst kısmından dizinin iç tarafına doğru uzanan kötü, sivri bir yara izi gördü. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Muhtemelen yapmamalıydım," dedi soğukkanlılıkla. "Bir kere enfeksiyon riski çok yüksek. Ama ben sert bir piçim." Sonunda başını kaldırdı ve ona sırttı.

Linnet karşılık olarak gülümseyemedi. O kocaman yara izinin ima ettiği korkunç acı onu çok sarsmıştı. Hiç düşünmeden uzandı ve parmaklarını yara izinin üzerinde gezdirdi. "Yara izinin kendisi mi yoksa sadece bacağının içindeki kaslar mı acıyor?"

"Sanırım bana dokunan ilk kadın sensin," dedi yavaşça. Yüzü okunamaz haldeydi. "Garip bir düşünce."

Acizliği göz önüne alındığında, elbette hiçbir kadın ona dokunmamıştı. Parmakları adamın koyu tenine karşı solgun ve kremsi görünüyordu. Yine de aniden elinin bir erkeğin iç uyluğunda olduğunu fark etti.

Elini geri çekti.

"Hoşuma gitti," dedi Piers. Sesi göğsünün derinliklerinden geliyordu.

Linnet o kadar utandı ki yanakları muhtemelen şakayık kırmızısı olmuştu. Adamın yüzüne bakma riskini göze aldı. Bu bakışı artık biliyordu. Arzu. Derin bir nefes aldı. "Ben sadece ..." Durma noktasına geldi.

Kahkahasını kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi, sefil herif. "Komik olan ne anlamıyorum," diye çıkıştı ona. "Durumunuza sempati duymaya çalışıyorum."

Piers yatak başlığına yaslandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. Bu da masa örtüsüne bir şeyler yapıyordu, bunu fark etmekten kendini alamadı. Onu pek iyi zapt etmişe benzemiyordu.

"Hiçbir kadının bacağımanın o kısmını okşamasına izin vermedim," dedi.

Linnet başını salladı. "Elbette. Tamamen anlıyorum." Kendi elleri kucağında kenetlenmişti ama parmak uçları hâlâ onun tenini hissetmekten karıncalanıyordu.

"Yine de çok hoşuma gitti. Belki de kendime bir uğur böceği almalıyım. Ne dersiniz? Onu batı kanadında Gavan ve ölmek üzere olan ama bulaşıcı olmayan hastalarla birlikte barındırabiliriz."

Rüzgâr küçük evin etrafında uğulduyor, sanki tüm dünyada sadece iki kişi varmış gibi hissettiriyordu. "Neden?" diye sordu gerçek bir merakla. "Hanımefendi arada sırada yaranı ovabilsin diye mi?"

"O bir hanımefendi olmaz," diye itiraz etti Piers. "Bütün mesele de bu zaten." Gözleri kahkahalarla doluydu. Kahkaha ve ... başka bir şey.

Sadece arzu, dedi Linnet kendi kendine. Sıradan bir arzu. Bacaklarını yukarı çekti ve yana yatırdı. Adamın gözleri onun hareketlerini takip etti. "Bir uğur böceği senin için bir hanımefendinin yapamayacağı ne yapabilir ki?"

"Kadınların çok fazla ipi olur," dedi, uzanmış bacağı kadının ayaklarına değecek şekilde kayarak. Elektrik çarpmış gibi hissetti.

"Evlilikteki gibi bağlar mı?" diye sordu, dokunuşuna hiçbir tepki göstermediği için kendisiyle gurur duyarak.

"Yani," diye kabul etti. "Uzun yıllar boyunca aynı kadınla yaşamak gibi. Sakın bana bunun sakıncalarını düşünmediğini söyleme."

O düşünmüştü. Hiç kimse iki ay boyunca bir prensle flört edip de günlerinin geri kalanında onun yüzünü kahvaltı masasında görmenin nasıl bir şey olacağını düşünemezdi. Ve eğer bu prens Augustus ise, bu özel görüntüye eşlik eden batma hissinden kaçınmak zordu.

"Öyle!" dedi gülerek. "Sen de en az benim kadar yalnız bir kurtsun."

Linnet başını salladı. "Evlenmeyeceğim. Evlenmek istiyorum. Aynı zamanda aşık olmak da istiyorum, ancak bu ikisinin birbiriyle uyumlu olması gerekmediğinin farkındayım."

Homurdandı. "Sen romantik birisin, her ne kadar saçını bile kıpırdatmadan zina yapmayı düşünüyor gibi görünsen de."

"Olmamak için çok fazla roman okudum."

"Romanların gerçek hayatla hiçbir ilgisi yoktur."

"Gerçek hayattan daha iyiler," dedi Linnet. "Kötü insanların cezalarını çektiklerini görmekten büyük bir zevk alıyorum."

"Neden gelip yanıma oturmuyorsun? Şu karyola çok rahatsız görünüyor, oysa yatak başlığı iyi bir sandalye sırtı olur."

Aslında rahatsız ediciydi. Ama ona baktı.

"Fırtına dinmiyor," diye belirtti. "En azından birkaç saat daha burada mahsur kalacağız. Ayrıca, gerçek hayat bilginde tartışabileceğimiz bazı ilginç boşluklar var. Hep zina yapan bir kadınla sohbet etmek istemişimdir. Bana ulaştıklarında genellikle frengi yüzünden delik deşik olmuş oluyorlar ve trollopy geçmişleri hakkında dedikodu yapmak istemiyorlar."

"Evli bile olmadığımı göre zina yapmıyorum. Yine de gerçek hayatta bu fırtına yüzünden tehlikeye düşeceğimi ve evlenmek zorunda kalacağımızı belirtmeliyim," dedi Linnet, yatağın başına tırmanıp onun yanına oturarak.

"Umudunu kaybetme," dedi dostça. "Dükalık hâlâ ulaşabileceğin bir yerde. Sadece benim düklüğüm değil, çünkü Galler'de bizim ne yaptığımızı umursayan kimse yok. Babam muhtemelen kalede bir mucize için dua ediyordur. Seninki Londra'da, kontes olduğunu ve düşes olma yolunda ilerlediğini düşünüyordur."

"Baban ne tür bir mucize istiyor?" Linnet sordu.

"Ah, keşke geçmiş hiç yaşanmasaydı. Annem onu affederdi. Yaralarım yok olacak."

Başını salladı. "Son derece üzgün."

"Torun yok," dedi Piers. "Büyük hayal kırıklığı."

Linnet ona dirsek attı. "Bu kadar yorucu olma. Babanın bir canavar olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Öyleymiş gibi davranmaya devam etmen aptalca."

"Çocukça demeyecek misin?"

"Çocukça davranmaktan çekinmiyorsun," diye gözlemledi. "Ama tahmin ediyorum ki aklını kullanmadığının söylenmesinden hoşlanmıyorsun. Onun acısını göremeyecek kadar gözlemcisin."

"Şey, eğer böyle söylersen ..."

"Gerçekten de öyle. Seni ve anneni sevdiği için acı çekiyor." Piers, "Şimdi de ölü atı dövüyorsun," dedi, yeterince yumuşak bir sesle. "Ben Yaşlı piç kurusuna bir öpücük ver, olur mu?" Ona gülümsemek için döndü.

"Hayır!" dedi titreyerek ve kolunu yüzüne atarak. "Yüzünü ekşiterek irademi zehirlemeye çalışma. Aristoteles özgür iradeye inanırdı, ben de öyle!"

Linnet kahkahayı bastı ve onun kolunu aşağı çekti. "Al bakalım." Gülümsemesinin tüm yüzüne yayılmasına izin verdi. "Artık benim emrimde misin?"

"Ah canım," dedi alaycı bir tavırla, "bu sefer işe yaramadı. Belki de yeteneğini kaybediyorsundur." Hızlı bir hareketle onun üzerine atıldı.

Linnet'in ağzı açık kaldı. Birden sırtüstü yattı, elleri başının üzerinde adamın ellerine kenetlenmişti.

"Bana bir gülümseme daha ver; bakalım büyü yavaş mı etki ediyor, yoksa ben mi etkilenmiyorum," dedi. Sözleri alaycıydı ama içinde bir okşayış vardı, kaba, küstah bir okşayış.

Ona bir gülümseme verdi. Ama bu aile gülümsemesi değildi. Tamamen farklı bir yerden geliyordu: aç bir yerden, özlem dolu, şiddetli, arzulu bir yerden.

Hiçbir şey söylemedi.

Adamın kaslı vücudunun her santimini üzerinde hissedebiliyordu. "Emretmek benim mi?"

"Pek sayılmaz," dedi, gözlerini ona dikerek. "Ama lanet olsun, çok iyisin."

Linnet ağzını açtı ve dilini alt dudağının üzerinde nazikçe gezdirdi. "Seni öpmeyi seviyorum."

Onun derin, titreyen nefesini hissedebiliyordu.

"Ve bacağına öpmeyi tercih ederim," dedi, aklının bir köşesinde delirip delirmediğini merak ediyordu.

"Sen-" dedi.

"Evet?"

"Kazanmak için her şeyi yaparsınız, değil mi?"

Bunun üzerine sırttı. "Çok rekabetçiyimdir. Tek olduğunu mu sanıyordun?"

"Artık değil," diye mırıldandı ve sonra nihayet başını onunkine doğru eğdi.

Dudaklarında tuzlu su izi kalmıştı. Ve öpücüğü saf Piers öpücüğüydü: kaba ve talepkâr, nezaketten eser yoktu. Linnet kendini yeniden efendisinin ayaklarının dibinde yatan köle kız gibi hissetti. Hayır, ayaklarının dibinde değil, çünkü bütün vücudu Piers'in ağırlığından heyecan duyuyordu.

Efendisinin altında yatmak, ona boyun eğmek-

"Lanet olsun," dedi Piers, ağzını kaldırıp ona ters ters bakarak. "Neden kendimi burada bir bez bebekle sevişiyormuşum gibi hissediyorum? Dün nasıl öpüşüleceğini biliyor gibiydin."

Ellerini serbest bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı. "Sevişmiyoruz."

"Doğru. Aşk kısmını çıkararak ilk yorumuma geri dönelim.

Neden total bir adamı öpme
zahmetine giriyorum-" Bir iniltiyi
bastırdı. "Kapa çenenin, Piers."

Gözleri bir an için elektrik çarptı. Sonra gözleri karardı ve ağzı tekrar onunkini aldı.

Köle kız fikrini bir kenara bıraktı ve sadece adamın tadına odaklandı: sıcak ve erkek. Üstünde yatan sert vücudu hissetti. Adamın onu yiyip bitirmesine, kızın da onu öpmesine.

Onu öpmek vücudunun onunkinin altında erimesine neden oldu ve elleri sırtından aşağıya doğru hareket etti, kaslarını, sırtının beline doğru kıvrılma şeklini izledi ve masa örtüsünde kısa bir süre durdu.

Bacağını öne, kadının bacaklarının arasına doğru itiyordu ve gömlek - gömleğine ne olmuştu? Öyle olmalı.

Piers kızın ağzından kurtuldu ve dudaklarını kızın çene çizgisinde yakıcı bir okşayışla gezdirdi.

Linnet körlemesine tavana baktı, duyuları onun dokunuşu ve kokusuyla dolup taşmıştı. Adam gömleği daha da yukarı itiyordu, bu da Linnet'in onu daha fazla hissedebileceği, sıcak tenini daha fazla hissedebileceği anlamına geliyordu.

Başı aşağı eğildi ve göğsünden bir inilti koptu. "Kahretsin Linnet, hayatımda gördüğüm en tatlı göğüslere sahipsindir."

Adamın ne dediğini duymadı çünkü adam göğsünü avucunun içine almış, ağzını da meme ucuna dayamıştı. Çok güzel, sarhoş edici bir histi ve emdi.
Kadın

nefes nefese. Ya da belki ılık attı. Ya da bu bir ılık için fazla kısıktı. Böyle sesler ıkarmamalıydı, çıkar-

"Kes şunu," dedi, başını kaldırıp kızın üzerine çıktı ve gözlerinin içine baktı.

"Durma," diye yalvardı.

"Tekrar düşünmeye başladın. Tamamen katılaştın."

"Hayır." Parmaklarını tıpkı hayal ettiği gibi adamın göğsünde gezdirdi, geniş kasların ve yassı bronz meme uçlarının üzerinde. "ok güzelsin."

"Eğer böyle düşünüyorsan sen de atlaksın," dedi açıkça. Parmakları meme uçlarından birinin üzerinde gezindi ve boğazından hırıltılı bir ses ıktı. Tekrar yaptı, daha sert bir şekilde. Boynu geriye düştü, bu da ona aşağı kayması ve ağzını parmaklarının olduğu yere koyması için yer açtı.

Onun titrediğini hissedebiliyordu, bu yüzden bunu ve şunu denedi ... yalamayı, hatta kkk bir ısırığı. Ona karşı zonklamasını sağlayacak herhangi bir şey. Aklının yarısı ondaydı, yarısı da onun kendisine her arpışında hissettiklerindeydi.

"Yeter," dedi ve onu sırt üstü yatırıp kendisiyle birlikte götürdü.

"Bacağın!" diye nefes nefese kaldı. "zr dilerim, ben-"

Bir dizini bacaklarının arasına soktu. Kelimeler ağzında kayboldu. Vücudundaki her his bacaklarının arasındaki tatlı noktaya odaklandı. "Oh," diye inledi. "Lütfen ..."

Kısık sesle kıkırdadığını duydu ama dudakları yine meme ucundaydı, ziyafet çekiyor, yalıyor, tadına bakıyordu. Diğer meme ucuna geçti, bacağına doğru titreşip haykırana kadar orayı emdi.

Kendini onun omuzlarına yasladı, gözleri kapalıydı.

"Gelmek ister misin?" dedi, sesi kısık ve alaktı.

Başparmağı tekrar meme ucuna sürtündü ve kadın inledi.

"Sanırım seni sadece bununla bile boşaltabilirim," dedi.

Linnet onun sesini, tarafsız, doktor tonunu yakaladı ve ne yaptığını anladı. Ona doğru eğildi ve dudağını ısırđı. "Yine aptallık ediyorsun."

"Neden?" Gğsleriyle oynayarak onu titretti.

"Gözlemlemek," diye nefes nefese kaldı. "Rahatsız olduğun zaman yapıyorsun. Oh!" "Rahatsız değilim. Sen de değilsin." Bir el karnından aşağı kaydı

bacaklarının arasına. Onu geriye doğru itti. "Yine de seni daha rahat ettirebileceğimi düşünüyorum."

Linnet'in ağzı açık kaldı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Her tarafı titriyordu. "Sırt st daha rahat edersin," dedi adam ve onu kolayca ters çevirdi.

bir krep gibiydi. "Seni buradan öpersem daha rahat olursun-" Ağzını göğsüne dayadı "-ben sana *buradan* dokunurken." Parmakları bacaklarının arasına daldı, okşayarak ikna etmeye çalıştı.

Linnet onun kendisini izleyip izlemediğini bilmiyordu. Adamın ağzı göğsünden ayrılıp karnına doğru indiğinde bunu fark etmedi bile. Adamın eliyle yaptığı şey Linnet'i döndürüyor, kalçaları adamın parmaklarına çarpıyor, dudaklarından boğuk inilti dökülüyordu.

Ama sonra bacaklarını daha da açtı.

Sersemlemiş bir halde başını kaldırdığında adamın karanlık başını bacaklarının arasında gördü. "Ne yapıyorsun?" diye bağırarak kendini uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu-ne-durdur şunu!"

Çok geç kalmıştı. Dudakları onun iç uyluğunun tatlı kıvrımına döndü. Bir dil incelikle yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi hülyalı bir şekilde. "Okyanusun dokunuşuyla birlikte Linnet'in özü. Ve tadın . . ."

Nefesi kesildi.

"Tadın en tatlı bal gibi." Yaptığı işe geri döndü. Dizlerini yukarı itti ve dili onu ele geçirdi, aldı, ateşin içine attı. Başı bir o yana bir bu yana döndü ve her yumuşak darbeye tekrar tekrar haykırarak ona doğru gerildi.

Bir parmak içine girdi ve o kadar yüksek sesle çığlık atarak kırıldı ki rüzgârdan ziyade sadece kendi zevkinin sesini duydu.

Sonra yine rüzgârı duydu, ama aynı zamanda Piers'in onu çok nazikçe öperken çıkardığı fısıltıyı da. "Çok narin," dedi mırıldanarak. "Ne kadar iyi çalışıyor."

"Bana teşhis koyuyorsun!" dedi, ona bakabilmek için başını yastıktan kaldırmayı başararak.

Adam ona baktı, gözlerinde şeytan vardı. "En pembe teşhisi koyuyorum-" bir öpücük daha bıraktı ve kız yine titredi- "en tatlı"-bir öpücük daha -"Linnet'in en lezzetli kısmı."

On Sekizinci Bölüm

Linnet geriye doğru çekilerek kendini yatak başlığına doğru itti. Piers ellerini bacaklarından çekti ve Linnet refleks olarak en mahrem yerlerini örtmeyi düşünerek dizlerini göğsünde birleştirdi.

Böyle bir şeyin olmasına izin verdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Utançtan midesi bulanıyordu. "Bu çok uygunsuzdu," diyerek suçun bir kısmını ona yükledi. "İnsanların böyle bir şey yapmadığından eminim - böyle bir şey yapmayı nereden öğrendin?"

"İnsanların ne yaptığını ya da yapmadığını nereden biliyorsun?" Piers yan yattı ve başını bir elinin üzerine koydu. "Bir doktor olarak, senin ve benim henüz denemediğimiz her türlü şeyi yaptıklarını söyleyebilirim. Yatak odasının adabı ve uygunsuzluğu konusunda size hiç talimat veren oldu mu?"

Başını iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi memnuniyetle. "Eğitiminizde bazı açıklar olduğu göz önüne alındığında."

"Ne demek istiyorsun?" Tüm sağduyusuna rağmen vücudu hâlâ titriyordu.

"Az önce sana ne olduğunu biliyor musun?"

Durduramadan ağzından bir kahkaha kaçtı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi. "İlk kural, aşıklar arasında hiçbir şeyin uygunsuz olmamasıdır."

"Sanki Ördek Yavruları'na talimat veriyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz," diye itiraz etti. "Onları aptalca cevaplar vermeleri için tuzağa düşürmeye yönelik sorularla onları azarladığınızı duydum."

"İnanın bana, onlara mahrem konularda ders vermeyi asla düşünmem. Bir kere, partnerlerimde sevdiğimden çok daha fazla göğüs kılına sahipler."

Linnet kollarını dizlerine doladı. "Saçmalıyorsun."

"Üreme sistemi hakkında hiçbir şey bilmeyen genç bir kadın olmanız kadar saçma değil."

Buna itiraz edemezdi.

"Sanırım annen temel bilgileri açıklamaya fırsat bulamadan öldü."

"Temel bilgileri biliyorum," diye itiraz etti.

"Öyle mi? O zaman neden erkeklerin önden sarktığını düşündünüz? Bu nasıl olur? Sosis doldurmak gibi mi?"

"Küçük bir hata," dedi gözleri adamın o kısmına kayarak. Masa örtüsü uzun zaman önce mücadeleyi bırakmıştı. "Annem belli ki mecazi anlamda konuşuyordu."

"Bu"-dedi elini üzerinde gezdirerek-"ereksiyon. Ve ben, bu arada, aciz değilim, beni çırpınmak yerine ayakta gördüğünüz anda anlamış olmanız gerekirdi."

Linnet'in boğazı düğümlendi. Ona bu şekilde dokunmayı kendisi de çok isterdi.

"Bir erkek sadece bir kadınla yatmak istediğinde ereksiyon olur. Aksi takdirde, asılır."

"Annem haklıymış o zaman. Seninkini asabilir misin, böylece neye benzediğini görebilirim?"

Elini yavaşça tekrar kendi üzerinde gezdirdi. "Hayır.

İmkansız." "Bu senin kontrolünde değil mi?"

"Şu anda değil ve beni şaşırtacak kadar nadiren senin yanında." Linnet bunu duyunca kendini biraz daha iyi hissetti.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, ben bakire değilim," dedi sohbet edercesine. "Bir kadınla seviştiğimi söyleyemem. Bir, iki ya da daha fazla kadınla birlikte oldum. Ama belli ki bakırsınız ve oldukça bilgisiz bir bakırsınız. Neden temel bilgilerin neler olduğunu söylemiyorsun?" dedi, gözleri kışkırtıcıydı, "Ben de senin yanlışlarını düzelteyim."

"Yani yanlış bir şey tahmin ettiklerinde Ördek Yavruları'na bağırдың gibi bana da bağırabilir misin?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Dersi atlayıp doğrudan gösteriye geçmek ister misiniz? Kendime dokunuyorum." İçgüdüsel olarak gözleri adamın eline ve ne yaptığına döndü. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Gerçekten aciz olduğuna inanmıştım," diye fısıldadı. "Bunu yapamayacağını düşünmüştüm."

"Bunu bir düşünün," dedi. "Elimdeki aletle tam olarak ne yapmak istediğimi bilecek kadar bilgi sahibi olduğunuzu sanıyorum. İşleyen bir düzen içinde."

Derin bir nefes aldı, hâlâ onun elini izliyordu. "Sıgmayabilirsin," diye işaret etti. "Ben olsam uymaz derdim."

"Ben olsam evet derdim," diye karşılık verdi.

"Ama senin, yani babanın bana söylediğini sanıyordum. Sadece çocuk sahibi olamadığınız için mi?"

"Bana bir ya da iki kez bacağı mı nasıl yaraladığımı sormuştun," dedi onu izleyerek. Gözleri en siyah kadife kadar karaydı.

"Üç kez sordum," diye düzeltti onu. "Belki dört."

"Bir gün babam afyon zehirlenmesi nedeniyle coşkulu bir haldeydi. Odaya girdim - altı yaşındaydım - ve benim şeytanların yaptığı her şeyi yapmaya gelen bir şeytan olduğumu düşündü. Çeşitli alçakça yollarla ruhunu çalmak."

"*Senin* bir şeytan olduğunu mu düşünüyordu? Altı yaşındayken mi?"

"Tuhaf, değil mi? Şimdi birçok insan onunla aynı fikirde olabilir, ama sizi temin ederim ki o yaşlarda oldukça güzeldim, üzerimde en ufak bir kükürt izi yoktu. Yine de görünüşe göre küçük bir şeytan için doğru boyuttaydım, sonsuz pişmanlığımın rağmen. Her neyse, beni şöminenin içine fırlattı ve böylece ruhunu korudu. Sanırım bu kadar dindar bir Hristiyan olduğu için memnun olmalıyım."

Linnet'in nefesi kesildi, eli ağzına gitti.

"Ne mutlu ki, ışıksızdı ama bir çift dövme demir vardı ve bunlardan biri bana bu güzel hatırayı verdi."

Hemen onun yanına koştu. "Bu çok korkunç. Çok korkmuş ve incinmiş olmalısın. Senin için ne kadar korkunç. Aslında ikiniz için de."

"Pek bir şey hatırlamıyorum," dedi Piers. "Havada uçtuğumu, biraz acı çektiğimi. Ama sonrasını hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum. Çünkü acı bir türlü geçmiyordu."

"Demek annen seni Fransa'ya götürdü."

"Ardından Bavyera geliyor. Orada daha iyi doktorlar var. Yine de kimse bacağın neden iyileşmediğini anlayamadı. İyileşmedi. Ve iyileşmeyecek. Biz yokken babam boşanma davası açtı. Bu ona evliliğinin dörtte birine mal oldu."

karısını -annemi- yasal olarak dejenere ilan ettirmek için bana miras bıraktı."

"Kendinde değildi," dedi Linnet, parmaklarıyla tekrar bacağını okşayarak. Parmakları harap olmuş derinin üzerinde kaydı. "Bir doktor olarak bunu biliyorsun." "Bir evlat olarak-" Başını salladı.

"Ve sen de ona aciz olduğunu söyledin! Çünkü aile geçmişiyile çok gurur duyuyor. Onu en çok neyin inciteceğini çok iyi biliyordun, soyunun tükenmesine kendisinin neden olduğu fikrinin."

"Şimdi söyleyince pek de akıllıca bir şeymiş gibi gelmiyor." Adamın eli de kızın bacağındaydı ve kalçasında ateşli küçük daireler çiziyordu. "Uzlaşmayı düşünmek zorunda kalabilirim."

"Bence yapmalısın."

"Bunların hepsi gerçekten aciz olmadığımı söylemek içindi. Umarım şu anda burnumu çeke çeke gözyaşlarına boğulup Papa'yı teselli etmeye koşmazsam beni affedersiniz."

Linnet adamın bacağına odaklandı, parmakları yara izinden kıllarla pürüzlenmiş ve kasların üzerinde gergin duran deriye doğru hareket etti. Adamın yüzüne bakmadı. "Nişanlılığımızı sona erdirme konusunda anlaşmıştık."

Başını salladı. "Bu da demek oluyor ki burada ne yapacağımıza karar vermelisin. Benim kaybedecek bir şeyim yok, oysa senin bekâretin tehlikede."

Bu Piers'in karakteristik özelliği idi. Başka bir erkek ona yalan söyleyebilir ya da onunla yatmak istediğini ama evlenmeyeceğini söyleyebilirdi. Piers değil.

"Reddetseydim ne derdin?" Parmakları adamın kalçasındaki kasların üzerinde gezinirken, reddetmeyeceğini şimdiden biliyordu. Bu, gerçekten arzuladığı biriyle sevişmek için tek şansı olabilirdi.

Omuz silkti. "Siz zeki bir kadınsınız. Açık pazarda son derece değerli bir mala sahipsiz, güzelliğiniz nedeniyle iki kat daha değerli. Neden bunu bana bedavaya veresin ki?"

"Sanki en yüksek teklifi verene satılmışım gibi konuşuyorsun." Sessiz kaldı.

"En yüksek teklifi verene satılmış olabilirim," dedi, "ama teklifler düştü çünkü herkes bu çok değerli malıma artık sahip olmadığımı inanıyor."

Yine de Piers hiçbir şey söylemedi.

"Size vermeyi seçersem, çocuk olmayacağını garanti edebilir misiniz?"

"Hayır," dedi. "Bu ev insanın arzu edebileceği tüm olanaklara sahip değil."

Sesinde gözlerinde bir gülümseme uyandıran bir eğlence vardı. "Ya bir çocuk varsa?"

"Evleneceğiz," dedi.

Başını salladı, kendini çok utangaç hissediyordu.

Piers onu göğsüne doğru çekti. "Bence tam olarak ne yapmayı önerdiğimizi araştırmalıyız." Dudakları onunkilerin üzerine yerleşti, saldırgan ve lezzetliydi. "Ne de olsa," dediğini duydu birkaç dakika sonra, sesi dudaklarının teninde gezinişinden boğuklaşmıştı, "evlilik ihtimali olan bir yerde dikkatli davranmak gerekir. Müzakere. İkimizin de en ufak bir endişesi olmadığından kesinlikle emin olun."

Ona doğru eğildi, dikkatli düşünmekle ilgilenmiyordu. Kaçamak bakışlarla süzduğu o tene dokunmaya bile konsantre olamıyordu. Kendini sarhoş gibi hissediyordu, sanki damarlarından konyak akıyor ve kalçalarının arasında birikiyordu.

Daha fazlasını istedi.

Aslında, gerçekten ilgilendiği tek şey kalçasına bastırılmıştı. Piers hâlâ konuşuyordu, sinir bozucu bulduğu o alaycı tarzıyla. Bu yüzden elini bacağından aşağı kaydırıp ve yakaladı.

Adam aniden sessizleşti. Avucunun içinde sıcak ve pürüzsüz hissediyordu, hayatla titreşiyordu ve çok büyüktü.

Geri çekildi. "Beni koparmayı planladığın ödüllü bir salatalık gibi tutuyorsun." Ama sesindeki bir şey, görüldüğü kadar umursamaz olmadığını gösteriyordu.

Parmaklarının rahatlamasına, onun yaptığı gibi aşağı yukarı kaymasına izin verdi. Dudaklarından kırık bir inilti geldi. Teninin hareket edişi büyüleyiciydi.

. . . parmakları tekrar sıkıştı. Piers'in başı geriye düştü.

Aynı anda hem yumuşak hem de sertti, vücudunun kendisinden daha iyi anladığı garip bir kombinasyondur bu. Parmaklarını daha sıkı kıvırdı ve onu tekrar okşadı. Bu his onu ürpertti ve nefesi boğazına takılıp boğuk bir iniltiyle dışarı çıktı.

Arzu yeniden içine işledi, onu nefessiz bıraktı, neşelendirdi. "Sanırım bu yeterli olacak," diye fısıldadı, onu bıraktı ve vücudunu kendisine doğru çekti. "Hiç şüphem yok."

"Yeterli mi?" Adam yine gülüyordu ama o boynunun tadına bakmakla, dilini o güçlü sütunda gezdirmekle ve bu arada

kalçalarını onunkilere dayadı.

"Hadi," dedi, onu üstüne çekmeye çalışarak.

"Yavaş olmalıyız," diye fısıldadı, dili dudaklarında gezinirken parmakları da aşağıda aynı şeyi yapıyordu. "Sen bir bakiresin. İçinde bir engel olabilir. Bekaretini kaybetmenin neden olduğu acıyı duymuş olmalısın."

Linnet onu neredeyse hiç duymuyordu, adamın kendisini okşayışından o kadar etkilenmişti ki. Yine de istediği şey okşamak, okşamak ya da hatta tatlı öpücükler değildi. Bu yüzden adamın omuzlarını sertçe çekti. "*Şimdi*," dedi şiddetle.

Onu *orada* hissetti ve içgüdüsel olarak ona doğru eğildi. "Yavaş ol," diye fısıldadı.

Yavaşlık istemiyordu. Sıcaklığa, koşturmaya ve sahip olmaya karşı derin bir açlık hissediyordu. Bu duygu o kadar yoğundu ki kelime bulamadı, sadece bir kez onun omuzlarına yaslanarak hıçkırdı.

Biliyordu... bir şekilde onun ne düşündüğünü biliyordu. Güçlü bir el kalçasını daha yukarı kaldırdı, parmakları kıvrımlarını ısırdı ve sonra buklelerine doğru, "Emin misin?" dedi.

Linnet cevap verme zahmetine girmede, sadece konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi kulağına hırladı.

Görünüşe göre bunu nasıl yorumlayacağını biliyordu çünkü yumuşak, vahşi bir aceleyle, kalçalarını döndürerek ve bir hamleyle ona doğru geldi.

"Acı mı?" dedi bir saniye sonra, dudakları kızın yanaklarındayken.

Acı değildi. Kendini gergin, meşgul, ele geçirilmiş ... sayıklıyor gibi hissediyordu.

Linnet kalçalarını kaldırdı, onu daha derine çekti. "Yapabilir misin-" Adam kıpırdandıkça nefesi kesiliyor, bacaklarından aşağıya ateş gibi bir his çağlayanları gönderiyordu.

"Durabilirim," diye nefes nefese kaldı Piers. "Alışmanı beklerim. Biraz zaman verersen vücudun bana uyum sağlayacaktır." Sesi daha önce hiç duymadığı kadar derindi.

Linnet onu zorlukla duydu. Tekrar kamburlaşıyor, hissi, ateşi geri almaya çalışıyordu. İyi hissettiriyordu ama ... Adamın omuzlarını kavradı. "Bu kadar mı?" Sonra yorumunun kulağına nasıl geldiğini fark etti. "Çok güzel. Gerçekten. Çok-" Adam kalçalarını oynattığında sesi kesildi.

Yine gülüyordu, bir tür derin, nefessiz kahkaha. Dirsekleri kulağının hemen yanındaydı, bu yüzden vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Gözlerini açtı ve sinirli bir şekilde ona baktı.

"Gülmenin uygun olduğunu sanmıyorum."

"Mmmmm," dedi, aşığı uzandı ve dudağını ısırdı. Vücudunun hareketi, ortasından ayak parmaklarının en uçlarına kadar yayılan başka bir his dalgası yarattı. Gözleri tekrar kapanmaya başladı.

"Kendini rahat hissediyor musun?" diye sordu.

Gerçekten, hepsi bu kadar mıydı? Rahattı. Her şey bu olamazdı.

"Oldukça rahat," dedi ve çenesini öpmek için boynunu eğdi.

"Bu durumda, hareket etmeye başlayabilir miyim?"

"Taşınmak mı? Nereye?" İçgüdüsel olarak onun omuzlarını kavradı. Bu hareket onu biraz hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama kesinlikle bir yere gitmesini istemiyordu. "Şimdiden bitti mi?"

Başını kızın omzunun kıvrımına yasladı ama kız kahkahasını duyabiliyordu.

"Bana gülmeyi kes!" diye emretti, belki de o gitmeye fırsat bulamadan onu itip kakabileceğini düşündü. Bu ona gününü gösterirdi. Dizlerini yukarı çekerek ayaklarını yatağı dayadı ve nefesi boğazında düğümlendi. Zevk, yavaş sıvı dalgaları gibi bacaklarından aşığıya doğru yayıldı.

Piers'ın nefesi kulaklarına sert geliyordu. Başka bir şey söylemeden arkasına uzandı ve sol dizini yukarı itti.

"Oh," diye nefes aldı, onun sessiz komutunu anladı ve bacaklarını onun kalçalarına doladı. Bu ikisini daha da yakınlaştırdı, onu bir şekilde kaydırđı, böylece onun içinde daha da derinleştđ. Bu hoşuna gitmişti. Biraz kıpırdandıktan sonra daha da çok hoşuna gitti, böylece mükemmel bir uyum sağladılar.

"Bu çok güzel," dedi çenesinden öperek. "Hoşuma gitti."

"Artık gitmem gerekecek," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bakirelerin barınması için verilen ara sona erdi."

"Pekâlâ," dedi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, bacaklarının açılmasına izin vererek. Çok iyi hissettirdi.

Her yeri zonkluyordu.

Geri çekildi. Kaybetme duygusu baş döndürücüydü. Bedeni içgüdüsel olarak ona sarıldı, yas tuttu. Ve sonra tekrar ileri atıldı.

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve bacakları adamın kalçalarına dolandı. Vücudu onunkiyle buluşmak için eğildi. "Ne-" diye başardı.

Cevap vermedi. Onun yerine itmek için geri çekildi ve tekrar itti.

Linnet ona sanki kendisi bir akrep, o da bir kaya parçasıymış gibi yapıştı ve onun sürüşünden aldığı vahşî zevkin vücudundaki her kemikte yankılanmasına izin verdi.

Kendi iniltisini duyabiliyor, Piers'ın nefesinin kulağına vuran sert sesini işitebiliyordu. Yavaşça, yavaşça, içinde bir tür akkor sıcaklık oluşuyordu

ayak parmakları kıvrılıyor ve tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

"Linnet," diye homurdandı Piers, duraklayarak. Sesi kendisine, o kontrollü, gözlemci haline o kadar benzemiyordu ki onu daha da kendine çekti, omzuna, boynuna, çenesine öpücükler bıraktı.

"İhtiyacımız olan-"

"Ne?" diye sordu, şaşkınlıktan irkilerek. "Doğru mu yapıyorum? Başka bir şey mi yapmalıyım? Yapmalı mıyım-"

"Kapa çeneni," dedi kulağına.

Bu hiç hoş değildi. Linnet'in canı sıkılacaktı ama o anda elini aralarına, tam birleştikleri yere kaydırды ve oraya dokundu. Başparmağını yavaşça ovuşturdu ve vücudu brendiyle ıslatılmış bir şenlik ateşi gibi tepki verdi.

Dudaklarından boğuk bir çığlık koptu. Onun kalın, sıcak ve sahiplenici hissi, kanında bir ateş gibi hissediyordu.

Dudaklarından tatmin edici bir gümbürtü çıktı ve tekrar itti. Yıldızlar gördü, gerçek yıldızlar. Adam eliyle her ne yapıyorsa, lezzetli sürtünmeyle birleşince ateşi vücudunda patladı.

"Piers!" diye bağırdı. "Piers!"

Her türlü kontrolü elden bıraktı ve kıza öyle bir güçle vurdu ki, yatağın duvara çarparken çıkardığı ses, yağın doluya rakip oldu.

Vücudunda ısı patladı ve böyle bir şeyi asla hayal edemeyeceği kadar canlı ve şiddetli bir zevkin içine düştü. Ne görebiliyor ne de duyabiliyordu, sadece vücudu sıvıya dönüşürken hissediyordu, kanını yakan çılgınca bir spazm ısıısıyla rahatlıyordu.

Hayal meyal boğuk bir inilti, hayvani bir ses kısıklığı duydu ve gözlerini bulanık bir şekilde açtığı anda Piers'in son bir kez daha içine atarken başını geriye doğru eğdiğini gördü.

Adamın yüzündeki ifade, tamamen terk edilmişlik, tamamen zevk, kadının vücudunda bir başka kızgın kıvılcım çağlayanı başlattı ve tam da bağırdığı, kelimenin tam anlamıyla bağırdığı anda kadının kenetlenmesine neden oldu.

Ve onun üstüne yığıldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Öğleden sonra

Leydi Bernaise baş ağrısından emekli oldu; Dük, Marki'yle satranç oynuyor," dedi Prufrock, merdivenleri Piers'in önünde geri geri çıkarak. "Yeni bir hastayı tek başına bir odaya yerleştirdim; Ördek Yavruları da onunla birlikte."

Piers bir kaşını kaldırdı. "*Ördek yavruları mı?* Seni kirletmiş."

Prufrock'un istediği zaman tamamen masum görünmek gibi bir hüneri vardı. "Hemşire Matilda nerede?" Piers sordu.

"Sabah odasında, Bayan Thrynne ile birlikte," dedi Prufrock. "Talep ettiğiniz gibi, genç bayan Bayan Havelock'un hastalarla ilgili sorumluluklarını gözden geçiriyor. Onları son gördüğümde işler pek yolunda gitmiyor gibiydi."

Piers bir an tereddüt etti ve sonra zihinsel olarak omuz silkti. Bunun gerçekten ne önemi vardı ki? Linnet gider gitmez hizmetçisinin inatçı tavırlarına geri dönmesine izin verebilirdi. Hastaların aileleri yanlarındaydı ya da değildi. O ve Sébastien onları bir süre daha hayatta tutmanın bir yolunu bulamazlarsa yine de ölüyorlardı.

Hastalıklarını belirleyene kadar yeni hastaları izole etmek için kullandıkları küçük odaya girdi. *Eğer hastalıklarını tespit ederse.*

Ördek Yavruları - kahretsin, Linnet'in onlara verdiği ismi alıyordu - yatağın etrafında kümelenmiş, tartışıyorlardı.

Bastonunu yatak direğine vurdu ve sessizliğe gömüldüler. "Bitts, hasta kim?"

Bitts kendini dikleştirdi. "Bay Juggs altmış sekiz yaşında Londralı bir meyhaneci."

"Altmış sekiz mi?" Piers, Kibbles'ı yolundan iterek adamın kendisiyle ilgilenmesini istedi. "Barda iyi iş çıkardın; geri kalanımıza da birkaç bira bırak. Neden musluklarınızı kapatıp huzur içinde gitmiyorsunuz?"

Hasta tıknaz ve keldi, ancak olağanüstü bir çift kaşı vardı, o kadar evcilleşmemişti ki yüzünden fırlamaya hazır görünüyorlardı. "Bunkum!" dedi muhteşem bir Cockney aksanıyla. "Babam doksan iki yaşına kadar yaşadı ve benim de benden daha erken kürekle yatağa atılmak gibi bir planım yok. Eğer dedikleri kadar iyiysen tabii."

"Ben değilim," dedi Piers. "Semptomlar, Bitts?"

"Duyamıyor."

"Saçmalık," dedi Piers. "Bana *saçma* sapan şeyler söyledi. Umarım Sonra da *pantolonumu yakarım*. Donanmada zaman geçirdin mi, Juggs?"

"On dördüncü Hafif Süvari Birliği'nde on iki yıl onbaşı olarak görev yaptım. Her zaman duyamıyorum. İyi duyuyorum ve sonra sanki kayboluyor."

"Yaşlılık," dedi Piers. "Onu o yataktan kaldırın ve başka birine verin."

"Ve bazen benim görüşümde de oluyor. Sadece kayboluyor," diye ekledi Juggs. "Yine de geri geliyor."

"Yaşlılık değil. Peki Bitts, kendin için ne söyleyeceksin?"

"Ciğerleri temiz görünüyor. Çalıştığımız akustik yöntemi kullandım. Uzuvarları güçlü ve refleksleri normal."

"Siz ikinizin ekleyeceği bir şey var mı?" Piers, Penders ve Kibbles'a sordu.

"Üç kez görme yetisini kaybetti," dedi Kibbles. "Norveç Kralı'nın Londra'ya girişini izlerken, karısının altmışıncı doğum günü partisi sırasında ve bir askeri törende. Bu olaylar bir gösterge gibi görünüyor."

"Tsk, tsk," dedi Piers. "Daha genç bir kadınla evlenmişsin. Beşik soyguncusu." "Sadece sekiz yaş farkla," dedi Juggs savunmacı bir tavırla.

"Teşhisiniz nedir?" Piers Kibbles'a sordu.

"Söz konusu üç olaya dayanarak, aşırı heyecanın hızlı kalp atışına yol açtığını söyleyebiliriz."

"Hızlı kalp atışı ne zamandan beri görme kaybına neden oluyor?" Penders araya girdi. "Sanırım kalbi durmuş."

Bitts, "Kalp krizi görme kaybına neden olmaz," diye itiraz etti.

Penders, "Başında geçici bir kan kaybı olduysa olur," diye karşılık verdi.

"Bu olaylar sırasında başınız dönüyor muydu, Bay Juggs?"

Başını iki yana salladı. "Yine de çok sıcak."

Kapı Piers'in arkasında açıldı. İçeri girenin Linnet olduğunu anlamıştı çünkü onun kokusunu almıştı, hafif çiçekli ve limonlu bir koku. Koku alma sinirlerinin cinsel uyarılmayla artıp artmadığını merak etmeye başladı.

Hemşire Matilda'nın büyüleyici ses tonu onu şimdiki zamana geri döndürdü. "Doktor, bugün olanlardan dolayı çok kırıldım, görünüşe göre sizin izninizle, hatta teşvikinizle. Hem de çok kırıldım. Sizi böldüğüm için üzgünüm ama bu bekleyemez."

"Hastanın görme yetisini kaybettiği dönemler sırasında ateşi yükselmiş olabilir. Bu bize ne anlatıyor?" Piers Ördek Yavrularına sordu. Sonra isteksizce döndü.

Gerçek şu ki Linnet korkunç derecede güzeldi. Mükemmel dudaklar, mükemmel yanaklar, mükemmel ...

Mükemmel gözlerinde mükemmel bir gizli gülümseme. Rahatsız ediciydi.

Adam gülümseyerek karşılık verdi. "Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye sordu ona.

Gülümsemesi soldu. "Batı kanadının -yani bu kanadın- hizmetçisini, diyet ve aile ziyaretleri de dahil olmak üzere hasta bakımıyla ilgili prosedürleri hakkında sorguluyorum."

"Doğru," dedi. Hemşire Matilda'ya başıyla işaret etti. "Onun yaptığı da bu. Sizin rolünüz, söz konusu temizlikçi olduğunuz sürece cevap vermektir."

Hemşire Matilda'nın göğsü etkileyici bir şekilde kabardı, tıpkı sağlam bir zambak yastığının üzerinde şarkı söylemeye hazırlanan bir kurbağanın gibi. "Bu küstahça soruların tonu beni fena halde aşağıladı. Ev idarem ve hastaların bakımı konusunda endişeleriniz varsa, doğrudan bana danışmalısınız."

Piers tekrar Ördek Yavrularına döndü. "Geçici görme kaybı, aynı şekilde işitme kaybı, olası ateş. Başka ne gibi sorular sordunuz?"

Ördek Yavruları sessizdi.

"Anladığım kadarıyla yok," dedi. "Sen, yataktaki. Başın dönmüyordu. Yüzünüzün kızarıp kızarmadığından bahseden oldu mu?"

Juggs başını salladı.

"Dizlerinizde güçsüzlük hissettiniz mi? Önce sıcak sonra soğuk?" "Sadece sıcak. Bazı zamanlar da kusuyordum."

"Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi? Bize söylemediğin başka bir şey var mı?" "Karım, benim toodle'da olduğumu söylüyor. Ama değildim."

Juggs kaşlarını çattı.

Kaşları ortada birleşmişti, ilginç bir görünümdü ama pek olası değildi.

Piers'a göre, züppeler tarafından alınmak için. "Yirmi yıldır Mermaid's Ankle'in sahibiyim ve bir adamın ne zaman üç yapraklı olduğunu bilirim. Ben değilim."

"Sarhoşlar genellikle en son farkına varanlardır," dedi Piers ona. "Aslında çoğu sarhoş olduğunu ancak ertesi sabah itiraf eder. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir." Hemşire Matilda'ya döndü. "Sizi bu kadar heyecanlandıran şey nedir, beş kelimedenden daha azıyla? Sanırım Bayan Thryne'in soruları sizi memnun etmiyor."

Göğsü tekrar şişti. "Bu genç bayanın hemşirelik bakımı hakkında hiçbir fikri yok. Benim zalim olduğumu ima etti."

"Kullandığım kelime *insanlık dışıydı*," diye araya girdi Linnet. Yine o gülümsemesi vardı ve tüm Ördek Yavruları oracıkta eriyordu. Juggs bile onu daha iyi görebilmek için yatağın kenarından sarkıyordu.

Hemşire Matilda kararlı bir şekilde, "Çünkü hastalara bir kez buraya geldiklerinde ziyaretçi kabul edilmeyeceğini söylüyorum," dedi. "Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki Lord Marchant, hastalarımızın çoğu buradan hiç ayrılmıyor. Ağlama ve benzeri şeylerle uğraşamam. Aile, hastayı burada bıraktığında da vedalaşmasını aynı kolaylıkla yapabilir. Bunun acısını uzatmaya gerek yok."

"Yani bu gerçekten de onların yararına." Linnet kaşlarını çattı ama Piers onu görmezden geldi. "Bu konuşmayı Bayan Juggs'a siz mi yaptınız?"

Hemşire Matilda başını salladı. "Gerçekten de öyle." Linnet'e derin bir hoşnutsuzlukla baktı. "Ne yazık ki, bu genç hanım emirlerime karşı geldi ve kadını mutfağa gönderdi, orada fazladan iş ve zahmete neden olduğuna şüphe yok."

Linnet, "Yani yukarı gelip Bay Juggs'ın ilgili durumlarda nasıl görüldüğünü tam olarak açıklamasını isteyebiliriz," diye araya girdi. "Bayan Havelock, neden onu getirmiyorsunuz?"

İlginçtir, Linnet hizmetçiden en az üç taş daha hafif olmasına rağmen, onda bir şeyler olmalı, çünkü Hemşire Matilda odadan çıktı.

Juggs, "Tanrı aşkına, hizmetçinizle ters düşmek istemem," diye gözlemlledi. Linnet'e taparcasına bir bakış attı. "Yaptığın şey çok nazikçe. Hanımım beni burada bırakıp gittiği için kendini çok kötü hissedirdi. Ölümüne endişelenirdi."

"Gülümseme yüzünden, değil mi?" Piers Linnet'e söyledi.

"Gülümsememin Bayan Havelock üzerinde hiçbir etkisi olmadı," dedi. "Ne zamandır evlisiniz Bay Juggs?"

"Yirmi dört yıl olacak," dedi Juggs. "İlk kez başıma böyle bir şey geldiğinde yirminci evlilik yıldönümümüzdü."

Bitts, "Bundan daha önce bahsetmemiştin," diyerek not aldı. "Şimdi dört olay oldu."

"Belki birkaç tane daha vardı," diye itiraf etti Juggs. "İlk etapta bir doktora görünmek için kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Asıl endişelenen eşim oldu."

Kapı tekrar açıldı ve çileden çıkmış bir Hemşire Matilda içeri daldı, ardından da yuvarlak, endişeli görünümlü, kirazlarla kaplı, topak topak yünden yapılmış gibi görünen bir başlık takmış bir kadın geldi.

"Kocanız bu saldırılar sırasında nasıl görünüyordu?" Piers selamlaşma zahmetine girmeden sordu.

Ona göz kırptı. "Her zamanki gibi görünüyordu, sanırım."

"Yüzü kıpkırmızı mı?"

"Sarhoşken normalden fazla değil."

"Ben asla sarhoş olmam," diye bağırdı Juggs yataktan.

"Öyleydin." Başını öyle güçlü bir şekilde salladı ki, bir demet kiraz havada hafifçe yükseldi ve sonra azaldı. "Özel bir durum olduğunda alacağınız gibi ve bunu inkar etmeyin Bay Juggs."

Hasta muzaffer bir edayla, "York'ta o zaman bir bardaktan fazla içmemiştim," dedi.

"Kelimeleri geveliyordun," dedi karısı, ayağını okşamak için yanına yaklaşarak. "Bir iki kadehte bir sorun yok ama dilini karıştırmak için bundan daha fazlası gerekir. York'taki son sefer bardağı taşıran son damla oldu," dedi Piers'e ama aynı anda Linnet'le de konuşuyordu. "Bir daha olursa doktora gideceğine dair bana daha önce söz vermişti."

Juggs hayal kırıklığıyla, "Sikimi üfle," dedi. "Olabilirdiğince çok içmiyordum!"

"Ne tür bir olaydı?" Linnet sordu. "O son derece büyüleyici boneyi mi takıyordunuz Bayan Juggs?"

Bayan Juggs'ın yüzü güldü. "Öyleydim, öyleydim. Askeri geçit töreniydi, değil mi? Bay Juggs da üniformasını giymişti, gerçi bugünlerde biraz küçük kaldı. Ama her zaman özel günlerde giymeyi sever. I

Bu şapkayı sadece o gün için yaptım, yaz olmasına ve sıcak olmasına rağmen."

Piers, "Juggs'ın grubu yenmek için ter döktüğünü tahmin ediyorum," dedi.

Karısı gururla, "Hayır, Bay Juggs asla terlemez," dedi. "Üniformasını ter yüzünden neredeyse hiç yıkamak zorunda kalmıyorum, bu da bir nimet. Geçit törenindeki arkadaşları terden sıırılsıklam olmuşlardı."

"Sonra kör oldum ve ertesi sabaha kadar hiçbir şey göremedim," dedi Juggs kederli bir şekilde.

Bayan Juggs, "Vaizimiz bunun günahın bedeli olduğunu söyledi," dedi.

"İşte o zaman doktora gideceğimi söyledim. Çünkü daha fazla günah işlemedim.

kesinlikle normalden daha fazla."

"Peki, Bitts? Kibbles? Penders? Sanırım Juggs'a ne olduğu gayet açık, öyle değil mi?" Piers elini onların boş yüzlerine doğru salladı. "Kendi aranızda konuşun, sizi aptallar."

Hemşire Matilda'ya döndü. Linnet, Bayan Juggs'ın tığ kancasının meyvelerini inceliyordu. "Az önce savaşı kaybettiniz," dedi ona. "Bayan Juggs kocasının körlüğü sorununu çözdü. Bu gibi durumlarda aileyi görmekte ısrar etmediğim için aptalın tekiyim."

Bayan Juggs'ın ağzı açık kaldı. "Ben mi yaptım? İçki yüzünden, değil mi?" "Hayır," dedi ona.

Hemşire Matilda kaynayan bir çaydanlık gibi tıslıyordu.

"En önemli belirti neydi?" Linnet merakla sordu.

"Hepsi öyle." Ördek Yavruları'nın gözlerini yakaladı. "Juggs son zamanlarda kilo aldı, üniforması rahatsız edici derecede dar, sadece kutlama günlerinde sıcaktan bunalıp bira içtiği nöbetler geçiriyor - muhtemelen kendini serinletmek için, ama sonunda kusuyor. Buna bir de Hafif Süvari Tugayı'nın üniformasının ağır yün olduğu ve omuzlarının üç kat örgülü olduğu gerçeğini ekleyin, Juggs'ın terleyemediği gibi çok önemli bir ayrıntıdan bahsetmiyorum bile."

"Sıcak çarpması!" Penders ve Bitts hâlâ düşünürken Kibbles haykırdı.

"Doğru. İyi haber şu ki Juggs, bu yataktan kalkıp Denizkızı Bileği'ne geri dönebilirsin. Kötü haber ise terleyememek, yünlü bir üniforma ve sıcak bir günün tehlikeli bir kombinasyon olması. Muhtemelen bir gün öleceksin ve çoktan ölmediğin için şanslısın."

"Ama ne oldu?" Bayan Juggs şaşkınlıkla sordu. "O kadar da değildi sıcak."

"Daha fazla su içmesi gerekiyor," diye açıkladı Kibbles.

"Hava bunaltıcıysa bira da yok," diye emretti Piers. "Bir bardak bile yok." "Hepsi bu muydu, hepsi bu muydu? Sadece yeterince su içmemek mi?" Bayan Piers

Juggs hâlâ şaşkın görünüyordu ama Juggs bacaklarını yataktan dışarı salladı.

"Hasta olmadığımı biliyordum, gerçekten." Ayağa kalktı. "Geçit törenine gidiyorsak sudan uzak duruyorum, çünkü safları bozmadan işeyebileceğim bir yer yok."

Bitts, "Bu da soruna tuz biber ekıyor," dedi ve çılgınca bir şeyler karaladı.

Piers, Juggs ve eşinin Ördek Yavrularıyla birlikte gitmesine izin verdi. "Bayan Havelock, Bayan Thrynne'in hastanemle ilgili planlarına uymak isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz ya da başka bir pozisyon bulabilirsiniz."

Ona baktı, ağzı o kadar sıkı kapalıydı ki Sébastien'in dikiş işine benziyordu.

"Boşver onu," dedi. "Kovuldun." Linnet'in koluna girdi ve onu odadan dışarı çıkardı ama Linnet koridorda durdu ve hemşire koridora girene kadar onu tuttu.

Hemşire Matilda'ya, "Lord Hazretleri sadece şaka yapıyordu," dedi ve ona öfkeli hizmetçiler üzerinde işe yaramadığı varsayılan bir gülümseme takındı.

Piers ağzını açtı ama kadın onu öyle sert bir şekilde çimdikledi ki ağzını tekrar kapattı.

Linnet, "Aile ziyaretlerini nasıl yöneteceğimizi yarın tartışabiliriz," dedi. "Tabii ki programınızı mümkün olduğunca az aksatmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. Kanadı ne kadar sorunsuz yönettiğinizi biliyorum Bayan Havelock."

Gülümsemenin Matilda üzerinde işe yaramadığı açıktı. Yine de bir an donup kaldı, belli ki pes edip etmeyeceğini hesaplıyordu.

"Doktorun mizahi yönünü bilirim," dedi sonunda ağır bir sesle.

"İyi günler Bayan Havelock," dedi Linnet, Piers'ı koridora doğru çekerek.

Yirminci Bölüm

Sen işe karışan küçük bir cadısın," dedi Piers. "Bir dakika bekle. Bacağım ağrıyor." Bir kapıyı iterek açtı. "Şuna bakın! Boş bir yatak hasta bekliyor." Topallayarak içeri girdi. "Oturup yorgun bacaklarımızı dinlendirmek için mükemmel bir yer."

Linnet kapı çerçevesine yaslanmış, gülüyordu.

"İki kişi için yeterince büyük," dedi Piers, ses tonunun aşırı umutlu olmadığından emin olarak. "Yoksa çok mu ağrın var?"

Kadın ona kaşlarını çattı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Tabii ki beni ilgilendirir. Buyurun, içeri girin ve kapıyı kapatın. Zavallı Hemşire Matilda'ya bir günde yaşadığından daha fazla şok yaşatmak istemeyiz."

Linnet içeri girdi ve kapıyı kapattı. Ama onunla birlikte yatağa tırmanmak için hiçbir hareket yapmadı. "Hadi o zaman," dedi yatağı okşayarak. "En sevdiğin doktorunla özel bir görüşme zamanı. Gel bana senden faydalanan o baştan çıkarıcı şeytanın neden olduğu o iğrenç çiğlik hissi hakkında her şeyi anlat."

Güldü. "Ve bunu sana anlatmak için yatağa mı girmem gerekiyor?"

"Bir muayene yapmadan yarayı nasıl tespit edeceğim?" diye makul bir şekilde sordu. "Yakın bir muayene."

"O kadar da acımıyor. Ayrıca, bunu bir daha yapamayız."

"Neden olmasın?" Bastonunu ona doğru uzattı. "Şunu benim için alırmısın?"

Linnet bir adım öne çıkıp ipin ucundan tuttu ve adam geriye doğru sarsılarak onu oltaya takılmış bir balık gibi içine çekti. Linnet, tatlı kokulu bir kadınlığın çırpınan yumuşak bir demeti halinde onun üzerine düştü.

Piers'ın kolları sıkılaştı. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Sabun gibi kokuyorsun," dedi burnunu çekerek. "Hoş olmayan sabun." "Hint sabunu. Hastane ateşini düşürmeye çalışıyoruz." "O da ne öyle?"

"Ateşler hastaneleri dolaşıyor ve tabut için sırada bile olmayan hastaları öldürüyor," dedi ve narin şekilli küçük bir kulak bulana kadar saçlarını okşadı. "Bu şato mükemmel çünkü o kadar çok odası var ki hastaların çoğunu ateşleri düşene kadar tek başlarına yatırabiliriz."

Linnet, "Uyanık olan ve enfeksiyonu olmayan hastalara gelip kitap okuyacak birkaç köylü kadın işe almak istiyorum," dedi.

"Köy kadınları ve okumak. Burada bir sorun görüyorum."

"Okumayı bilen bir köylü kadın," dedi, o kadar da sabırlı değildi. "Eminim vardır. Ve çocukları eğlendirmek ve belki de onlara okumayı öğretmek için çalışacak bir iki kadın daha."

"Eğlendirmek mi? Burası bir hastane ya da ona yakın bir yer. Gezici bir gösteriye ev sahipliği yapmıyoruz."

"Hastaların düşünecek bir şeyleri olursa daha çabuk iyileşirler. Gavan'a bakın."

Kız çenesini kapattı ama Piers kızın sesindeki tonu fark edince kulağını hafifçe ısırdı. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey. Gavan öğle yemeğinden sonra beş kez ahırda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bacağı çok daha güçlü."

Piers bir elini gerçekten muhteşem göğsünde gezdirirken onun sesini düşündü. "Ağrın var mı?"

"Evet," dedi biraz utangaç bir sesle, yanaklarında pembelik yükseliyordu.

"Bir göz atmamı ve her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olmamı ister misin? Benim için bir zevk olur." Ve bunda ciddiydi. Evet deme ihtimaline karşı boynundan aşağıya, göğsünün kıvrımına doğru bir öpücük kondurdu. Sorunun olduğu yere daha da yaklaştı.

"Hayır," dedi, sesi oldukça kararlı çıkıyordu.

Ama kadının elleri de göğsünde, gömleğinin üzerinde geziniyordu. Aşağı uzandı ve ona daha iyi erişim sağlamak için gömleğini pantolonundan sıyırdı.

Çekici ve açgözlü bir bakışla gömleğini yukarı çekti. Sonra parmakları göğsünün üzerinde geziniyor, arkalarında küçük ateş izleri bırakıyordu. Piers, onun istediği gibi keşfetmesine izin vermek için yana doğru yuvarlandı.

Linnet sanki suda bir şey düşünen uzun boyunlu bir balıkçıl gibi başını nazikçe, kibarca eğdi.

"Lütfen," dedi, onu izliyordu ve sesindeki boğuk, muhtaç tondan neredeyse utanıyordu. Ama tam olarak değil.

Özellikle de küçük pembe bir dil meme ucunun üzerinde kıvrıldıktan sonra. Dudaklarından boğuk bir homurtu kaçtı. "Neden gözlerin kapalı?" diye sordurdu kendine, kendini mantıklı düşünmeye zorlayarak.

"Tadın harika," dedi hülyalı bir şekilde. "Ve çok güzel kokuyorsun, hâlâ biraz tuzlu, ama sabun gibi - o berbat sabun değil, güzel sabun." Küçük beyaz dişler kapandı, onu ısırdı ve vücudu içgüdüsel olarak onunkine doğru eğildi, sahip olamayacağı şey için yalvardı.

Şimdi daha aşağıları, karnını, teninin daha önce kimsenin dikkat etmediği yumuşak kısımlarını öpüyordu. Piers gözlerini kapattı, ancak kadın "Pantolonunu çıkarsan iyi olmaz mı?" dediğinde gözlerini açtı.

Başını kaldırdı. "Çıkarmak mı? Ciddi bir şey yapamayız, Linnet. Zavallı küçük amcığın başka bir müdahaleyi daha kaldıramaz."

"Bu mu?" dedi, okşayarak. "Sadece görmek istiyorum. Doğru dürüst yani. Eğer zamanınız varsa."

"Zaman mı?" diye tekrarladı, kendi kulaklarına inanmakta güçlük çekerek. "Sanırım, evet, zamanım var. Yine de belki de kapının mandalını takmalıyız."

O da ayağa kalkıp kapının mandalını taktı, bu sırada adam onun yanaklarının gül rengine dönüştüğünü, gözlerinin ateşli ve biraz da vahşi olduğunu fark etti. Kadının şehveti adamın şehvetini körüklüyordu ve adam pantolonunu ve iç çamaşırını aşağıya itmekte zorlanıyordu ... ama itti.

Ve ne yapacağını görmek için yatağa uzandı. Ne yaptı . . .

Diz çöktü ve sonra yan tarafına doğru gevşedi, güzel kıvrımları tam önündeydi, omurgasının düz çizgisi kalçalarının kıvrımına, kıkına doğru iniyordu.

"Küre," dedi, eli kalçalarına ve sonra arkasına doğru ilerledi. "Kalçalar için başka bir kelime. Belki daha şiirsel bir kelime." Parmakları titriyordu.

Linnet sadece bakıyordu ama şimdi uzandı ve parmaklarını onun etrafında doladı.

Dudaklarından çıkan ses en hafif tabirle onursuzcaydı. Şehvetli bir sest ve Linnet'in yüzünün biraz daha pembeleştiğini düşündü. Arkasına yaslanıp onun istediğini yapmasına izin vermemek için mücadele ederek, elini daha sıkı bir şekilde poposunun kıvrımlarında, en lezzetli kıvrımın etrafında, bacaklarının arasında gezdirdi.

İrkildi.

"Çok acıyor," dedi elini çekerek. "Özür dilerim."

Linnet'in gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ama onu geri almayacaksın, değil mi?"

Hayatının en coşkulu cinsel deneyimini geri almak, çok ince bir nokta koymak değil mi? "Asla."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, çünkü yatakta aşağı doğru kaydı, başı eğildi ve dili ona dokundu.

Onun sıvı ve sıcak dokunuşuyla başı geriye düştü. Hâlâ . . . "Linnet," diye başardı.

"Evet?" Düşünceli bir ifadeyle ona bakıyordu. Zihnini onun düşünüyor olabileceği olasılıklardan uzaklaştırdı.

Boğazını temizledi. "Bahsetmek zorunda hissediyorum ..."

Öne doğru eğildi, onu tekrar yaladı ve sonra dudakları ıslak ipek gibi onun etrafında kaydı.

Boğazından boğuk bir ılgılık koptu.

"Evet?" diye sordu ona bakarak. Gözleri muziplikle parlıyor, arzuyla kararıyordu. . . Tam bir bela timsaliydi.

"Çoğu kadın, yani zamanları için para almayan kadınlar, erkekleri bu şekilde memnun etmezler," dedi kısık sesle.

Kaşları biraz çatıldı. "Yapmazlar mı? Neden olmasın? Bana da öyle yaptınız ve bunun çok uygun olduğunu söylediniz." Elini uzattı ve parmaklarını sanki bir tüy değmiş gibi hızlıca adamın boyunda gezdirdi. "Bu tarafını seviyorum. Çok ilginç bir şekli var, sanki bir öpücük için yapılmış gibi. Gördün mü?"

Ve Piers bir şey yapamadan, gerçi onu durduramazdı ama, kadın tekrar eğildi. Ağzı ona sımsıkı yapışmıştı, hezeyan gibi, kanında ateş gibi, ... gibi.

"Sesin hoşlanmıyormuşsun gibi gelmiyor," dedi ve tekrar durdu.

"Sefil," dedi başını kaldırarak. "Yapma-"

"Devam etmiyor musun?" dedi sahte bir üzüntüyle. "Ben de tam senin nelerden hoşlanabileceğini hayal etmeye başlamıştım. Örneğin ..."

Tekrar yaptı, daha derine, aynı anda eli adamın alt kısmının etrafında sıkıca kıvrıldı. Kalçaları öne doğru sarsıldı ve Piers, Linnet'in, lezzetli Linnet'in ne yaptığını tam olarak bildiğinden emin olmak için tam beş saniyesi olduğunu fark etti.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi sesi boğuklaşarak. "Boşalacağım. Bu da spermlerimin dışarı fırlayıp doğrudan senin ağzına gireceği anlamına geliyor."

"Zararlılar mı?" Sesi meraklı ve korkusuz geliyordu. Vücudundaki bir şey gevşedi, içindeki derin ve güçlü bir ihtiyat.

"Hayır," diye fısıldadı. Sağ eliyle de oynuyordu, taşaklarına dokunuyor, onu ovuyordu. Tekrar ona doğru eğilirken saçları pencereden sızan güneşte parlıyordu; bir prensesin ipeksi saçları. Ama hiçbir prenses efendisine böyle bir zevk vermemişti.

Geri çekilebilirdi. Kendine geri çekilmesini söyledi. Bir kadının böylesine mahrem bir hizmeti yerine getirmesine asla izin vermemişti, asla.

Ama boğazından çıkan sesleri tutamadı. Taşakları sıkılaştı, son bir kez ona doğru eğildi. Dili küçük, eğlenceli bir kıvrım yaptı, taşaklarına ve bacaklarına kadar inen bir okşayış.

Piers daha önce hiç olmadığı kadar kendini kaybetmişti. Zihni kapaklı bir kutu gibi kapandı ve onu zevk alan bir kadının ellerinde ve ağzında bir erkekten başka bir şey bırakmadı. Daha büyük bir afrodizyak yoktur, diye düşündü belli belirsiz.

Ve düşünmeyi tamamen bıraktı, çünkü elleri ... ağzı ...

Geri çekilmeyi unuttu. Adını unuttu. Doktor olduğunu unuttu. Unuttu.

Linnet ve onun boynunun kıvrımı, ağzının ıslak sıcaklığı ve mutlu olduğunu söyleyen o küçük mırıltı dışında her şeyi unuttu.

Aslında, kadın ona doğru sürünerek yaklaştığında ve boğuk, şehvetli bir sesle "Şimdi bana borçlusun" dediğinde zihni hâlâ tamamen boştu.

Aynen öyle.

Yirmi Birinci Bölüm

O gece akşam yemeğinden sonra hepsi yemek sonrası konyak (beyler için) ve çay (hanımlar için) içmek üzere salona çekildiler.

Linnet kendini hanımefendi davranışlarının sınırları içinde tutmakta zorlanıyordu. Piers'e dokunmak, sadece onunla konuşmak, açık bir davetle ona gülümsemek istiyordu. Kudurmuş bir açlığın pençesindeydi, sanki vücudundaki tek duygu şehvetti.

Arada bir geleceğe dair bir düşünce -hatta söylemek gerekir ki bir endişe nabızı- zihninden geçiyordu. Ne de olsa namusunu, en değerli varlığını bir kenara atmıştı. Babası dehşete düşecekti, hatta Piers'in onunla ancak bir çocuk doğurursa evlenmeye söz verdiğini bilse daha da dehşete düşecekti.

Ama Piers'in zayıf vücuduna bir an baktı ve kalbi boğazında hızla atmaya başladı, bacaklarına sıcaklık yayıldı. Gerçeği kendinden saklayamazdı: Şansı olsa, erdemini yine rüzgâra bırakırdı. Ve yine.

Delilik gibiydi. Sarhoş olmak gibiydi, sanki çayının yanında konyak içiyormuş gibiydi.

Salonda birkaç dakika geçirdikten sonra Linnet, Leydi Bernaise'in çayına konyak katmış olabileceğini düşündü. Leydi Bernaise dans etmekte ısrar etti, markiyi partneri olarak aldı ve Linnet'i Bay Bitts'e emanet etti. Vals bittiğinde bile son derece neşeliydi, gözleri ıslıl ıslıldı, yelpazesi sürekli hareket halindeydi.

Linnet beyaz elbisesine baktı ve iç geçirdi. Leydi Bernaise'in üzerinde, korsajın hemen altından dut renginde kurdelelerle tutturulmuş leylak dokusundan nefis bir elbise vardı. Gerçi bundan bahsetmek yanlış olabilirdi.

Çünkü dekoltesi o kadar belirgindi ki, göğüsleri gizlenmek yerine süslenmiş gibi görünüyordu.

Piers duvara yaslanmış, alaycı bir ifadeyle annesinin giderek daha da taşkınlaşmasını, genç doktorlarla flört etmesini, yelpazeyle onlara dokunmasını, gırtlaktan gelen küçük Fransız kahkahasını atmasını izliyordu.

Linnet onunla göz göze geldi ve elini yanındaki kanepeye koydu. "Çağrıldın mı?" diye sordu bir an sonra.

Adam oturduğunda tüm vücudu titredi, geniş omzu onunkini okşadı. "Annen şampanyayı fazla mı kaçırdı?" dedi alçak bir sesle, adamın çağrısına cevap vermesine çok sevinmiş görünmemeye çalışarak.

"Bundan şüpheliyim. Sanırım *Dük'e Eziyet Etmek* olarak özetlenebilecek yeni bir eğlence keşfetti."

"Kıskandırmak anlamında *eziyet etmek* mi?" Linnet gözleri düke kayarak sordu. "Sanırım işe yarıyor." Piers'ın babası dimdik oturuyordu, gözleri eski karısına sabitlenmişti.

"Bundan biraz daha karmaşık olabilir," dedi Piers. "Gördüğünüz gibi, babam onu bir kadın olduğu gerekçesiyle boşadı-"

"Oh, anlıyorum," diye nefes aldı Linnet. "Sesini alçalt, Piers. Baban seni duyacak."

"Ve?"

"Anladığım kadarıyla bağımsızlığını sergiliyor: Bir trollop olarak genç erkekler de dahil olmak üzere istediği kişiden zevk alabilir. Tabii ki gerçek bir fahişe değil."

Piers, "Bana öyle geliyor ki, Saygıdeğer Bitts önde gelen yarışmacı oldu," dedi. "Adamın içinde böyle bir saray adamı eğilimi olduğunu kim düşünebilirdi ki? Gerçi bir vikontun oğlu ya da onun gibi bir şey olduğu için bunu dürüstçe yaptığını sanıyorum."

"Ama o-" diye fısıldadı Linnet.

"Asla," dedi Piers sakince. "Babam da bunu biliyor. Annem flört etmeyi sever - ne de olsa Fransızdır - ama babama olduğu kadar ikinci kocasına da sadık bir eşi."

"Nasıl biriydi?" Linnet, eski düşesin piyanonun başına oturarak Bay Bitts'i memnun edişini hayranlıkla izledi. Diğer iki doktor da etrafta toplanmıştı.

"Muhtemelen göbeğine kadar görebiliyorlardır," dedi Piers. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, *annemin* ikinci kocası mükemmel bir eşi."

Kesinlikle babamın panzehiri: sağlam, çok parlak değil, tamamen medeni. Ne yazık ki, Devrim'den sonra yangın çıkınca, köylülerinin diğerleri kadar öfkeli olmadığında ısrar ederek *malikanesini* terk etmeyi reddetti."

Düşes şimdi şarkı söylüyordu, gözleri parlıyor ve parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

"Ne kadar büyüleyici bir melodi," dedi Linnet. "Ve İngilizce şarkı söylüyor!"

"Aksi halde bir anlamı olmazdı," dedi Piers kuru bir sesle. "Babamın Fransızcası onun kendi dilindeki kelimeleri yakalayacak kadar iyi değil."

Linnet daha dikkatli dinledi. Düşes neşeyle, "Şehvet düşkününü bir kızdı," diye şarkı söyledi.

"Muhteşem!" Linnet kıkırdarak haykırdı. Teyzesine ya da annesine layık bir şarkıydı bu, gerçi bunu Piers'e pek söyleyemiyordu.

Piers başını sallayarak, "Babam pek eğlenmiyor," dedi.

"Sanki bir oyun izliyormuşum gibi hissediyorum." Dük o kadar sert kaşlarını çatmıştı ki, oğluna olan benzerliği açıkça görülüyordu.

"Dün gece ben de aynı hissi yaşadım. Eğer tiyatrodaki bir locada olsaydık," dedi Piers, "oldukça karanlık olurdu."

"Ve?"

Dükün alt dudağı dışarı **d o ğ r u** çıkıktı ve parmaklarını dizine vuruyordu.

"Kolumu sana dolayabilirim," dedi Piers, "halkın kınamasını göze alarak." Tam da bunu yaptı ve onu kanepenin derinliklerine geri çekti.

Linnet başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım gün içinde beklenmedik bir faaliyetten sonra çok ama çok yorgun olsaydım, başımı omzuna yaslayabilirdim." Ve öyle de yaptı.

Piers'ın parmakları Leydi Bernaise'in çıplak kolunda küçük daireler çizerek önlerinde yaşanan dramı düşünmeyi zorlaştırıyordu. Leydi Bernaise şarkısını bitirdi ve eteklerini savurarak piyanonun başından kalktı. Ördek Yavruları onun etrafında kümelendi.

Hepsi gülüyordu, hatta kahkahalarla sarsılıyorlardı. "Aman Tanrım," dedi Piers, "bu aktörler bir oyuncularını olduğunu unutmamalı. yani biz."

Ama tam o sırada, annesi kahkahaların arasından gelen hafif sesiyle ona itaat etti. Yelpazesini açmıştı ve gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Her zaman sert bir adam bulmanın iyi olduğunu düşünmüşümdür, Bay Bitts."

Linnet bir kahkaha attı ama Piers babasına bakıyordu. "Bu nükteyle yaşlı aslanı mağarasından çıkardı," dedi saçlarına doğru.

Dük ayağa kalkmıştı. Doktorlar onun önünde saman çöpü gibi dağıldılar; elini kadının kolunun altına soktu ve Linnet göz kırpmaktan fazlasını yapamadan onu odadan çıkardı.

Piers kıpırdamadan, "Ne yazık," dedi.

Linnet doğrulmaya çalıştı. "Biz-"

Piers, Kibbles'la göz göze geldi ve başını salladı. Bir saniye içinde Ördek Yavruları gitmişti.

"Eğlence sona erdi," dedi Piers kederli bir sesle. "Karanlık tiyatrodaki sadece sen ve ben kaldık."

"Kuzenin nerede?" Linnet birden markinin ortalıkta görünmediğini fark ederek sordu.

"Prufrock onu birkaç dakika önce odadan çıkardı. Sébastien'in uzmanlık alanı bu olduğu için kırık bir uzvu olan bir hasta gelmiş olmalı."

Linnet Piers'in omzuna yaslanarak rahatladı, onun kendisini daha yakına çekmesine izin verdi ve sonra tavanı incelemek için başını yukarı kaldırdı. Yukarıda inceleyecek pek bir şey yoktu ama bu Piers'a Linnet'in boynuna öpücükler kondurma fırsatı verdi.

"Mmmm," diye mırıldandı Linnet, boğazının derinliklerinde.

"Bunu yapmana bayılıyorum," dedi Piers, başını kaldırıp kızın ağzının kenarına bir öpücük kondurarak.

"Ne yapmak?"

"Boğazınızdan istekli ve muktedir olduğunuzu gösteren o küçük sesi çıkarın."

"Benim kolay biri olduğumu mu ima ediyorsun?" Linnet sinirlenerek sordu.

"Öyle olsaydın sana saygı duymayacağımı mı ima ediyorsun? Ne de olsa az önce sert erkeklerin erdemlerini öven sen değildin," diye belirtti. "O benim annemdi, saygı duymak için en çok nedene sahip olduğum kadın."

Linnet inatla, "Ben kolay biri değilim," dedi.

"Bunu en iyi ben bilirim." Adam onun kulağını okşadı. "Ama bu akşam daha sonra kolay bir aşüfte taklidi yapabileceğini düşünüyor musun?"

Linnet kendini titrerken buldu. Piers onu sıkıca tutuyor ve yalıyordu. -Kulağının kenarını yalıyordu. "Bu çok garip bir şey," diyerek onun sorusunu geçiştirdi.

Cevap olarak kulak memesini ısırdı ve Linnet'in kalçalarına doğru küçük bir ateş dalgası yayıldı. "Çok tuhaf!" diye başardı.

"Bütün bu saçların yoluma çıkıyor."

Linnet, "Bu geceye gelince," diye söze başladı ama kapı açıldı.

Arayan Prufrock'tu. "Böldüğüm için özür dilerim ama marki hazretleri sizden yardım istedi."

"Zor bir operasyon mu?" Piers hâlâ Linnet'in kulağını okşayarak sordu. Linnet dik oturmaya çalıştı ama Piers ona izin vermedi.

"Anlıyorum," dedi Prufrock. Ve sonra, görünmeyen bir işarete ya da yazılı olmayan bir kurala itaat ederek, kapıdan içeri doğru geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

"Lanet olsun," diye iç geçirdi Piers.

"Bir uzvu kesmek ne kadar zor olabilir ki?" dedi Linnet. "Bir kütüğü kesmek gibi oldukça basit olacağını düşünürdüm, sadece daha dağınık."

"Nerede senin kız gibi alınganlığın?" Piers sordu. "Sanki testerenin bir ucunu tutmaktan rahatsız olmayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

Linnet düşünerek, "Ben olsam yapmazdım," dedi. "İlginç olacağını sanıyorum. Gerçekten oturmama izin vermelisin. Eminim Prufrock dehşete düşmüştür."

"Prufrock mu? O adamı hiçbir şey korkutamaz. Ayrıca, sen benim nişanlımsın.

Birbirimize sokulmamıza izin var."

Linnet kararlı bir ifadeyle, "Yakınlarda bir yerde bir refakatçi olmadan olmaz," dedi. "Pooh. Sanırım okuldayken yanınızda bir refakatçi olmadan hiçbir yere gitmediniz.

sezon, değil mi?"

"Asla."

"Ve bak seni nereye getirdi. . bir prensten hamile kaldın ve bir manyakla nişanlandın."

Linnet de sık sık aynı şeyi düşündüğü için itiraz edemiyordu. Bu yüzden başını bir santim kadar çevirdi ve adamın dudaklarını çenesinde gezinirken yakaladı.

Dudakları asiydi, talepkârdı, centilmence değildi. Kadın ona ağzını açtı, tüm cömert açgözlülüğüne izin verdi -hatta hoş karşıladı-. Öpücüğünde, reddetmek istediği bir soru vardı. *Bunu bir* daha yapamazlardı.

Göğsü kabararak uzaklaştı. Ancak canavarın ona güldüğünü, ellerinin, iki elinin de göğüslerini sıktığını gördü. Korsesi Leydi Bernaise'inki kadar şehvet uyandırıcı olmayabilirdi ama öte yandan, büzgülü bir kurdeleden başka bir şeyle yerinde tutulmuyordu. Ve Piers,

Becerikli, zeki Piers, sağ omzundaki küçük yayı oynatarak çıplak göğüslerinin doğrudan Piers'in ellerine düşmesine neden oldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. Başparmakları göğüs uçlarına sürtündü. Aslında yüksek sesle ciyakladı, çok lezzetli hissettirdi.

Artık göğüslerine tamamen sahipti, onları neredeyse kabaca sıkıyor, başını eğiyordu.

Linnet'in sırtı içgüdüsel olarak kamburlaştı ve dudaklarından bir tür küçük çığlık döküldü. Bu onu uyandırdı.

"Prufrock, hemen dışarıda," diye kekeleyerek Piers'in omuzlarını itti.

Linnet'in göğüslerini ancak ikinci itişinden sonra bıraktı. Linnet'in tüm vücudu onun gözlerindeki bakıştan, yüzünde titreşen vahşi, kontrolsüz arzudan tekrar heyecanlandı.

"Bunu yapamayız," dedi derin bir nefes alarak. Bu da göğüslerinin havaya kalkmasına ve Piers'in gözlerinin boğulan bir adamın ipi görmesi gibi onlara dönmesine neden oldu.

"Tanrım, mükemmelsin," diye mırıldandı.

"Çok iri olduğumu düşünmüyor musun?" diye sordu, kelimeler ağzından çıkarken bile kendini aptal gibi hissediyordu. "Babam, yani mürebbiyem bir keresinde ineğe benzediğimi söylemişti."

"İnekler böyle görünseydi ..." dedi Piers ama cümleinin ikinci yarısını düşünememiş gibiydi. Onun yerine tekrar uzandı, bu sefer saygıyla. "Göğüslerin mükemmel, Linnet. Her erkeğin rüyası."

"Rüyan mı?" diye sordu.

"Senin gibi birini hayal etmeye hiç cesaret edemedim," dedi sonunda gözleriyle buluşarak.

Kalbindeki gülümsemenin çılgınca yüzüne yayıldığını biliyordu.

Anında onun içinde bir şeyler değişti. Elini uzatıp kızın korsajını yukarı çekti, kurdeleyi nazikçe çekiştirdi ve sonra bağladı. Kadın kıpırdamadı, sadece oturup onun alçalmış gözlerini izledi ve merak etti.

"Seni hiç hayal etmemiş olmam, seninle evleneceğim anlamına gelmiyor," dedi sonunda.

Linnet aklını toparlamaya çalışarak, "Biliyorum," dedi. "Biz uygun değiliz. Bu konuda hemfikiriz."

"Bak, sana bir şey getirdim," diyerek cebine uzandı ve iple düzgünce bağlanmış küçük bir muslin torba çıkardı.

"İçinde ne var?"

"Mineral tuzlar. Bu akşam uzun bir banyo yap, yarın yüzmeye hazır olursun."

Çantayı aldı. "İkinci bir banyo! Uşaklar o kadar sıcak suyu yatak odama taşımaktan şikayet edecekler."

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

Sonra ayağa kalktı, bir eliyle bastonunu kavradı, diğer elini de ayağa kalkmasına yardım etmek için uzattı. "Gitmeliyim."

Sanki bir şey için onu suçluyormuş gibi aniden sinirlenmiş görünüyordu. Onun kolunu yakaladı. "Sorun nedir?" "Bir şey yok."

"Biraz önce gayet iyi vakit geçiriyorduk, ama şimdi sert ve düşmanca davranıyorsun."

Küçük bir hırıltıyla arkasını döndü. "Bir erkek, bir kadın yüzünden neredeyse kafasını kaybetmekten hiç hoşlanmaz."

Linnet kaşlarını çatarak ona baktı. "Aklını kaybettiğine dair bir işaret göremiyorum."

"Evlenmeyeceğime uzun zaman önce karar vermiştim," dedi kaşlarını çatarak. "Bırakın bir başkasını, kendime bile zor bakıyorum."

Linnet başını salladı. "Bu evlilikten vazgeçmek için aptalca bir neden gibi görünüyor, ama öyle söylediniz. Senden fikrini değiştirmeni istemedim, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman neden o kalın kafandan geçen yanlış düşünceler için *beni* suçluyorsun?" diye karşılık verdi. "Beni öptüğünde evlilik düşünmüyordum."

Boğazından kaba bir kahkaha sesi kaçtı. "Ben de öyle." "O zaman bu huysuzluk niye?" Kadın onun kolunu bıraktı.

"Eşeklik ettiğim için mi?" diye teklif etti, yumuşayarak. "Ama gerçekten gidip Sébastien'in hastasına yardım etmeliyim, yoksa bana çok kızacak." Gözlerinde bir gülümseme vardı, bu yüzden koluna girdi ve odadan çıkarken ona eşlik etmesine izin verdi.

Kapıyı açmadan hemen önce durdu ve kızın burnuna bir öpücük kondurdu. "Eğer biriyle evlenecek olsaydım, Linnet, bu sen olurdun."

"Bu göğüslerin işe yarayacağını hep biliyordum," dedi memnuniyetle.

Buna güldü. "Farklı bir adam olsaydım, bu farklı bir hikaye olurdu."

"Düşünsene," dedi. "Sinir krizi geçirdiğinde bir engerek yılanı gibi üzerime çullanmayan bir nişanlım olabilir."

"Megrim! Beni ekşi bir bakire teyze gibi gösteriyorsun."

"Megrim," diye tekrarladı ona arsız bir gülümsemeyle. Ve sonra, daha makul bir şekilde: "Endişelerini gerçekten kontrol etmelisin, Piers. Söz veriyorum, öpücüklerin ne kadar hoşuma giderse gitsin, birdenbire senin her zaman istediğim eş olduğuna karar vermedim."

Gözlerini kırıştırdı, bastonuna baktı. "Ben bir aptalım. Bu durumda kibirli bir aptal."

Linnet hemen, "Senin bacağın değil," dedi.

Ama sırtıyordu ve giriş kapısını iterek açtı. "Sanırım benim iğrenç dilim?"

"Bir kadın bunu hesaba katmak zorunda," diye belirtti. "Senin o iğrenç dilinin kahvaltı masasına zarar vermesini hoş karşılamayabilir." Tereddüt etti ve sadece söylemeye karar verdi: "Oynuyoruz. Ve son zamanlarda başıma gelen onca şeyden sonra oynamayı *hak* ediyorum."

Başını sallıyordu. "Biliyorsun. Ve tam da söylediğin gibi ben bir aptalım." Ve sonra uşakların, Prufrock'un ve girişte olabilecek herkesin önünde başını eğip onu öptü, hiç esir almayan şehvetli öpücüklerinden birini.

Bir talep.

Ve kadın verdi, içgüdüsel olarak verdi, eli adamın ceketinin yakasını kavradı, vücudu adaminkine doğru sallandı, adam başını kaldırdığında dudakları onunkine yapıştı.

Öne doğru eğildi ve kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde kulağına şöyle dedi. "Çok iyi bir oyun arkadaşısın."

Sonra gitti, merdivenlerden yukarı çıktı.

Linnet kendini Prufrock'un gözlerine bakmaya zorladı. "Banyo yapmak istiyorum, lütfen."

Uşaklardan birine başıyla işaret etti. "Elbette, Bayan Thryne. Sanırım hizmetçiniz odanızda sizi bekliyor." Boğazını temizledi. "Artık Rufus adıyla anılan melez yıkandı ve kırıldı, ancak bunun görünüşünü ölçülebilir bir miktarda iyileştirdiğini söyleyemem."

Bunu tamamen unutmuştu. "Benim odama gelebilir," dedi iç çekerek.

Prufrock bunu onaylamadı. "Köpek ahırda, hatta ısrar ediyorsanız bagaj odasında bile rahat edecektir."

Başını iki yana salladı. "Gavan'a söz verdim. Rufus gece kaçacak diye çok korkuyor."

"Bot odası bunu engelleyecektir."

"Söz verdim," diye tekrarladı Linnet. "Banyomdan sonra biri onu bana teslim edebilirse çok minnettar olurum."

Tabii ki uşak sanki öpüşmelerine tanık olmamış gibi işine bakıyordu.

Ama merdivenlerden yukarı çıkarken, gözlerin kürek kemiklerini sızlattığını hissedebiliyordu. Galler'deyiz, dedi kendi kendine. Galler. Galler'de ne olduğu kimsenin umurunda değil. Sanki hizmetkârlar kendi aralarında dedikodu yapabiliyorlarmış gibi.

Yandaki meslektaşları.

Galler'de olan, Galler'de kalır.

Yirmi İkinci Bölüm

Windebank Dükü Robert Yelverton bazen oğlu ve varisi Piers'e tek bir özellik miras bıraktığını düşünürdü: bağımlılık kapasitesi. Piers'in işine olan şiddetli, tek fikirli bağlılığı ona kendi afyon kullanımına düşüşü kadar hiçbir şeyi hatırlatmıyordu. Yine de işten -cerrahlık gibi övgüye değer bir işten bile- bağımlılık olarak bahsetmenin mümkün olup olmadığı onun için belirsizdi.

Aslında Piers'a saplantıdan daha fazlasını verdiğini fark etmek Robert'ı pek memnun etmemiş olabilirdi; eski karısı Marguerite'i odadan çıkarırken yüzünde beliren çatık kaş, oğlunda sık sık görülen kaşın bir kopyasıydı.

"*Alors!*" Marguerite bileğini Robert'in elinden kurtarmak için boşuna çabaladı. "Robert, bana bu şekilde kaba davranmaya hakkın yok, sen-sen -" Görünüşe göre İngilizce doğru kelimeleri bulamamıştı, çünkü ardından gelen Fransızca bir seldi.

Robert onu arkasından çekerek kütüphaneye girdi. İçeri girdikleri anda elini bıraktı. Kız, tatlı göğüsleri ve uçuşan etekleriyle önünde dönüyordu ve Robert öyle bir özlem nabzı hissetti ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ellerini titreten sadece onun fiziksel güzelliği değildi: onun sevecenliği, bir fincan çayın ya da ipek bir çarşafın üzerinde ona gülümseyişinin anısı, Marguerite'in karısı olmasının yitik sevinciydi.

"*Seni gidi seni!*" diye bağırdı, sesi öylesine öfkeliydi ki kırıldı. "Ne cüretle benim şahsıma böyle davranırsın! Bana dokunmaya bile nasıl cüret edersin?"

"Bilmiyorum," dedi Robert. Ona karşı tamamen dürüst olmaya kararlıydı. "Ama salondaki performansının çoktan bittiğini sanıyordum.

ve artık benim de bir rol oynamamın zamanı gelmişti."

"Hayatımda herhangi bir rol oynamana gerek yok. Bir daha yanımda olmanı istemeden önce sokaktan -evet, sokaktan- bir adam seçeceğim."

"Biliyorum."

Gözlerini kırıştırdı ve ateşin bir kısmı gözlerini terk etti. "O zaman beni neden buraya getirdin? Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

"Ben değiştim, Marguerite. Ben senin evlendiğin adam değilim."

Kapıya doğru dönerek, "Törenden sonraki beş yıl içinde evlendiğim adam değildin," dedi.

"Afyon kullandığım yıllar boyunca sana ve Piers'e verdiğim zararı geri almanın bir yolu, herhangi bir yolu olsaydı, bunu yapardım," dedi umutsuzca. "Kolumu keserdim. Bunu geri almak için hayatımı verirdim."

Durakladı, eli kapının üzerindeydi. Dar omuzları kaskatı kesilmişti. Bronz saçlarının arasında birkaç, sadece birkaç beyaz tel parlıyordu.

"Ben senin evlendiğin adam değilim. Seni boşayan aptal da değilim. Daha yaşlıyım ve çok daha akıllıyım," diye devam etti, kadının biraz daha kalması için dua ederek. "O zamanlar sana ne kadar değer vermem gerektiğini anlamamıştım."

Marguerite yavaşça arkasını döndü ve sonra kapıya yaslandı. "O ilacı almayı bırakacağını bana o kadar çok kez söyledin ki. Birçok kez söz vermiştin."

"Biliyorum. Sözümü tutamadım."

"Ama anladığım kadarıyla sonunda bırakmışsın. Piers yıllardır afyon almadığını söylüyor."

"Yedi yıl. Neredeyse sekiz."

"Yani benim için duramadın, ama ne için durdun? O afyon rüyandan daha çok sevdiğin ne buldun?"

"Hayat. Sanırım ölmek üzereydim. Ve sürpriz bir şekilde yaşamak istediğimi fark ettim." Ona en üzücü gerçeğini açıklıyordu. Biraz daha yaklaştı, sadece Fransız parfümünün bir ipucu ona ulaşacak kadar. Bir an durup birbirlerine baktılar, aralarında yılların öfkesi ve pişmanlığı olan iki orta yaşlı insan.

"Her zamanki gibi güzelsin," dedi boğazını temizleyerek.

"Sen her zaman güzellikten bahseden ve bir insanda sadece yüzeysel olanı gören biriydin." Ama sesindeki öfke azalmıştı.

"Öyle miydin?" Hatırlayamadı. "Seni güzelliğinden daha fazlası için sevdim. Gücüne, Marguerite'e ve zekana hayrandım. Düşes rolünü üstlenmene ve bunu zarafetle yapmana, annemle başa çıkma şekline. Oğlumuzu yetiştirme şekline."

"Şimdi öyle diyorsun."

"Şimdi söylüyorum. Ve o zaman sana ne kadar hayran olduğumu söylemediğim için üzgünüm. Dünyada sana hayran olduğum kadar hayran olduğum, seni sevdiğim kadar sevdiğim tek bir kadın oldu."

"Kim?"

"Sen."

"İngilizcem biraz paslanmış. Anlayamadım."

Kelimelerini dikkatle seçti. "Sana ve Piers'a yaşattığım acılardan sonra bir daha asla karım olmayı düşünmeyeceğini biliyorum. Ama eğer sana yaptıklarım için beni affedebilirsen-" Durdu, yutkundu ve devam etti. "Bunun affedilemez olduğunu sanıyorum ama aklıma başka bir şey gelmiyor."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı, tamamen Galyalıları özgü bir hareketti. "*Alors*, Robert. İtibarımı mahvettiğin için, hatta o uyuşturucuyu benden daha çok sevdiğin için seni öldürmek isteyeceğim noktayı çoktan geçtim. Ama bebeğime, oğlumuz ne oldu? Bunu affedemem."

Robert ona bir adım daha yaklaştı. "Senden bunu beklemezdim."

"Yine de seni affetmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi, gözleri sıkıntılıydı ve Piers'*in* şimdi tam karşısında durduğunu fark etmemiş gibiydi. "Piers sana karşı olması gerekenden daha sert davranıyor."

"Biliyorum. Belki . . . bir gün." Ama aslında Piers hakkında konuşmak istemiyordu ve kendini durduramadı. Elleri kendi iradesiyle kalktı ve onun yüzünü kavradı. Ve hızla, kız onu reddedemeden, başını eğdi ve onu öptü. O öpücüğe her şeyini koydu: pişmanlığını, aşkını, özlemini. Uzun, soğuk ayıklık yılları, kadının bir başkasıyla evli olduğu ve kendisinin kendi aptallığından başka düşünecek bir şeyi olmadığı zamanlar.

Bir an için - kutsanmış, enfes bir an - onu geri öptü. Tadı kayısı gibiydi: aynı anda hem tatlı hem ekşi ve yürek parçalayıcı derecede tanıdık. Ama sonra elini göğsüne koydu ve onu itti. Tek kelime etmeden döndü, kapıyı açtı ve hiçbir şey bırakmadan dışarı çıktı.

Geride sadece havadaki zor bir parfüm ipliği kaldı.

Yine de ... gözlerinde bir şeyler vardı, dudaklarının onunkilere teslim oluşunda ...

Umut etmek kendini riske atmak demektir. Büyük olasılıkla umutları toza, reddedilmeye ve acıya dönüşecekti. Yıllardır böyle aptalca bir duyguya cesaret edememişti. Ama yine de kalbindeki gizli bir yerden umut fışkırıyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Linnet gecenin bir vakti elinde bastonuyla huysuz bir doktorun yatak odasına dalacağını umuyordu ama olmadı. Yine de sabah oradaydı ve yüzüne sıcak çikolata damlatıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Linnet'in nefesi kesildi. Çikolatayı yaladı. Piers, "Sana çiçek hastalığı geçirmiş biri gibi bakıyorum," dedi. "Bir damla daha

sol yanağında. Evet, artık tam bir dehşetsin. Kraliçe Elizabeth'in çiçek hastalığı yüzünden kötü bir şekilde yaralandığını biliyor muydunuz?"

"Ah," dedi Linnet, bir mendil kaptı ve yüzünü şiddetle ovuşturdu. "Ne kadar hayvansınız!"

"Neden?" Piers yatağının ayak ucundaki direğe yaslanarak, "Neden?" diye sordu. "Çiçek hastalığından sonra yaralı bir cilde sahip olmak çok mu kötü olurdu?"

Linnet kızgın bir ifadeyle, "Elbette öyle," dedi. "Yüzüm yine temiz mi?"

"Çiçek açıyor. Neden bu kadar korkunç olsun ki?"

"Çünkü," diye yanıtladı şaşkınlıkla. "Öyle işte."

"Ama pek çok kadın senin kadar güzel değil ve son derece mutlu hayatlar yaşıyorlar," diye belirtti. "Yaralı olanlar bile."

"Evet, ama-"

"Her şeye rağmen Kraliçe Elizabeth iyi vakit geçirdi," diye ekledi.

"Hiç evlenmedi, değil mi?" Linnet sıcak çikolatasını Piers'in elinden aldı ve bir yudum içti.

"Cildi kötü olan kadınlar evlenemez diye bir kural yok."

"Evet, ama bir kadını cazip kılan şeylerle ilgili yazılı olmayan bir sürü kural var. Güzel bir ten her şeyden önemlidir."

"Ve her bir kritere sahipsin, değil mi?" Gözlerini kısmış, sanki kızın kusurlarını dikkatle inceliyormuş gibi bakıyordu.

Cevap vermedi. Söyleyeceği herhangi bir şey onu alaya açık bırakacaktı. "Acaba çirkin bir kadının mı çiçek hastalığına yakalanması daha kötüdür yoksa güzel bir kadının mı?

bir," dedi Piers.

Linnet tereddüt etmeden, "Güzel bir tane," dedi. "Kaybedecek daha çok şeyi var." "Bu sabah yüzmeye gidemem," diyerek konuyu değiştirdi.

"Sébastien'in dün gece ortaya çıkan hastayı ameliyat etmesi gerekiyor ve benim de

ve onu azarlamak için."

Linnet ağzının açık kaldığını hissetti. "Ah, tabii ki."

"Onun yerine öğleden sonra gideriz diye düşünmüştüm."

"Bu kabul edilebilir," dedi alçakgönüllülükle. Adam ona bakmıyor, yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran roman yığınının kurcalamaya odaklanmıştı.

"Onları devirmenin ne zevki var?" diye sordu.

"Onları devirmiyorum. Hepsi düşmeden önce en üstteki kitabın yüzde kaçının diğerlerinin üzerine çıkması gerektiğine bakıyorum."

Düşüler.

"Yüzde kırk civarında. Prufrock'a bekçi kulübesinin yenilenmesini istediğimi söyledim," dedi yataktan kalkarken.

Kız ona göz kırptı. Adam bir adım öne çıktı ve sonra öpmek için üzerine çullandı. "Mmm," dedi, "bir tutam çikolata ile Linnet'in özü."

Linnet elinde soğumuş çikolatasıyla kapalı kapıya bakarak oturdu. Prufrock'a bunu söyledi, neden?

Ama nedenini biliyordu. Yanan yanakları nedenini biliyordu. Uyluklarından geçen küçük titreme nedenini biliyordu.

Bir kez daha, diye kendi kendine söz verdi. Bu çok trollopy değildi. *O* çok trollopy olmazdı.

Ama gerçekten nöbetçi kulübesine vardıklarında? Trollopy. Davranışını tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Ne ertesi gün, ne de ondan sonraki gün.

Piers'in onu bir grup hastaya *Camilla'yı* okuduktan sonra koridorda yakaladığı, bir oyuğa çektiği ve bacaklarının arasına hızlı bir el sokarak onu indirdiği gün kesinlikle değil.

Trollük.

Her gece uyumadan önce kendi kendine "Bu sadece bir oyun" diyordu. Yine de bu cümle kulağa biraz endişeli gelmeye başlamıştı.

Sadece oynuyoruz, Dük'e karısıyla yeniden tanışması için zaman veriyoruz. Ya da tam tersi. Hiç kimse eskiden Dük olan

Evli çift, birbirleriyle makul ölçüde medeni bir şekilde konuşarak giderek daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyordu.

Ardından, Linnet'in ilk karşılaşmalarında bir bebek oluşmadığına dair kesin kanıtlara sahip olduğu bir hafta geldi. Yine de Piers, *Morning Post'a* nişanlandıklarına dair bir tekzip göndermeye henüz hazır olmadığını savundu. "Ne olacağı belli olmaz," dedi ve ardından Fransız mektuplarının görevlerinde nasıl başarısız olabileceklerini açıkladı.

"Bu durumda, belki de artık durmalıyız," dedi Linnet, ikisinin de bunu yapmak istemediğini çok iyi biliyordu.

"Sadece oynuyoruz," dedi Piers.

Linnet'in de belirttiği gibi, trolloping.

"*Trollop'un* böyle bir fiil olarak kullanılabileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Piers. Onunla sevişmek için yatak odasına hiç gelmemiş, onunla hiç yatmamıştı. Ama o gece gece yarısına doğru yukarı çıkmış, onu yatağından kaldırıp kütüphaneye götürmüş ve derslerinin bitişi için özel olarak yazıldığını söylediği çok önemli bir metni göstermişti.

Yangından önce kanepenin üzerine serpiştirdiği küçük kağıt parçalarına yazılmış olduğu ortaya çıktı. Ve her küçük kağıt parçasında bir öneri vardı.

"Sıfat olarak da değil," diye devam etti düşünceli bir şekilde. Kanepede çırılçıplak oturuyordu, ateş ışığı göğsünde parlıyordu, kaslı bacakları önünde uzanıyordu. "Örneğin, *annemin* trol gibi davrandığını, çoğunlukla bir mendil giyerek ortalıkta dolaştığını söyleyemem."

"Ama onun bir sürtük olduğunu da söyleyemezsin," dedi Linnet, "çünkü değil. Bu yüzden bu kelime daha çok dereceli olarak, zarf ya da sıfat olarak kullanılabilir."

"Sen bir fahişe değilsin, çünkü böyle bir kadın erkekten erkeğe hareket eder," dedi, dilbilgisi noktasını zımnen kabul etti, ancak karakteristik olarak buna farklı bir argümanla karşı çıktı.

Linnet, "Aslında, evliliğin faydası olmadan bir erkeğin yatağına giden her kadın bu etiketi hak eder," dedi. "Böyle bir yatağı birden fazla ziyaret etmesine gerek yok. Londra'nın çoğunun benim olduğuma inandığı her şey oldum."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Piers'in oturduğu kanepenin diğer ucuna yerleşmiş, kombinezonunu giymek yerine üzerine oturmuştu. "Sadece bana bak."

Öyle yaptı ve gözlerindeki parıltı hoşuna gitti.

"Kastettiğim bu değildi," dedi. "Burada bir beyefendinin kütüphanesindeyim, üzerimde tek bir giysi bile yok. Gerçekten annemin kızı olduğumu düşünmeye başladım. Yine de onunkine benzer bir ün kazanmayacağımı umuyorum."

İçten içe, itibarını kaybetmekten korkmuyordu... kalbini kaybetmekten korkuyordu. Ama bu gizlenen korkuyu paylaşmak için hiçbir neden yoktu.

İkisi de havuz kenarında, bekçi kulübesinde ya da kütüphanede oturup bir şeyleri incelemeyi sevdiklerini fark etmişlerdi. Kelimeleri. Sadece Piers'in betimlemeleriyle de olsa bedenleri. İnsanlar, en azından metaforik olarak. Davranışlarıyla ilgili olarak hastalar.

Linnet düzenli olarak enfeksiyonu olmayan hastaların odalarını ziyaret ettiği için, bazen Hemşire Matilda olarak da bilinen Bayan Havelock ve onun şaşırtıcı bir şekilde isyan etmeye cesaret eden birkaç kişiyle olan çatışmaları hakkında komik hikâyeleri vardı.

Bir gece Linnet, karısının ziyaretlerinden yararlanarak ona bir şişe cin aşırta ve bunun üzerine Hemşire Matilda'nın tiksintisiyle hemen sarhoş olan Bay Cuddy'nin maskaralıklarını taklit ederek Piers'i çaresiz kahkahalara boğmuştu. Piers, "Bu tür şeyleri duymanın bana iyi geleceğini sanmıyorum," dedi.

"Neden olmasın?"

"Hastalar," dedi elini sallayarak. "Onlar hakkında çok fazla şey bilmemek gerekir. Sonuçta onlar sadece hastalık. Tedavi edebildiğim tek şey bu."

Linnet yerde, onun uzanmış bacaklarının arasında, battaniyeye sarınmış bir şekilde oturuyordu. "Sen umutsuz bir aptalsın," dedi ona.

Öne doğru eğildi ve saçlarını avuçlarının arasına aldı. "Bunu satmalıyız."

"Pazar yok."

"Ateş ışığında gineler gibi parlıyor, eğer ginelerde daha fazla kırmızı olsaydı."

Ona yaslandı ve oynamasına izin verdi, tüm saçlarını yukarı yığdı ve sonra tekrar aşağı dalgalanmalarına izin verdi.

Ne de olsa sadece oyun oynuyorlardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Linnet'in Gavan'la tanışmasından birkaç hafta sonra güzel bir sabah, Neythen tarafından aşağıya taşındı ve birinin onu getirmesini beklemek üzere şatonun ön kapısında güneşin altına bırakıldı.

Linnet onu orada buldu ve yanına oturdu. "Baban da gelecek mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen annemdir, arabanın içinde. Beni buraya öyle getirdi.

Babam tarlada ya da koyunların yanında."

"Demek bir çiftçinin oğlusun," dedi Linnet. "Sen de çiftçi olmak istiyor musun?"

"Babam çiftçi değil; hiç orada bulunmayan biri için büyük bir mülk yönetiyor. Ben doktor olacağım," dedi Gavan, rahat bir güvenle. "O ikisinden daha iyi olacağım." Başını geriye, şatoya doğru salladı.

"Seninle iyi iş çıkarmışlar," dedi sırtışını gizleyerek. "Ailen planın hakkında ne düşünüyor?"

"Henüz bilmiyorlar, değil mi? Yaşlı Havelock anneme beni burada bırakması gerektiğini söylemiş. Biz sadece orada, Tydfil'de yaşıyoruz." Doğuya doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Annem ziyarete geleceğini söyledi ama sonra Havelock asla gelemeyeceğini söyledi."

"Yani Tydfil oldukça yakın mı?" Linnet sordu ama Gavan aniden ayakta durmakta zorlanmaya başladı. Linnet yerinden fırladı ve onu ayağa kaldırdı.

"İşte araba!" diye haykırdı, heyecandan kendinden geçmişti. "Bu benim annem!"

Araba şatonun önünde durduğunda, bir kadın aşağı atladı, koştu ve Gavan'ı kollarına aldı. "İşte buradasın!" diye bağırdı. "Parlak

bir ha'penny ve altın kadar iyi!"

Kollarını onun boynuna sıkıca dolamıştı. "Ben hiç ağlamadım," dedi. Ama şimdi ağlıyordu. "Beni yere yatırdıklarında bile-" ama söylediği her şey hıçkırıkların arasında kayboldu.

Linnet, Gavan'la birlikte oturdukları bankı okşadı ve Gavan'ın annesi, oğlu önüne yapışmış halde ona doğru yürüdü. Linnet'ten pek de yaşlı sayılmazdı, siyah saçları bonesinin altında parlıyordu.

Oturdu ve Gavan'ın saçlarını okşadı. "Ağlamakta yanlış bir şey yok," dedi ona. "Hem de hiç." Ondan sonra güneşin altında öylece oturdular, Gavan'ın başını omzuna gömdü ve onu ileri geri salladı.

Kapı arkalarından açıldı ve Linnet, Piers'in bastonunun sesini duydu. Ona uyarıcı bir bakış atmak için arkasını döndü. Kaba davranmanın sırası değildi. Ama adam ona göre çok terbiyeliydi. "Bayan Wing," dedi, "çocuk çok iyi iyileşiyor. Önümüzdeki hafta boyunca günde en fazla bir saat ayağa kalkmalı ve sonra yavaş yavaş ilerlemeli. Bir bastonu var; onu kullanmalı."

Bayan Wing başını salladı. "Teşekkür ederiz lordum. Size ne kadar teşekkür etsek azdır." Gavan'ı biraz daha sıktı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ama zayıflığa ayıracak zamanı olmayan enerjik bir ruha sahip olduğu belliydi.

Piers gitmek için topuklarının
üzerinde döndü. "Bekle!" Bayan
Wing seslendi.

Durakladı ve yarı döndü. "Hanımefendi?"

"Size bir şey söylemek istiyorum lordum," dedi Bayan Wing. Oğlunu boynundan çözdü ve gayet doğal bir şekilde Linnet'in uzanmış kollarına bıraktı. Gavan hıçkıra hıçkıra ağlamayı bırakmış, sadece hıçkırıyordu.

"Gavan'sız ve ona ne olduğunu bilmeden geçirdiğimiz bu haftalar babası ve benim için korkunçtu. Korkunçtu. Ve buna gerek yok. Tepenin hemen ardında yaşıyoruz. Kimseyi rahatsız etmeden rahatça ziyaret edebilirdik. Hizmetçiniz dedi ki-"

Piers, "Yolumuzu değiştiriyoruz," diyerek onun sözünü kesti. "Bayan Thryne ile konuşun. Yanınızdaki anlamsız görünümlü kişi o." Sonra da kapıdan çıkıp gitti.

"Şey, ben *asla*," dedi Bayan Wing, bankın üzerine çökerek. "Bay Wing'e onunla konuşacağımı söyledim ve doktorun bundan hoşlanmayacağını biliyordum." Bone'sini çıkardı ve yüzünü yelpazelemeye başladı.

onunla birlikte. "Ama bana öyle bir baktı ki! Sanki tahıl ambarında bulduğu bir tür kemirgenmişim gibi!"

Linnet, "O *kadar da* kötü biri değil," diye itiraz etti.

Gavan aniden kucağından fırladı. "Anne, sana köpeğimi göstermedim, köpeğim Rufus'u!"

Bayan Wing gözlerini kırptırdı. "Bir köpek mi?"

"Hanımefendi bana ahırda bir köpek bulmuş," dedi Gavan, Rufus'u gölgede yattığı bankın altından çekip çıkarırken. "Gördüğün en iyi köpek değil mi anne?"

Rufus doğrulup oturdu, dili dışarı sarkmıştı ve kalan kulağı da eğikti.

Annesi Rufus'a bakarak, "İyi bir sıçancıya benziyor," dedi. Sonra Linnet'e döndü. "Oğluma o köpeği sen mi buldun?"

"Evet, ben daha yürüyemezken beni ahıra götürdü ve onu orada bulduk," dedi Gavan, çimlerin üzerine oturup Rufus'un yüzünü yalayabilmesi için uzanarak. "Kaçmasın diye geceleri onu yatak odasında tutuyordu. Ve beni de denizi görmeye götürdü."

Bayan Wing'in dudağı titredi ve uzanıp Linnet'in dizine körlemesine bir şaplak attı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam," dedi sesi titreyerek. "Gavan'ın bu şatoda yapayalnız olduğunu, belki de bir şeylerin ters gideceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimizi düşünerek geceler boyu uyuyamadım." Durdu ve bir mendil çıkardı.

Linnet, "Gavan'ın tüm nekahet dönemi boyunca burada değildim," dedi, "ama sanırım oldukça mutluydu. Neşeli bir ruhu var."

"Öyle, değil mi?" Bayan Wing gözlerini kuruladı. "Size tek söyleyebileceğim, o yokken dört yorgan yaptığım. *Dört tane*. Ekledim, diktim ve bitirdim."

Linnet'in bir yorgan yapmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun büyük bir emek gerektirdiğini tahmin etmek zor değildi.

"Elbette yardım aldım," dedi Bayan Wing. "Biz Tydfil'deki tüm kadınlar"-başını salladı-"birlikte yorgan öreriz. Ve Gavan'ın başına geldiği gibi bir şey olduğunda, daha sık yorgan öreriz. Bu bir dikkat dağıtıcı."

Linnet'in aklına ani bir fikir geldi. "Yorgancılık için dokuma tezgahı gibi bir şey gerekmiyor, değil mi?"

Bayan Wing başını salladı. "O aşamada her şey kareleri bir araya getirmekten ibaret. Daire şeklinde oturup birlikte dikeyiyoruz. Ve ileri geri konuşuyoruz. Daha sonra bir kapitone çerçevesine koyuyorum ve bitiriyorum."

Linnet, "Acaba buraya, şatoya gelebilir misiniz?" dedi. "Çünkü görüyorsunuz Bayan Wing, batı kanadında bir oda dolusu kadın var ve canları çok sıkılıyor. Örneğin iki bebek taşıyan bir kadın var ve bu yüzden birkaç ay daha ayağa kalkamayacak. Bayan Trusty'nin de ayağına çok kötü bir şey oldu ama şimdi topallamaya başladı."

"Hizmetçi böyle bir şeye izin verir mi?"

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi Linnet kararlılıkla. "Burada, şatoda bir yorgan dikme çemberi. Lütfen haftada bir kez gelir misiniz Bayan Wing? Zaman ayırabilir misiniz?"

"Elbette. Doktorun tavırları biraz huysuz olabilir ama Gavan'ımın hayatını kurtardı." Başını salladı. "Bilirsin, acı çeken insanlara da yardımcı olur. Dikkatlerini dağıtır. Ama doğumda değil. Bunun için yardımcı olmuyor. Doğum yapan bir kadının düz dikiş dikebildiğini hiç görmedim."

Linnet mutlu bir gülümsemeyle, "Bayan Wing, bu işte harika olacağınızı görüyorum," dedi.

"İşleri halletmeyi seviyorum," diyor Bayan Wing. "Ne yapılması gerektiğini görürüm ve yaparım. Neyse ki kocam hiçbir şeyden rahatsız olmuyor. Her yanlış bir şey gördüğümüzde ikimiz de koşup gitseydik, geçinemezdik!" Kadın kahkahayı bastı.

Linnet, "Batı kanadının hizmetçisi Bayan Havelock'la konuşacağım," dedi. "Belki bir ya da iki hafta sonra, Gavan ayakları üzerinde daha sağlam durduktan sonra bir ziyarette bulunabilirsiniz?"

Bayan Wing başını salladı. "Öyle yapacağım." Gavan'a baktı. "Sanırım bacağını incitme ihtimaline karşı aşağıda yuvarlanmaması gerekiyor?"

"Hiç acı çekiyor gibi görünmüyor," dedi Linnet. "O çok tatlı bir çocuk."

Bayan Wing ona doğru dönerek, "*Siz de* sevgili bir hanımefendisiniz," dedi.

elinin tuttu. "Bunun beni nasıl rahatlattığını anlatamam. Sizin orada olmanız, ona Rufus'u vermeniz ve doktora borcumu biraz yorgan dikerek ödeyebilmemi sağlamanız."

"Linnet," dedi düşüncesizce, Bayan Wing'in elini sıkarak. "Benim adım Linnet."

Bayan Wing kıkırdadı. "Diana," dedi. "Tuhaf bir isim, muhtemelen olması gerekenden daha iyi olmayan bir tanrıçayla ilgili bir şey. Sanırım sen de yorgan yapmayı öğreneceksin, değil mi?"

Linnet'in gülümsemesi soldu. "Korkarım sadece ziyarete geldim ve iki hafta içinde burada olmayacağım, bu yüzden yorgan dikme işini kaçıracam."

"İşte bu utanç verici," dedi Diana. "Gerçekten utanç verici. Bayan Havelock'la konuşur ve doktoru uyarırsanız, ben idare ederim."

"Seni korkutmasına izin verme," dedi Linnet. "Isırmaktan çok havlıyor."

"Kimse beni o kadınlara yardım etmekten alıkoyamaz," dedi Diana.

Güldü

tekrar. "Gavan, seni umutsuz çocuk, ayağa kalk."

"Bastonuma ihtiyacım var," dedi Gavan. Onun yardımıyla ayağa kalkmayı başardı. "Gördünüz mü hanımefendi? Gördünüz mü? Şimdi tıpkı doktor gibiyim, değil mi?"

Orada bastonuna yaslanmış, saçları gözlerini kapatmış, güneşin altında sırtarak duruyordu. Linnet gülmekten kendini alamadı. "Şimdiden bir doktor gibi görünüyorsun, Gavan."

"Çünkü ben de bir tane olacağım," dedi memnuniyetle. "Gelmiş geçmiş en iyisi."

Yirmi Beşinci Bölüm

Akşam, ertesi gün

İki hasta daha bu ateşle doğu kanadına yatırıldı," dedi Sébastien.

"Hangi ateş?" Piers sordu.

"Senin peteşiyal olduğunu düşündüğün ama benim bilmediğim. Bu sabah bakmanı istediğimde seni bulamadım."

Piers kahvaltıdan sonra Linnet'i boş bir yatak odasına çekmiş, Linnet uykuya daldığında da onunla birlikte bir saat boyunca yatakta yatmış, kemiksiz ve tatmin olmuş bir halde yavaşça omuzlarını okşamıştı. Adının söylendiğini duymuş ama aldırmamıştı.

Babasını düşünüyordu. Linnet, babası, Prufrock, annesi, Sébastien. Yine babası. Linnet.

"Yemekten sonra onlara bakacağım," diye söz verdi. Misafir odasına doğru yürüdüler. Kibbles ve Penders büfenin başında, şarap sürahisinin üzerinde duruyorlardı. Linnet annesinin yanında oturuyordu, babası ise gözlerinde yine o aç bakışla karşısında oturuyordu.

"Bitts nerede?"

"Oldukça sinirliydi ve kendini iyi hissetmediğini itiraf etti. Onu yukarı gönderdim."

Piers, Sébastien'in gözleriyle karşılaştı. "Hasta mısın?"

"Baş ağrısı, ateş yok." Omuz silkti. "Muhtemelen hastane ateşi değil, ama emin olana kadar onu batı kanadında tutmamak en iyisi. Ailenin yanında bile."

Ailesi. Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi.

"Bu bakışı daha önce de görmüştüm," dedi Sébastien alaycı bir sesle. "Evet, bir bardak alacağım, teşekkür ederim, Prufrock."

"Ne demek istiyorsun, bu bakışı daha önce gördün mü?" Piers sordu.

"Binlerce *kaş çatmayı* başlatan yüz," dedi Sébastien, belli ki eğleniyordu. "Demek istediğim, uzun vadede kendine zarar verecek bir şey yapmayı düşünüyorsun. Bunu daha önce de gördüm, şimdi de görüyorum."

"Birdenbire beni teşhis etme yeteneğini geliştirdiğini mi sanıyorsun? Basit bir ateşi bile kontrol edemiyorsun."

Sébastien kadehini dudaklarına götürerek, "Mutsuzluğa karşı bir eğiliminiz olduğunu biliyorum," dedi. "Aslında, paradoksal olarak, mutsuz *olmadıkça* gerçekten mutlu hissetmiyorsun. Bunu yapmanın yolu da senin iğrenç postunu umursayan insanları kendinden uzaklaştırmaktır. Mesela ben, ki benden kurtulmak imkânsız, bu yüzden benden vazgeçmiş görünüyorsun. Ailen." Döndü ve kadehini Linnet'e doğru kaldırdı. "Son derece güzel nişanlın."

"Güzellik her şey demek değildir," dedi Piers.

Sébastien, "Linnet bir erkeğin arzu edebileceği diğer her şeye de sahip," dedi. Bardağını büfenin üzerine koydu. "Sen ve ben, biz hep birlikteydik."

"Bana nazikçe söyle, olur mu? Bir sütçü kızla kaçırıyorsun."

"Hayır. Hayır."

Piers onun bakışlarını takip etti. "Linnet'le kaçırıyorsun." Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Kız *onun kızıydı*. Onun, başkasının değil. *Onun*.

"Eğer bana sahip olsaydı, onunla her yere koşardım. Ya da peşinden." Sébastien tekrar Piers'e döndü. "Ben her zaman senden daha hızlı koştum, Piers. Ve ben daha iyi bir cerrahım. Ve daha iyi bir aşığım, bunu belirtmek kabalık olsa da."

"Hiç kimseyi sevmeye zahmetine girmedim," dedi Piers. Linnet gülüyordu. Kulaklarında elmaslar parlıyor, boğazında ışıltıyordu. Bir peri prensesine, sihirli bir değnekle yaratılmış birine benziyordu.

"Bu yeterince doğru. Hiç zahmet etmedin. Şimdi de zahmet etmiyorsun, değil mi? Baban onu bir hediye gibi paketleyip kucağına bırakmış olsa bile."

Piers irkildi ve Sébastien bir kahkaha patlattı. "İşte bu yüzden. Linnet'i düşünemiyorsun çünkü baban onu seçti. Ve sen de

Geçmişteki günahları yüzünden babandan nefret etmekle o kadar meşgulsün ki, senin için doğru kadını bulduğunu kabul edemiyorsun."

Piers uzanıp Sébastien'i soluk pembe boyun örtüsünden yakaladı ve daha da yaklaştırdı. "Bacağım çok fena ağrıyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kuzeni kıpırdamadı, sadece gözlerinin içine baktı. "O zaman sen ve bacağın geceleri birbirinize eşlik edebilirsiniz. Yaşadığın korkunç yaralanma göz önüne alındığında bir kadına yer yok."

Piers kuzeninin boyun örtüsünü bıraktı. Sébastien haklıydı, her ne kadar bunu alaycı bir şekilde kastetmiş olsa da.

Linnet'le sevişmeyi bırakmalıydı. Şimdi. Hayatında ona yer yoktu. Hissedebildiği ya da düşünebildiği tek şeyin bacağındaki acı olacağı günler, hatta haftalar olacağını çok iyi bildiği halde değil.

O günler, iğne atsan yere düşmeyecek kadar sinirlendiği, Prufrock'a ve diğerlerine en ufak bir kıpırdanışlarında bağırdığı günlerdi. Bacağındaki ağrının başına yayıldığı ve kendini karanlık bir odada titreyerek bulduğu günler.

"Haklısın," dedi. "Tabii ki haklısın."

Hâlâ kızgın olan Sébastien ona dikkatle baktı. "Kabul etmek sana yakışmaz. Eğer Linnet'i reddetmekle ne kadar aptalca davrandığının farkındaysan, neden oraya gidip ona kur yapmıyorsun?"

"Onu istediğini
sanıyordum." Sébastien
homurdandı. "İstiyorum."

Piers yorgun bir ifadeyle, "O zaman git güzel olanı yap," dedi. Belki de bu gece bir yerine iki kadeh konyak içmenin tam sırasıydı.

"Bir anlamı yok."

"Sırf babam onu benim için İngiltere'den buraya getirdi diye mi? Saçmalık. Onun bir kocaya ihtiyacı var ve sen de güzel bir koca olacaksın." Linnet'in bir kocası olması fikri midesini acı içinde burktı. Başka bir adam. Sébastien mi? Akıl almaz bir şeydi. "Yine de burada yaşayamazsın."

Kuzeni koltuğun koluna yaslanmış, elindeki konyak bardağını ışığa tutuyordu. "Neden olmasın? Burada rahatım. Şato yeterince büyük, Tanrı biliyor. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim cerrahi becerilerime ihtiyacın var."

Piers ona bir bakış fırlattı. "Onu almayacağım," dedi, romantik düşüncelere sahip kuzeninin bile anlayabileceği kadar açık ve basit bir şekilde. "Ona sahip olmayacağım." *Artık, diye ekledi sessizce.*

"Ve sen babam hakkında söylenmeye başlamadan önce," diye devam etti, "mesele o değil. Görüyorum ki -Linnet görmemi sağladı- bu konuda kendimi küçük düşürüyorum. Prufrock uşakların kralıdır ve Linnet ..."

"Kadınların kraliçesi," dedi Sébastien sessizce.

"Ama ben onun gibi biri için fazla yaralıyım. Herhangi biri için. Ben çok fazla canavarım, Sébastien. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Kuzeni omuz silkti. "Öfkeli olduğun zamanlarda bile senden hoşlanıyorum." "Benimle birlikte büyüdün. Benimle iyi geçinmekten başka seçeneğin yoktu. I

Kendime, olduğum gibi bir piç değilmişim gibi davranamam. Belki farklı olsaydım, öfkem bu kadar şiddetli olmasaydı, eğer-"

"Eğer uçmasına izin vererek kendini şımartmadıysan," dedi Sébastien kuru bir sesle.

"Anlamıyorsun." Sanki onu uyarmak istercesine kasları kasıldı ve bacağında bir acı parıltısı belirdi.

"Sébastien, "Aklı başında, işlevsel bir aleti olan hiç kimse bunu anlayamaz," dedi. Linnet'i elde etme şansım olsaydı, ne kadar acı çektiğim umurumda olmazdı. Onu yakalar, parmağına bir yüzük takar ve bu işi daha sonra çözebileceğimize inanırdım."

Piers bacağını düzelterek kasını rahatlatmaya çalışırken, "İşte bu yüzden teşhis koymakta iyi değilsin," dedi.

"Neden?"

"Belirtileri ve gözlemleri bir araya getiremezsiniz. Kötü bir dili olan, acı çeken bir piç kurusu-"

Sébastien ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Bu benim için iyi bir tanım ve sen de bunu biliyorsun. Her halükarda, benim gibi biri Linnet gibi bir kadınla bir araya geldiğinde ortaya tek bir şey çıkıyor."

"Ne?"

"Mutsuzluk," dedi düz bir sesle, botunu tekrar yere indirerek.

"Şart değil-"

"Onun için mutsuzluk."

Piers altın rengi, ateşli brendinin boğazından aşağı kaymasına izin verdi.

Yanındaki Sébastien sessizdi. Sonra: "Kontrol edemiyor musun?"

"Ben neyse oyum." Yutkundu. "Ben acıdan aklımı kaçırmışken onun solmasını izlemek istemiyorum. Ya da acımı dindirmek için afyona başvurursam annemin babama yaptığı gibi korkmasını."

"Asla yapmazsın."

"Yapabilirim. Her zaman aklımın bir köşesinde bir olasılık, bir cazibe var. Baba gibi, oğul gibi, belki de. Linnet'e bunu yaşatmayacağım."

Sébastien ona bakarak, "Kahretsin, ona aşıksın," dedi.

Odanın öbür ucunda Linnet kıkırdıyor ve yelpazeyle Penders'in omzuna vuruyordu. Adam neredeyse ayaklarına kapanacaktı.

"Kim olmazdı ki?" Piers gerçeği yüksek sesle kabul ederek şöyle dedi. "Kim olmaz ki?"

Prufrock odaya girdi ve hızlı adımlarla ikisinin yanına yürüdü. "Doğu kanadındaki hasta bakıcı, dün kabul edilen ateşli hastanın durumunun kötüye gittiğini düşünüyor."

"Ben gidiyorum," dedi Piers, kadehini şingirdatarak yere bırakırken. "Zaten burada işim yok."

"Yapma-" dedi Sébastien ama Piers cümlesinin sonunu bastonunun gümbürtüsüyle kaçırdı, kapı arkasından kapandı.

Önündeki merdivenlere biraz bitkinlikle baktı. Arkasında güzel kokulu kadınların ve altın konyakların olduğu bir dünya vardı. Ama bu merdivenlerin yukarısı onun gerçek dünyasıydı; gergin yüzleri ve dehşete düşmüş gözleriyle ölmekte olan hastaların dünyası.

Tırmanmaya başladı.

Hasta bakıcı onu merdivenlerin başında karşıladı. "Hasta üç gün önce, ilk semptomları gösterdikten birkaç gün sonra kızarıklık çıkardı."

"Peki bunlar neydi?" Görevli doğu kanadının kapısını açık tuttu, böylece Piers onun yanında topallayarak ilerleyebildi.

"Boyun ve omuz tutulmasıyla başladı ama değirmenci olduğu için un çuvallarını taşıırken kendini zorladığını düşündü. O gece titreme başladı, ateşle dönüşümlü olarak. Kendi deyimiyle birkaç gün içinde haşlanmış ıstakoz gibi kıpkırmızı oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Dün hastaneye yattığından beri bir şey yemedi ve biraz et suyu içtikten sonra kustu. Ateşi var, nefes alamadığından şikayet ediyor. Bay Prufrock'tan sizi getirmesini istememin nedeni derisinin korkunç derecede su toplaması. Ve dudakları kararıyor gibi görünüyor."

Piers duygulanarak, "Cehennem ve lanet," dedi.

Hastayı muayene ettiğinde boğazının iç kısmının küçük kahverengi lekelerle kaplı olduğunu ve kulaklarının arkasında şişlikler olduğunu gördü. "Çifte lanet. Onu kim gördü? Odada kim vardı?"

Görevli, "Dr. Bitts dün onu kabul etti," dedi. "Tabii ki kabul ettim." Biraz gergin görünüyordu ama yeterince kararlıydı. "Lord Hazretleri Dr. Bitts'ten sonra geldi ve adamın tek başına bir odada tutulması gerektiğini söyledi;

Dr. Bitts onu peteşiyal ateşi olan hastaların yanına koymamı söyledi."

"Peteşiyal değil," dedi Piers, onlar çıkarken kapıyı kapatırken. "Bu scarlatina anginosa. Kızıl ateş. Ya da daha büyük olasılıkla, scarlatina maligna. Bu gerçek bir sorun anlamına geliyor, eğer tek değilse. Bugün erken saatlerde kabul edilen diğer iki hasta nerede?"

"Koridorun sonunda," dedi hademe. "Birlikte bir odadalar, çünkü birlikte bir dükkânları olan ayakkabıcılar ve aynı anda hastalandılar."

"Nereden geldiler?" "Küçük Millow."

"Buradan yaklaşık iki mil uzakta."

"İlk hasta Aferbeeg'den."

"Sadece bir mil kadar. Ayakkabıcılar tanıdıkları başka birinin hasta olup olmadığını söylediler mi?"

"Üçüne de sordum. Değirmenci bayılmadan önceki iki gün boyunca tahıl dağıtmış. Sadece öksürdüğünü ve geçeceğini düşünüyordu."

"Tahıl teslimatı ... muhtemelen Aferbeeg'in etrafındaki geniş bir çevrede." Ayakkabıcıların olduğu odaya döndüler. İkisinin de boğazında kızarıklıklar, soyulmalar ve ülserler vardı. Değirmenci beş gün önce çizmelerini tamir ettirmek için uğramıştı.

"Kötüden daha kötüye. Salgın çıkma ihtimali çok yüksek," dedi Piers acımasızca. "Yapmamız gereken ilk şey, bu şatoda zaten ölümün kapısında olmayan herkesi korumak." Prufrock için zili çaldı ve sonra merdivenlerin başına gitti, uşağı yarı yolda durdurmak için elini kaldırdı.

"Geçen yıl salgın durumunda yaptığımız planları hatırlıyor musun?"

Prufrock başını salladı.

"Onları güç kullanma zamanı. Hasta bakımı için gerekli olmayan herkesi kaleden çıkarın. Aktif olarak ölmek üzere olmayan her hasta evine geri dönsün - boğaz ağrısı, herhangi bir sertlik ya da ateş belirtileri olmadığı sürece. Birkaç mil içindeki tüm arabaları ödünç alıp onları götürmeleri için uşakları gönderin. Geri kalan herkes evlerine gitsin; Dük ve annem de buradan gitsin, tabii Bayan Thrynne da onlarla birlikte."

Prufrock'un gözleri büyüdü ve tek kelime etmeden merdivenlerden geri döndü.

Piers, Linnet'i bir daha asla göremeyeceği için kalbinin bir yerinde bir sızı hissetti.

Ama sonra doğu kanadına geri döndü. Kızıl hastalığı öldürücüydü ve değirmencinin çok sayıda insana bulaştırmak için zamanı ve fırsatı varmış gibi görünüyordu. Ancak Piers, kızıl hastalarını bile kaybetmemesiyle ünlüydü ve elindeki her araçla bu hastalıkla savaşmaya niyetliydi. Royal Society önünde *anginosa'nın* daha ölümcül kuzeni *maligna'ya* dönüşmek zorunda olmadığını savunmuştu ve bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Bir saat içinde, hareket ettirilebilen her hasta gönderilirken, arabaların yolda ilerlediğini ve sonra tekrar uzaklaştığını duymaya başladı. Bu arada, o ve Sébastien doğu kanadının dikkatli bir envanterini çıkarmaya başladılar ve hastalığın kendi hastaları arasında çoktan yayıldığını ve işleri ciddi şekilde karmaşıktırdığını görerek dehşete düştüler.

"Öksürük yüzünden," dedi Piers. "Ama sanırım dokunarak da yayılıyor olabilir. Her odanın önünde alkol ve sıvı sabunla karıştırılmış su dolu kovalar istiyorum," dedi hastabakıcıya. "Ellerinizi sürekli yıkayın."

Zaten zayıf düşmüş olan bazı hastaları ölebilirdi ama bu, aptallar kanlarını akıtmaya ya da kusturucu ilaçlar vermeye çalışırsa taşradaki kasabalarda ölecek hastalar kadar hızlı olmazdı. "Zayıf çay ve et suyu," dedi hastabakıcıya. "Ateşi hastaları mümkün olduğunca soğutarak tedavi edeceğiz. Tüm pencereleri açın ve boğazlarından aşağı sıvı dökmeye devam edin. Aferbeeg'in beş mil çevresindeki tüm kiliselere ateş ya da boğaz ağrısı belirtileri gösteren herkesin derhal karantinaya alınması gerektiğine dair bir duyuru gönderilmesini istiyorum.

Bir süre sonra Piers, "Penders ve Kibbles'ın batı kanadında yeni başlayan vakaları gözden kaçırmadığından emin olmalıyız," dedi. "şu ana kadar burada altı tane var ama o kanada sıçramadığını umuyorum."

Ne yazık ki yanılmıştı. Birkaç saat sonra hayal kırıklığı içinde "Bu nasıl oldu?" diye sordu. Batı kanadında beş vaka vardı, hepsi de scarlatina anginosa'nın erken evrelerindeydi.

Sébastien başını salladı. "Sadece biz gidip geliyoruz. Nasıl hissediyorsun?"

"Bu Bitts!" Piers haykırdı. "Yüce Tanrım, bu Bitts. Acaba kimse onu kontrol etti mi?"

İki dakika sonra ikinci katta, misafir yatak odalarından birindeydiler. Bitts yanıyordu. "Tüylerim diken diken oldu," diye soluk soluğa kaldı. Adamı yakınlarda geziniyordu.

"Önemli olan onu serin tutmak ve su vermek," dedi Piers. "Bitler."

Genç doktor gözlerini açtı.

"Başaracaksın. Bademciklerinde beyaz lekeler var, kahverengi değil. İçmeye devam et. Tanrı biliyor ya, hastaların sıvı alması gerektiği konusunda size ders verdim, bu yüzden tüm havlamalarımı iyi kullanın."

Bitts'in dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"İş görür," dedi Sébastien, Piers'in önünde ilerleyerek. "Neden biraz uyumuyorsun ve birkaç saat sonra beni uyandırmıyorsun?"

Prufrock merdivenin yarısında onları bekliyordu. "Majesteleri ve Leydi Bernaise ayrılmayı reddediyorlar," dedi.

"Ellerini ovuşturuyorsun, Prufrock," dedi Piers. "Onlarla ben konuşurum." "Onları bir arabaya zorla bindiremem. Ve Bayan Thrynne da onları."

Piers iç çekti. "Bununla ben ilgilenirim," dedi Sébastien'e. "Mayalanan maltın köpüğünün scarlatina hastalarının boğazlarına sürülmesini öneren dersi hatırlıyor musun?"

Sébastien başını salladı. "Bunun gibi ayrıntılar beni salondan çıkarken bırakıyor."

"Hemşire Matilda'yı çağırın," dedi Piers. "Biz de deneyebiliriz." Tedavinin ayrıntılarını ana hatlarıyla anlatırken ön kapıya vuruldu ve ikisi de durakladı. Bir uşak kapıyı açtı, bunun üzerine dört-beş-hayır, sekiz hasta içeri girdi, ikisi ayakta, diğerleri sürüklenerek ya da taşınarak.

"Bunları ben alırım," dedi Sébastien. "Sen ailenle ilgilen ve sonra biraz uyu. Sırayla yapmamız gerekecek."

Piers başıyla onayladı. "*Anginosa'yı* doğu kanadına, *maligna'yı da* batı kanadına koymaya çalışın." Merdivenleri hızla indi ve hastaların etrafından dolanarak misafir odasına yöneldi.

Annesi, babası ve Linnet büyüleyici bir aile grubu oluşturuyordu. Piers onlara bakarken bile derin bir yorgunluk hissetti. Heykeltıraş Michelangelo'dan söz ediyorlardı, önlerindeki masa keklerle ve çay fincanlarıyla doluydu. Porselenlerin ve İtalyan sanatçıların, Fransız parfümlerinin ve kibar kadın seslerinin olduğu başka bir dünyada gibiydiler.

Annesi onu görür görmez ayağa fırladı. "Buradan ayrılmayacağım, Piers. Sensiz olmaz."

"Deli misin sen?" diye sordu, kapıdan ayrılmadan. "Ciddi bir kızıl salgınının ortasındayız *anne*. Burada kalırsan büyük ihtimalle sana da bulaşacak."

Başını ince bir Fransız küçümsemesiyle savurdu. "Kızıl hastalığında parmaklarımı şıklatırım. Hastalanırsan sana kim bakacak? O ben olacağım."

"Hizmetçinizi sizin için ölmeye mi mahkum ediyorsunuz? Genç insanların ateşin şiddetli bir formuna yakalanma olasılığı daha yüksektir."

"Özel hizmetkârlarımızı hemen gönderdik," diye araya girdi babası. "Buradan biraz uzakta bir handa bizi bekliyorlar."

"Burada kalamazsın," dedi Piers inatla. "Senin için endişelenemem."

"Sensiz gitmeyeceğim," diye karşılık verdi annesi. Doğasındaki şiddetli gerginliği nereden aldığını biliyordu ve bu, annesinin gözlerinden ona bakıyordu.

"Nöbetçi kulübesi," dedi Linnet.

Ne dediğini zar zor anlayarak ona döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Leydi Bernaise nöbetçi kulübesine gidebilir ve hizmetçiler kapının önüne onun için yiyecek bırakabilir. Denize giden yolun hemen aşağısında," dedi annesine. "Orada güvende olursun ama Piers hastalanırsa ona bakabileceğin kadar da yakın olursun."

Piers, "Buna izin verirsem lanetleneyeceğim," dedi.

Ama annesi çoktan ayağa kalkmıştı. "Ben nöbetçi kulübesinde olacağım."

"Yanıma yaklaşma," dedi Piers pes ederek. Savaşması gereken başka savaşlar vardı ve onlar çok daha önemliydi. "Ve ön kapıdan çıkma. Koridor hastalarla dolu, hepsinin öksürdüğüne şüphe yok. Pencereden çıkmak zorunda kalacaksın."

Linnet'e döndü. Peri kraliçesinin kendisi kadar nefis ve ondan bir o kadar da uzaktı. Aptalca, aptalca, onu ezberlemeye çalıştı: tatlı küçük burnu, inatçı çenesi, kıvrık kirpikleri, kusursuz cildi. Bu da ona kızıl ateşin etkilerini düşündürdü. "Gitmelisin," dedi. "Şimdi, çabuk."

"Yapacağım." Ellerini önünde kavuşturmuştu. "Oh, Piers-" Ona doğru bir adım attı.

"Hayır." Bunu şiddetle söyledi. "Gitmene ihtiyacım var. Seni düşünemem, senin için endişelenemem."

Başını salladı.

"Sonsuza dek," diye devam etti. "Londra'ya, Fransa'ya ya da nereye istersen oraya dön."

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı.

"Aramızdaki her şey bitti," dedi Piers, garip bir uzaklık hissiyle. Üst katta hastaları ölüyordu ve buna rağmen kalbi çarpıyordu; hatta

Bu yüzden gözlerindeki yaşların parıltısı ona ölümcül geliyordu. "Bunun böyle olacağını hep biliyordun," diye ekledi daha nazikçe. "Bizim bir geleceğimiz yok."

Çenesi gerildi ve birdenbire dikkat çekici bir şekilde annesine benzedi.

Piers babasına baktı. "İstersen bir pencere aç. Annemi okyanus yolunun aşağısındaki nöbetçi kulübesine götür. Linnet iki dakika içinde sizinle birlikte ayrılmaya hazır olacak."

Dük bir pencereyi çerçevesinden dışarı iterken o ve Linnet mermer heykeller gibi duruyordu.

Dük pencerenin yanında elini uzatırken annesi, "İyi ol Piers, aşkım," dedi. "Dikkatli ol."

"Ben hiç bir şey yakalayamıyorum *anne*," dedi, büyük bir doğrulukla. Her zaman bunun, sakatlığının doğa tarafından telafi edildiğini düşünürdü.

Sonunda gitmişlerdi.

"Enfeksiyon kapmayacağını bilmiyorsun," dedi Linnet. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Omuz silkti. "Bunu yaparsam kendime iyi bakmış olurum. Bana zamanında ulaştıkları sürece bu hastalık yüzünden çok az hasta kaybediyorum. Benim de yenik düşmek gibi bir planım yok."

"Seni terk etmek
istemiyorum." "Seninle
evlenmek istemiyorum."

İşte, gerçek ortaya çıktı, açıkça konuşuldu.

"Babamı dışarıda beklemeniz gerekecek," dedi. "Prufrock da dahil olmak üzere dışarıda gördüğün herkesten uzak dur. Beni duyuyor musunuz? Hatta evin kenarında bekle. Sanırım öksürükle yayılıyor."

Linnet derin bir nefes aldı. Piers bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı, vücudunun her hattında yorgunluk vardı. "Seni bırakmak istemiyorum."

"Başka seçeneğin yok," dedi. "Yüce Tanrım, Linnet, bunu kaç şekilde ifade edebilirim? Seninle evlenmek istemiyorum."

"Seninle evlenmek isteyip istemediğime karar vermedim," dedi, kâbus karşısında küçük bir şaka yapmaya çalışarak. "Sanırım evlenebilirim."

"Böyle bir olasılık söz konusu değil. Hiçbir zaman da olmadı, gerçekten."

Linnet ona, sakalının gölgesine, gözlerinin altındaki gölgelere baktı ve onu sevdiğini anladı. Başka bir erkeği asla sevemeyeceğini de. Piers'ın sert zekâsı onu baştan çıkarmıştı ama onu kazanan tutkulu kalbiydi.

"Devam et," dedi sabırsızca. "Seninle evlenmek istemiyorum. Seninle evlenmeyeceğim. Bu yeterince açık mı?"

"Hayır." Onun gözlerindeki acıyı gördü ve ne olduğunu anlayabildi. "Biz birbirimize aidiz," dedi mükemmel bir gerçeklik duygusuyla. "Benden başka kimseyi sevmeyeceksin."

"Kendi güzellik iddialarınız gözünüzü kör etmiş," dedi Piers, onun az önce söylediklerini görmezden gelerek. "Pişman olacağım bir şey söylemeden önce lütfen şimdi gider misin?"

Ama Linnet'in kalbi bir tutku ve aşk dalgası üzerinde uçuyordu. "Seni seviyorum!" dedi tekrar. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Umurumda bile değil," dedi Piers.

Bir an için onu duymadı. Sonra da onu anlamadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim gibi. Benim için ne hissettiğin ya da hissettiğine inandığın umurumda değil."

"Neden bu kadar acımasızsın?"

"Ben **d e ğ i l i m** . Bu durumda gelişigüzel nezaket gösterilmemelidir. Dürüslüktür."

Ona doğru koştu ve yakasından tuttu. Adam şiddetle geri çekildi. "Bulaşıcı olabilirim. Geri çekil!"

"Sen hasta değilsin. Sen hiç hastalanmazsın. Sana inanıyorum."

"O zaman neden bunu söylediğimde bana inanmıyorsun? Linnet, seninle evlenmek istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum!" Bağıırıyordu.

"Evet, biliyorsun," dedi ve uzanıp adamın yüzünü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı. Dudakları onunkileri aradı, aç, davetkâr, hatta taparcasına.

"Seks için evlenmeyeceğim," diyerek onu itti.

Onu anlayamadı ve arkasını dönerken eli kolunu yakalamak için uzandı.

"Tanrı aşkına, senin hiç haysiyetin yok mu? Seninle yattım ve birlikte çok iyiydik. Ama sen ilk değilsin ve son da olmayacaksın."

Linnet boğazının düğümlendiğini hissetti. "Neden benimle bu şekilde konuşuyorsun?"

"Çünkü beni başka türlü dinlemeyeceksin," dedi bariz bir hayal kırıklığıyla. "Benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun Linnet. Birlikte oyalanırken, kızıışırken, çarşafı sallarken, adına ne dersen de eğlendik. Ama sana hiçbir zaman bunun evlilikle sonuçlanacağını söylemedim."

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadı Linnet, içini bir ürperti kaplamıştı. "Bu konuda çok nettin."

"Sanırım seni geri çevirmeliydim," dedi. "Ama oradaydın, istekliydin."

Linnet yutkundu. "Hevesli olduğum için mi?" En azından Piers'in gözünde annesi gibi *görünüyordu*. "Bu yüzden mi?"

"Sen de çok güzelsin," dedi saçlarını geriye doğru tarayarak. "Ama evet, çok hevesliydin. Kendini bir daha böyle bir durumda bulursan daha ihtiyatlı davranmak isteyebilirsin."

Kalbi bir taş gibi düştü.

"Bak, gitmen gerek. Biraz uyumam lazım. Sébastien ve benim bir kale dolusu hastamız var ve Bitts çoktan düştü, bu da diğer ikisinin de düşebileceği anlamına geliyor."

"Yapabilirim-" dedi ve kelimeler boğazında düğümlendi.

"Git," dedi bitkin bir halde. "Yardım edemezsin. Sana burada ihtiyacımız yok." "Ve sen de beni istemiyorsun," dedi, bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyarak.

"Seni cinsel anlamda istiyor muyum?" diye soruyorsanız, cevabım evet. Güzelliğinizi ve genel coşkunuzu referans alın. Her erkek yatağında bunu ister. Ama seni evlilik anlamında, ölümüne bir ilişki anlamında istiyor muyum? Hayır. Ve asla da istemeyeceğim."

Gözleri belli belirsiz kibardı. Linnet bu nezaketin oldukça korkunç olduğunu hissetti. "Beni sevdiğini kabul etmek istemiyorsun çünkü bu, mutsuz olmanın -ya da bu durumda mutsuz olmamanın- sorumluluğunu üstlenmen gerektiği anlamına gelir," dedi çenesini kaldırıp ona bakarak.

"Ne?"

"Ben de öyle dedim," diye karşılık verdi Linnet. "Eğer benimle evlenirsen, duygularını itiraf edersen, bu sefaletin verili değil, bir seçim olduğu anlamına gelir."

"Saçmalık!"

"Seni seviyorum," dedi. "Bunu yüksek sesle söylemekten korkmuyorum. Ve ben de seni istiyorum."

"Ben-"

"Görüyorum ki istemiyorsun," diye araya girerek ondan uzaklaşıp pencereye doğru ilerledi. "Umarım kalede her şey yolunda gider."

"Öyle olacak," dedi. Şimdi sırtı ona dönük olduğu için sesinde acı varmış gibi *görünüyordu*. Ama kadın arkasını döndüğünde, adamın çenesi sertleşmiş, yüzü boyun eğmez bir hal almıştı.

Durdu, sadece bir kez daha, çünkü inatçı bir kadındı. "Seni Londra'da bekleyeceğim," dedi. "Bir süre için. Fikrini değiştirirsen diye."

"Burada hiç kimsenin haysiyeti yok mu?" dedi yarı bağırarak. "Sen de babam kadar utanç vericisin."

"Senin için aptal olmak umurumda değil," dedi. "Seni seviyorum."

Arkasından bir cevap gelmedi ve hiç gelmeyeceğini dūşündü. Böylece pencere kenarına tırmandı.

"Şu arabaya binin," dedi Piers arkasından, yan tarafta duran, atların kişnediği büyük bir arabayı başıyla işaret ederek. "Dük'ün arabası, armasına bakılırsa."

"Güle güle," dedi. "Tanrı sizi korusun."

Adam bir şey söyleyemeden gitti, çünkü duymak istediği şey bu değildi ve zaten gözyaşları gözlerini kör etmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Robert, Marguerite'e elini uzattıktan sonra pencereden aşağı atladı ama Marguerite kıpırdamayı reddetti. Öylece durmuş, donmuş, Piers'in salondan gelen sesini dinliyordu.

Dük sessizce, "Gitmeliyiz," dedi ve Marguerite'in elinden tutarak onu uzaklaştırdı, tam o sırada oğulları açıkça, "Seninle evlenmek istemiyorum," dedi.

"O bir aptal," diye fısıldadı Marguerite, "Tam bir aptal. Linnet onun için doğru *kişi*. Onun gibi bir başkası asla olmayacak."

Ama Robert onu uzaklaştırdı, nizamiyeye doğru giden patikadan aşağı indirdi, zaten bildiği şeyi söylerken sessizce dinledi: Piers kendisine daha fazla mutsuzluk getirmeye kararlı görünüyordu. Oğulları, sevdiği ve kendisini seven kadını bir türlü kabullenemiyordu.

Konuşmayı ancak nöbetçi kulübesinin oturma odasına girdiklerinde bıraktı. Küçük evin içi bir hizmetçi konutu gibi değil, minyatür de olsa bir beyefendinin kır evi gibi görünüyordu. Duvarlara tablolar asılmıştı ve şöminenin önündeki kanepenin üzerine atılmış kırmızı bir örtü ile noktalanmış oda renklerle ışıldıyordu.

"Ne tuhaf," dedi Marguerite etrafına bakınarak. "Dışarıdan bakıldığında oldukça kaba görünüyor, ama aslında büyüleyici. Şu küçük kanepeye bakın: Daha geçen hafta küçük salonda olduğuna emin misiniz?"

Robert'ın evin neden küçük bir yuvaya benzediğine dair kendi teorileri vardı ama Piers'in annesinin bu içgörüyü takdir edeceğini sanmıyordu.

"Artık gidebilirsin, Robert," dedi Marguerite, yatak odasının kapısını iterek açtı ve başını içeri uzattı. "Burada çok rahat edeceğim. Hizmetçiler benimle ilgilenecek ve Piers hastalanırsa ona bakmam konusunda bana güvenebilirsin."

"Yapacağını hep biliyordum," dedi arkasından yaklaşarak.

Gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. İlk seferden sonra onu bir daha öpmemişti, onu sonsuza dek reddetme riskini göze almak istememişti. Ama son birkaç yıl hakkında konuşmuşlar, afyon sersemliğinden yavaş yavaş nasıl çıktığını, ancak ailesini kaybettiğini fark ettiğini anlatmışlardı. Bunu izleyen yalnız yıllar boyunca tek mutluluğu, Marguerite'in oğullarına mümkün olan en iyi şekilde baktığını bilmek olmuştu.

"Biliyorum," dedi şimdi, kabul ederek.

"Eğer hasta olursan, Marguerite, o zaman ne olacak?" Kollarını arkadan ona doladı ve yanağına bir öpücük bıraktı. "O zaman ne olacak?"

Piers'ın büyük zevkine rağmen kız geri çekilmedi, Piers'ın kollarının arasında kaldı. Piers'inkini yankılayan mükemmel bir güvenle, "Oh, yapmayacağım," dedi. "Ben asla hasta olmam."

"Ben farklı
hatırlıyorum." "Asla!"

"Oğlumuzu taşıırken. Seni ne kadar hasta ettiğini hatırlamıyor musun?"

Buna güldü ve aslında hatırlayarak kollarının çemberine geri yaslandı. "Yatak odamızda tuttuğumuz o sefil yeşil leğenden nasıl da nefret etmeye başlamıştım! O doğduktan sonra onu attım."

Robert ona daha da sıkı sarılarak ve kulağını öpmeye cesaret ederek, "Seni hasta gördüm," dedi. "O zaman seninle ilgilenmişim, hatırladın mı? Gecenin bir yarısı hastalandığında. Daha da kötüsü olursa yine seninle ilgilenmek için orada olacağım. Eğer Piers hastalanırsa, ikimiz de onun yanında olacağız."

"Saçmalama," dedi, kendini kurtararak ve arkasını dönerek. "Ne diyorsun Robert?"

Büyüleyici aksanıyla onun adını söyleyişi bile kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Seni terk etmeyeceğimi söylüyorum," dedi kararlılıkla.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bu çok
aptalca." "Hayır."

"*Aptalca*," diye ısrar etti.

Bir an için öylece durup ona baktı ve sonra mutlak bir doğrulukla, "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer beni bu evden atarsan, dışarıdaki patikada uyuyacağım. Eğer Kıta'ya bensiz dönersen, seni takip ederim. Bir ev inşa edeceğim.

Kapınızın önündeki söğüt kulübede; pencerenizin altında uyuyacağım; sizi kendi kapınızda bekliyor olacağım."

Elini ağzına götürdü, parmaklarının arasından kahkahalar yükseliyordu. "Sen aklını kaçırmışsın, Robert!"

Başını iki yana salladı. "Tam tersine: Ben onu buldum. Ben sana aşığım. Sana her zaman aşkıttım, her zaman. Doğru dürüst düşünemediğim zamanlarda bile, afyonlu bir rüyada bile bildiğim bir şey vardı: Seni sevdiğimi."

"Piers'in beklenmedik bir şekilde çalışma odanıza girdiği gün sevdiklerinizi hatırlayamamış olmanız büyük bir trajedi." Ama sesi sert değildi.

"Ölene kadar Piers'e beni affetmesi için yalvaracağım. Ama Marguerite . . . Şu anda Piers hakkında konuşmak istemiyorum. O artık yetişkin bir adam, harika bir adam, bu da tamamen sizin övünç kaynağınız. Ama siz sadece Piers'in annesi değilsiniz. Sen benim karımsın, evlenmek istediğim tek kadınsın ve Piers'i Fransa'ya götürdükten sonra bir aptal gibi davranmış olsam da kalbimin karısısın. Gitmekte tamamen haklıydın."

"Sen *aptal değildin*," diye gözlemledi. Yine de gözleri onu cesaretlendirdi. "Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek," dedi, ellerini tutarak ve dudaklarına götürdü. "Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeydi. Sen benim kalbim ve hayatımsın, Marguerite."

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi; baştan çıkarıcı, son derece kadınsı bir gülümseme.

"Beni geri götür."

Sözleri havada asılı duruyor, küçük evde yankılanıyor gibiydi.

Marguerite sonunda, "Yaptığın şeyin affedilemez olduğuna eminim," dedi. "Bütün arkadaşlarım öyle diyor."

"Haklılar. Beni affetme. Sadece beni geri götür." Parmakları onunkileri sıkı.

"Peki ya hayır dersem?"

"O zaman bu evi terk edeceğim."

"Ve?"

"Kızıl riski altında olmanıza izin vermeyeceğim. Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım. Hizmetçilerden yiyecekleri alacağım, böylece sana bulaştıramayacaklar."

"Sen de ateşlenebilirsin," dedi usulca. "Senin için gözümü kırpmadan ölürüm."

Umut kalbinden fıskırmış ve damarlarından akmaya başlamıştı: sevinç, korku ve arzudan oluşan bir sel.

Marguerite bir adım daha yaklaştı, ellerini serbest bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı. Oraya her zamanki gibi tatlı bir şekilde oturdu.

"Kalabilirsin." Onu kendine çekti, yanağını saçlarına dayadı ve gözlerini kapattı.

"*Mon amour.*"

"Ama seninle tekrar evleneceğimden emin değilim," diye gözlemledi. "Umurumda değil. Hayatımızın geri kalanında günah içinde yaşayabiliriz."

Bir kahkaha sesi duydu. "Ben *Fransızım*. Çok ihtiyatlıyızdır." "İhtiyatlı ve nefis," diye fısıldadı, elleri yavaşça aşağı inerken dar sırtını.

"Ya bu afyon sana kalıcı bir zarar verdiyse?" Geri çekildi, ona baktı. "Ben-"

Gülümsemesi hınzırcaydı ve gözleri yatak odasının kapısına kaydı. "Bir Fransız kadını asla ve asla önemli şeyleri hafife almaz."

Robert sevinçle eski karısını -hayır, karısını- kollarına aldı ve eşikten geçerek yatak odasına gitti, onu nazikçe yatağa yatırdı. "Endişenizi gidermek benim için büyük bir zevk olacak."

Kulaklarında Linnet'in kahkaha sesiyle doğruldu. "Linnet'in güvenli bir şekilde arabaya bindiğinden emin olmalıyım. Sonra öyle bir hızla buraya döneceğim ki hizmetçiler beni deli sanacak."

Marguerite genç bir kız gibi kıkırdayarak, "Sen delisin," dedi.

"Hayır," dedi, onu bir kez daha öpmek için eğilerek. "Aklım başımda. Yıllar sonra ilk kez."

Yirmi Yedinci Bölüm

Çok özür dilerim," dedi Windebank Dükü arabaya bindikten sonra Linnet'e ve onun hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etti. "Sizi buraya getirdiğim için özür dilerim, Bayan Thrynne."

"Linnet," diye devam etti. "Ne de olsa evlilik yoluyla akraba sayılırdık. Mendiliniz var mı acaba? Benimki ıslak."

Dük, "Oğlum zor bir adamdır," dedi ve ona armasıyla işlenmiş büyük bir keten mendil uzattı.

"O bir aptal," dedi sesi kırılarak. "O da öyle."

"Beni seviyor, sevdiğini biliyorum ama yine de benimle evlenmeyeceğini söylüyor. Evlenmek istemediğini söylüyor."

Dük sessizdi.

Linnet burnunu sümkürdü. "Belki fikrini değiştirir."

Dük'ün gözlerinde bunun cevabını görebiliyordu. "Yapmayacak, değil mi?" Gözyaşları yeniden yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Canım, canım, keşke sana farklı bir cevap verebilseydim."

Linnet, "Sorun değil," demeyi başardı. "Artık gidebilir miyiz?"

Dük tereddüt etti.

Kadın hemen anladı. "Düşesle, yani Leydi Bernaise'le birlikte kalmayı planlıyorsunuz."

"Onu bırakamam," dedi sessizce. Gözlerinde oğlununkinin aynası olan kesin bir kararlılık vardı. "Piers'ı da bırakamam. Tüm günahlarıma rağmen onlar benim ailem ve her zaman ailem olarak kalacaklar."

Linnet nezaketsizce burnunu çekti. "Ben de aynısını yapardım. Benim için endişelenmeyin. Ben iyi olacağım."

Dük, "Bütün bunlar için üzgünüm," dedi. "Çok ama çok üzgünüm. Arabam sizi hizmetçilerin ve hizmetçinizin beklediği bir köye götürecektir. Daha fazla gecikmemeliyiz, çünkü onlara bu akşamdan önce varamazsak yola bizsiz devam etmelerini söyledim. Ev halkının ve sizin bu salgından uzak durmanızı istiyorum."

Linnet hıçkırarak, "Gitmeye hazırım," dedi.

"Korkarım Londra'ya dönüş yalnız bir yolculuk olacak."

Gülümsemeyi başardı. "Yalnızlığa alışkınım."

"Ah." Dük, eğer mümkünse, daha da sıkıntılı görünüyordu.

"Beni görmezden gel," dedi, sulu bir gülümsemeyle. "Ben sadece kendim için üzülüyorum. İmkânsız oğlunuza aşık oldum. Hem de umutsuzca. Ve şimdi onsuz bir hayat kurmam gerekiyor. Bunu yapacağım." Yine de bunu hayal bile edemiyordu. Bunu düşünmek bile kalbine acı veriyordu.

"Kolay olmayacak," dedi dük, öne doğru eğilip onun dizini okşayarak. "Ama başarabilirsin. Ben yaptım."

"Belki altmış yaşına geldiğimde," dedi biraz gülerek, "Galler'e gelir ve Piers'i bir hafta kadar benimle birlikte bekçi kulübesinde yaşamaya zorlarım."

Dük, "Evet, öyle yapın," dedi. "Bir gün onu kaleden çıkardığınızı hayal edersem kendimi daha iyi hissederim."

"Eğer ona böyle söylersen, altmış yaşına geldiğimde dört gözle bekleyeceğim bir şey kalmayacak," dedi açık yüreklilikle.

"Bunun farkındayım. Senin hakkında tek kelime etmeyeceğim. Benden hoşlanmamasının ne kadar derin olduğunu anlayabilseydim, şimdi bu kadar acı çekmezdin. Bunun için çok pişmanım."

"Öyle olsaydı Piers'le tanışmazdım." Gözlerini tekrar kuruladı. "Kırık kalbi alacağım."

Tekrar uzandı ve onun dizini sıktı. "Sen oldukça harika bir kadınsın, biliyorsun."

Gülümsemesi bu kez utangaçtı. Aileden gelen yetenekten eser yoktu. "Teşekkür ederim. Size iyi şanslar dilerim."

Dükün kaşları tam da oğlununki gibi havaya kalktı. "Teşekkür ederim." Kapıya doğru ilerledi. "Londra'ya döner dönmez sizi arayacağım."

"Sanırım yalnız olmayacaksınız," dedi Linnet.

Adam arabanın basamaklarında bir an durakladı ve yere doğru adım atarken kadın onun yanıtını güçlkle duydu. "Umarım öyle değildir."

Kapı arkasından kapandı. Arabanın dışından erkek sesleri geliyordu ve araba yolda ilerlemeye başladı. Şatodan, okyanustan ve havuzdan, Kibbles ve Bitts'ten, Prufrock'tan ve hastalardan uzakta. Piers'tan uzakta.

Dükün mendilinin yere düşmesine izin verdi. Ağlamak ona korkunç, kör edici bir baş ağrısı vermişti. Aslında, günün henüz bitmemiş olması akıl almaz görünüyordu. Bir yatak yerine bir arabada olması. Bu vagonda her gün Londra'ya geri dönmeyi hayal etmek imkânsızdı.

Bir süre sonra yastıklı koltuğa uzandı ve gözlerini vagonun sallanan tavanına dikti. Rahat etmek çok zordu. Yürerken boynunu ve omuzlarını zorlamış olmalıydı.

Sonunda gözlerini kapadı ve arabanın hafifçe sallanmasının onu Piers'in sert sözlerinden uzaklaştırmasına izin verdi, ancak bu sözler rüyalarında yankılandı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Altı gün sonra

Ölüyor," dedi Piers, böyle anlarda hep hissettiği sinirli acıyla. Altmış yaşlarında şişman bir adam olan hastaya baktı.

Görevli, "Ona ne zaman su versem ağzından akıp gidiyor," dedi.

"Onu olabildiğince rahat ettirin," dedi Piers koridora doğru ilerlerken. "Kırmızı gözler yaklaşan ölümün bir işareti olabilir."

"Gelinciğe benziyor," dedi Sébastien. Koridorda duvara yaslanmıştı.

"Yatağına git," dedi Piers. "Dün bütün gece ayaktaydın. Böyle devam edersen bir işe yaramazsın. Ayrıca, en az iki saattir yeni hasta gelmedi."

Sanki cevap verir gibi, ön kapıya vuruldu. Sébastien'in kahkahasında içi boş bir ses vardı. "Bitts nasıl?"

"Nabızı hızlı atıyor ama ateşi düştü. Adamına bugün bir ara tavuk suyuna başlamasını söyledim. Artık tehlikeyi atlattı."

Sébastien kendini duvardan uzaklaştırdı. "Sanırım yavaşlıyor."

"Bu mantıklı olurdu," dedi Piers. "Hastaların izole edilmesiyle ilgili emirleri çıkardık. Tanrı'ya şükür ki değirmencinin güzergâhıyla sınırlı kaldı."

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi kuzeni ve sonra durakladı. "Babanın hâlâ burada olduğunu biliyor muydun?"

Piers başını kaldırdı. "Ne?"

"Annenle birlikte bekçi kulübesinde yaşıyorsun. Dün temiz hava almak için dışarı çıktım. Bahçede oturuyorlardı. El salladım, tabii ki uzaktan."

"Öyle miydiler?" Piers o kadar yorgundu ki sanki beyni turşu kurmuş gibi hissediyordu. "Birlikte, nöbetçi kulübesinde?" Nezarethaneyi düşünmek bile kalbine, onu ikiye bölecekmiş gibi bir acı veriyordu.

"Sanırım yakında yeni bir düşes olacak," dedi Sébastien neşeyle. "Kolunu ona dolamıştı. Çok samimi."

"Bekle! Bu Linnet'i eve eskortsuz gönderdiği anlamına geliyor," dedi Piers, damarlarında öfke kabarak. "Onu Londra'ya kadar yanında bir refakatçi olmadan gönderdi."

Sébastien ona kaşlarını çatı. "Uşaklar, hizmetçiler ve seyislerden oluşan bir ekip dışında. Toplamda üç araba eder. Tanrı aşkına Piers, onu dışarı attın. Onu aklından çıkar. Tamamen güvende olacak. Unutma, annen Endülüs'ten buraya kadar geldi."

Linnet annesinden elli kat daha fazla risk altındaydı. Ama Piers kelimeleri söyleyemeden ısırdı.

Kibbles merdivenlerin yarısında belirdi. "Yeni hastalardan birinin durumu kötü. Köy doktoru onu sülükle tedavi etmiş."

"Kendine gel," dedi Sébastien, sesi yorgunluktan hırıldayarak. "Linnet gitti. Onu arkada bırak."

"Yatağına git," diye hırladı Piers, kuzenine el sallayarak. Sonra Kibbles'a döndü. "Uygun bakımla ilgili haberleri verdiğimizizi sanıyordum."

"Karısı hastaların izole edildiğini duyduklarını ama tedavi hakkında hiçbir şey duymadıklarını söylüyor."

"Hangi köydü?"

"Llanddowll."

"Oradan zaten üç hasta aldık. Neythen'i at sırtında gönderin. Bu tür işlerde iyi gibi görünüyor ve buralı bir çocuk. Ona doktorun aklını başına getirmesini söyle. Bu işe yaramazsa, adamın kafasına vur ve buraya getir. Onu alt kattaki zindana koyacağız."

Kibbles başını salladı. "Neythen düştü. Sanırım hafif bir vaka. Batı kanadında. Tahminimce Prufrock birini bağışlamakta zorlanacaktır."

Piers yorgun bir ifadeyle, "O halde kendi başlarının çaresine bakmaları gerekecek," dedi. "Beni hastaya götür."

Bir süre sonra hastanın yatağının yanında duran Kibbles, "Bay Connah çok sıcak ve nabızı zayıf," dedi.

"Boğaz mı?"

"Koyu renkli ülserler. Ve," Kibbles hastanın kolunu çevirdi, "soyulma o kadar şiddetli ki tırnaklarını kaybetmiş."

Piers hastaya baktı. Gözleri kapalıydı ve nefesi göğsünde tıkırdıyordu. "Kaç gündür hasta?" diye sordu karısına.

"Bu altıncı gün," dedi. Yatağın yanında durmuş, ellerini iki yana açıyordu. "Aniden ortaya çıktı, bu yüzden bakanın dediği gibi onu tek başına bir odaya koyduk ve çocukları gönderdim."

"Muhtemelen hayatlarını kurtardınız," dedi

Piers. "Peki ya kocam? Barris'im, ona ne olmuş?"

Doğrudan konuşmanın en iyisi olduğunu keşfetmişti. "Hayatta kalacağını sanmıyorum. Elbette bir şans var. Kocanız güçlü bir adama benziyor ve onun için savaşacağız. Yarın belli olacak."

Elini yatağın direğine sıkıştırdı. "Ateşi çıktığı anda onu buraya getirseydim yaşar mıydı? Bana bunu söyle."

"Hayır," dedi Piers gözlerini onun gözlerine dikerek. "Hastalığın seyri, hastalığın seyridir. Kimin yaşayıp kimin öleceğini söyleyemeyiz."

"O sülükler yüzünden değil miydi? Sülükleri istemedim ama doktor ısrar etti. Yan köyden buraya kadar gelmiş, izin vermezsem vaktini boşa harcayacakmışız gibi geldi. Zehirli kanı dışarı atmak için tam boğazına, acıyan kısmına koydu, dedi."

"Yapabileceğin hiçbir şey bir fark yaratamazdı.

Bir insanın ne zaman öleceğini sadece Tanrı bilir."

"*Tanrım*," diye tekrarladı küçük bir nefesle. "Bu doğru. Barris her Pazar kiliseye giderdi ve yoksullar için de mutlaka bir şeyler yapardı. Eğer ölürse ..."

Piers o kendini toparlayana kadar bekledi.

"Ölürse, iyi bir hayatı oldu. Çocukları severdi. Beni. Hasta olduğunu öğrenir öğrenmez bunu bana söyledi. Birlikte on iki yıl geçirdik."

"Bu on iki yıl içinde çok mu mutlu oldunuz?" Piers sordu. "Zorluklar da var, ama evet, evet," dedi, gözyaşları ellerine dökülürken. "O bir iyi bir adam, Barris iyi bir adam."

"O halde gurur duyacağınız çok şey var," dedi Piers. "Çocuklarınız da öyle."

Koridorda bitkin bir halde, "Hastabakıcıya söyle, ona mümkün olduğunca çok su vermeye devam etsin. Karısından yardım isteyin. Onu serinletmemiz lazım; ıslak bezleri deneyin. Malt köpüğünün odaları kokutmaktan başka bir işe yaradığını sanmıyorum, o yüzden bırakın onu."

"Bunu ona neden söyledin?" Kibbles sordu. "Farklı bir şekilde yapıp yapamayacağı hakkında mı? Buraya yeterince erken gelen tek bir hastamızı bile kaybetmedik. İnsanlara söylemeliyiz ki scarlatina'nın yenilebileceğini bilsinler." Tüm yorgunluğuna rağmen sesinde gurur vardı.

"Kendisiyle yaşamak zorunda," dedi Piers, gitmek için dönerek. "Ve onun anısıyla yaşamak zorunda. Bu bir kadın için yeterli."

"Peki Tanrı hakkında neden öyle dedin?" Kibbles peşinden koşarak, "Tanrı hakkında neden böyle söyledin?" dedi. "Böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım."

"Gözlemle, seni aptal," diye tersledi Piers. "Sana hep bunu söylüyorum. Boynunda bir haç vardı."

"Diğer iki yeni hastanın durumu o kadar kötü değil. Bence siz de yatağa gitmelisiniz."

"Markiyi yatağına gönderdim."

Kibbles, "Penders ve ben beş saat iyi bir uyku çektik," dedi. "Ve şimdi ne gördüğümüzü biliyoruz. İdare edebiliriz. Hadi yatağa."

Piers ona bakarak, "Aralarında en iyisi sensin," dedi.

"Dinliyorsun." "Öyleyse, güven bana. Yatağına git."

"Ben sadece Neythen'e bakacağım," dedi Piers. "Ev halkından başka kimse var mı?"

Kibbles, "Birkaç gün önceki iki hizmetçiden beri yok," dedi. "Sanırım el yıkamanın bir etkisi var."

Neythen uyuyordu, bu yüzden Piers odaya girmedi. Kapıdan uşağın hafif bir vaka geçirdiğini görebiliyordu; yüzü ve kolları tekdüze kırmızı görünüyordu, bu da oldukça çabuk iyileşeceğini gösteriyordu.

Sonra yatağına doğru ilerledi, koridorda ilerlerken yorgunluktan biraz sallanıyordu, bastonuna sanki üçüncü bir bacağıymış gibi yaslanmıştı.

Adamı bir ara oraya gitmişti; çarşafı indirilmişti ve soğuk bir akşam yemeği bekliyordu. Çarşafın arasına düşmeden önce sadece botlarını çıkarmak için durdu.

Rüya onu bekliyordu, o gittiğinden beri her gece olduğu gibi.

Linnet, tıpkı o son sabah birlikte olduğu gibi, kombinezonunu çıkarırken gülüyordu. Havuza bakan kayanın üzerinde duruyordu, gözleri

Parlıyordu, güzel, kıvrımlı vücudu güneş ışığıyla aydınlanmıştı, öyle ki melek gibi görünüyordu.

Patikadan aşağı inerken ona el salladı, kıyafetlerini çıkarıp ona katılmayı planlıyordu.

Ve sonra havuzun aşağısında dişlerin parıltısını gördü. Suda tehlike vardı.

Havuzuna bir şey girmişti ve aç ve yıkıcı bir şekilde onu bekliyordu.

Bağırmaya çalıştı ama kadın onu duymadı ve sonra patikadan ona doğru koşmaya başladı ama koşamıyordu. Bacağındaki ağrı artıyordu ama koşmaya devam etti, bastonunu şiddetle ileri fırlattı ve kendini yerden kaldırarak umutsuzca ona ulaşmaya çalıştı.

Linnet de ona el salladı ve sonra, daha yüzmeyi bile bilmediği ilk gün onu buz gibi suya iten korkusuzlukla, sahip olduğu o vahşi neşeyle suya atladı.

Titreyerek, kalbi çarparak, yüzü ter içinde uyandı. Beş dakika boyunca düşünemedi bile, öylece yatıp tavana baktı ve kendi kendine tekrar tekrar Linnet'in Londra'ya doğru yola çıktığını söyledi. O güvendeydi. Tamamen güvendeydi. Babasının hizmetkârları paha biçilmezdi, her yönden güvenilirlerdi. Dük'ün eleman bulma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmeliydi. Prufrock'a hayatı pahasına güvenebilirdi.

Rüya sadece salgının bir sonucudur, dedi kendi kendine. Hayal gücü, şatodaki durum yüzünden çılgına dönmüştü. Scarlatina yüzünden. Çünkü o bir eşekti.

Yine de kalbi sakinleşirken bile bir şey onu rahatsız ediyordu... tam olarak hatırlayamadığı bir şey, Linnet'le ilgili bir şey. Ona söylenmiş olamazdı. Gittiğinden beri kimse Linnet'in adını anmamıştı. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Görünüşe göre Sébastien bile onu unutmuştu.

Sadece her beş dakikada bir onu düşünüyordu. Bir hastanın üzerine eğildiğinde, dökülen deri yerine onun narin elini görüyordu. Bir sabah Hemşire Matilda ona seslendi ve o da onun geldiğini düşünerek başını çevirdi.

Hemşire Matilda'nın sesini Linnet'inkiyle karıştırmak, yaklaşmakta olan bir deliliğin işaretiydi.

Neydi o? Neyi hatırlamalıydı? Her neyse, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu, eziyet verici bir şekilde ele geçmezdi. Dans etmekle ilgili bir şey.

Delilik. Hayatında hiç dans etmemişti.
Sonunda arkasını döndü ve uyumaya devam etti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sırt üstü yatmak acı vericiydi, bu yüzden Linnet yan tarafına yuvarlandı ama bu da bir o kadar kötüydü. Geriye yuvarlandı ve kendini battaniyelere dolanmış buldu. Üzerine battaniye örtmüşlerdi, o kadar çok battaniye vardı ki.

"Su," diye mırıldandı, bir ses duydu.

Yukarı baktı ve çok yukarısında dalgalanan iri bir figür gördü. Adam eğildi ve kızın bileğini tuttu. Yükselen kolunu bir tür büyülenmiş dehşetle izledi. Cildi... cildine olanlar endişe vericiydi. İğrençti.

"Elbette onu şatoya götürebiliriz," diye bir ses geldi bir yerlerden . . ayaklarının dibinde bir yerden. "Ama itiraf etmeliyim ki Bay Sordido bu masrafı ve zamanı haklı bulmadı. Ne de olsa kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ona kendi masraflarımla bakıyorum, doktor. Kendi masraflarımla."

"Şato," diye mırıldanmaya çalıştı. Ama onu duymuyor gibiydiler. Boğazı çok acıyordu ve dili artık ağzına sığmıyordu. "Su," diye tekrar denedi.

Kadının bileğini tutan adam bileğini tekrar yere bıraktı ve doğruldu. "Yolculuktan sağ çıkamaz Bayan Sordido," dedi. "Korkarım bu hastalık çok güçlü. Gözleri açık ama *akli* dengesi yerinde değil. Şimdiden öteki dünyaya baktığına göre, şaşırmamalıyım."

"Yine de biraz daha az ateşli görünüyor."

"Ateşin gelip geçici olduğunu fark ettim. Tüm bunlar bittiğinde bu konuda bir inceleme yazabilirim. Bunu düşünüyorum."

"Oh, evet, yapmalısınız, doktor. Eminim başkalarına da büyük yardımı dokunacaktır."

"Ateşli Hastalıklar Üzerine Bir İnceleme," dedi. "Belki de Ara Veren, Tekrarlayan ve Devam Eden Ateşler ve Profluvia gibi bir alt başlıkla. Zehirlenen bölgelere sülük uygulaması ve müşhil olarak ravent kullanımı ile mütevazı bir başarı elde ettiğimizi bildireceğim."

Bayan Sordido onaylar gibi görünen küçük bir nefes verdi.

"Dükten bir haber var mı?" diye sordu doktor. "O arabanın sahibi bir düktü, değil mi?"

"Arabanın üzerindeki armaya bakarak böyle düşünüyoruz. Adamımızın Londra'ya ulaşması ve haber getirmesi biraz zaman alacaktır. Arabacının başına gelenler utanç verici."

"Gömüldü, değil mi?"

"O ilk geceden sonra hiç uyanmadı. Londra'da olduğunu düşünerek saçmalıyordu. Onu hemen gömdük. Bay Sordido beklemeye gerek görmedi."

"Bu kadın bir hanımefendi olamaz," dedi doktor düşünceli bir ifadeyle. "Hizmetçisi ya da herhangi bir bagajı olmadan seyahat ediyor ve giydiği şu kombinezona bakın. Sanırım Dük'ün evinde hizmetçi ya da bir çeşit uşak. Ona göz kulak olduğunuz için çok nazıksınız Bayan Sordido. Zahmet etmeyecek pek çok hancı vardır."

"Kimsenin yoluna çıkmıyor. Bu eski tavuk kümesi öylece duruyordu," dedi Bayan Sordido alçakgönüllülükle. "Söylediğiniz gibi, sabah akşam bulaşıkçıyı su getirmesi için gönderiyorum."

"Tavukların kokusundan şikayet edecek hali yok ya," dedi doktor. "Bu sıradan bir hastalık."

"Korkunç şişmiş, değil mi?" Bayan Sordido söyledi. "Peki kulağından akan şey ne, doktor?"

Doktorun yüzü Linnet'e doğru yaklaştı. "Fetid sıvı," dedi doğrulurken. "Burada yapılabilecek bir şey yok Bayan Sordido. Bu zavallı yolculara karşı Hristiyanlık görevinizi yerine getirdiğinizden emin olabilirsiniz."

"Temiz havaya çıkın, doktor," dedi Bayan Sordido, kapıya doğru yürürken ayak sesleri ahşap zeminde yankılanıyordu. Linnet'in gözlerinin önünden peri tozu gibi süzülen küçük kir girdaplarını karıştırdı.

Doktor doğruldu ve gitmek için döndü. "Dük'ün ilginiz için sizi ödüllendireceğinden hiç şüphem yok."

"Evet, ama Bay Sordido onun burada olmasından memnun değil. Benim de sizinle kümese gelmemden memnun değil, bunu söylemeliyim doktor. Ama ona onu bir kez daha ziyaret etmenizi isteyeceğimi söyledim, çünkü onun ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

"Doğru yaptınız, kesinlikle doğru yaptınız," dedi doktor içtenlikle. "Vay canına, burası çok rütbeli, değil mi?"

"Hayır," dedi Linnet, neredeyse doğrulacak kadar çırpınarak. "Hayır, lütfen!"

Bayan Sordido'nun kapıda durakladığını belli belirsiz gördü. "Ona şimdi ne oluyor, doktor?"

"Sanırım nöbet geçiriyor," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Gelin hanımefendi. İnsani olarak mümkün olan her şeyi denedik ve şimdi ruhunu Tanrı'ya teslim etmeliyiz. Aslında, bakanı uyarmak isteyebilirsiniz."

"Oh, sadece bir ... için bakanı dışarı çıkaramazdım." Sesi kesildi.

Titreyen Linnet elini yüzüne götürdü. Gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Ne kadar zamandır buradaydı? Haftalar ... aylar gibi gelmişti.

Yavaşça, yavaşça elini paletin yanındaki bardağa götürdü ve onu dudaklarına götürmeyi başardı. Ağzına aktı, serin ve güzeldi. Ama bir an sonra yutkunmayı unuttuğunu fark etti ve şimdi boynu ıslanmıştı.

Tekrar denedi ve su burnuna çarptı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Sıcaklığın gizlendiğini, geri geldiğini hissedebiliyordu. Su, diye düşündü. Bu sefer yutmayı başardı. Ama bardağı tekrar yere, paletin yanına koyduğunda, bardak yan yattı ve suyun geri kalanı toprak zemine döküldü.

Daha fazla su yok. Daha fazla su yok. Kafasının içinde kalp atışlarının hızıyla atıyordu.

Korkunç sıcaklık şimdi geliyordu, onu hiçbir şey duyamadığı ya da göremediği o ateşli girdabın içine geri çekiyordu. Ama yine de, su ...

Havuz önünde parıldıyordu, enfes mavi, serin ve ferahlatıcı. Ve Piers oradaydı, zayıf, alaycı, sevimli yüzü ona sırtıyordu.

O an için, ateş onu tekrar çağırmadan önce, onu sevmeye konsantre oldu, onun acı içinde ama asla durmadan hayatında ilerleyişini. Gülümseme şekline. Gözlerindeki zekâya.

O asla pes etmez, diye düşündü. Küçük benekler, siyah benekler gözlerinin önünde toplanıyordu, öyle ki paletin dibindeki hava koşullarından yıpranmış tahtaları zorlukla görebiliyordu.

Sonra ateş onu ele geçirdi ve gözleri tekrar kapandı.

Otuzuncu Bölüm

Ertesi gün

Sabahın ortasında salgının kontrol altına alındığına dair hiçbir şüphe kalmamıştı. Kaleye sadece üç yeni hasta gelmişti ve onlar da aşırı durumda değildi.

Salgın başladığından beri ilk kez, Sébastien ve Piers öğle yemeği için durakladılar ve Prufrock'un onlara kızarmış tavuk ve kadeh şarap ikram ettiği küçük salondaki sandalyelere yerleştiler.

Piers iç çekerek, "Bu çok medeni," dedi. "Bunların bir kısmını aileme mi getirdin, Prufrock?"

"Evet lordum," dedi Prufrock. "Majesteleri onu içeri getirmek için dışarı çıktı, tabii ben güvenli bir mesafeye çekildikten sonra." Boğazını temizledi. "Oldukça mutlu görünüyordu."

"Şanslı piç," dedi Piers. "Onu affetmiş." Ve bir şekilde o da affetmişti. Hayat neyse oydu. Babasına duyduğu öfkeyi bir kenara bırakıp, kusurlu bacağı ve her şeyiyle hayatına devam etmenin zamanı gelmişti.

"Sonsuza kadar mutlu," dedi Sébastien, şarabından derin bir yudum alarak. "Tanrım, yeniden temiz olmak iyi hissettiriyor. O banyodan çıkmak istemiyordum." Prufrock, Piers'a bir tabak körpe kuşkonmaz ikram etti. "Dr.

Bitts yataktan kalktı. Hâlâ oldukça halsiz, ama adamı sorular sorduğunu bildiriyor.

hastalar hakkında."

"Bitts," dedi Piers karamsar bir ifadeyle. "Kötü bir doktor değil, özellikle de bir beyefendi için. Penders'tan daha iyi. O aptal dün hastaların dillerini temizlemek için bir gül infüzyonu buldu. Bir zararını göremedim ama faydasını da göremedim."

"Bence en iyi doktorlar beyefendilerden çıkar," dedi Sébastien. "Şu ikimize bir bakın." Sırttı, yorgunluk gözlerini gölgeliyordu ama yine de muzafferdi. "Scarlatina salgınında harika bir iş çıkardık, Piers. Üstelik insanların uzuvlarını kesmeyi bile içermiyordu, ki bu bizim en iyi yaptığımız şey. Ya da en azından ben öyleyim."

"Biz bir anomaliyiz," dedi Piers şarabını yudumlarken ve Linnet'i düşünmemeye çalışırken. Bu nafileydi, çünkü onu düşünmediği tek zaman aktif olarak bir hasta üzerinde çalıştığı zamandı. "Bitts gibi evinde, balo salonunda olan çoğu erkek-"

Durdu.

Bitts . . . Linnet ile dans ediyor, ona gülüyordu. Boynunu ona doğru eğiyor. Onun üzerinde *nefes alıyor*. Her gece, neredeyse her gece. Masadan o kadar sert kalktı ki sandalyesi devrildi. "Linnet!"

Sébastien ağzını açtı.

"Bitts ile dans etti. Ben lanet olası bir aptalım. Bitts hastalanmadan önceki gece onunla dans etti ve sonra o arabayla tek başına gitti." Başındaki kan gitmişti; başının döndüğünü hissediyordu. "Bastonum nerede, yok olan bastonum nerede?"

Yere düşmüştü. Prufrock onu almak için koştu. Sébastien de şimdi ayaktaydı ve kaşlarını çatmıştı.

"Bitts'in semptomları ertesi gün ortaya çıktı," dedi Piers kısık sesle. "Ertesi gün, Seb! Herhangi bir yerde hasta olabilir. Olabilir-"

Döndü, Prufrock'u yolundan öyle bir itti ki, uşak büfeye yaslandı. "Onun peşinden gidiyorum."

"Bekle!" Sébastien bağırdı. "Bunu iyice düşünmeliyiz."

"Düşünecek bir şey yok," dedi Piers. Panik, içinden cıva gibi akıyor, damarlarında yanıyordu. "Onun peşinden gidiyorum. Paltomu getir, seni aptal," diye uşağa çıkıştı. "Prufrock, bir araba. Elimizdeki en hızlısı. Curricle."

"Nerede olduğunu bilmiyorsunuz," diye itiraz etti Sébastien. "Londra'ya hangi yoldan gittiğini de. Londra'ya kadar bir curricle ile gidemezsiniz."

"Babamdan yolu soracağım. Ve eğer yalnız seyahat etmesine izin verdiği için ölürse, buraya geri gelip onu öldüreceğim."

"Piers!"

Sébastien'in bağırışını duymazdan gelerek şatonun merdivenlerinden aşağı koştu, yanlış adım atmadığından emin olmak için bastonuna dikkatle baktı.

Dük nöbetçi kulübesinden çıktı ve Piers'in açıklamasını duyunca bembeyaz kesildi. "Swansea'ya giden yol," dedi. "Hizmetçilere onu Llanddowll'da beklemelerini söyledim."

"Llanddowll mu yoksa Llanddowrr mı?" Piers sordu.

Dük daha da solgunlaştı. "Sanırım Llanddowll dedim. Emin değilim."

"Llanddowrr daha mantıklı; kuzeyde Carmarthen'e giden yol üzerinde."

Piers topuğunun üzerinde döndü ve kendini şatoya giden patıkaya doğru itti. Bu onun kâbusuydu, hem de yeniden. Patikadan aşağı inmeye, patikadan yukarı çıkmaya çalışıyordu, hepsi aynıydı ve kanlı bacağı yüzünden çok yavaştı, onu kurtaramıyordu.

Araba hazırды ve kalenin önünde bekliyordu, dört taze at bağlıydı.

Piers, arabanın kapısında duran Prufrock'a, "Bu bir curricle değil," diye çıkıştı.

Sébastien kale merdivenlerinden aşağı koştu. "Nerede olduğunu bilmiyorsun. Eğer Bitts'ten kızıl kaptıysa -ki annen gayet iyi görüldüğüne göre kapmamış olma ihtimali yüksek- yine de kaptıysa, ilk belirtilerini bir günlük yolculuktan sonra göstermiş olmalı. En fazla iki gün. Ama onu bu kadar yakında bulamayacaksın, Piers."

"Neden olmasın?" diye tersledi.

"Çünkü hasta değil. Hasta olsaydı Dük'ün hizmetkârları onu hemen geri getirirdi. Taşınamayacak kadar hasta olsaydı buraya at sırtında birini gönderirlerdi. Altı gün oldu. İkinci güne kadar hastalanmamış olsaydı bile, şimdiye kadar birileri bize haber getirirdi. Hepsi hasta değil. Hiçbiri Bitts ile dans etmedi."

Piers durdu, bir ayağı arabanın basamağındaydı. "Yola çikalı yedi gün oldu, altı değil. Belirtileri hissetmeden önce uzun bir yol gitmiş olabilirler. Bazı hastalar. Anlıyorum. Londra'ya kadar gitmek zorunda kalabileceğim gibi bir curricle yok. Anlıyorum."

Sébastien elini onun omzuna koydu. "O hasta değil, Piers. Londra'ya devam ettiler ve şu anda orada, sağ salim seni bekliyor."

"Bundan emin olamazsın." Piers arabaya bindi.

"Onu sürekli yanında tutmazsan ölü mü diri mi olduğunu asla bilemezsin," dedi Sébastien, çıldırtıcı da olsa mükemmel bir doğrulukla.

Piers kendini bir koltuğa attı. Kuzeni arabanın kapısından bir el çantası uzattı. "Bunu al. Her ihtimale karşı... hastabakıcıların kullandığı tüm merhemler

ama işe yarayıp yaramadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Biraz köpüklü püre, hatta bir kavanoz Penders'in asitli gül suyu. Uşak ister misiniz?"

"Onları bağışlayamazsın," dedi Piers. "Neythen hâlâ yatakta. Buller'la ben idare ederim." El çantasını yanındaki koltuğa koydu.

"İyi olduğuna eminim ve buna ihtiyacınız olmayacak ama yine de gidip onu getirin." Sébastien sırtıyordu. "Biz burada iyi olacağız."

"Bu nedenle gitmiyorum," diye tersledi Piers. "Hasta olabilir, seni aptal."

Kuzeni, "Ne kadar karşı çıkarsan çık, onun peşinden gidiyorsun," dedi. "Gideceğini biliyordum. Onu yolda yakalayamazsın; çok fazla avantajı var. Londra'da ayaklarına kapanmak zorunda kalacaksın."

"Ben ... değilim." Piers söyledi.

Sébastien uzandı ve omzuna bir yumruk indirdi, çocukken yaptıkları gibi dostça bir darbe. "Ben de ondan hoşlanıyorum. Hepimiz onu ailemizde istiyoruz. Ve . . . o senin. Onda bir şeyler var. O senin." "O benim," dedi Piers, kelimeleri dilinde tadararak. Uyuyorlardı, uyuyorlardı. kalbine sığıdı. "O benim." Aslında bu bir soru değildi.

"Öyleyse git ve onu geri getir," dedi Sébastien gülerek.

Piers yukarı uzandı ve vagonun tavanına vurdu. "Çekil yoldan, Seb. Ben-" Cümlesini tamamlayamadan kapı kapandı.

"Bulmam gereken bir eş var," dedi boş arabaya doğru. "Bulmam, eve getirmem ve evlenmem gereken Linnet var."

Otuz Birinci Bölüm

Llanddowrr öğleden sonra güneşinin altında hayal kuran küçük bir köydü. Piers elindeki bastonunu bir manyak gibi sallayarak ana cadde üzerindeki hanın kapısından içeri girdi. Hasta yolculara dair hiçbir işaret görmemişti... aslında hiçbir scarlatina belirtisi de yoktu. Pencereleden sarkan uyarı niteliğinde kıpkırmızı örtüler yoktu, görünürde bir sıkıntı yoktu.

"Duyduk tabii," dedi hancı, gözleri korku dolu bir ifadeyle. "Buraya bir dükün ev halkından oluşan kalabalık bir grup geldi. Bir yemek için kaldılar ve sonra kaçıp gittiler."

"Windebank Dükü'nün hizmetkârları," dedi Piers. "Bir süredir burada mıydılar?"

"Akşamın erken saatlerine kadar."

"Dükün arabalarından birinde genç bir hanım da onlara katılmış mıydı?"

Hancı gözlerini kırıştırdı. "Şey, bu konuda gerçekten bir şey söyleyemem. Üç araba vardı ve karımla ben hepsine yemek hazırlıyorduk. On dört kişi bir anda ortak odalara doluştu, gördünüz mü?"

"Hepsi birden," diye tekrarladı Piers. "Ama genç bayan? Öğleden sonra geç saatlerde gelmiş olmalı."

"Yemek istemediği sürece bunu bilmiyorum."

Piers, Linnet'in onu son gördüğü halini, gözlerindeki morarmış ifadeyi düşündü. "Yemek istememiş olabilir."

"Hancıya sorarız," dedi hancı, tezgâhın arkasından çıkarak. "Diğerlerinden sonra dördüncü bir arabanın gelip gelmediğini bilecek tek kişi o. Bildiğim kadarıyla çok gergindiler. Dük'ün alacakaranlıkta gelmezse yola devam etmelerini söylediğini söyleyip durdular."

Piers sesini kontrol ederek, "Ama Dük'ü bekledikleri kesin," dedi.

İyi bir iş çıkarmamış olmalıydı, çünkü hancı bağıarak kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden endişeyle baktı. "Daw! Daw, hangi cehennemdesin?"

Daw, Piers'in atlarını inceliyor, onları siliyor ve Buller'la güzel bir dedikodu yapıyordu. Hancının kükremesiyle irkilerek doğruldu.

Hancı, "Genç bir hanım başka bir arabayla gelip Dük'e ait üç arabaya mı katıldı?" diye sordu.

Daw başını salladı. "Sekiz civarına kadar beklediler. Kuzey yoluna çıkmak için çılgınca bir zamandı ama hepsi huysuzdu ve hastalanmaktan korkuyorlardı. Sanırım gece boyunca sürmeyi planlıyorlardı."

"Hiç gelmedi," dedi Piers, kalbi sıkışarak. O öğleden sonra üç sularında kaleden ayrılmıştı. Kervan yola çıkmadan önce oraya varmış olmalıydı.

"Dükün geleceğinden söz ediyorlardı," diye araya girdi Daw. "Ama kimse gelmedi, onlar da gittiler."

Yanlış köye gitmiş olmalı. Piers hancıya bir gine attı ve Buller'a bağırmak için döndü. "Geri dönmeliyiz. Llanddowll'a git."

"Llanddowll," dedi Daw. "Bu bir mahzenden daha iyi değil, o kadar küçük." "Şimdi daha küçük," dedi Piers. "Köy hummadan kötü etkilendi."

Konakçı geri çekildi ve atlar yola çıktı. Piers arabada oturmuş, parmaklarını pencere pervazına vuruyordu. Llanddowrr'a hiç gelmemişti. Bu ne demektir? Llanddowll'a gitmiş olmalıydı.

Dükün hizmetkârlarını bulamayınca neden şatoya dönmemişti? Londra'ya tek başına gitmiş olamazdı.

İmkansız. Ne eşyası ne de hizmetçisi vardı. Her şey sandıklardaydı, dükün hizmetçileriyle birlikte gitmişti. Elbisesinin düğmelerini bile kendi başına açamıyordu.

Ona söylediği şey *o kadar da* korkunç değildi, tek bir giysi bile giymeden kaçması gerekiyordu.

Orman, dönümlerce orman, pencerenin önünde dönüyordu. Llanddowll, Llanddowrr gibi kalenin tam tersi yöndeydi. Sonunda yakın mesafede kalesinin kulelerini gördü. Atlar yavaşladı, sonra durdu.

"Duramayız, lanet olsun!" Piers kapıyı açtı ve arabacısına bağırdı.

Adam özür dileyerek, "Atlar yandı," dedi. "Eğer onları değiştirmezsek, yavaşlamak zorunda kalacağım ve sanırım sadece

yeni bir takım kurmak."

Piers'in buna söylediği şey basılamaz, söylenemezdi. İşe yaramadı. Yorgun atlar eve döndüler. Güneş artık içeri çekiliyordu. Zaman, zaman parmaklarının arasından akıp gidiyordu ve o hâlâ o okyanus yolunda koşuyordu. Çok geç kalacaktı.

Prufrock ortaya çıktı. "Lordum?"

"Llanddowrr'a hiç varamadım," dedi Piers. "Llanddowll'a gidiyoruz."

"*Lanet olsun*," dedi uşak kısa ve öz bir şekilde.

Piers yutkundu. "Hizmetkârlar orada olmadığına kendisi Londra'ya doğru yola çıkmış olabilir."

Prufrock başını salladı. "Muhtemelen öyledir. Bayan Thrynne bunu istemezdi-" Durdu.

"Buraya dönmek istemezdi," dedi Piers, kalbi göğüs kafesinde kapana kısılmış bir kuş gibi çarpıyordu.

"Demek ki öyle yapmış," dedi uşak, ama buna inanmadığı belliydi.

"Yeni hasta var mı?"

"Hayır," dedi Prufrock. "Kesin olarak ölmüş görünenlerden biri, Barris Connah, iyileşiyor gibi görünüyor."

Yeni atlar hazırды ve Piers arabaya geri tırmandı, tökezledi, neredeyse kapıdan düşüyordu. Tekrar yola koyuldular.

Eğer Llanddowrr küçükse, Llanddowll ormandan güçlkle çıkarılmış bir lekeydi. Hava şartlarına yenik düşmüş bir han, bir ayakkabıcı, bir küme ev. Değirmen yoktu, bu da onu tam olarak orijinal hastanın un dağıtım rotasına koyuyordu. Toplamda elli kişi yaşıyordu.

Hana yanaştıklarında hava kararmaya başlamıştı. Araba durduğunda hancı ortaya çıktı. İnce bir burnu ve çukur yanakları vardı, kirli bir sakalı ve boynunda daha da kirli kırmızı bir mendili vardı. Ellerini ovuşturuyor, temkinli ama misafirperver görünüyordu.

Piers ayaklarını yere basar basmaz, "Size iyi akşamlar, efendim," diye seslendi. "Ve Gambling Fool'a hoş geldiniz. Ben Bay Sordido, ev sahibinizim, ama köyde bir sorun yaşadığımızı size söylemeliyim-"

"Scarlatina," diye sözünü kesti Piers. "Ben Marchant Kontuyum ve bu köyden dört hasta kabul ettik."

"Elimizden geleni yaptık," dedi hancı, eleştirileri sezerek. "Onları hemen izole ettik-"

"Buraya Windebank Dükü'nün armasını taşıyan bir arabayla genç bir bayan mı geldi?"

Piers bunu daha konuşmadan Sordido'nun gözlerinde gördü, gözlerinin kendi gözlerinden nasıl kaçtığını, ağırlığının nasıl bir ayaktan diğerine geçtiğini. Piers bir anda onu kirli boyun bezinden yakaladı. "Nerede o? Öldü mü?"

"Biz bir şey yapmadık!" diye bağırdı hancı, yüzü hurma kırmızısına dönmüştü. "Ona iyi bakıyoruz, iyi bakıyoruz. Ölmeden önce arabacı için de öyle yapmıştık."

Hâlâ hayattaydı. Piers kırmızı bezi bırakıp geri çekildi. "Nerede o?"

Sordido'nun gözleri tekrar kaydı. "Bakan'ın söylediği gibi onu izole ettik. Ortak salona geçerseniz lordum, eşime genç kadını kontrol etmesini ve ziyaretçi kabul edebildiğinden emin olmasını söyleyeceğim."

"Genç kadın mı?"

Hancı gerçekten de bir adım geri çekildi. "Biz de -doktorun dediğine göre- düklüğün hizmetinde çalışan bir hizmetçi olduğunu düşündük."

"Hizmetçi mi? Müstakbel bir kontesin *hizmetçi* olduğunu mu sanıyordunuz?"

Eskiden hurma kırmızısı olan yerde şimdi sadece solgun sarı vardı. "Onun bir hanımefendi olduğunu düşünmemize gerek yoktu lordum. Ne hizmetçisi ne de sandığı vardı."

"Arabacı ölmeden önce sana söylerdi." Piers öne doğru bir adım attı.

Sordido'nun gözleri Piers'in bastonuna kaydı ve tekrar yüzüne döndü. "Hiçbir şey söylemedi. Adam hastaydı, ölümcül derecede hastaydı. Biraz saçmaladı ama duyduklarımızın hiçbirisi mantıklı değildi. Sonra da çabucak öldü."

Piers bir an için gözlerini kapadı. Linnet'in yanında hancıyla didişerek ne yapıyordu? "Beni ona götür." Bu bir rica değildi; bir talepti.

Adam umutsuzca arkasına baktı. Sonra "Moll!" diye bağırdı.

Karısı kocasından biraz daha temizdi, ama gözleri bir gelinciğinki gibi küçük ve kapalıydı. Piers'in boğazında yükselen bir panik vardı. Arabacısı oturduğu yerden sessizce onu izliyordu; şimdi aşağı indi, atların dizginlerini otostop direğine attı ve Piers'in omzuna doğru ilerledi.

"Lord hazretleri o kadını aramak için buraya geldi" -hancı kendini düzeltti- "hasta yatan hanımefendiyi. Masrafları bize ait olmak üzere ona bakıyoruz," dedi çenesini sallayarak. "Yanında hiç parası olmadığı için."

Piers kaşlarını çatı. Linnet'in yanında bir retikül taşımamış olması ya da pencereden kaçarken onu salonda bırakmış olması tamamen mümkündü. Dükün arabacısı efendisi tarafından hazır masraflar için donatılmış olmalıydı, ama oraya vardıklarında hancının iddia ettiği gibi hemen yenik düştüyse ...

Hancının karısı reverans yaptı. "Söylediğim için üzgünüm ama çok hasta. Daha dün doktoru çağırdım ve ölümlü bir bedenin yapabileceği her şeyi yaptığımızı söyledi."

Piers'in çenesi öylesine sıkılmıştı ki kelimeleri güçlkle söyleyebiliyordu. "Beni ona götür."

"Dediğim gibi, bir süre ortak odamda beklerseniz, eşim Bayan Sordido, genç hanımın ziyaretçiler için uygun olduğundan emin olacak."

"Beni ona götür."

Bayan Sordido bir reverans daha yaptı. "Özür dilerim lordum, ama bunu vicdanım el vermedi. Genç bayan henüz çok genç ve evli değil. Ben gidip onun-"

Piers'ın sesi sessiz avluda bir kırbaç gibi şakladı. "Beni *hemen* ona götür." Arabacısı, "Lordum," dediğinde bastonuyla kaba kaldırım taşlarına vurarak kapıya doğru yürüyordu.

Hancının karısı hanın köşesinden koşar adımlarla çıkarken, kocası olduğu yerde çaresizce duruyordu.

Piers yolunu değiştirdi. Elbette onu hana koymamışlardı. Karantina için emir gönderdiğinde bunu kendisi sağlamıştı. Köşeyi döndüler, Bayan Sordido hızla önden gidiyordu. Piers omzunun üzerinden baktı.

Arabacısı Buller bir anda onu dirseğiyle yakaladı. "Hep birlikte yürüyelim, olur mu?" dedi. Buller iri yarı bir adamdı ve yumuşak da olsa sesi onu korkutuyor gibiydi.

"Bu uygun değil!" diye ciyakladı. "Düzgün giyinmemiş."

Piers sadece çöken karanlıkta taşlar arasında yolunu bulmaya odaklandı. Hancının arkasından geldiğinin farkındaydı.

Gölgeler onları çevreleyen ormandan parmaklarını uzatıyordu. Ama korku zihnini doldurmuştu. Korku kafasını ve kalbini dövüyordu.

Oraya yürümek iki ya da üç dakika sürdü; ama bir saat gibi geldi. Bayan Sordido yol boyunca itiraz etti ama Buller dirseğini sıkıca tutmaya devam etti. "İşte," dedi sonunda, meydan okurcasına tükürerek.

Piers baktı ama önce Buller konuştu. "Bu tavuklar için. Bu bir tavuk kümesi."

"İyi bir kümes," dedi. "İçinde yürünebilecek kadar uzun. Ve aylardır orada hiç tavuk yoktu, muhtemelen altı aydır. Onu oraya koyduk ve kızım sabah akşam onu ziyaret ediyordu. İki kez de doktor çağırdım ve ona ödeme yapacak kimse olmamasına rağmen sülükler dahil elinden gelen her şeyi denemesini istedim."

Piers olduğu yerde donup kalmıştı. Tavuk kümesinin penceresi yoktu ve kapısı tek bir deri menteşeden sarkıyordu. Görünüşe göre bir noktada parçalanmaya başlamış kaba tahtalardan yapılmıştı, çünkü rastgele tahta parçaları bir o yana bir bu yana çakılmıştı.

"Bu *koku da* ne?" Buller sesini bir oktav düşürerek konuştu. Bayan Sordido'nun kolundaki eli sıkışmış olmalıydı, çünkü kadın itiraz edercesine ciyakladı.

"Tavuklar yüzünden," dedi. "Yani, tavuklar kokar ve temizlemek için vaktimiz yoktu."

Piers felçten kurtulmuştu ve kümesin önündeki küçük açıklıkta olabildiğince hızlı ilerliyordu. Zihninin bir yanı panik içinde sessizce çığlık atarken, diğer yanı kabusunu yeniden yaşadığının, Linnet'e ulaşmaya çalıştığının acımasızca farkındaydı... çok geçti.

Arkasından Bayan Sordido'nun itirazlarını ve Buller'ın ona hırslayarak karşılık verdiğini duyabiliyordu. Kapıya ulaştı ve kapıyı kırarak açtı. Menteşe kırıldı ve kapı büyük bir gürültüyle yere düştü.

İçeri girdiğinde Piers karanlıkta hiçbir şey göremedi ve gözleri kirli hava yüzünden hemen sulanmaya başladı. Bastonunu dikkatle ileri doğru iterek bir adım attı ve gözlerinin alışmasını bekledi.

"Linnet," dedi sessizce. Sessizce, çünkü kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu.

Ölmüştü ve bu onun hatasıydı.

Cevap yok. Bir adım daha ilerledi ve sonunda gözleri alışmaya başladı. Yatak yoktu. Yere baktı ve kadının üzerine basmak üzere olduğunu gördü.

Ayaklarının dibindeki kadın onun gülen, güzel Linnet'ine hiç benzemiyordu. Ama içindeki doktor ön plana çıktı, kederini bir kenara itti, bastonunu bıraktı, böylece onun yanında diz çöküp bileğini tutabildi.

Bir an için nabız bulma konusunda umutsuzluğa kapıldı ama sonra nabızı hissetti: zayıf ve cılızdı ama oradaydı. "Linnet," dedi, elini onun yanağına koydu, harap olmuş tenini ya da karmakarışık saçlarını değil, sevgili yüzünün şeklini, uykuda her zaman yaptığı gibi hafifçe yana kıvrılışını gördü. Onu seviyordu; onu o kadar çok seviyordu ki kalbi parçalanıyordu.

Cevap gelmedi. Yer değiştirirken dizlerinin etrafında bir tavuk sidiği bulutu yükseldi. Elbette yanıyordu. Yarı aydınlıkta görebildiği semptomları uyuşuk bir şekilde sıraladı ve bunları bariz bir sonuca bağlayamadı.

Bunun yerine bastonuna uzandı, kendini ayağa kaldırdı ve sonra girişten çıkmak için eğildi.

"Bizim hatamız değildi," diye bağırdı Bayan Sordido, o çıkar çıkmaz. Buller hâlâ onun kolunu tutuyordu.

"Sanırım handa hiç misafiriniz yok," dedi Piers.

"Hayır," dedi yarı nefes nefese. "Şu anda değil, ama-"

"Otelinizi devralıyorum. Sen ve kocan çıkmak zorundasınız." "Dük'ün arabası nerede?" Buller aniden sordu. "Nerede olduğunu göremiyorum. "Atlarını da sen depoladın."

Bir saniye sessizlik oldu, sonra Sordido, "Onları düke gönderdik tabii ki. Londra'da."

Buller Bayan Sordido'nun kolunu tekrar yakaladı. Ama Piers'in gözlerinde güç tehdidinden daha korkutucu bir şey olmalıydı. Korktu ve "Hanın arkasında, barakada," dedi.

"Hayır, değiller," dedi Sordido hiddetle. "Biz-"

"Arabayı çaldın," dedi Piers. "Atları çaldın. Muhtemelen karımın kıyafetlerini de çaldın."

"Onun karın olduğunu hiç söylemedin!" Sordido araya girdi.

"O benim. Onun giysilerini ve yanlarındaki parayı çaldın ve Windemere Dükü'nün arabacısını öldürdüğünden oldukça eminim."

"Biz yapmadık," dedi Sordido nefes nefese. "Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok."

"Hastalığından dolayı öldü," dedi karısı, kelimeler ağzından dökülürken. "Gece geç saatte geldiler, o da ahırın üstünde yattı, ama ertesi sabah yüksek ateş içindeydi, ateşler içindeydi, mırıldanıyor ve öksürüyordu. Bir daha da kendine gelemedi."

Piers ona baktı.

"Yapmadı!" diye bağıarak tekrarladı. "Onu bunu sayıklıyordu ama günün her dakikasında yatağının yanında duramazdık. Ayrıca o hastaydı, demirci de hastaydı ve karısı da. Elimiz kolumuz bağlıydı, bir sonraki köyden doktoru ziyarete getirmeye çalışıyorduk. Sonra papaz geldi ve hastaların nasıl tecrit edilmesi gerektiğini söyledi." Hızını kaybetti.

"Öldü," diye ekledi Sordido. "Çok çabuk öldü. Ama o ölmedi. Bu yüzden onu bir yere koymamız gerekti."

"Sen ve kocan, dışarı çıkın," dedi Piers. "Eğer bir saat içinde burada olursanız, sizi şatomdaki zindanlara kapattırırım. Orası karımı koyduğunuz yerden biraz daha kötü."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır, değilsin!" Sert bir hareketle kolunu Buller'in elinden kurtardı. "Buraya gelip bir insanın malına dilediğin gibi davranamazsın! Bu han benim, benim ve Sordido'nun. Burayı elli sterline satın aldık ve gitmiyoruz-Sordido!"

"Hanı şimdi terk edersen, seni yargıcın önüne çıkarmayacağım."

"Bunu yapamazsın!" dedi yüksek sesle. "Sordido, bir şey söyle! O kadına karşı görevimizden fazlasını yapmadık. Kalbimizdeki iyilikten dolayı."

"Sende hiç yürek yok," dedi Piers. "Eşyalarınızı toplamak ve buradan gitmek için bir saatiniz var. Seni kalemin on mil yakınında istemiyorum. Seni Galler'de hiç istemiyorum. Eğer bir saat içinde buradan gitmezseniz, sizi kolonilere sürgün ettireceğim."

Bayan Sordido'nun tahtın arkasındaki güç olduğu açıktı. Yumruklarını kalçalarına dayamıştı. "Yapamazsınız!" diye bağırdı. "Bu bizim mülkümüz, özgür ve temiz. Parasını biz ödedik."

"Bir saat içinde handan çıkarsan dava açmayacağım. Eğer çıkmazsan, sabahın ilk ışıklarına kadar seni yargıcın karşısına çıkarırım."

"Yapamayız," dedi Sordido, sızlanmaya başlayarak. "Gece oluyor ve para için ne yapabiliriz ki? Her şeyimi bu hana yatırdım, sahip olduğum her beş kuruşu."

Ama Piers konuşmayı bitirmişti. "Buller, Linnet'i hana kadar taşımanı istiyorum. Bir saat içinde," diye Bayan Sordido'ya çıkıştı. "Sözümün yargıç nezdinde bir değeri olup olmadığını merak ediyorsan, az önce kızını scarlatina'dan ölmekten kurtardım."

Bayan Sordido, "Saf Hristiyan merhametiyle elimden geleni yaptım," diye haykırdı.

Piers elini kaldırdı. "Ölümün eşiğinde. Size sadece Hristiyan merhametinden dolayı gitmenizi söylüyorum. Çünkü ölürse ..."

Bayan Sordido elindeki önlüğü karıştırarak geri çekildi. "Sordido!" diye bağırdı, koşmak için döndü. "Acele et, dostum, acele et!"

Piers, Buller'a dönerek, "Linnet'i hana götür," dedi. "Ben önden gidip uygun bir yatak bulacağım. Sonra o aptallara birkaç gine ve elli sterlinlik bir para ver ve arabayı doğruca şatoya götür. Birkaç saat uyuyup sabah geri dönebilirsiniz. Yardıma ihtiyacımız var."

Buller başıyla onayladı ve eğilerek tavuk kümesine girdi. Piers döndü ve avludan geçerek hana doğru ilerledi.

Bayan Sordido'nun üst kattaki gürültü patırtı arasında kocasına bağırdığını duyabiliyordu.

Doğruca en iyi yatak odasına doğru ilerledi. "Bunlar benim çarşaflarım," dedi Bayan Sordido kapıda belirerek. "Eşyalarımızı nasıl saklayabileceğimizi söylemişsiniz."

Gine havada döndü ve kadın onu düzgünce yakaladı. "Peki ya mutfak?" diye sordu. "Bir ya da iki tencereye ihtiyacınız olacağını sanıyorum ve kış için zaten dolu bir kilerim var."

Bundan şüpheliydi ama ona birkaç tane daha fırlattı. Sonra da:

"Çık dışarı." Kadın kaçtı.

En azından yatak çarşafları temiz ve oldukça yumuşaktı. Yorganları geri çekti, perdeleri açtı ve Buller'ın merdivenlerden yavaşça çıktığını duyunca pencereleri açtı.

Birlikte onu yatağa yatırdılar.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Buller. "Ona ne yapmışlar? Hiç böyle bir şey koklamamıştım. Ve yüzü ..."

Piers onun harap olmuş yüzüne ve cildine baktı. "Bu scarlatina, tavuk kümesi değil. Suya ihtiyacım var Buller, hem de çok fazla. Hemen bir kova ve ocakta kaynamaya hazır birkaç tencere. Ve arabadaki çantayı. O serserileri binadan çıkarır çıkarmaz kaleye dönüp yardım getirmelisin. Bu arada sensiz de iyi olacağız."

"İyi olacak mısın?" Buller fısıldadı. Gözleri Linnet'e sabitlenmişti. "O olduğunu bilemezdim. Hiç böyle bir şey görmemişim. O çok güzel bir şeydi."

Piers başını sallayarak, "Git," dedi. Adamın ayak seslerinin merdivenlerden inmeye başladığını duyana kadar bekledi ve sonra Linnet'in giydiği utanç verici geceliği yırtıp attı. Yırtık pırtık ve yırtıktı; belli ki

Sordidos onu kümese gönderirken bütün giysilerini almıştı. Köşeye atmış.

Piers kızın kirli saçlarını yüzünden çekip yastığın üstüne yığarken kız hâlâ kıpırdamıyordu, boynu ve başı tamamen gevşekti. Sonra onunla konuşmaya başladı, yavaş, istikrarlı bir konuşma, kulaklarını, boğazını, kararmış dilini, derisini kontrol ederken ona tam olarak ne yaptığını anlatıyordu. Boğazında sülük izleri buldu ve yatıştırıcı monologunu bölen bir küfür savurdu.

Buller'ın ağır ayak sesleri merdivenlerde tekrar duyulunca Piers kapıya gitti. "Şatodan temiz şilteler getirmeni istiyorum, en az iki tane. Onu serinletip temizlerken bunu mahvedeceğim ve sanırım buradaki her yatakta haşarat olma ihtimali var."

Buller başıyla onayladı. "Ocakta su dolu tencereler var. Sordidos gitti. Arkamı döndüğümde fırladılar." Tereddüt etti. "Ne?"

"Dük'ün arabasını çaldılar, bundan oldukça eminim. Ve atının etini. Gittiklerini görmedim ama bu bir arabanın gidiş sesi değildi. Bulaşıkçı hakkında bir şeyler söylediler ama buralarda kimse yok. Kız işlerin nasıl gittiğini görmüş ve kaçmış olmalı."

Piers omuz silkti. "Linnet'in giysileri de var, bu yüzden ona giyecek bir şeyler getirmen gerekecek. Kaleye dön ve biraz dinlen Buller. Sabah ilk iş seni bekleyeceğim."

Arabacı başını salladı ama sonra gözleri korku dolu bir şekilde bekledi.

Piers, "Yaşayacak," dedi ve bunu bir görüş değil, sert bir ifade haline getirdi.

Yatak odasının kapısını kapattı, ceketini çıkardı ve hayatının mücadelesine başladı.

Hayatı için.

Otuz İkinci Bölüm

Seni temizlemeliyiz tatlım," dedi Linnet'e. Linnet hareket etmedi. "Komadasın, umarım ne kadar pis olduğunu bilmiyorsundur." Öyle olmasını içtenlikle umuyordu. "Hemşire Matilda'nın haftada bir kez Gavan'ı yıkadığı gibi seni yıkayacağım ve eğer onun gibi kıvranmak ya da bağırmak istersen, lütfen tereddüt etme."

Sessizlik.

"Biraz kaynamış su bulana kadar cildinizin çiğ olan kısımlarını yıkayamam, çünkü enfeksiyon kapabilirler." Ne yazık ki vücudunun büyük bir kısmı böyleydi.

Tanrım, çok fazla kilo vermişti. Bu bir hafta içinde nasıl bu kadar hızlı olabilirdi? Kıvrımlı, lezzetli bir kadından neredeyse bir iskelete dönmüştü, saçları saman gibiydi, cildi ...

Baştan ayağa kir tabakasıyla kaplıydı, tüm yaraları ve çiğ derisi tavuk dışkısıyla kaplıydı. Soyulmadıkları için ayaklarından başladı ve her parmağını dikkatle yıkadı.

"Tüm bu kir her neyse," dedi ona, ayak parmaklarını ikinci kez yıkarken ve bezi sıktığı suyun çoktan kahverengiye dönüştüğünü fark ederken, "Sen iyileştikten sonra bu konuda bir makale yazacağım. Tavuk gübresinin mucizevi özellikleri. Fermente edilmiş püreden daha kötü olamaz, ama kokusu kesinlikle daha nüfuz edici."

Linnet'in parmak ucu bile karşılık olarak titremediği halde konuşmaya devam etti. Daha fazla su getirmek için ne zaman aşağı ineceğini ona söyledi ve odasına döndüğünde onu selamladı.

"Hantal bir ilerleme," dedi ona. "Her merdivenden önce kovayı, sonra da kendimi yukarı çekmem gerekti. Şimdi işin zor kısmına başlıyoruz, sevgilim."

Canın yanacak. Üstünüz başınız kir içinde ve derinizi temizlemem gerekiyor. Sabunla, bu da açık kabarcıkların daha da acımasına neden olacak."

Neyse ki bunu hissetmiyor gibi görünüyordu, ancak acı bilinçli bir hasta için işkence olurdu, çünkü genellikle sadece bir dokunuşta çığlık atarlardı. Rahatsızlık belirtisi olarak göz kapaklarının seğirip seğirmediğini görmek için sürekli gözlerini kontrol etti. Göğsünü tekrar tekrar dinledi ve nefes aldığına dair güvence veren derin bir tıkırtı duydu.

Bir noktada, artık ılık olan suyu kızın üzerine döktü, onu temizlemek için çaresizdi ama skarlatina döküntüsünden dolayı açık ve çiğ olan derisini ovmaktan korkuyordu. İşe yaramadı. Kir vücuduna yapışmış, yerini sadece sabun ve suya bırakmıştı.

Karanlık çöktü. Pencereleeri kapatmadan bulabildiği tek l a m b a y ı yaktı. Günlerdir o kümeste kilitli kalmıştı; temiz hava sadece yardımcı olabilirdi. "Şimdi daha serinsin," dedi ona. "Ateşin düştü, ama bunun nedeni o kadar su muydu yoksa hastalığın seyri miydi, bilmiyorum. Bilmiyorum. Ateşin gelip gittiğini gördük."

Yavaşça vücuduna doğru ilerlemiş, göğüslerini, kollarını ve boynunu geçmişti.

"Yüzüne ulaştım, Linnet. Bu işkence olacak. Gavan kanlı bir çığlık atardı."

Kalın ve kaba saçları yüzünün etrafına dökülmüştü, bu yüzden tekrar itti. Ter, su ve tezekle keçeleşmişti. "Kesmek zorundayım," dedi. "Ya şimdi konuş, ya da asla."

Kıpırdamadan yatıyordu ve Piers kendini bir çığlığı, bir hıçkırığı, yaralanmasının ilk günlerinden beri kendine izin vermediği, acıya ağlamanın onu daha da kötüleştirdiğini öğrendiği istemsiz bir tepkiyi yutarken buldu.

Dünyada daha kötü bir acı olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Merdivenlerden mutfığa doğru ilerledi ve bir kova su ve bir bıçakla geri döndü. "Gitmek zorunda," dedi ona. "Tekrar büyüyecektir. Ama şu anda muhtemelen Tanrı bilir ne tür bir haşarat barındırıyor."

Çok keskin olmayan bir bıçakla saç kesmek kolay değildi. Saçları kafa derisine olabildiğince yakın bir yerden kesti ve geriye kalanlara sabunlu suyla saldırarak yüzüne olabildiğince nazik davrandı. İşini bitirdiğinde yataktan su akıyordu, zeminde her yöne doğru akan dereler vardı. "Sanırım Hemşire Matilda'nın maaşını iki katına çıkarmamız gerekecek," dedi ona. "Bu benim hastalarla yaptığımdan daha zor."

Onu dikkatle ters çevirdi, sanki bir günlük bebekmiş gibi boynunu destekledi. Sırtı daha temizdi ama kızarıklıklar daha şiddetliydi, dokunduğunda kabarcıklar patlıyordu.

"Acı konusunda yapabileceğim bir şey yok," dedi sesi titreyerek. "Lanet olsun Linnet, bir kova suya daha ihtiyacım var. Hemen döneceğim."

Taze suyla kapıdan geri döndüğünde onu öylesine hareketsiz, öylesine ceset gibi buldu ki kalbi tekledi. Tökezleyerek yatağına gitti, bileğini tuttu... nabız hâlâ oradaydı.

Tüm vücudunu yıkamayı bitirdiğinde, yerdeki su akıntıları birleşerek köpüklü bir havuza dönüşmüştü. "Döşeme tahtalarından aşağıdaki odaya akıyor," dedi Piers ona. "Muhtemelen bu zemin ilk kez bu kadar temiz. Şimdi ne yapacağım ben?"

Kız temizdi ama onu bu ıslak yatakta kurulayamazdı. Onu tekrar ters çevirdi, kollarını dikkatlice iki yanına koydu. "Gece yarısı oldu," dedi ona. "Lambayı almam gerekecek, sevgilim. Onsuz hiçbir şey göremiyorum. Başka bir lamba arayacağım ama Sordidos'un taşınabilir her şeyi aldığına dair kötü bir şüphem var. Mutfakta bir tane bile mum yok."

Lambayı ve bastonunu aldı ve topallayarak oda oda dolaştı. Artık lamba yoktu ve aslında sadece bir odada hâlâ çarşaf vardı. "Lanet olsun," dedi yüksek sesle. Linnet'in yanına geri döndü. "Bu yataklardan daha hafıfsın."

Bir göz kırpması bile olmadı.

Kendine baktı. Kıyafetleri kirliydi ve tavuk dışkılarıyla kaplıydı. Ona bu şekilde dokunamazdı. "Giysilerimi çıkarıyorum," dedi konuşurcasına. "Beni izlemeyi her zaman sevdiğini biliyorum. Beni dikizlediğini fark etmediğimi mi sandın?"

Cevap vermedi ama kafasının içinde onun kahkahasını duydu.

"Yan tarafta Bayan Sordido'nun hesapta olmayan bir şekilde atladığı temiz yatak takımları var," diye açıkladı. "Seni oraya taşımam gerekiyor ve ne yazık ki bir kova sudan daha hantalsın."

Çıplak kaldığında bastonu yatağa yasladı, derin bir nefes aldı ve bir kolunu Linnet'in boynunun altına, diğerini de dizlerinin altına koydu. Gücünü toplarken bir an için ona sarıldı, hıçkırık tekrar kaçmaya çalışırken yanağını göğsüne bastırdı.

"Hayır," dedi yüksek sesle, doğruldu. Güçlü bacağıının üzerinde döndü ve kötü olan bacağıının üzerinde öne doğru eğildi. "Düşmeyeceğim," diye Linnet'e güvence verdi. Onun kolu

serbest kaldı ve önlerinde sallandı. Adım, yalpalama, adım, yalpalama. Bir adım daha attı ve kapıdan geçip koridora çıktı.

"Bu, duvar lambalarına duyulan ihtiyaca yeni bir anlam kazandırıyor," dedi ona. Adım, yalpalama, adım, yalpalama. "Kahretsin, oturmam gerekecek." Sesi soluk soluğaydı. Ama yere oturursa, bastonu olmadan ve kız kollarındayken asla kalkamazdı. Bu yüzden koridorun duvarına yaslandı, başını geriye attı, derin nefesler aldı ve bacağından kalçasına doğru patlayan acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

"Birkaç adım daha . . . belki üç, sadece üç, sonra kapı orada olacak. Ben döneceğim. Seni kuru bir yatağa götürmek için üç adım daha."

Acı, sanki bir cevapmış gibi içine işledi.

Kendini duvardan uzaklaştırdı ve bir adım attı. Bir sendeleme daha, bir adım daha. "Yüzmek işe yarıyor," dedi ona, kelimeleri acı homurtuları arasında çıkararak. "Kollarımda bir tüy gibisin."

Tam olarak doğru değildi ama yeterince iyiydi. Sonunda kapıya ulaşabildi, yatak odası sadece pencereden giren ay ışığıyla aydınlanıyordu. Yerde topallayarak ilerledi, onu yatağa yerleştirmeyi başardı ve çarşafı yukarı çekti.

"İzninizle leydim," dedi, kelimeler kısa aralıklarla geliyordu. Ve daha fazla uzatmadan yere yığıldı.

Bir süre sonra başını kaldırdı. "Şu bastonumu geri almam lazım," dedi ona. Yürümesi söz konusu değildi. Bu yüzden çırılçıplak odadan çıkıp koridordan geçerek yatak odasının ıslak zemininde süründü. Bastonu buldu ve ayağa kalktı.

Küfür etmek işe yaramadı. Bacağındaki acı dayanılmazdı, o kadar ki sıırıslıklam yatak bile davetkâr görünüyordu. "Ona geri dönmeliyim," dedi yüksek sesle. Ay gökyüzünde ilerliyordu. "Su. Linnet su içmek zorunda."

Değerli bir kovayı saklamıştı, bu yüzden çantasını omzuna attı, lambanın tel sapını koluna geçirdi ve kovayı aldı. Taşımak için çok fazlaydı; bunu hemen anladı.

Ama bir adam zayıf bacağı her ileri hareket ettiğinde kendini homurdanırken bulsa bile yapılması gerekiyordu. Haykırmasa bile.

Çarşafın altında, ölüm kadar hareketsiz yatıyordu. "O koridor," dedi kapıdan, nefes nefese. "Orayı asla unutmayacağım, Linnet. Orası cehennemin ta kendisi. Korkarım aşağıya daha fazla inemeyeceğim. Bu gecelik işim bitti."

Kadın onunla aynı fikirde olmadığına dair hiçbir işaret göstermediğinden, lambayı bir şekilde masanın üzerine, çantayı da yatağın üzerine koydu. Değerli suyun sadece yarısı

kovanın içinde kaldı. "Su taşıyıcıları için yalpalamak tavsiye edilmez," dedi ve çenesini hafifçe aşağı çekip ağzına biraz damlattı.

"Şimdilik bu kadar yeter. Sırada merhem var," dedi ve çantayı açtı. "Açıkçası bunların işe yarayacağından şüpheliyim. Ama söyleyebileceğim kadarıyla acıtmıyorlar. Önce sırt." Onu ters çevirdi ve merhemi dikkatlice kızarıklıkların üzerine sürdü. "Zavallı popon," dedi dikkatlice sürerken. "Yoksa *kalçaları* mı tercih edersin? Hatırlayamıyorum. Şimdi de ön tarafın."

Bir süre sonra tekrar çantasını karıştırdı ve bir kavanoz çıkardı. "Penders'in gül suyu. Boğazını ve dilini temizleyeceğim," dedi ona. Sesi artık hırıltılıydı. Dağınık bir işti, hastasının komada olması da buna yardımcı olmuyordu.

"Ama komada olmasaydın, sana zarar veriyor olurum," dedi ona. "Buna dayanamam Linnet. Seni zaten incittikten sonra olmaz."

Artık temiz ve güzel kokuluydu. Ama kırılğan bir civciv yavrusuna benziyordu. Geriye kalan saçları dimdik duruyordu ve nedense bu başını büyük, boynunu ise böyle bir ağırlığı taşıyamayacak kadar zayıf ve ince gösteriyordu. Kapalı göz kapakları maviydi.

Doktorun içgüdülerini ona kelimelere dökemediği şeyleri söylüyordu. Hasta ölmek üzereydi.

Lambayı indirdi, ona tekrar baktı ve sonunda söndürdü. Ay ışığı yeterliydi... ay ışığı ve nabzının ipliği.

Piers dikkatlice yatağa uzandı, açık yaralara dokunmamak için çarşafın üstüne yattı. Ama onu tutması gerekiyordu, bu yüzden çarşafı onun boynuna doladı ve sonra bir kolunu beline doladı.

Ve eğer hıçkırıklar kaçarsa, çarşaf tuzlu ve ıslak olursa, aydan başka görececek kimse yoktu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Linnet, Piers'in sesini önce uzaklardan gelen bir damlama olarak duydu, uzaklarda bir yerde bir derede akan su gibi. Kendisi de uzakta, güvenli bir yerde, deniz kenarındaki havuzdaydı. O sabahlar her zaman olduğu gibi soğuk değildi, ama hoş bir şekilde sıcaktı, hatta bazen çok sıcaktı.

Yine de ona veda etmek istiyordu, ona gerçekten veda etmek istiyordu.

Ne de olsa o, onun dayanak noktasıydı. Onun atan kalbiydi. Ve her ne kadar onu kendinden uzaklaştırmış olsa da, ölümünü öğrendiğinde yıkılacaktı. Bunu biliyordu.

Son günlerde, o yerde yatarken, ateşin içine girip çıkarken, onun kendisini sevdiğine dair kesin bir bilgiye ulaşmıştı. Söylediği tüm zalimce şeylere rağmen onu seviyordu.

Ve onun kendisini azarlayarak odadan ve hayatından çıkmasına izin vermişti. Tıpkı Piers'i ilk gördüğünde düşündüğü gibiydi. Eğer evleneceklerse, onun kendisine zorbalık etmesine engel olmalıydı.

Eğer yaşasaydı, ona geri dönecek ve onu durduracaktı. Ona bir şeyler söylerdi.

Tekrar uykuya daldı, ama uyandığında adamın sesi daha yakın ve daha az melodikti. Piers, melodik mi? Bu eğlenceli bir düşünceydi. Ne düşünüyor olabilirdi ki? O hiç melodik olmazdı.

Sanki bir işaretmiş gibi, bir kas bile kıpırdatamayacak kadar garip bir şekilde yorgun olmasaydı, onu gülümsetecek bir dizi küfürle patladı.

Aslında gözlerini açacak enerjisi yok gibiydi. Ama zaten son zamanlarda onları açmayı bırakmıştı. İçemeyecek kadar bitkin düşmüştü ve gözleri kirden yapış yapış olmuştu.

Böylece tekrar suya, havuzun mavi kristal suyuna gömüldü. Adamın tekrar küfrettiğini duyduğunda, saçları suyun içinde dalgalanarak aşağıya ve uzağa doğru sürükleniyordu.

Gerçekten, küfürleri hakkında onunla konuşmalı. O-

Sonra ölmekte olduğunu hatırladı. Bir tavuk kümesindeydi ve Piers onu kaleden attığından beri yakınlarda bile değildi.

Ölmek . . .

Korkunç bir şekilde umursardı.

Sonra Piers'in kalçaları hakkında bir şeyler söylediğini açıkça duydu. *Popo, diye* düşündü. Ama hâlâ suyun altında sıkışıp kalmıştı. Gerçi *kapana kısılmak* doğru kelime miydi? Orası çok hoştu. Havuz bazen korkunç derecede sıcak oluyordu ama şimdi serindi ve su, onu seven birinin eli gibi yüzünü okşuyordu.

Annesinin eli. Birden aklına çocukken geçirdiği bir ateşlenme anısı geldi. Annesinin sesi, hemşiresinin sesi... Annesi sinirli bir şekilde, "Tabii ki bu gece hiçbir yere gitmiyorum! Linnet hasta..."

Ama ona dokunan bir el değil, bir koldur. Beline dolanmış, ağır ve erkek bir kol.

Piers olmalı. Daha önce hiç başkasıyla yatmamıştı.

Bir an için zihni, sulu ipek çarşafı ve sürüklenen huzuruyla havuz ve Piers'la bir yatak arasında çılgınca gidip geldi. Kolunu ona dolamıştı, sımsıkı. Onun kokusu, erkek ve biraz terli.

Terli mi? Piers asla terlemezdi.

Bir anda yüzü havuzun yüzeyini kırdı, sanki onu fırlatan bir çift kol tarafından sudan çıkarılmıştı.

Nereye?

Gözlerini açtı. Çok karanlıktı, bu yüzden tavuk kümesi olmalıydı. Ama kümes ... Tekrar kokladı ama dikkatlice, kıpırdamadan. Derisindeki yaralar yüzünden kılını bile kıpırdatmamayı öğrenmişti.

Tavuk kümesi gibi kokmuyordu.

Ve sonra, görme yetisi yavaşça geri döndüğünde, ay ışığının bir pencereden geldiğini fark etti. Bir yataktaydı. Ve bir kol... etrafında bir kol vardı.

Yan tarafına döndü, yüzünü buruşturdu. Piers oradaydı. Onun için gelmişti. Linnet bir an için onun görüntüsüyle bayram etti: sakallarıyla kararmış, zayıf, vahşi yüzü. Gözleri şimdi uykuda kapalıydı ama çok güçlü bir şekilde

uyanırken zekiydi. Dudakları bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede dolgundu, alt dudağı yuvarlaktı.

Piers, diye fısıldadı, konuşamadığını, uzun zamandır fısıldayamadığını hatırlamadan önce.

Adam kıpırdamadı. Gözleri tekrar kapanmaya başladı; havuz onu çağırıyordu ... ama o buradaydı, onun yanındaydı. Veda etmek istemiyor muydu? Ona söyleyecek bir şeyi, önemli bir şeyi yok muydu?

Evet. Uyanık kalmalı, o uyanana kadar havuza düşmemeli, ona önemli şeyi söyleyebilmeliydi.

Onun elmacık kemiklerine, uzun kirpiklerine, alnına dökülen saçlarına, uykusunda bile takındığı çatık kaşlarına bakarak ne olduğunu unuttu. Daha önce onunla hiç yatmamıştı, yine de gizliden gizliye bunu arzulamıştı.

Ve işte buradaydı, çarşafın üzerinde çıplak. Geceleri onunla aynı yatakta uyuyordu.

Ay ışığı soldu, yerini sabahın ilk ışıkları aldı. "Piers," diye fısıldadı.

Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Yine de bu sefer onu duymuş olmalı, çünkü gözleri açıldı.

Bir an için ona sadece gülümsedi, uykulu ve sahiplenici. "Linnet," dedi ve tüm ruhu sevinçle doldu.

Sonra gözleri birden açıldı. "Uyanmışsın!" Eli kızın alnına indi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor," dedi, dudaklarından hiçbir ses çıkmadığını biliyordu.

"Cehennem gibi acıyor olmalı," dedi Piers. Söylediği tek şey buydu ama Piers için bu sempati demekti. "İçmen gerek Linnet. En önemli şey bu. Ormandan çıkmış değilsin."

Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bu yüzden biraz su içti, ancak çoğu boynundan aşağı damladı.

Yine de kendini farklı hissediyordu.

"Temiz," dedi. Adam onun dudaklarını okudu.

"Seni yıkadığımı hatırlıyor musun, Linnet? Hatırlıyor musun?"

Neredeyse başını sallayacaktı ama sonra sallamaması gerektiğini hatırladı. "Hayır," diye nefes aldı. Gözleri kayarak kapanıyordu. Adamın eli alnında kocaman duruyordu, ona hafifçe dokunuyordu ve konuştuğunu duyabiliyordu.

"Ateşim geri geldi," diyordu. "Ama bu beklenen bir şey Linnet. Alnına ıslak bir bez koyuyorum." Bu onun irkilmesine neden oldu.

"O yaraların acıttığını biliyorum." Sesi acımasızdı. "Ama ateşini tekrar düşürmek zorundayım."

Birden ona söylemesi gereken önemli şeyi hatırladı ve gözlerini açtı. "Seni seviyorum," diye nefes aldı, gözleri onunkilerle buluştu.

"O zaman benim için yaşa," dedi ona doğru eğilerek, sesi bir şahinin çılgılığı kadar şiddetliydi. "Yaşa."

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle uykuya daldı. Havuz şimdi daha uzaktaydı, loş ve geri çekiliyordu. Onun yerine kendini tavuk kümesini hayal ederken buldu ve bir solukta uyandı.

Piers hâlâ oradaydı, şimdi giyinmişti, boynunda kar beyazı bir örtü vardı. Yatak odasının kapısında durmuş, koridordaki biriyle konuşuyordu. "Biraz daha su lütfen. Kaynamış tabii ki."

Tekrar uyumaya başladı. Zaman uzuyor, kendini uzatıyor ve sonra aniden kayboluyor gibiydi. Uyuyor ve uyandığında gecenin yarısı olduğunu görüyordu. Tekrar uyuyor, uyandığında hâlâ gece olduğunu görüyordu ama Piers'in boynunda farklı bir giysi vardı.

Nihayet, üç gün sonra, bir şeyler söylemeye çalıştı ve bir ciyıklama sesi çıktı.

"Nezle olmuş bir çiftlik horozu gibi konuşuyorsun," dedi Piers onun yanına gelerek. Yüzü bitkin, gözleri morarmıştı.

"Yorgunum," dedi Linnet, tekrar sessiz bir fısıltıya dönerek.

O yanlış anladı. "Yorgunluk, ölümle burun buruna gelmenin bir yan etkisidir," dedi ve yüzüne muzaffer bir sırıtma yayıldı. "Kahretsin Linnet, seni rapor edeceğim. Galler'de seni kurtarabilecek tek doktor benim."

"Seni tavus kuşu," diye mırıldandı. Vücudu sınırsız bir yorgunluk hissediyordu ama neyse ki karıncalanma acısı azalıyordu. Hatırlayarak kolunu kaldırdı ve nefesi kesildi. Koyu kırmızı ve pulluydu.

Piers yatağın kenarına oturdu. "Bu güzel bir hastalık değil, Linnet." Bunu anlamaya çalıştı.

"Bu senin en iyi zamanın değil. Saçını kesmek zorunda kaldım." Dehşet içinde gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kaldı.

"Tepeden tırnağa kabuklarla kaplanmışsın. Aslında bazı nedenlerden dolayı ayakların iyi durumda. Ama kulaklarının arkasında bile var."

Linnet kolunu tekrar kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Kör olabilirdin," dedi Piers her zamanki açık sözlülüğüyle. "Ya da ölebilirdin. Ölmüş olman gerekirdi, kesinlikle. Kör olmaman bir mucize.

tavuk kümesinin zemininde yatan enfeksiyon."

Linnet *tavuk* kelimesini duyunca ürperdi ve kolunu bıraktı. Ama sormak zorundaydı. "Yara izleri mi?" diye sordu, kelimeyi öyle bir güçle telaffuz etti ki anlaşılması kolay oldu.

Beyaz yalanlar Piers'in repertuarında yoktu. "Büyük olasılıkla," dedi, tıpkı bir doktor gibi ona analitik bir gözle bakarak. "Bazen evet, bazen hayır. Bir ya da iki hafta içinde haşlanmış ıstakoz gibi görünmeyeceksin."

Linnet gözlerini kapadı ve onun ne dediğini anlamaya çalıştı. Haşlanmış bir ıstakoza benziyordu, belki de kalıcı olarak. Artık güzel *değildi*. Hiçbir ölçüye göre değil. Daha çok bir canavara benziyor, diye düşündü. Pullu bir canavar.

Piers'in yükseldiğini duyabiliyordu, muhtemelen onun uyuduğunu düşünüyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti, çarşafının altındaki kolu önce bacağını, sonra da belini dikkatle yokladı. Dokunduğu her yerde, derisi parmak uçlarının altında düzensiz, pullu ve sert hissediyordu.

Piers yine oradaydı. "Et suyu," dedi. Reddetmesinin bir anlamı yoktu; bunu son üç günde öğrenmişti. Piers hayır cevabını kabul etmeyecekti. O da gözlerini açtı ve kaşık kaşık et suyunu aldı. Sol parmakları yanında kıpırdadı ama kıpırdamadı.

Sonra kâse boşaldı ve Piers kâseyi alıp gitti. Bir an donup kaldı, kendini kımıldatamadı ve sonra kımıldadı. Elini göğsünün üzerine koydu.

Parmaklarının altındaki deride hiçbir hata yoktu. Göğüsleri de kolları, karnı ve bacakları gibi aynı durumdaydı.

Elini göğsüne koyarak öylece yattı ve yanağından bir damla sıcak gözyaşı süzüldüğünü hissetti, sonra bir tane daha.

Piers hâlâ kapıdaydı, boş kâseyi birine vermişti. "Yan odaya gidip biraz kestireceğim," diyordu.

Onun geri geleceğini, üzerine eğilip veda edeceğini biliyordu. Son üç gündür, nereye gittiğini ve ne kadar kalacağını söylemeden odadan hiç çıkmamıştı.

"Hizmetçi," diye nefes aldı, adam yeterince yaklaşır yaklaşmaz. "Sen kaleye geri dön. Ben hizmetçimle iyi olacağım."

Bir an için gözleri değişti, ıssızlaştı. Ama sonra hemen, "Elbette. Akşam yemeğine kadar burada olabilir."

Eliza gerçeği saklamakta Piers'tan daha iyi değildi. Kapıdan girdiğinde eli kalbinin üzerinde, geriye doğru düştü. "Yüce Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı.

Linnet bekledi.

"Saçların, zavallı saçların," diye nefes aldı Eliza, ama gözleri büyülenmiş bir dehşetle Linnet'in yüzüne ve boynuna döndü. "Bu değil... her tarafın böyle değil, değil mi?"

Linnet'in yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. Başını salladı.

"Ölmek üzereydin," dedi Eliza, yanına gelmiş ama Linnet'e dokunmak konusunda iki kez düşünüyormuş gibi bakarak. "Kolayca ölebilirdin. Anlatılanlara bakılırsa, lord hazretleri ilk başta öleceğini düşünmüş."

Linnet, hayatla bu deriyle yüzleşmektense bunu yapmış olmayı diledi.

Ve Eliza onun ne düşündüğünü tahmin etti. "Her şey daha iyi olacak," dedi sözcükleri sıralayarak. "Bundan eminim. Seni her gün mineral tuzlarla yıkayacağız. Günde iki kez. Sana benzeyen birini daha önce hiç görmedim, bu da daha iyi olması gerektiği anlamına geliyor. Elbette-" Durdu.

"Ne?" Linnet mırıldandı.

"Ah, zavallı boğazın," diye bağırdı Eliza. "Sesin gitmiş."

"Ne?" Linnet tekrarladı.

Eliza, "Lord Hazretleri senin bu kadar hastalanıp da hayatta kalan neredeyse tek kişi olduğunu söyledi," dedi. "Belki de bu yüzden daha önce hiç böyle bir deri görmemiştim."

Linnet gözlerini kapadı, tam bir çaresizlik hissediyordu. Yaşamıştı ama bu yüzle kalmıştı. Bu tenle.

"Sana dokunsam acır mı?" Eliza söylüyordu.

Başını tekrar yorgunca salladı.

Eliza'nın parmakları yumuşak ve serindi. "Kabuk bağlamış gibi," dedi hizmetçisi. "Her tarafları. Bu çok kötü bir durum."

"Ev," diye mırıldandı Linnet, göz göze geldiklerinde.

"Eve gitmek mi istiyorsun? Bu babanın kalbini kıracak, öyle olacak."

Şu anda Linnet babasının ne düşündüğünü umursamıyordu.

Sadece kendi odasına dönmek, herkesten, Piers'tan uzak olmak istiyordu.

Vücudunu seven ve saçlarının parlatılmış altın gibi olduğunu düşünen adamdan uzakta.

"Soracağım," diye söz verdi Eliza. "Ama Lord Hazretleri'nin gitmene izin vereceğinden emin değilim. Sana tek başına baktı, biliyorsun. Kimse yapamazken seni hayatta tuttu, her saat kaşıkla su içirdi, ıslak bezlerle örttü ve sonra tekrar ısıttı."

Linnet bir sızı hissetti. Piers birlikte yzdklerinde onu her zaman bedeniyle ısıtmıştı. Onun yaşaması için mümkün olan her şeyi yaptığından hiç şüphesi yoktu. Piers kaybetmeye dayanamazdı, özellikle de ölüm'e karşı.

"Duyduğuma göre," diye devam etti Eliza, "seni o tavuk kümesinde bulduklarında çok iyi grnyormuşsun."

Linnet ufak tefek şeyler hatırlıyordu ve hatırladıkları da pek hoş şeyler de ğildi. Koku... koku hafızasında en önde gelen şeydi. rperdi. "nce seni şatoya geri götürmemiz gerekecek," diyordu Eliza. "Dk ve düşesi şimdi görmelisin. Bir ift muhabbet kuşu gibiler. Dk zel bir ruhsat almak istedi ama Leydi Bernaise nikah ilanını köydeki küçük kiliseye astırdı. İkinci haftaya girdik, yani gelecek hafta tekrar düğüm atacaklar. Hiç böyle bir şey duymuş muydunuz?

Romantik mi?"

Linnet başını salladı.

"Yine de trene gitmek isteyeceğinden emin değilim," dedi Eliza. Parmaklarını tekrar Linnet'in elinin üzerinde gezdirdi.

"Asla," diye başardı Linnet, yani bir daha asla ama asla evden çıkmayacaktı. Bu şekilde değil. *Asla*.

"Asla olmaz," dedi Eliza, "daha iyi olacaksın. Yapabileceğimiz merhemler ve tuz banyoları var, bir hafta, belki bir ay içinde altın kadar iyi olacaksın. Gazetelerde reklamını yaptıkları kremler var," diye ekledi. "Kırmızı cildi temizlemek için. Onları gördüğümü biliyorum. Londra'ya döndüğümüzde alırız. Baban hepsini satın alacak. Bu arada Kont ona bir mesaj gönderdi, belki senden uzun süre haber alamadığı için endişelenmiştir."

Linnet gözlerini kapadı ve babasının onun uzun sessizliğı için endişelendiğini hayal etmeye çalıştı.

"Cildin eskisi *gibi* olmasa bile," diye devam etti Eliza, "nemli değil, çünkü bir gün kontes ve düşes olacaksın."

Linnet gözlerini kırpıştırarak açtı.

Hizmetçisi gülümseyerek, "Adamın seni çok sevdiğini herkes söyleyebilir," dedi. "Ayrıca, babasına ve markiye seninle evleneceğini söyledi. İkinci gün nasıl olduğunu görmek için buraya geldiler. Seni görmelerine izin vermedi ama onlara onunla evlenecek kadar uzun yaşayacağını söyledi. Bunu üç uşak duydu, bu yüzden doğru olduğunu biliyorum."

"Hayır," dedi Linnet. Piers'la asla evlenmeyecekti. Aslında hiçbir erkekle evlenmeyecekti, ama özellikle de Marchant Kontu'yla.

Eliza onu duymadı. "Hemen çıkıp senin için ne yapmam gerektiğine bakacağım. O deriye sürebileceğimiz bir şey olmalı."

Linnet onu kapıdan duyabiliyordu. "Uyuyor olması umurumda değil, cildine sürebileceğimiz bir şey olmalı." Daha fazla mırıldanma. "Pekâlâ o zaman." Odaya geri dönmüş, bir kavanoz sallıyordu. "Bu şeyi her tarafına süreceğim." Eliza bir kokladı. "Bira gibi kokuyor. Bira ve çam iğneleri. İşe yaradığı sürece kimin umurunda?"

Linnet onun yağlı, kokulu şeyi her tarafına, önüne ve arkasına sürmesine izin verdi.

"Yüce Tanrım, burası daha da kötü," diye haykırdı Eliza, Linnet'in arkasına hafifçe sürterek. "Gerçi ben bunun mümkün olduğunu düşünmezdim."

Yastığa daha fazla gözyaşı damladı.

Piers kapıyı çalmadan, sanki yatak odasının efendisiymiş gibi odaya girdiğinde Linnet kararını vermişti. Henüz Londra'ya dönemeyeceği açıktı. Güç toplaması gerekiyordu. İstedikinden daha fazla et suyu içti, çünkü gücü ne kadar çabuk yerine gelirse o kadar çabuk gidebilirdi.

Neredeyse onu öpecekmiş gibi üzerine eğildi. "Git buradan," dedi yüzünü yana çevirerek. Kelimeler ciyak ciyak çıkıyordu ama gayet anlaşılırdı.

Adam doğruldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bira fabrikası gibi kokuyorsun.

Neyin var senin?"

"Bu merhemi sürdüm," dedi Eliza, elinde artık boş olan kavanozla telaşla ilerleyerek. "Neythen'e bunu bulaşıkçı kızın çatlamış elleri için göndermesini söyledim."

Piers dedi ki. "Yine de acıtmış olamaz."

"Bir şeyler yapmalıydım," dedi Eliza savunmaya geçerek. "Zavallıcık böyle kalamaz. Bir isyana neden olmadan sokakta bile görülemez."

Bir daha asla bardağa bakmayacaktı. "Git buradan," diye mırıldandı Piers'a.

"O huysuz hastalardan biri olmanız akla yatkın," dedi.

Linnet Eliza'ya baktı. Ve Eliza, Tanrı onu korusun, canavarla dövüşmek için bir adım öne çıktı. "Hanımım odadan çıkmanızı istiyor Lord Marchant. Kendini ifade edemediği için onun yerine ben konuşacağım."

"Peki," diye tersledi Piers. Kapıya doğru yürüdü ve arkasını döndü. "Akşam yemeğinle birlikte daha sonra geleceğim. Sanırım et suyundan daha doyurucu bir şeyler denemenin zamanı geldi."

Linnet Eliza'ya umutsuz bir bakış fırlattı. Hizmetçisi sanki yatağı koruyormuş gibi tekrar ileri atıldı. "Eğer bana akşam yemeğini getirirseniz, lordum, ben de

Hanımımın her damlasını yediğinden emin olun. Şu anda misafirliğe uygun değil."

"Ben şirket değilim!" Piers
kükredi. Eliza kollarını
kavuşturdu.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi birdenbire ve kendini kapıdan dışarı attı. Linnet onun bastonunun merdivenlerden indiğini, sonra da uzaklara doğru uzaklaştığını duyabiliyordu.

Eliza geri geldi. Linnet'e bakarak, "Onu uzun süre oyalayamayacağım," dedi. "O bir doktor. En kötüsünü gördü. İlk gece burada seninle tek başınaydı."

Linnet'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Eliza oturdu ve bir elini onun koluna koydu, bunu hissettiğinde irkilmedi bile. "İşte, işte," dedi. "İyi bir ağlamayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Bu bir hafta boyunca böyle devam etti. Piers zorla odaya giriyor, Eliza da onu geri püskürtmeyi başarıyordu. Bazen ikisinin de bundan gerçekten zevk aldıklarını düşünüyordu. Eliza Kont'a bağarmaktan zevk alıyordu. Piers da ona bağırarak karşılık vermekte hiç tereddüt etmiyordu. Onlar bir çiftti.

Ama bir ya da iki kez Piers'in kendisine bakarkenki yüz ifadesini yakaladı ve onu incittiğini anladı. Gerçekten de anlamıştı.

"Ama önemli değil, önemli olamaz," diye fısıldadı kendi kendine gecenin derinliğinde, bunu düşünürken. "Ben bir düşes olamam. Asla. Akıl almaz bir şey bu."

Sonunda Piers onu yolculuğa, en azından şatoya dönmeye hazır ilan etti. Eliza ona bir elbise giydirmek istedi ama Linnet hayır dedi. Alçak sesle de olsa artık konuşabiliyordu. "Çarşaf," dedi kısık sesle. "Daha büyük."

Eliza onun ne dediğini hemen anladı. "Saçlarının her tarafı kıvrılıyor," dedi. "Yani bu iyi bir şey. Bazı kadınların yaptırdığı kısa saç kesimine benziyor. Bu *à la mode*, yani muhtemelen ilk önce Fransız kadınlar yapmış."

Saçlarının önemi yoktu; tekrar uzayacağını biliyordu. Yine de bu odadan çıkmayı ve insanların yüzüne bakmasını düşünmek bile Linnet'te kusma isteği uyandırıyor. Ya da bayılmak.

Ama odadan çıktı, bir mumya gibi sarılmıştı ve Piers'in arabacısı Bay Buller tarafından taşınıyordu.

Handan ayrılmak o kadar da korkunç değildi. Ama şatoya vardıklarında Prufrock ve uşaklar oradaydı. Dük onları karşılamak için merdivenlerden indi ve Linnet onun gözlerindeki nezaketi gördükten sonra aslında hızlı bir ölüm için dua etti.

Ama ölüm teklif edilmediği için gözlerini kapadı ve elinden geldiğince hararetle bunların hiçbirini olmuyormuş gibi davrandı. Londra'daydı ve Prens Augustus'la dans ediyordu. Prens, onun yanındayken takınmaya meyilli olduğu o büyülenmiş ifadeyle ona gülümsüyordu.

"Tabii ki iyi," dedi Piers'ın sert sesi, hayalini bölerek. "Istakoz gibi görünüyor ve iki kat daha sinirli."

Dans. Prens Augustus onu bir çemberin içinde döndürdü ve kız, onları kıskançlıkla süzen bir dizi yüzü bir anlığına yakaladı. Etekleri dönüyordu-

Piers, "Hayır, sadece megrim nöbeti geçiriyor," diye havladı. Sonra da el altından, "Biri Buller'a yatak odasının yolunu gösterebilirsin," dedi.

Linnet'in gözleri kapalıyken, Eliza'nın önlerindeki merdivenleri tıkırdatışını ve Buller'ın ağır nefes alışının sesini duyabiliyordu.

"Çok ağırsam özür dilerim," dedi. Sesi artık hırıltılı değildi. "Önemli değil, bayan," dedi Buller. Sesi nazikti. Bütün nezaketi utanç vericiydi, tüm balo salonunun onu doğrudan kestiği andan bile daha kötüydü. Dürüst olmak gerekirse, Piers'ın sinirliliğini tercih ederdi.

Bir dakika sonra yatağındaydı. "Lord Hazretleri bugün kalkmanız gerektiğini söyledi," dedi Eliza. "Belki Leydi Bernaise çay içmek için size katılabilir."

"Hayır," dedi Linnet kararlılıkla. Akşam olduğunda gözlerini kapadı ama uyuyamadı. Bunun yerine yatağına uzandı ve şatonun seslerini dinledi; uzaktan gelen tıkırtılar, zemin gıcırıltıları, ön kapının açılıp kapanma sesi.

Sonraki birkaç gün boyunca Eliza'nın getirdiği her şeyi yedi ve güç toplamak için itaatkâr bir şekilde yatağın etrafında daireler çizerek yürüdü, ama odadan çıkmayı reddetti. Piers onu ziyaret etmeye çalışmayı bırakmıştı; içeri girer girmez başının üstüne bir yastık koyarak yuvarlanmaya başlamıştı ve ne kadar söylenirse söylensin dinlemiyordu.

Bir akşam Eliza'ya, "Londra'ya dönecek kadar güçlüyüm," dedi. "Lütfen Dük'e haber verir misin?"

"Ona söyleyeceğim," dedi Eliza tedirginlikle. "Ama ne-"

"Kontun bana gösterdiği ilgiye minnettarım," dedi kararlılıkla. "Ama onunla evlenmemeye karar verdim. Ben hastalanmadan önce bana söylediği de bundan başka bir şey değildi. Bana acıyan biriyle evlenmeyeceğim, Eliza. Asla."

Eliza içini çekti ve odadan çıktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Gitmek istiyor," dedi Dük Piers'a.

"Saçmalık," dedi Piers öfkeyle. "O gidemez."

"Hizmetçisi oldukça güçlü olduğunu ve dün bütün gün ayakta kaldığını söylüyor."

"Derisi hala kabuk bağlamış durumda, bu da enfeksiyonlara yol açabilir. Tıbbi bakım altında olmalı."

"Bu tür enfeksiyonlar yaygın mı?"

Piers babasının gözlerinin bu kadar sempatik olmasından nefret ediyordu. Annesiyle birbirlerine ateşli ergenler gibi bakmaları yeterince kötüydü zaten. Arkasını döndü, elini saçlarının arasından geçirerek kurdelenin düşmesini sağladı. "Hayır," diye itiraf etti. "Hayır."

Dük, "Belki gitmesine izin verirsiniz size geri döner," dedi. "İyileştiğinde."

"Gelmeyecek." Piers, bastonunu vahşice çimlere saplayarak şatonun önündeki bahçeye doğru koşmaya başladı.

Babası da ona ayak uydurdu. "O seni seviyor. Neden sana geri dönmesin ki? Ben sana geri döndüm."

"Aman Tanrım, bu şefkatli bir buluşma için işaret mi?" Piers bir çiçek tarhının kenarında durarak şöyle dedi.

"Sen istemedikçe
olmaz." Kıpırdamadan
durdu, zımni bir evet.

Dük derin bir nefes aldı. "Bunu duymaktan nefret ettiğini biliyorum ama seni yaraladığım, hayatını mahvettiğim için özür dilerim Piers. Elimde olsa kendi bacağımı keserdim. Yapardım-"

"Kendini öldürmekle pek bir şey elde edemezsin," dedi Piers. Babasının gözleri, garip bir şekilde, tıpkı onunkiler gibiydi. Hayalinde onları hep gözbebekleri küçülmüş ve afyon sarhoşluğunun vahşi ışıltısıyla görüyordu.

Ama bunlar çocukluk anılarıydı. Karşısında kederli bir adam vardı ama güçlü bir adamdı. Sevgi dolu bir adam.

"Seni affediyorum," dedi Piers düz bir sesle. Bu tür şeylerde iyi değildi, bu yüzden bir an Linnet'in söylemesi gerektiğini düşüneceği başka bir şey olup olmadığını düşündü. Bir yatak odasında kilitli kalıp Uyuyan Güzel'i oynaması çok kötü olmuştu.

Babasının gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Asla."

O zaman Linnet'in ne yapacağını biliyordu. Kollarını açtı ve babası ona geldi, tıpkı Piers küçükken ve babası büyükken yaptığı gibi.

Tüm bu duygular onu daha da sinirli hissettiriyordu, bu yüzden geri çekildi ve "Bu arada, hayatım mahvolmadı" diye tersledi.

"Dayanılmaz acılar çekiyorsun," dedi babası kollarını indirerek.

Piers bastonuyla başını sallayan bir papatyanın kafasına vurdu. "Bu beni mahvetmedi. Ben çok iyi bir doktorem. Afyona düşkün olmasaydın doktor bile olamazdım." Babasına kaşlarını çatı. "Doktor olamamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Dükün ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Ama.: "Aileniz ve arkadaşlarınız yok."

"Saçmalık. Sébastien elimde. Prufrock'u bana sen gönderdin. Ve Linnet de bende, tabii onu elimde tutmayı başarabilirsem."

"O sende kalsa iyi olur," dedi babası. "Tabii hayatın mahvolmazsa."

"O gitmek istiyor." Piers bir çiçeğin daha başını kesti. "Benimle

konuşmuyor. Ona bir mektup yazdım ve hizmetçisi mektubu hiç

düşünmeden yırtıp attığını söyledi.

okumak."

"Seni daha fazla tanımamaya dayanamayacağıma karar verdiğimde, öfkeleneyeceğini bile bile Galler'e giden bir arabaya bindim. Linnet sadece bir bahaneydi."

"Ne zaman odasına gitsem, yuvarlanıp saklanıyor." İki çiçek daha başını kaybetti.

Babası küçük bir omuz silkti ve bu Piers'e de geri geldi. Eğlenerek kabullenmenin o küçük omuz silkişi. Her zaman babasıyla ilgili hatırladığı tek şeyin sarhoşluk olduğunu düşünmüştü. Ama görünüşe göre öyle değildi. "Sanırım gece onun odasına gidebilirim."

"Yapabilirsin. En azından bu şekilde karanlık olur. Senin ona baktığından endişelenmesine gerek kalmaz."

"Bu çok saçma. Onu o kümeden kurtaran bendim. Neye benzediğini çok iyi biliyorum!"

"Ancak annen sorunun temelinde kendi cildinin olduğunu düşünüyor."

"Neden?" Piers elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi.

"Linnet güzelliğini kaybettiği için utanıyor."

"Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş! Cildi eskisi gibi değil ama geri kalanı her zamanki kadar güzel."

"Linnet'e göre güzelliğini kaybetti ve bu kadar zarif bir kadın için bu büyük bir şok olmalı."

"Hiç şüphesiz." Karamsar bir şekilde üç çiçek daha çıkardı. "Beni bu yüzden bırakacak kadar kibirli, o yüzden önemli olmalı. Biliyor musun, o gün sen ve *Maman* pencereden çıktığıktan sonra salonda bana yalvardı. Onunla evlenmem için yalvardı. Benim için aptalı oynamaktan çekinmeyeceğini söyledi."

Babası başıyla onayladı.

Piers bastonunu tekrar yere vurarak, "Ama görünüşe göre tüm bu aşk beni kontrol edebilecek kadar güzel olmana bağlıydı," dedi. "Ya da öyle bir şey."

"Ya da onun senin için yeterince iyi olduğuna inanmak," diye önerdi babası. "Linnet'in seni kontrol etme umudu olduğuna dair hiçbir işaret görmedim."

Piers bir kahkaha attı. "Benim için *yeterince iyi* mi? Vahşi bir öfkesi ve aşığılık bir dili olan bir sakat için mi?"

"İstediği kişi sensin. Prenslerin yanı sıra *tonun* içindeki her uygun erkeğe kur yapmasına rağmen, şimdiye kadar istediği tek erkeğin sen olduğuna dair belirgin bir izlenimim var. Muhtemelen grupta çok az kötü huylu vardır."

"Hepsi de aptal," diye mırıldandı Piers.

"Gitmesine izin verirsen sen de o ekibe katılacaksın."

"Onun gibi birini hayal etmeye hiç cesaret edemedim. Ya da böyle biriyle bir hayat."

"Şimdi karşınızda dururken buna cesaret etmemek için bir neden yok. İkinizin birlikteliğinde bir şeyler var-"

"O benim diğer yarım gibi," dedi Piers vahşice, başını öne eğerek. "Benim diğer yarım, Platon'un uydurduğu bir tür şaka gibi. İstediğim hiçbir şey yokmuş gibi, sonra o karşıma çıktı."

Babası elini omzuna koydu. "Git bunu ona söyle."

Piers yutkundu. Bu fikir korkunçtu. Bunu babasına ağzından kaçırmak bir şeydi; yüzüne bile bakmayan bir kadına söylemek başka bir şeydi. Ayakları çiçek yapraklarıyla çevriliydi. "*Anneme de* böyle mi söyledin?"

"Hayır. Beni dinlemezdi."

Sesinde eğlenen bir şeyler vardı. Piers elini kaldırdı. "Ben bilmek istiyorum."

Babası sırttı, omuz silkti. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Otuz Beşinci Bölüm

Bir plan düşünmesi ertesi öğleden sonraya kadar sürdü. İçgüduları ona Linnet'i gece ziyaret etmenin işleri daha da kötüleştireceğini söylüyordu. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama bir doktor olarak içgüdülerine güveniyordu, bu yüzden Linnet söz konusu olduğunda onlara güvenebilirdi.

Utanç verici bir şekilde yardım istemek zorunda kaldı. Herkül'ün Linnet'e kur yapması gibi bir şeydi. Ve o da tam olarak kahraman sayılmazdı. O koridorda çırılçıplak (karanlıkta da olsa) nasıl süründüğünü hatırlayınca ürperdi.

Ama gururunu bir kenara bırakıp yardım istedi ve Herkül'ün asla yardıma ihtiyacı olmadığı gerçeğini bir kenara bıraktı.

"Ne demek istiyorsun, Linnet'in yatak odasına gitmemi mi istiyorsun?" Sébastien dehşete düşmüş görünüyordu. "Kesinlikle gitmeyeceğim!"

"Ben de seninle geleceğim, seni ahmak," dedi Piers. "Onu kucağına alacaksın ve şatodan çıkarıp havuza taşıyacaksın."

Sébastien'in ağzı açık kaldı. "Kesinlikle yapmayacağım!" diye tekrar bağırdı. "Delirdin mi sen?"

"Bir teşhis söz konusu olduğunda hiç yanıldım mı?"

"Tabii ki yanıldınız!"

Piers elini salladı. "Zamanın yüzde doksanında değilim, değil mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ona teşhis koydum ve şimdi onu tedavi etmeliyim."

Kuzeni ona baktı. "Muhtemelen çılglık çılgılığa bağıracaktır."

"Hayır, gelmeyecek," dedi Piers. "Prufrock'a herkesi yoldan çekmesini söyledim zaten. Ve görünüşünden o kadar utanıyor ki dikkatleri üzerine çekmek istemiyor."

"Hâlâ çok mu kötü?" Sébastien sordu. Piers omuz silkti. "Kimin umurunda?"

"Öyle, seni hödük."

"Benimle onu almaya gel ve beni vaaz vermekten kurtar." "Ya benimle bir daha hiç konuşmazsa?" Sébastien inledi.

"Benimle evlendiğinde, ikiniz de şatoda yaşıyor olacaksınız. Kahvaltıda sizi yıkıp selamlamak zorunda kalacak."

Ama Sébastien merdivenleri çıkarken hâlâ itiraz ediyordu. Linnet'in yatak odasının kapısında Piers'in kolunu yakaladı. "Bunun için benden nefret edecek. Benden nefret etmesini istemiyorum."

"Aptal olma," diye hırladı Piers. Sébastien'inkilerle uğraşmak zorunda kalmadan kendi şüphelerini bastırmakta yeterince sorun yaşıyordu. Kolu çevirdi.

Sonunda, oldukça kolay oldu. Linnet onu ilk gördüğü anda çarşafın altına daldı. Bu da onu çarşafa sarmanın bir anlık bir iş olduğu anlamına geliyordu.

Boğuk sesler çıkardı ve mücadele etmeye çalıştı ama kolları ve bacakları sıkışmıştı.

"Hâlâ nefes aldığından emin misin?" Sébastien patikada biraz zorlukla ilerlerken sordu.

Piers, Sébastien'in kargosunu dürterek yeni bir mücadeleyi kışkırttı. Bohçadan öfkeli sesler geliyordu. "Görünüşe göre öyle."

"Şimdi ne olacak?" Sebastian havuza vardıklarında şöyle dedi.

"Onu şuraya koy," dedi Piers. "Şu düz kayanın üzerine. Bunu sensiz yapamazdım ama hemen gitmekte özgürsün. Geri gelmenize gerek yok; nişanlım kendi imkanlarıyla geri dönecek."

Bohçadan çıkan kelimeler küfrü çağrıştıran bir tona büründü.

Sébastien kollarını sallayarak oradan ayrıldı. Piers kuzeni nizamiyeye giden virajı dönene kadar bekledi ve sonra, "Pekâlâ, çarşafı çıkarabilirsin. O gitti."

Çarşaf bir anda çırpınma hareketiyle patladı. Piers, Linnet dışarı çıkana kadar kollarını kavuşturmuş, öylece durdu. Üzerinde hafif bir kombinezondan başka bir şey yoktu ve Piers bu manzaranın tadını çıkarmak için bir an durdu.

"Bana öyle bakmaya cüret etme!" diye bağırdı. Ve sonra nerede olduğunu fark etti.

Çok güzel bir gündü. Gökyüzü sıcak ve maviydi, sadece deniz kuşlarının üzerinde yırtık pırtık dantel gibi bulutlar vardı.

"Oh," diye nefes aldı. "Beni havuza sen getirdin."

"Yüzmeden önce neden kombinezonunu çıkarmıyorsun?" diye sordu.

Onu duymuyor gibiydi, mavi suya bakarken gözleri hülyalıydı.

"İç çamaşırın," diye tekrarladı, botlarını çıkarırken. "Çıkar onu."

Kadın sonunda döndü ve kaşlarını çatarak adama baktı.

"Çıkarmayacağım."

"Seçim senin," dedi. Gömleğini yana fırlattı.

Gözleri kayıtsızlıkla adamın göğsünden uzaklaştı. Pantolonunu aşağı itti.

"Soyunmakla uğraşmana gerek yok," dedi. "Yüzmeyeceğim ve daha samimi bir şeyle de ilgilenmiyorum." Aslında, bu düşünce bile onu biraz ürpertmişe benziyordu.

Bu sinir bozucuydu. Piers sözsüz bir karşılık olarak uzandı ve onu kürek kemiklerinin arasından itti.

Bir çığlık atarak suya düştü ve sıçrayarak çıktı. Havuzun kenarına tutunarak, "Beni hemen çıkarın," diye bağırdı. "Derim karıncalanıyor ve hava buz gibi!"

"Yüzmeye başlasam iyi olacak," dedi, küçük külotunu indirirken. Yine ereksiyon olmuştu. Dünyada en sevdiği şey değildi, ereksiyonla okyanus havuzuna atlamak, ama işte oradaydı.

Linnet'in onun bu kısmına baktığını gördü, sonra kayadan onun üzerine atladı ve onun tutunduğu kenara doğru yüzdü. Elbette şimdi dişleri takırdıyordu.

"Su bugün o kadar da soğuk değil," dedi. "Üç gündür güneş var. Hareket etmelisin." Ama her zaman yaptığı gibi onu vücuduna doğru çekti. Günlerdir ona sarılmamıştı ve bu çok ... çok ... bir şeydi. Kalbi bir kalp krizinin başlangıcı gibi sıkıştı.

"Yüzmemiz gerek," dedi onu iterek. "Git!"

"Hastaydım." Ama sesi inandırıcılıktan yoksundu.

"Şimdi iyisin. Sadece oyalanıyorsun." Kızın öfkeli ifadesine sırtıttı ve sonra uzanıp poposunu çimdikledi.

Gözlerini kısmıştı. "Sakın bana dokunayım deme. Asla."

"Ne zaman istersem yaparım," dedi. "Sen *benimsin*. Yüzmeye başlamak isteyebilirsin yoksa donacaksın." Başka bir şey söylemeden döndü ve

havuzda yavaşça yüzmeye başladı. Bir saniye sürdü ama kadın da onun ardından yüzmeye başladı.

Bacağındaki ağrının düşünebildiği tek şey olduğu en kötü günlerinde buraya, havuza gelmek onu özgürleştiriyordu. Kafasını boşaltıyor, afyon ve konyak hakkında düşünmesini engelliyordu. İntiharını düşünmesini engelledi.

Bu yüzden, yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı Linnet'in hemen önünde yüzdü ve suyun onun üzerinde de aynı yatıştırıcı etkiyi yapacağını umdu. Diğer uçta Linnet bir kayaya tutundu ve bir an nefes nefese kaldı. Linnet'i kendine doğru çekmeye çalıştı ama Linnet, "Ben iyiyim," diyerek onu itti ve yüzmeye başladı.

Bu sefer o arkada yüzdü. Onun yardımını olmadan da gayet iyi yüzüyordu ve ayrıca bu sayede bacaklarının aşağı yukarı sallanışını da görebiliyordu.

Yassı kayaya ulaştığında nefes nefese kalmıştı; adam onu kenara çekti ve arkasından tırmandı.

"Yüzdüğün bu kadar mı?" dedi, bir tavşan gibi havluların yanına koşarak.

"Çalmayacağından emin olmalıyım."

Sırtını ona dönmedi. "Nereye gidebilirim ki? Hiç giysim yok." "Doğru ya, unuttuğum," dedi adam. "Görölmek için fazla korkaksın. kırmızı." Sonra tekrar suya dalıp yüzmeye başladı, arada bir kızın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Kadın kayanın üzerine uzanmış, çarşaf ve havlularla öylesine sarınmıştı ki, adam onun kırmızı burnunun ucundan başka bir şey göremiyordu.

İki boy sonra, huzur ve güneş ışığı direncini kırmış gibi görünüyordu. Havluları ve çarşafı çözmüş, hatta kombinezonunu bile çıkarmıştı. Kayanın üzerinde bir denizkızı gibi uzanmış, güneşi içine çekiyordu.

Beş boy daha uzayınca, cildinin muhtemelen yeteri kadar yorulduğuna karar verdi.

Kendini havuzdan çıkardı ve ona doğru yürüdü, başını salladı, böylece soğuk damlalar onun üzerine uçtu ve kızın rahatsızlıkla ciyaklamasına neden oldu.

Aynen böyle, ereksiyonu geri geldi. Kayanın üzerinden sarkan kadına bir an baktı ve vücudu üşüdüğünü ve oldukça yorgun olduğunu unuttu.

"Bir havlu al," dedi hışımla. Ama bakışları eskisi kadar küçümseyici değildi. "Nasıl yaparsın?" diye patladı.

"Neyi nasıl yapabilirim? Bacaklarımı kurulayabilir misin? Bu bastonla yapamayacağımı biliyorsun."

Adam acınası görünmeye çalıştı ama kadının gözleri kısıldı. "Güneş seni kurutacak."

Kendisini yavaşça okşadı, gözleri ona sabitlenmişti. "Beni güneşten daha hızlı ısıtıyorsun."

"Ben bu haldeyken beni nasıl arzulayabilirsin?" Sertçe yutkundu ama Piers ihtiyacı olan son şeyin acıma olduğuna çoktan karar vermişti. Ayrıca, "Ve bu duyduğum en kötü ifade edilmiş iltifatlardan biri," diye eklediğinde bu yöndeki tüm eğilimler yok oldu.

"Senin aksine, ben güzellikten daha fazlasına aşık oldum. Örneğin sivri diline. Buna bayılıyorum."

"Seni görünüşün için sevmiyorum," dedi kızgınlıkla. "Öyle bir eğilimim olsaydı Sébastien'i seçerdim."

"Eğer öyle bir eğilimim olsaydı Hemşire Matilda'yı seçerdim." Homurdandı.

"Bugünlerde senden daha yakışıklı."

Ayağa kalktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Bana böyle bir şey söyleyecek kadar hödüksün!"

"Kremsi teni," dedi hülyalı bir şekilde. "Orkide yaprakları gibi."

Dudaklarından asla hanımefendice olarak tanımlanamayacak bir şekilde bir hava püskürdü. "Yine mi homurdandın?" diye sordu. "Tanrım, ne sinir bozucu bir alışkanlık. Umarım sevgili Matilda ben onu istemeden önce bu alışkanlığı edinmez. Bir dakika, sanırım benim zaten bir nişanım var."

Çarşafı üzerine çekti ve gözlerini kapatarak tekrar yere uzandı. "Saçmalıyorsun."

O da onun yanına uzandı. Bir süre sessiz bir şekilde öylece uzandılar. Sanki dünyada sadece iki kişi varmış ve yakınlardaki bir kayanın üzerinde tınısızca öten bir kırlangıç kuşundan başka hiçbir canlı yokmuş gibi.

Sonunda doğrulduğunda Linnet'in gözleri açıktı ve o kadar acı doluydu ki boğazı düğümlendi. Başka tarafa bakmadı, hiçbir şey söylemedi.

Kız onun aklından ne geçtiğini anlayamadan Piers çarşafı kapdığı gibi kenara fırlattı.

Kadının çığlık atmasını ve kendini örtmeye çalışmasını bekliyordu ama onun yerine kıpırdamadan yattı, gözyaşlarını görmeden önce olmasa da yüzü ondan uzaklaştı.

"Her tarafına bakıyorum," dedi konuşurcasına, tam da bunu yapıyordu.

"Karnını doyurmaya bak," diye tersledi. "Ne dersem diyeyim bakacaksın." "Hâlâ kırmızısın, ama şimdi sen de soyuluyorsun.

Tanrım, berbat haldesin."

Eklemli tahta bir bebek gibi dikleşti, aşağı baktı ve öyle bir çığlık attı ki curlew uçup gitti.

"Tuzlu su iyileştirir," dedi ve çarşafı kaldırıp cildini çok ama çok nazıkçe ovdu. "Şuna bir bak. Altında tam olarak haşlanmamışsın. Ve en azından karnında yara izi yok."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izledi. "Çıkıyor mu?" "Tabii ki çıkıyor," dedi adam. "Bunlar yarayı kaplayan kabuklar. scarlatina kabarcıkları, iyileşirken onları koruyor. Sanırım" -biraz daha ovuşturdu- "sırtınız hariç tüm vücudunuz deri değiştirmeye hazır. Tuzun ve güneşin yardımı oldu."

"Hiç çıkmayacağını düşünmüştüm," dedi, o kadar sessizdi ki, arkalarındaki kayalıklara sıçrayan dalgalar yüzünden onu zorlukla duyabiliyordu.

"Bana sorsaydın, sana söyleyebilirdim. Ama benimle konuşmadığın için bu kadar aptalca bir şeyden korktuğunu bilmiyordum."

Hayatında gördüğü en asi alt dudağa sahipti.

"Ama daha da kötüsü," diye ısrar etti, ona bakmadan, "bana olan inancını kaybettin. Beni aptalı oynayacak kadar sevdiğini söyledin. Ama iş o noktaya geldiğinde, en ufak bir aşağılanmaya bile cesaretin yoktu. Seninle alay ederim diye benimle özel olarak görüşmedin ve Prufrock tarafından görüldüğünde kendini aşağılanmış hissettiğin için benimle herkesin içinde de görüşmedin."

Bu kez yere uzanan ve kolunu gözlerinin üzerine atan o oldu. "Seni seviyorum," dedi Linnet, sanki Piers onu çalışırmış gibi hissederek. Bu kadar incinmiş görünerek mantıklı düşünme kapasitesi. "Ama böyle görünerek düşes olamam. Kimsenin bana acıyarak evlenmesini istemiyorum. Ve eğer korkunç biri olursam seninle evlenemem-"

"Canavar mı?" diye araya girdi. "Aradığın kelime bu mu?"

"Hayır," dedi kadın.

Tekrar doğrulup oturdu ve gözleri onunkilere dikildi. "Beni sadece güzel olduğun zaman sevdin. Böylece beni kontrol edebilecektin, tıpkı gülüşünle diğer erkekleri kontrol edebileceğini düşündüğün gibi."

"Hayır!" diye bağırdı. "O değildi."

"O zaman neydi?" diye sordu. "Bir an seninle evlenmem için bana yalvarıyor, beni bekleyeceğini söylüyordun, sonra yüzüme bile bakmadın." Sesinde öfke ve acı titreşiyordu.

Yere baktı ve vücudunu gözden geçirdi. Hâlâ kırmızıydı, hâlâ soyuluyordu ama her nasılsa güneş ışığında Piers'ın yanında otururken canavarca görünmüyordu. "Dehşete kapılacağını düşünmüştüm," dedi biraz boğazı düğümlenerek. "Benimle acıyarak evlenmeni istemedim. Sana bunu yapamazdım, sana çirkin bir eş veremezdim."

"Acımak pek de iyi bildiğim bir duygu değildir. Dahası, sana bir canavarı koca olarak vermek konusunda en ufak bir tereddütüm yok."

"Bu gerçekten doğru değil," dedi yavaşça. "Beni istediğini ama benimle asla evlenmeyeceğini söyledin. Güzel ve istekli olduğumu, ama başka kadınları kızıştırdığını, bu yüzden seni unutmam gerektiğini söyledin."

Çirkin sözler aralarında havada asılı kaldı.

"Haklısın," dedi Piers. "Bu söylediğin çok aşağılık bir şeydi." Sesindeki tüm öfke kaybolmuştu; o kadar kasvetliydi ki, daha sonra ne diyeceğini bilemedi. "Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü bir gün uyuşturucu bağımlısı olabileceğimden korkuyorum. Kendimi kaybedip hayatını zindan etmekten korkuyordum ve hâlâ da korkuyorum."

Sadece bir saat önce onu bir daha asla görmek istememesine rağmen, birdenbire tüm kalbi onu terk edeceği korkusuyla doldu.

"Beni kapı dışarı ettiğinde kalbimi kırdın," dedi dizlerine sarılarak. "*Bu* beni perişan etti. Ama tavuk kümesinde hastalandığımda beni sevdiğini anladım."

Bir duraklama oldu. Kırlangıç kuşu yine ötüyordu, biraz daha uzakta. "Beni sevdiğini söyledim," diye tekrarladı.

"İstiyorum." Bunu neredeyse sinirli bir şekilde söyledi.

"Eğer yaşarsam, benimle evlenmeyi reddettiğin zaman yaptığın gibi bana zorbalık etmene bir daha asla izin vermeyeceğime karar verdim." Ona dokunmak için uzandı, sadece dokunmak için, parmaklarını kalçasında gezdirdi. "Ama sonrasında çok çirkinleştim. Nasıl bir düşes olabileceğimi anlamıyorum."

"Sanırım bütün düşesler güzeldir," dedi. "Bu muhtemelen pozisyonun bir gereği."

"En azından sokaklarda insanları korkutmamalılar."

"Ve bu nedenle, sirk malzemesi olduğun için beni üzerinden atacağını düşündün. Sonrasında ne olacaktı? Elli yıl boyunca odanda akşam yemekleri mi?"

"Saklanırım diye düşünmüştüm," dedi sesi biraz titreyerek. "Sadece saklan, hepsi bu."

Sessizlik. Sonra: "*Benden* saklanmak istememen gerekiyordu, Linnet."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Neredeyse ölerek lanet kalbimi kırdın ve sonra beni odandan atarak bir kez daha kırdın."

Adamın sesindeki acıya, onu incittiği gerçeğine dayanamadı ve onu tekrar kayanın üzerine itti. Vücudu bacağının altında sıcak ve büyüktü. Tanıdık ve sevimliydi.

"Beni öpüp her şeyi düzeltecek misin?" diye sordu, hem alaycı hem de şefkatli bir ses tonuyla.

"Kapa çeneni," dedi Linnet. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Dili dışarı çıktı ve onun dudaklarının tadına baktı.

"Sanırım artık eski moda yöntemlerle beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun, görünüşünü kaybetmişsin."

Ama onun ne zaman kızgın olduğunu ve incitmeye çalıştığını, ne zaman da çalışmadığını biliyordu. Bu sefer öyle değildi. Kalbi sevinçle doldu ve boğazının derinliklerinde mırıldandı. "Onun gibi bir şey." Ona öğrettiği gibi alt dudağını ısırıldı.

Piers onun yalvarışına dudaklarını açtı ve ham tutku bir an için ikisini de yakaladı. Ama sonra geri çekildi. "Yapamam."

Linnet onun arkasından eğildi. Adamın sesinde heyecanını azaltmak yerine artıran bir şey vardı. "Neden?" Belki de Linnet onun çenesini öptüğü için boğuk bir mırıltı gibi çıkmıştı.

"Çok çirkinsin. Çirkin kadınlarla asla sevişmem. Çirkin bir kadını asla sevemem."

Linnet'in kalbi bir an kekeledi ve sonra onun gerçekte ne söylediğini anladı. "Ve ben, lordum, sadece beni eşiğin ötesine taşıyabilecek bir adamı sevebilirim. Bana asla ama asla afyona dokunmayacağına ve kesinlikle sesini yükseltmeyeceğine dair söz verebilecek birini. Bunu yapabilir misin?"

Gözleri onunkilerle buluştu: derin, parlak, zeki ve sevgi dolu. "Handa seni koridordan geçirip eşikten geçirdim," dedi ve sesi onunki kadar boğuktu. "Bu sayılır mı?"

"Bir gün yeniden güzel olabilirim," diye teklif etti. "Ya da olmayabilirim."

Onunla yüzleşmek için döndü ve gözleri aşkla ilgili her şeye sahip bir şekilde buluştu, birini mezardan geri çekecek kadar güçlü, asla solmayan ve asla başarısız olmayan türden.

Güzellik, öfke ya da hasarlı bacaklarla ilgisi olmayan türden.

"Sana kendimi kaybetmeyeceğime dair söz veremem," dedi. "Yine de beni temelli değiştirmiş olabileceğinize dair bir his var içimde. Artık böyle bir canavar olmayabilirim."

"Ölmeyeceğime ve seni yalnız bırakmayacağıma söz veremem. Sanırım hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmeyi unuttum."

"Seni seviyorum," dedi sesi titreyerek. "Öleceğini düşündüğümde, ölmek istedim. Ve sen o lanet pencereden çıkar çıkmaz, seni geri istedim."

Bir elini usulca onun yanağında gezdirdi. "Geri döndüm."

"Hasta olabileceğinize dair hiçbir fikrim olmasa bile sizi almaya giderdim. Sadece hastalarımı henüz bırakmadım. Aslında hastalarımı birkaç kez terk etmeyi düşündüm, çoğunlukla da gecenin bir yarısı."

"Bu doğru olmazdı," dedi kararlılıkla. "Bu düğünümüze gölge düşürürdü."

"Bir düğün olacak mı?" Gözleri onunkileri aradı. "Yeminlerimizi yatak odanızda etmek kolay olmazdı ama bunu başarabiliriz."

Derin bir nefes aldı. "Soyulan bir ıstakozla evlenmenin sakıncası var mı?"

Gözleri hiç de umursamadığını gösteriyordu. "Sen ıstakoz değilsin," dedi dudaklarını onun dudaklarına sürterek. "Yeni derinin gösterdiği yerde daha çok bir çileğe benziyorsun. Olgun, lezzetli bir çilek."

"Berry benim göbek adım," dedi Linnet, bir kıkırdama kaçarak.

"Berry'm." Ama konuşması bitmişti, bu yüzden iri, güçlü ve -evet- otoriter bir şekilde onun üzerine yuvarlandı. "Tüylerin dökülürken seninle sevişmemin bir sakıncası yoksa, bazen öfkesine yenik düşen bir adamla sevişmenin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diye soluk soluğa kaldı, çünkü adamın eli ... şey, eskiden olduğu kadar yumuşak görünen kısımları vardı.

Güzel bir çilek pembesi olana kadar çarşafı göğüslerini ovma zorunda kaldı, ama ikisi de bundan zevk aldı. Ve gizemli bir nedenden dolayı scarlatina'nın iç uyluklarına dokunmadığı ortaya çıktığında ikisi de mutlu oldu.

Mutlu olacak başka şeyler de vardı.

Daha sonra, Piers sevgilisini tekdüze pembe bir renge boyamaya odaklanırken kayanın üzerine uzandılar.

"Yüzüm yaralı mı?" Linnet bir süre sonra endişeyle sordu. "Bana gerçeği söyle."

"Hiç de değil. Sen Kraliçe Elizabeth değilsin. Aslında -bunu söylemekten nefret etsem de- biraz pirinç tozu ve Ördek Yavruları yine senin üzerinde salyalarını akıtacaklar." Belli ki göğüslerinin daha fazla ilgiye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Linnet, parmakları elmacık kemiklerinin, çenesinin ve dudaklarının üzerinde gezinerek, yüzünü hissetmeye başladı. Hepsi yine pürüzsüzdü. "Bir daha asla

Unutmam mümkün değil," dedi ürpererek. "Tavuk kümesi, kızarıklık, çok sıcak ve susamışım."

Piers onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yanında olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Babanın kendini affetmeme şeklini mi kastediyorsun?"

"Konuştuk," dedi huysuzca. "Ne söylememi isteyeceğini düşünmeye çalıştım."

Kadın aydınlandı. "Yani onun kendini adanmış biri olduğunu söyledin-" "Hayır."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!" "Öyle bir şey demeyecektim."

"O zaman ne dedin?" diye sordu, biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Onu sevdiğimi. Çok fazla kelimeyle değil ama o biliyordu."

"Çok hastayken rüyamda annemin benimle birlikte havuzda olduğunu gördüm." "Suda mı?"

"Suyun altında. Yüzmeye devam ettim, çünkü orada hiç acı yoktu, serin ve ıslaktı. Ama o beni geri itiyordu."

Piers Linnet'i göğsüne bastırdı. "Aferin ona." "Ben de onu affettim," dedi yumuşak bir sesle. "O beni seviyordu."

"Şey," dedi, "çok sevimlisin. Ve güzel olduğun için de değil. Daha önce hiçbir kadında görmediğim nefis bir pembe olduğun için bile değil."

Linnet'in gözlerinden yaşlar döküldü. "Hiç kimsenin-" "Sus," dedi

Linnet, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek. "Linnet'in bana hiç başka birine bakmak."

"İkimiz de hatalıydık," dedi Linnet, eli adamın başının etrafında kayarak dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Bir süre sonra Piers, "Tatlı Berry," diye fısıldadı.

"Evet?" Öpücüğün etkisinden sersemlemiş bir halde çıktı, dudakları şişmişti ve kalbi küt küt atıyordu.

"Bu kayanın üzerinde bir daha sevişemem. Geleneksel görünmekten nefret ediyorum ama dizlerim sıyrıldı. Eve gidelim mi? Harika yumuşak bir yatağım var. Henüz görmediğin ama üzerinde hak iddia edebileceğin ana yatak odasında."

"Evimiz," diye tekrarladı kendini toparlayarak.

"Bizim evimiz."

Böylece kalkıp çarşıftan bir Grek elbisesi yaptılar ve el ele eve doğru yola koyuldular.

Oraya vardıklarında Linnet, Prufrock'tan düke kadar herkese gülümsedi. Kimse onun teninin çilek pembesi olduğunu fark etmemişti.

Çünkü yüzündeki ve gözlerindeki neşe göz kamaştırıcıydı.

Sonsöz

Birkaç yıl sonra

Anneme neden 'Berry' diyorsun anlamıyorum," dedi küçük bir çocuk bir yaz günü babasına. Bir kayanın üzerine uzanmış, annesiyle birlikte deniz havuzunda kürek çeken kız kardeşini izliyordu.

"Bu özel bir isim," dedi babası. Yüzünde çocuğun tam olarak anlamlandıramadığı tuhaf bir gülümsemeye annesini izliyordu.

Geleceğin Marchant Kontu ve Windebank Dükü John Yelverton, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Annem dut gibi görünmüyor. Evie benziyor, çünkü yuvarlak, şişman ve kızıl saçları var."

Küçük kız kardeşine biraz hoşnutsuzlukla bakıyordu. Yedi yaşındayken bile kız kardeşinin yabancılar üzerinde güçlü bir cazibesi olduğunun farkındaydı. Onlara gülümsediğinde, eriyip gidiyorlardı. Ona ne isterse veriyorlardı.

Tabii ki annesi ve babası bunu yapmazdı. Gülene kadar onu dürtmeleri daha olasıydı. Kendisi onu çimdiklemeyi tercih ederdi.

"Bir zamanlar annenin teni pespembeydi," dedi babası. "Yani çok lezzetli bir meyveye, bir çileğe benziyordu."

John bu bakışı anne babasının yüzünde daha önce de görmüştü ve pek önemsememişti. Mantıklı değildi. Dünyayı kategorize etmeyi severdi; her şey ya rasyonel ya da irrasyoneldi. Bu özensiz bakış? Mantıksız.

"Şimdi şatoya dönüp bir kurbağa daha kesebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır. Haftada bir kurbağa. Kurbağalar sadece sizi eğlendirmek için yaratılmadı, biliyorsun."

"Ama safra kesesini bulmakta zorlandığımı hatırlıyorsun, değil mi? Bir kez daha denemeliyim."

"Gelecek hafta," dedi babası. "Eminim geleceğinde pek çok safra kesesi olacak."

Bu, ebeveynlerin her zaman söylediği ve John'un hiç hoşlanmadığı türden saçma sapan bir şeydi. "*Şimdi* bir kurbağayı incelemek istiyorum!"

Babası havuza bakmayı bıraktı ve ona baktı. Bir parmağını kaldırdı. "Bu sabah ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Öfkemi kontrol etmeyi öğrenmeliyim," dedi John itaatkâr bir şekilde. "Eğer midemde bir şeylerin kabardığını hissedersen ona kadar saymalıyım."

"Şu anda saymaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedi biraz karanlık bir sesle.

Evie havuzun kenarındaydı ve babası onu çıkarmak için ayağa kalktı. Bir elinde bastonu vardı ama eğildi. Evie iki eliyle onun kolunu kavradı ve Evie çığlık çığlığa bağırırken babası onu büyük bir daire şeklinde salladı.

Sonra bastonunu bıraktı ve annemin havuzdan çıkmasına yardım etmek için iki eliyle aşağı uzandı. İşte yine o şekilde birbirlerine gülümsüyorlardı.

Babam omzuna bir havlu asmış, onu kurulamak için kullanıyordu.

John gözlerini devirdi ve küçük gelgit havuzlarına bakmaya gitti. Belki kendi kurbağasını bulursa, babası onu incelemesine izin verirdi.

Hiç kurbağa yok gibiydi.

"Tuzlu suyu sevmezler," dedi Evie biraz peltek bir sesle. Başını yana eğdi ve ona o çok nefret ettiği gülümsemesini takındı. "*Hiçbir şey* bilmiyor musun?"

Saçını çekti.

Sonra kız ağladı, o da ona kadar saydı.

"Saçını *çekmedim*," diye açıkladı bir saniye sonra babasına. "Ya da *anahtarı*. Bu çok kötü olurdu. Sadece küçük bir çekiştirmeydi."

Şatoya doğru yola çıktıklarında babası onu elinden tutarak, "Sen eski bir taş parçasısın," dedi. "Bir dahaki sefere çekmeden önce ona kadar say."

John sırtıttı. En büyük tutkusu her yönden tıpkı babası gibi olmaktı. Biraz da büyükbabası Dük gibi, çünkü Dük Hazretleri'nin hikâye anlatma tarzını çok seviyordu.

Ama en çok babası gibi olmak istiyordu. "Belki bir sonraki kurbağayı kesmeden önce ameliyat ederim," diye önerdi. "Bacağını alçıya alırım. Biz de

sanki çok yükseğe sıçramış gibi."

"Hmm," dedi babası ve John onun tekrar annesine baktığını fark etti.

Hâlâ h ı ç k ı r ı k l a r l a ağlayan Evie'nin elini tutuyordu ama John kardeşini gerçekten incitmediğini gayet iyi biliyordu.

"Annemi çok seviyorsun, değil mi?" John dikkatini çekmek için babasının elini çekti.

"Evet, biliyorum," dedi babası. "Kesinlikle öyle."

"Ve o da seni seviyor," dedi John. Her şeyin zihninde düzenli ve net olmasını severdi.

Annesi güldü. "Babanı seviyorum, Johnakins."

Kaşlarını çattı. "Bu benim bebeklik adım. Artık bebek değilim."

"Özür dilerim," dedi parmağını adamın burnuna koyarak.

"Madem onu seviyorsun," dedi babasına, "o da seni seviyor, sen de *bizi seviyorsun*, neden bir tane daha doğurmak zorundasın?" Ona annesinin karnında bir bebek daha olduğu söylenmişti, ama karnı eskisinden daha yuvarlak olsa bile bu mantıklı görünmüyordu.

Annesi ona gülümsedi ve sonra boştaki elini kendi elinin içine aldı. "Birbirimizi sevmek bu ailenin en iyi yaptığı şeydir."

John'a göre bu mantıksızdı. İnsanları parçalara ayırmak babasının en iyi yaptığı şeydi. Ama bu konuda yaygara koparmanın bir anlamı yoktu ve ayrıca ...

Dördünün de bir bebeğe biraz sevgi gösterebileceğini tahmin ediyordu.

Başka bir kız olmadığı sürece.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)